

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

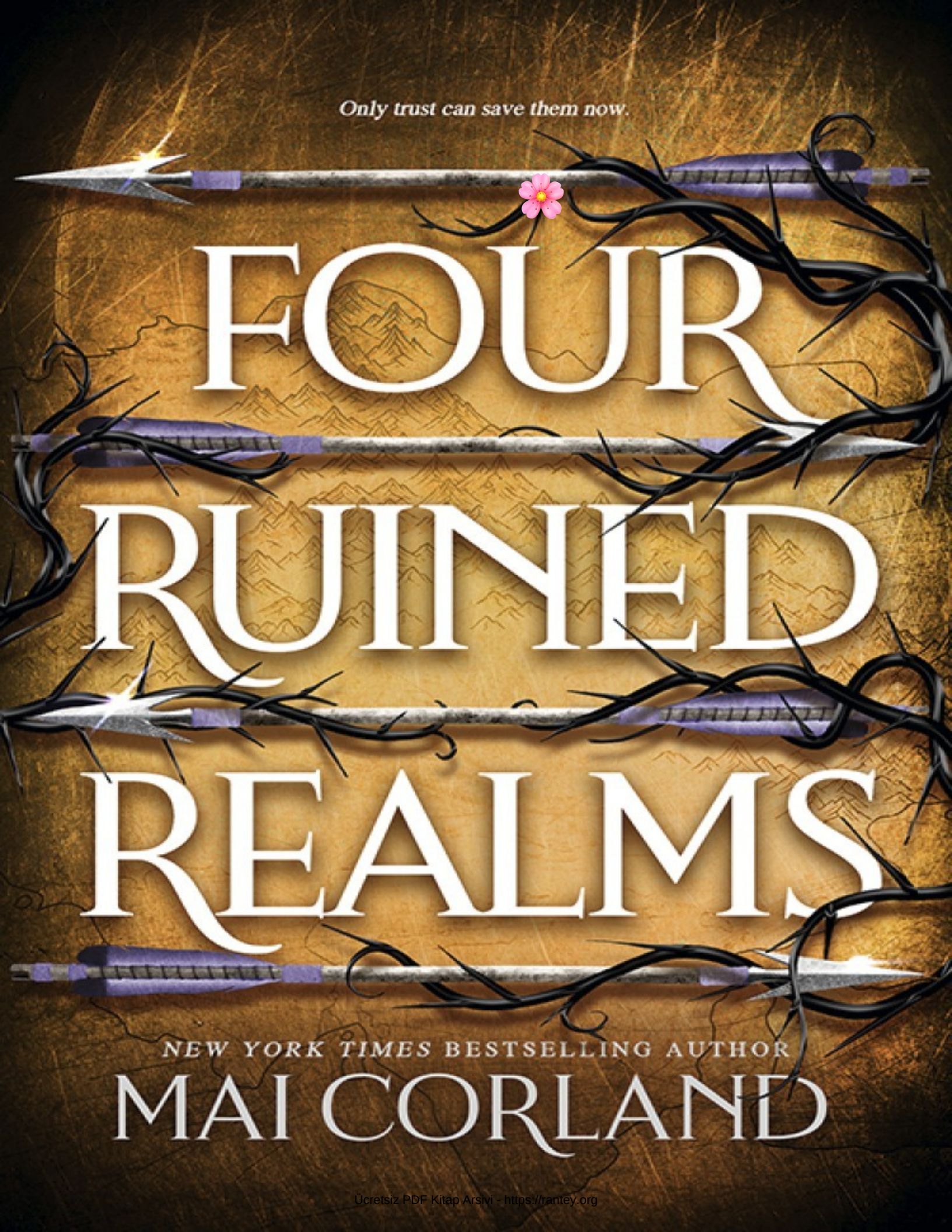
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only trust can save them now.

FOUR RUINED REALMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MAI CORLAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

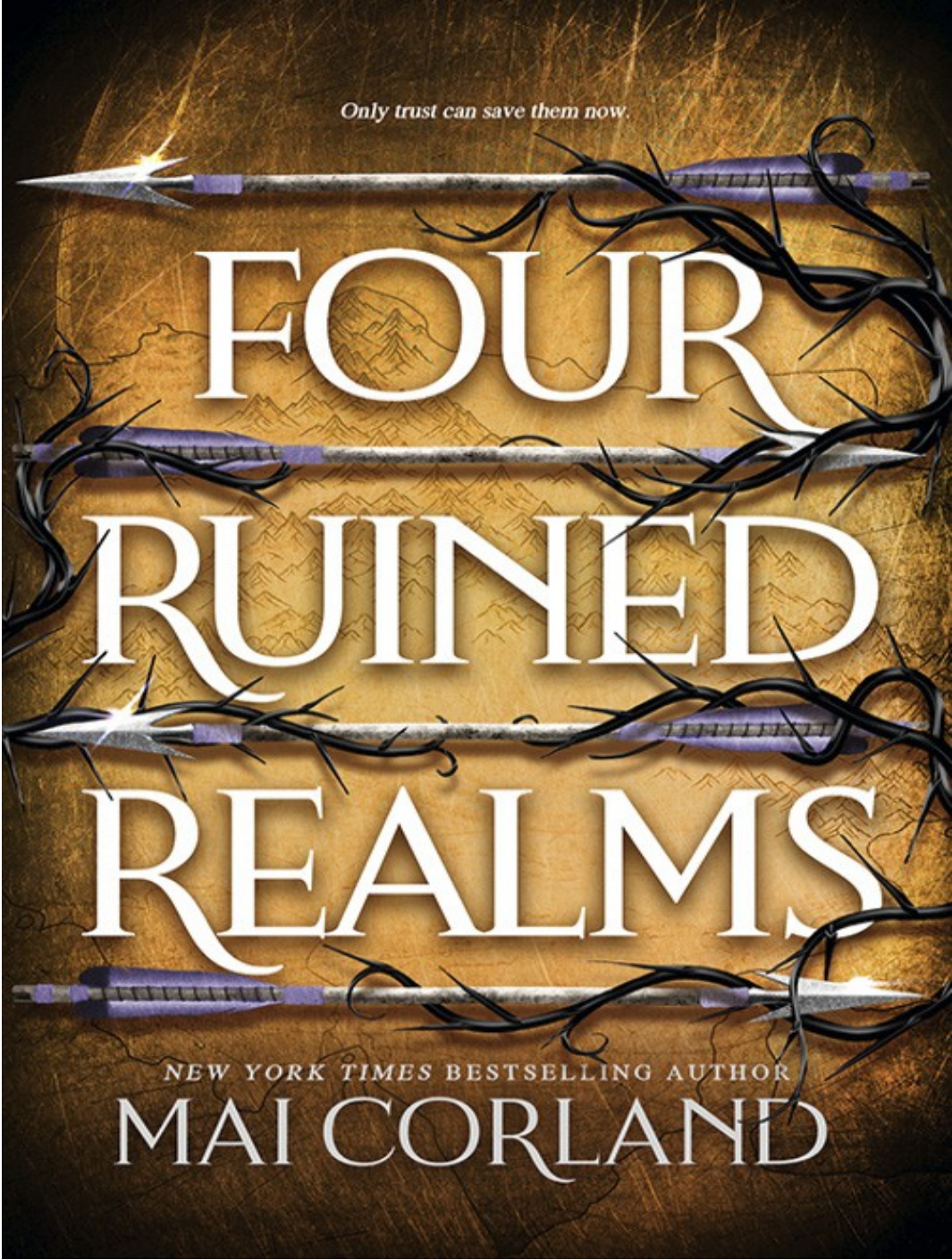
Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Only trust can save them now.

FOUR RUINED REALMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MAI CORLAND

FOUR
RUINED
REALMS

MAI COQLA ND

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Meredith Ireland'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave.,STE 181
Shrewsbury, PA 17361 rights@entangledpublishing.com
Red Tower, ~~Entangled Publishing, LLC~~'nin bir baskısıdır.

Liz Pelletier tarafından düzenlendi
Kapak resmi ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes Stock
art by Cover boonchai sakunchonruedee/Shutterstock,
MagdaSurgiewicz/PixelSquid, ve Karamaz/PixelSquid İç harita
çizimi Elizabeth Turner Stokes
Juho Choi'den Deluxe Limited kapak illüstrasyonu Britt
Marczak'tan iç tasarım

Deluxe HC ISBN 978-1-64937-750-0 HC
ISBN 978-1-64937-751-7
Ebook ISBN 978-1-64937-675-6

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci
Baskı Ocak 2025

*Kalbim, güneşim ve çelik
adamım için*

Dört Yıkık Diyar, keskin bıçaklar, zehirli dudaklar ve diyarlarda yükselen yeni bir güçle dolu karanlık bir macera fantezisidir. Bu nedenle, hikayede şiddet, kan, ölüm (aile, hapsedilmiş insanlar ve hayvanların ölümü dahil), hapis, zehirlenme, boğulma, iç boşaltma, işkence, sınıfçılık, cinsiyetçilik, grafik dil ve cinsel aktivite tasvirleri dahil olmak üzere tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır. Sözleşmeli kölelik, saldırı, çocuk cinsel istismarı, sömürgeleştirme ve soykırım tartışılmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen not alın ve Altın Yüzük için her şeyi riske atmaya hazırlanın...

Ana Karakterler

AERI (AH-ree)... Bir Hırsız, Yusan Prensesi, Kral Joon'un Kızı MIKAIL (Mick-

ALE)... Yusan'ın Eski Kraliyet Casus Şefi

ROYO (ROY-oh)... Yusan'dan Bir Güçlü Adam

EUYN (YOON)... Yusan'ın sürgün edilen Veliht Prensi, Kral Joon'un Kardeşi

SORA (SOAR-a)... Eskiden Kont Seok'un kölesi olan Yusanlı bir Zehirli Bakire TIYUNG (TIE-young)... Kont Seok'un Boş Hapishaneye gönderilen tek oğlu

Dikkat Çeken Diğer Karakterler

KING JOON (Kral JUNE)... Yusan Kralı

QUILIMAR (QUILL-i-mar)... Khitan Kraliçesi, Kral Joon ve Euyn'un kız kardeşi GENERAL

VIKAL (VY-cal)... Khitan Silahlı Kuvvetleri Generali

KONT SEOK (Kont SEE-ock)... Daysum'un Sözleşmesini elinde tutan Güney Gain Kontu DAYSUM (DAY-sum)... Sora'nın Kız Kardeşi ve Kont Seok'un Koğuşu

COUNT BAY CHIN (Kont Bay Chin)... Umbria'nın Kuzey Kontu ~~COUNT DAL~~

~~(Kont DAHL)~~... ~~Tanneki'nin Doğu Kontu~~ (merhum)

GENERAL SALOSA (General Sah-LOW-sa)... Yusan Sarayı Muhafızları Generali

ZAHARA (Za-HAH-ra)... Bir Yusanian Casusu

FALLADOR (FAL-lah-dor)... Gaya'nın Sürgündeki Prensi AILOR

(ALE-or)... Mikail'in babası

GAMBRIA (GAM-bree-uh)... Fallador'un Kuzeni

UOL (OO-ul)... Wei'nin Rahip Kralı

Daha önce, Kırık Kılıçlar Üçlemesi'nde

Ülkedeki en tehlikeli beş yalancı tek bir görev için bir araya geldi: Yusan'ın Tanrı Kralı Joon'u öldürmek. Bir mücevher hırsızı olan Aeri, güçlü adam Royo'ya yaklaşıarak Ölümsüz Taç'ı çalmak için çıktığı yolculukta onu koruması karşılığında bir servet teklif etti. Gain Kontu'na ait zehirli bir bakire olan Sora'ya, kralı öldürmesi karşılığında kendisinin ve kız kardeşinin özgürlüğü garanti edildi, ancak uzun zamandır düşmanı olan Kont'un tek oğlu Tiyung ile seyahat etmek zorunda kaldı. Bir zamanlar Yusan'ın veliaht prensi olan Euyn sürgüne gönderilmişti. Eski sevgilisi ve kraliyet casusluk ustası Mikail onu buldu ve tahtı kardeşinden gasp etmesi için ona bir şans verdi. Dar kaçışlar ve gizli amaçlar sayesinde grup birbirine güvenmeyi öğrendi, ancak tüm bu süre boyunca komplonun arkasında Kral Joon'un olduğu ortaya çıktığında ittifakları paramparça oldu. Asıl amacı, kızı Aeri'nin katilleri bir araya getirmesini sağlamak ve böylece kız kardeşi Kitan Kraliçesi tarafından takılan Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü ona getirmelerini sağlamaktı.

Ama beş bıçağımızın başka planları var...

Yazarın Notu

Kore'nin kendine has zengin bir mitolojisi ve canlı bir kültürü var. Ve Koreli bir Amerikalı evlatlık olarak, *Dört Harap* Diyar'ın dünyasını şekillendirmek için kendi kişisel hikayemden ve deneyimlerimden yararlandım. Bununla birlikte, bu hikayenin ne tarihi kurgu ne de gerçek dünyaya dayanan fantezi olduğunu belirtmekte fayda var; Kore efsanesi, efsanesi ve kültürü üzerine yaptığım araştırmalardan esinlenen benzersiz bir ortamda geçiyor. Baştan sona yaratıcı lisans alınmıştır, ancak umudum okuyucuların hikayeden hayatları zenginle mi  olarak ayrılmalarıdır, tıpkı benim bu kitabın yazılmasıyla olduğu gibi.

-Mai

Birinci

Bölüm

DOĞU DENİZİ

AERI

Bu gemide olmaktan çok sıkıldım - sallanmaktan, kapalı alandan, herkesin beni öldürmek istemesinden. Çok yorucuydu.

Yine de Doğu Denizi'ndeki haftam Euyun'unki kadar kötü geçmedi. Onun odası benimkinin sağında ve gece gündüz öğürmesinin yankılarını duyuyorum. Sanırım sadece deniz tuttu ama emin değilim. Kontrol ederdim ama beni yaylı tüfeğiyle vurmasından endişeleniyorum.

"Biraz" derken, ciddi anlamda endişelendim.

Sanırım herkes kralın kızı olduğunuzu ve en başından beri onlara ihanet etmeyi planladığınızı öğrenince böyle oluyor.

Odamın dışında ayak sesleri duyuldu ve kitabımı kavrayarak donakaldım. Biri geliyordu. Kapıma sıkıştırılmış mobilyalara bakıyorum. Kamarada bir kilit vardı ama katillerle dolu bir gemide küçük bir sürgünün pek bir işe yarayacağından şüpheliydim. Bu yüzden, gemiye biner binmez, boşta kalan her mobilyayla kendime barikat kurdum. Sadece gizlice yemek yemek ve lazımlığımı boşaltmak için ayrıldım.

Gürültü azalıyor ve yavaş bir nefes alıyorum. Tam kitabıma dönmek üzereydim ki kapım çalındı.

Kalbim küt küt atıyor. Royo mu?

Onu tekrar görmeyi hem umuyor hem de korkuyordum. Ona kralın Sora, Euyun ve Mikail'i getirme planının bir parçası olduğunu bilmediğimi söylemek istiyorum. Kont Bay Chin, Royo'nun beni koruyacak güvenilir biri olduğundan bahsetmişti. Bay Chin'in onu dahil etmek istemesinin başka nedenleri olduğundan şüphelenmemiştim. Ama bunların hiçbirini Royo'ya söylemedim çünkü sonuçta bana inanacağını sanmıyorum.

Onun kamarası benimkinin solunda. Son yedi gün boyunca kulağımı düzinelerce kez ince duvara dayadım. Kıpırdadığını ya da horladığını duydum, bu yüzden iyi olduğunu biliyorum, ama benimle tek kelime konuşmadı. Belki de

Sonunda fikrini değiştirdi, beni affetti. Ya da belki de beni öldürmek için buradadır - yıllar önce kız arkadaşını öldürdüğü gibi.

İç çekiyorum ve dudağımı ısıyorum, tek yalancının ben olmadığımı hatırlıyorum. Belki de ondan da uzak durmalıyım, çünkü taht odasında en kötü karakter yargıcı olduğumu öğrendim.

İkinci bir kapı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Tereddüt ediyorum ama merakım beni yeniyor.

"Kim o?" diye sordum. Bir haftadır konuşmadığım için sesim garip ve hırıltılı geliyor.

"Ben Sora."

Ayağa kalkıp mobilyaları yolumdan çekerken içime bir rahatlama ve biraz da hayal kırıklığı doluyor. Sonunda kapıyı birkaç santim açabildim.

Sora orada duruyor ve her zamanki gibi büyüleyici görünüyor. Menekşe rengi gözleri parlıyor, berrak cildi nemli ve üzerinde lüks yeşil bir elbise var. Yürekten bir iç geçiriyorum. Siyah saçları bile mükemmel ve Yusan'dan ayrıldığımızdan beri kimse doğru düzgün banyo yapmadı, peki nasıl?

"Evet?" diye soruyorum.

"Quu Limanı'na yaklaşıyoruz," diyor. Sesi hâlâ rüzgâr çanları gibi geliyor. "Benimle güvertenin üstüne gelir misin? Khitan'a varmadan önce hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü çalmak için bu ölümcül göreve gönderildiğimizde Sora gerçekten güzel bir toparlayıcı konuşma yapmıştı. Geri kalanımız taht odasında ortaya dökülen tüm ihanetlerle sarsılırken, Sora bizi bir planla bir araya topladı. Kral Joon'u Qali Sarayı'nı tekrar terk etmeye zorlamak için Khitan'ın kötü kalpli Kraliçesi'ni (halam) Yusan'la bir savaş başlatmaya ikna etmek istiyor. Bu şekilde tacı çalmak ve kralı öldürmek için ikinci bir fırsatımız olacaktı.

Babam.

Bu konuda karışık hislerim var ama onu düşünmenin zamanı değil, Sora bekliyor. Kendimi toparladım ve başımı salladım. Sonra elbisemin üzerine kırmızı, kürklü pelerinimi geçiriyorum ve kapıdan sıvışıyorum.

Merdivenleri çıkarken Sora bana küçük bir gülümseme veriyor. Babama ihanet etmiş olmamı, sonunda *onları* seçmiş olmamı umursuyor gibi görünen tek kişi o.

Güvertenin üstüne çıktığımızda soğuk rüzgâr etrafımızı kırbaçlarken ürperiyorum. Gözlerimi kısarak gün ışığına bakıyorum. Her nasılsa gökyüzü hem gri hem de acı verecek kadar parlak. Doğu Denizi beyaz şapkalar halinde yükseliyor ve güverte kaygan, ancak uzun süre kamaramda kapalı kaldıktan sonra temiz hava iyi hissettiriyor. Dalgalar

Muson mevsimi her an başlayabileceği için son birkaç gündür zor geçiyor. Yağmur durduğu için şanslıyız, yoksa bu yolculuk daha da kötü geçebilirdi.

Ağır bulutlara bakarken başımı sallıyorum. Daha kötü olabileceğine inanmak zor.

Bakışlarım şık, ahşap filo gemisinin pruvasındaki Mikail ve Euyn'a kayıyor. Mikail uzun, atletik vücudunu küpeşteye rahatça yaslamış, deniz mavisi gözleriyle ufku tarıyor. Euyn onun sağında ama normalden daha uzakta duruyor. Prens sakalı dağınık ve zayıf vücudu biraz cılızlaşmış ama yine de tanıdığım en ölümcül adamlardan ikisi.

Sertçe yutkunuyorum ve yaklaştırmaya devam ediyorum.

Yan tarafta Royo'yu görüyorum, kürk ceketi içinde düşünceli. Tanrım, onu özlemişim. Kafası, tanıştığımızdan beri uzayan kalın siyah saçlarla kaplı. Gözlerime baktığı anda aptal kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onun sadece ince bir duvar kadar uzağımda olması işkence gibiydi. Ona koşmak istiyorum ama birçok nedenden dolayı koşmamalıyım, en önemlisi de beni denize atabilir. Ve ben yüzme bilmiyorum.

Beni görmemiş gibi davranıyor ama ben yaklaştıkça geniş omuzlarını geriye atıyor. Elleri yumruk oluyor, çenesindeki kaslar geriliyor. Başka tarafa bakıyorum, tepkisi göğsümü acıtmıyormuş gibi davranıyorum. İşte o zaman Euyn ve Mikail'in birbirleriyle tek kelime bile konuşmadıklarını fark ediyorum.

Sanırım bu mantıklı. Yaşadıklarımızdan sonra temkinli ve öfkeli olmamız kaçınılmazdı ama şimdi birlikte çalışmak zorundayız. Dürüst olmak gerekirse, bırakın savaş başlatmayı, konuşmayı bile becerebileceğimizden emin değilim.

Sora hepimize tek tek bakıyor ve dudaklarını büzüyor, yüzü tamamen kararlı. "Bir araya gelmemek için kaybedecek çok şeyimiz var. Kimsenin kimseye tekrar güvenmek istemediğini anlıyorum ama kız kardeşimden vazgeçmeyi reddediyorum. Tiyung'un eğer hâlâ yaşıyorsa bile Atıl Hapishane'de çürümesine izin vermeyi reddediyorum..."

Sustu ve sonra başını salladı. Acı dolu bir nefes alıyor, narin elleri elbisesinin üzerinde geziniyor. Babam Tiyung'u saray gölünün altındaki zindana, Avare Hapishanesi'ne attırdı. Ty'ın hâlâ hayatta olup olmadığını söylemek imkânsız ve bunu hepimiz biliyoruz.

Sora çenesini kaldırdı. Eli titriyor ve arkasına saklıyor. "Kont Seok'un ayaklarıma kapanıp canı için yalvarışını izlemeden ölmeyi reddediyorum. Hepinizden pek hoşnut değilim ama bunu yapmak zorundayız. Kral Joon yüzüğü çalacağımızı düşünüyor ama Kraliçe Quilimar'ı onu Qali Sarayı'ndan çıkarmamıza yardım etmesi için ikna etmemiz gerekiyor. Onu öldürmeli ve işi bitirmeliyiz.

ya da hepimiz öleceğiz ve bizden daha iyi insanlar acı çekecek." Gözlerini her birimize dikmiş, asıl noktayı vurguluyor. "Sevdiklerimiz dengede duruyor. Eğer güvenemeyeceksek, bırakın intikam bizi bağlasın."

Onun samimi ifadesini, kararlılığını inceliyorum. Sora olmak, her zaman daha iyi bir insan olmak yorucu olmalı. Herkesin seviyesine inmek çok daha kolay. Ama belki de iyi olan doğal olarak lor ve peynir altı suyu gibi yükseliyordur.

"Hâlâ Joon için çalışmadığını nereden biliyoruz?" Euyun belli belirsiz bana doğru işaret ediyor.

Midem bulanırken dudağımı ısııyorum. Artık hepsinin beni öldürmeyi düşündüğünden eminim. Daha önce bu sadece bir teoriydi.

"Çünkü sonunda ona ihanet etti," diyor Sora omuz silkerek. "Ve onu bir intihar görevine gönderdi."

Kendimi ve bir dereceye kadar babamı savunma dürtüsü içimde yükseliyor, ama yaşamamın ya da ölmemin onun umurunda olmadığını inkâr edemem. Evet, beni kabul edeceğine ve annemi ölümünden sonra birinci kraliçesi yapacağına söz verdi ama sözler yalancı dudaklar için ucuzdur. Beni hiç umursamadı, on dokuz yıl boyunca bir kez bile. Ben de onun güvenliği ve refahı konusunda çok endişeli değildim.

Bir yıl önce, hak ettiğim gibi bir baba olacağına, eskiden olduğu gibi acımasız bir genç adam olmayacağına yemin etmişti. Geriye dönüp baktığımda ona inanmak aptalcaydı, ama annemi kaybettiğim için o kadar kırılmışım ki, artık yalnız kalmamak için o kadar çaresizdim ki, kulağıma bal döktüğünde kana kana içtim. Annem her zaman ihtiyacımız olan tek şeyin Joon'un sevgisi olduğunu söylerdi ve ben de haklı olduğunu düşünürdüm. Açlıktan ölürlen zehirin tadı şeker gibi gelebilir. Ama ona bu katilleri getirme görevi için başkente giderken, beni ondan daha çok önemsediklerini fark ettim. Her zamankinden daha fazla.

Ama bunların hepsi benim Joon'un kızı olduğumu öğrenmelerinden önceydi. Onun tek çocuğu.

"Kraliçeyle görüşmemiz gerek, şu anda yaptığımız şey bu mu?" Royo soruyor. Sesi gürlüyor ve ben sese doğru geriliyorum.

Mikail bir elini dalgalı kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Wei on beş yıl önce Kitan Kralı'na suikast girişiminde bulunduğuandan beri hiç kimsenin tahtın yüz adım yakınına yaklaşmasına izin verilmiyor. Buna Mesafe Kuralı diyorlar. Haince niyetlerimizi Kitan sarayının önünde haykıramayız. Her zaman Yusanlı diplomatlar ve casuslar hazır bulunur."

Güverte, pruvamıza çarpan dalgalar ve martı sesleri dışında sessizliğe gömülüyor. Omuzlarıma kadar uzanan saçlarımı spiral şeklinde büküyorum. Kuşlar kuzeydeki Khitan diyarına yaklaştığımızı işaret ediyor ve zaten düğümlenmiş bir plana yeni bir kırıksıklık ekleniyor.

Sora çenesine vuruyor. "Yüz metreden daha yakına gelmenin bir yolu olmalı. Euyun onun kardeşi. Ve Aeri de..."

"Bir prenses," diye homurdanır

Royo. Bunu kibarca söylemiyor.

"İkimizin de ölmüş olması gerekiyordu," diyor Euyun. "Ve kız kardeşimin kendi soyuna karşı sevgisi yok. Ailemdeki hiç kimse sevmiyor." Dalgalı denizden biraz daha yeşile dönerken bile kahverengi gözleri bana daralıyor.

Bu atışa izin veriyorum çünkü haksız değil. Babam Euyun'un idamını emretti, amcam beni öldürmeye çalıştı ve ben de babama suikast düzenlemek için komplo kurdum. Halamın babamı birden fazla kez öldürmeye çalıştığını duydum. Bu biraz Baejkin ailesinin karmaşası. Bir soyun gücü arttıkça sorunlar da artar.

Sora, "Kraliçe Quilimar'ın bir tür yakın çevresi olmalı," diye ısrar ediyor. "Kimse tek başına hükmedemez."

"Saray muhafızlarından bir kaptan ya da nedimeler. Belki generaller?" Ben soruyorum.

Mikail bana küçümseyerek bakıyor ve ben de hazır olmak için ağırlığımı değiştiriyorum. Bu harika değil. Euyun'dan kaçabilirim, özellikle de yayı olmadığı için, ama Mikail daha önce hiç görmediğim bir hızla katlediyor. Pelerininin bölmelerine gizlenmiş fırlatma bıçaklarım var ama bu pek rahatlatıcı değil. Birini bıraktıktan bir saniye sonra ölmüş olurum.

Son çare olarak tılsımım var. Hiç düşünmeden elimi elbisemin boynuna koyuyorum. Ejderha Lordu'nun Zamanın Kumları her zaman olduğu yerde, elbiselerimin altındaki kolyede saklı duruyor. Gemiye binmeden önce onu kaçmak için kullanmayı düşündüm. Bunu yapabilirdim, zamanı tekrar dondurup ortadan kaybolabilirdim. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu ve bundan da öte, bensiz başarısız olacaklarını biliyordum. Yardım edemem ama hepsini seviyorum. Şu anda beni umursamadıkları çok açık olsa bile.

"Vikal," diyor Euyun alnını silerek. "Kendisi Khitanese silahlı kuvvetlerinin generali. Quilimar'ın kulağı onda olmalı. Yakın olduklarını hatırlıyorum."

Mikail tereddüt ediyor. "Öyle, ama bir generalle konuşmak kadar basit olsaydı, Joon bizi getirme zahmetine girmezdi. Bizi o seçti.

Bu görev için bir sebepten dolayı. Hangi eşsiz özellikleri kastetti? Ne yakaladık? Çok önemli bir şeyi kaçırıyoruz ama ne olduğunu bulamıyorum."

Herkes bana dönüyor. Royo bakmıyormuş gibi yapıyor ama benim cevap vermeme bekliyor. Sorun şu ki: Hiçbir fikrim yok.

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum. Bana çeşitli miktarlarda inançla bakıyorlar. "Keşke bilseydim. Bana tek söylediği taht için tehlikeli olduğun ve en az kayıpla canlı ele geçirilmeni istediği idi."

Bu geminin pruvası sessiz, gerilim çatırdıyor. İrkildim. "En az zayıat" babamın terimi idi, benim değil, ama havada asılı duruyor ve saniyeler geçtikçe kulağa daha da kötü geliyor.

"Peki, bir düşünelim," diyor Euyn. "Sora zehirler. Ben ateş ederim." Duraklıyor ve Mikail'e bakıyor. "Ve sen bir casussun. Ve bir yalancısın. Ve bir manipülatör. Ve bir hainsin."

Mikail'in dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrılır. Sadece sevgilisine bakar ve kaşlarını hafifçe kaldırır.

Bu çok garip.

Geri kalanımız ikisinden başka bir yere bakmıyor. Sanırım onlar da konuşmadı. Euyn'un odasında başka kimseyi duymadım ama barıştıklarını düşünmüştüm. Ama öyle bir şey olmamış gibi görünüyor. Göğsüm sıkışıyor. Başarısız suikast girişimi grubumuzdaki tüm bağları, en derin olanları bile kopardı.

Büyük bir dalga gemiye çarpıyor ve gemiyi sallıyor. Hepimiz kendimizi sabitleyecek bir şeyler aradık. Direktten sarkan kalın halata tutundum. Royo'ya tutunmayı tercih ederdim ama o her anlamda çok uzakta.

Deniz sakinleştiğinde Sora'nın dudakları aralanıyor. İşleri yoluna koymaya hazır görünüyor ama önce Mikail konuşuyor.

"İstersen gizliliği tartışabiliriz ama sana masum olmadığını hatırlatırım," diye çıkışıyor. "Chul'u spor olsun diye avlama konusunda pek de açık sözlü değildin."

Euyn başka tarafa bakıyor ama Sora'nın kafası ona doğru kayıyor. "Chul mu? Az önce Chul mu dedin?" diye sorar.

Hızlı hızlı nefes alıyor ve gözleri Euyn'a kilitlenmiş durumda. Son dalgadan sonra okyanus sakinleşti ama onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Şu anda neler oluyor?

Önce Royo'ya sonra Mikail'e bakıyorum ama onlar da atılmış görünüyorlar. Mikail'in deniz mavisi gözleri Euyn ve Sora arasında gidip geliyor; Royo'nun kaşları çatılıyor.

"Ben yaptım..." Mikail tereddütte başlar.

"Chul ne?" diye sorar. Onu sessizlik karşılar. "Chul ne, Euyn?"

"Sora..." der usulca. Ama ona bakmıyor. Dudaklarını büzüyor - her ne ise, ona söylemek istemiyor ve bu iyi bir şey olamaz.

"Köydeki gibi Inigo muydu? Chul Inigo muydu?" diye sorar.

Royo ona bir adım daha yaklaşır. Hâlâ neler olup bittiğinden emin değilim ama giderek daha da dengesizleşiyor. Chul Inigo da kim?

Euyn başını sallar. "Sora, ben..."

"*Babamı* vahşi bir domuz gibi mi avlıyordun?" diye bağırıyor. "Senin hastalıklı eğlencen için!"

Oh kahretsin.

Euyn yelkenler gibi bembeyaz kesildi ve bu yeterince doğrulayıcı oldu.

Etrafımdaki her şey yavaşlıyor. Daha iyisini bilmeseydim

Zaman tılsımımı tutuyordum. Mikail'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Royo'nun çenesi düşüyor. Ama ifadesi şimşek gibi değişen Sora'ydı. Şok, aşağılanma ve adını koyamadığım başka bir şey yüzünde uçuşuyor, sonra güzelliği öfkeyle buruşuyor.

Sora ileri atılıyor ama Mikail onu tam Euyn'un boynuna ulaşmak üzereyken yakalıyor. Royo yardıma koşarak kaslı kollarını Sora'nın beline doluyor. Tırnakları havayı kazıyarak uzanırken onu geri çekerler. Sadece parmak uçlarıyla bile olsa Euyn'a dokunmak için yanıp tutuşuyor.

Öldürdüğünü gördüm ama öldürmek *istediğini* hiç görmedim; bu korkunç bir manzara. Ona ulaşamayan Sora, her şeyden daha çaresiz bir feryat koparıyor. Hiç duymadım. Saf hayvan sesi karşısında tepeden tırnağa ürperdim. Öfke ve yürek burkan keder bir arada.

"Sürgünde ölmeliydin!" diye bağırıyor.

Royo ve Mikail onu uzaklaştırır. Mikail omzunun üzerinden Euyn'a bakar, yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardır.

Chul'un Sora'nın babası olduğunu bilmiyordu.

Sora acı içinde feryat ederken yarı yürüyorlar, yarı geminin arkasına doğru taşıyorlar. Mürettebat etrafta koşuşturuyor ve hiçbir şey görmemiş gibi davranıyor ama herkes Sora'yı fark ediyor.

Geminin ön tarafında sadece Euyn ve ben varız ve o sırtı bana dönük duruyor. Elleri küpeşteyi kavrarken omuzları kaskatı kesiliyor. Konuşmak üzere olduğunu düşünerek kendimi destekliyorum. Ama öne eğildi ve sertçe kustu.

Neredeyse limana varmıştık. Gökyüzü Kralı'nın Sarayı, Oligark Dağı'nın tepesindeki sisin arasından parıldıyor ve liman görünüyor.

Aman Tanrım, mahvolduk.

İkinci Bölüm

MİKAİL

DOĞU DENİZİ

Dürüst olacağım: bu harika değil.

Euyn biliyordu. Omuzlarım çöküyor ve hayal kırıklığımla birlikte şaşkınlığımı da içime çekiyorum. Elbette biliyordu. Sora'yı Rahway'de tanıştığımız gece tanımıştı - yemekte tam adını sorduğunda yüzündeki ifade buydu. Bir araya getirmişti ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Böyle zamanlarda onun gibi bir adamı gerçekten sevip sevemeyeceğimi merak ediyorum. Bu aşk mı, yoksa ben sadece bir laoli bağımlısı gibi iniş çıkışlara bağımlı mıyım? İyi bir kral olabilecek mi, yoksa kardeşiyle aynı ya da ondan daha mı kötü olacak?

Şüphelerimi bir kenara itiyorum. Şu anda Yusan'ın geleceğinden daha önemli meselelerim var.

Sora hepimizi bir arada tutan tutkaldı ve o paramparça oldu. Hayatımda bir kez olsun ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu incitmek istiyor ve bunda haksız da değil ama buna izin veremem. Sonuçta o kadar da ikiyüzlü değilim. Euyn'un insanları avladığını kabul ettim ve Joon'un Quilimar'dan gelen suikast planı da dahil olmak üzere birçok konuda ona yalan söylediğim halde benden sır sakladığı için ona kızmak zor. Gerçekten de, Yusanian olmadığım gerçeği de dahil olmak üzere, onun benden saklayabileceğinden daha fazla sır sakladım ondan.

Dürüstlük konusunda kendini beğenmiş olmak benim için biraz fazla.

Aynen böyle, bir kez daha Euyn'un yanında durma kararı aldım. Yine de bu konuda pek hevesli olmadığımı söylemeliyim.

"Onu bağışladı, Sora," diyorum.

Siyah saçlarını omzunun üzerinden savuracak ve bana ölümcül bir bakış atacak kadar uzun süre ağlamayı bırakıyor. Sanırım bunu hak ediyorum. Eğlenmek için insan avlamaya olumlu bir anlam yüklemek zor.

Tekrar deniyorum.

"Euyn'un sürgün edilmesinin nedeni Chul'un yaşamasıydı," diyorum. "Çünkü Euyn onun gitmesine izin verdi."

"O tahtı hak etmiyor. Ölmeyi hak ediyor," diyor.

Bakışlarımı tutuyor, güzel gözlerinde meydan okuma var. Bu Sora'nın o yanı, tanıdığım tüm savaşçılardan daha vahşi olan yanı. Onu şu anda tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan katledebilir.

"Sora, hepimiz ölmeyi hak ediyoruz," diyorum.

Yüzü değişiyor, ifadesi şaşıyor. Aramızdan bir anlayış geçiyor. Motivasyonlarımız ne olursa olsun, ikimiz de seri katiliz. Ruhları çalışıyor ve Lord Yama'nın gelip almamasını umuyoruz. Çoğu ölçüye göre, ölümü hak ediyoruz.

Sora nefes alarak biraz yumuşar. Euyn'u öldürmeyecek; en azından şu anda öldürmeyecek ve ben de bunu kabul edeceğim.

"Hepimiz geri alınamayacak seçimler yaptık," diye ekliyorum. "Ama ölmesi gereken Joon."

"Yine de yüzüğü ona götürürsek..." Royo başlıyor.

"İkili oynayacak ve bizi öldürecek," diyorum. "Ya da bizi Wei'den Su Asası'nı çalmaya zorlar ki bu da kesin ölümle eşdeğerdir. Joon'un bizi ikinci kez alt etmesine izin vermek hiç de orijinal olmazdı."

"Hwan'ın canını hiç bağışlamayacak mıydı?" Royo'nun geniş kaşları kırışıyor, ifadesi karışıyor.

Hwan, kızını öldürdüğü için hapiste olan adam. Royo'nun serbest bırakmak için savaştığı kişi. Royo'nun, Joon'un bize büyük ödüller -ünvan, mülk, merhamet- vaat etmesine rağmen sözünü tutmaya pek niyeti olmadığını anlamamış olmasına şaşırdım. Bir tanrı kral bizim gibilere verdiği sözleri önemsemez.

Ancak Royo onurlu bir adamdır ve onun gibi insanlar Joon gibi birini anlayamazlar. Royo ve Sora'ya mutlak doğru ve yanlış rehberlik eder. Güç sahibi olanların esnek ahlak anlayışına sahip değiller. Bu yüzden Joon onları ortadan kaldıracak. Joon kontrol edemediği herkesi ortadan kaldırır.

"Hayır," diyorum. "İşine gelmediği sürece olmaz. Kral, nihai amacına hizmet etmediği sürece halktan biri için asla endişelenmemiştir. Hwan'ı Avare Hapishanesi'ne getirebilir ama sadece gerekirse işkence etmek için."

Royo yüzünü bölen eski yara izini ovuşturuyor. "O zaman Kral Joon ölmek zorunda."

Sora iç çekip başını sallıyor, öfkesi azalıyor. Sırtı kıvrılıyor, duruşu bozuluyor. Öfke yanmazsa, geriye sadece kederin közü kalır. İçinde

Birçok açıdan öfke daha iyidir çünkü en azından tutunacak bir şey vardır. Üzüntü ise çorak bir alan.

"Kanaman var," diyor.

Boynuma bakıyor. Tenime dokunuyorum ve parmaklarım kanla ıslanıyor. Euyn'a ulaşmaya çalışırken beni tırmaladı.

"Yaşayacağım."

"Euyn'un babamın gitmesine izin verdiğinden emin misin?" diye soruyor.

Gözlerinde küçük bir umutla birlikte yaşlar da yüzüyor. Bu sefer ona yalan söylemek zorunda kalmamam çok güzel.

"Kesinlikle eminim. Euyn'un Batı Ormanı'nda mahkûm avladığını saraya söyleyen babandı."

"Ki sen bunu biliyordun," diyor.

Yüzümü arıyor ve Royo da bana bakıyor. Yalan söylemek istiyorum ama bu sadece yüzümü kurtarmak için olurdu. Bu yeni görevi atlatabilmek için doğruyu söylemeye başlamam gerekecek - en azından söyleyebildiğim kadarını.

"Söyledim," diyorum.

Bakışlarımı tutuyor. "Onun babam olduğunu biliyor muydun?" "Hayır. Yemin ederim. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

İç geçiriyor ve ellerine, kana bulanmış tırnaklarına bakıyor. Sevdiğimiz insanları kurtarmak için çok kan dökmemiz gerekecek. Ben bununla uzun zaman önce barıştım, o da öyle.

"Euyn'un gerçekten iyi bir kral olacağını düşünüyor musun?" Royo soruyor. Bir nefes çekiyorum. Öyle mi düşünüyorum?

"Bence hepimiz gurur duymadığımız şeyler yapmışızdır," diyorum. "Bence bir insan kendisine karşı yapılan saldırılardan daha fazlasıdır. En azından ben öyle olduğumuza inanmak istiyorum. Bence Euyn değişti ve gelişmeye devam ediyor. Ve hiçbir şey olmasa bile Joon'dan daha iyi olacak."

Royo, "Ya da belki sadece umut ediyorsun," der.

İkisi de cevap bekler gibi bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Her şey aynı." Gemide çanlar çalıyor. Khitan'ın başkentine ulaştık.

"Quu Limanı!" diye sesleniyor kaptan, güvertede yürürken. "Quu Limanı!"

Royo'nun sözlerini unutmam için tam zamanında.

Sora'ya bakıyorum, kendini bir kez daha toparlarken omurgası yeniden dikleşiyor. Onun için sahte belgeler düzenledim çünkü gerçek belgelerinde kölelik işareti var. Her ne kadar köleler Khitan'a girdiklerinde özgür olsalar da, ülke en azından gizlice girmişler gibi davranmak zorunda. Aeri ve Euyn için de kağıtlar hazırladım, çünkü ikisi de teknik olarak öldü. Ve ben,

Elbette hiçbir yabancı ÷lkeye gerçek isimle girmem. Gerçek adımı hiç kullanmam.

Ölü yalancıları Khitan'a getirmek hayırlı bir başlangıç değil ama Joon'u alt edeceğim. Savaşı kaybettik ama ben kazanacağım.

Öncelikle, kraliçeye nasıl ulaşabileceğimizi görmek için teknik olarak ölü olan bir başka ruhla, sürgündeki Gaya Prensi Fallador'la görüşmem gerekiyor. Ve sonunda vatanımızı nasıl özgürleştirebileceğimizi.

Üçüncü

Bölüm

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

ROYO

Birbirimizi öldürmeden Khitan'a vardık, bu da bir şeydir.

Başkent, Tamneki'nin denizin üzerine oturması gibi limanın üzerine oturuyor ama Quu, Yusan'a hiç benzemiyor. Şehrin üzerinde yükselen, kenarlarına villalar oyulmuş devasa bir dağ ve tepesinde altın bir saray var. Kale bu yağmurda bile bir deniz feneri gibi parlıyor.

Kapüşonumu saçıma göre ayarlıyorum. Gemide tıraş etmeyi düşünmüştüm ama bilmiyorum, alıştım artık. Quu'nun vıcık vıcık sokaklarında ilerliyoruz. Arnavut kaldırımları her yöne doğru kıvrılıyor ve boyalı evler yan yana dizilmiş. Elma kırmızısı, yaprak dökmeyen yeşil, koyu mavi ya da hardal sarısına boyanmış evlerin yanından geçiyoruz. Bu bir karışım ve insanlar da öyle. Bazıları Yusanyalı, çoğu Kitanlı. Birkaç Weian var ve bazıları da Dış Topraklardan olmalı. Hepsi tanıdık ve yabancıların ıslak bir karışımı. Özellikle de bellerinde silahları ve bacaklarında pantolonlarıyla erkek gibi giyinen kadınlar.

Başka bir yere gittiğimizi biliyordum ama Khitan'ın bu kadar farklı olacağını düşünmemiştim.

Öyleydi.

Kafa karıştırıcı bir dizi dönüşten sonra Gray Shore Inn'e varıyoruz. Aslında o kadar uzağa gitmedik. Mikail bizi içeri alırken limanın tuz kokusunu alabiliyorum ve lobiden gemi yelkenlerini görebiliyorum. Yeterince güzel bir yer, Euyn'un alttan alta sızlanmasına rağmen. Bir saray değil ama kuru ve sıcak. Fırtınada ihtiyacın olan tek şey bu.

Mikail bana anahtarımı verdi. Kızlar biz içeri girer girmez makyaj odasına gittiler ve hâlâ oradalar. Yapmamam gerektiği halde Aeri'yi beklemeyi düşünüyorum. Ona söyleyecek bir şeyim yok. Ya da çok fazla. Bazen hepsi aynı.

Odama çıkıyorum ve çantamı desenli bir sandalyenin üzerine atıyorum. Silahlar içeride çınlıyor ama altın külçeler ve milyonluk elmas gitmiş.

bizi bu yolculuğa göndermeden önce saray tarafından. Hwan'ın özgürlüğünü satın almak için biriktirdiğim onca para. Yıllarca süren kanlı çalışmalar. Tüm o çılgınlıklar, ölümler ve parasızlıktan ölümle burun buruna gelmeler. Yaptığım onca pisliği asla içime atmadım çünkü yapmam gereken buydu. Ama şimdi hepsi bir hiç uğruna olduğu için, her şey geri geliyor.

Merhamet için yakarışlar, çılgınlıklar ve ölüm sancıları kafamın içinde yankılanıyor. Geçmişteki yanlışların hayaletleri üzerimde duruyor. Bana hiçbir şey yapmayan ama benim kanımı akıtan adamlar. Omuzlarım çöküyor, ağırlık çok fazla. Sızlanmalar, yalvarmalar, gözyaşları. Susturmak için avuçlarımı kulaklarıma koyuyorum. İşe yaramıyor çünkü ses içimde.

Hayır. Başımı sallıyorum ve dik duruyorum. Yaptığım her şey sebepsiz olamaz. Hepsi beni buraya getirdi. Masum bir adamı serbest bırakacağım. Ve kralı öldürerek, ölmeyi hak etmeyen bir sürü mahkûmu kurtaracağız. Belki terazimi dengelemeyecek ama zarar da vermeyecek.

Anıları bir kenara bırakıp bir kibrit çıkıyorum ve ateş yakıyorum. Yapacak bir işimiz var.

Ocaktaki kuru odunlar canlanıyor, alevler kütüklerin üzerinde dans ediyor. Islak ve yorgun olduğunuzda ateş en iyi tesellidir. Daha iyi olan tek şey sevdiğin birinin kollarıdır.

Aeri.

Hayır. *Aeri* değil. Prenses Naerium.

Bunca zamandır prensesmiş. Ve hiçbir şey söylemedi.

Göğsüm sıkışıyor. Başından beri benimle oynadığı için ne param ne de kız arkadaşım var. Ve tüm bunları bilmeme rağmen, yine de kendime engel olamadım. Gemideki duvarı dinledim, odasında güvende olduğundan emin oldum. Diğerlerinin onu öldürmesini engellemek için devriye gezdim. Çünkü onunla yaşadığım şey gerçek gibiydi. Çünkü ben yalnızım. Çünkü ben mankafaların kraliyim.

Başımı arkaya eğerek inliyorum. Teneke tavana bakıyorum. Durmam lazım. Soğumam lazım. Prenses Naerium'a ne olacağı umurunda değil. Aeri benim için öldü, bunu kabul etmeliyim.

Ama yapamıyorum.

Aeri'nin arenada tacı çaldığı gerçeğine geri dönüp duruyorum. Bizim için üzerine düşeni yaptı. Bizi seçti ve krala ihanet etti.

Hayır, *babasına* ihanet etti. Onlardan ayrı insanlarmış gibi bahsetmişti ve ben de buna kandım. Aynı şekilde ben de ona aşık oldum - umutsuzca, aptalca. Gerçek değildi.

Yakalandıktan sonra özgürlüğüm için yalvarması dışında. Sadece ben.

Düşüncelerim yüzüncü kez dönüp dururken elimi yüzümde gezdiriyorum. Yara izim acıyor, yüzüm ağrıyor. Gemide geçirdiğim bir hafta iyileşmemi ve baş ağrımın geçmesini sağladı. Umbria'dan ayrıldığımdan beri fiziksel olarak en iyi hissettiğim an bu ve Aeri yüzünden en kötüsü.

Ve Bay Chin.

Onunla ilgili kafam ne kadar karışık olsa da kuzeyli kontla ilgili istediğim tek şey onun kanamasını izlemek. Aeri'ye beni aramasını söyleyen oydu. Hwan'a tuzak kuran oydu. Nedenini bilmiyorum. Hepsini anlayacak kadar zeki değilim. Ama yeterince güçlüyüm. Khitan'dan çıkacağım ve Bay Chin'in son nefesini verişini gözümün önünde izleyeceğim. Işık gözlerini terk etmeden önce gördüğü son şey ben olacağım.

Kapım çalınıyor ve cevap vermek için yolu yarılamıştım ki gelenin Aeri olduğunu düşündüğüm için acele ettiğimi fark ediyorum. Muhtemelen değildir. Gemide beni aramadı. Bir kere bile. Özür dilemek için değil. Ne de kendini açıklamak için. Hiçbir şey için.

Çünkü umurunda değil. Gerçekten umurunda değil.

Bunun acısının iliklerime işlemesine izin verdim. Canımın yanmasına izin vermeliyim-akıllanmamı sağlayacak tek şey acı.

Kapı kolunu çevirdim ama o değildi. Hayal kırıklığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyor, ama onu silkeliyorum. Gelen Sora'ydı ve kız kardeşi ile Tiying'u özlediği için gözleri hüznle doluydu. Ya da Euyun babasını avladığı için. Ya da burada olmamızın başka bir boktan sebebi.

"Artık Khitan'da olduğumuza göre planın üzerinden geçmemiz gerekiyor," diyor. Güzel sesi yorgun geliyor. Yine de aramızda en iyisi o. Yalan söylemeyen tek kişi. Sanırım ben de yalan söylemedim. Kendim hariç, ama o sayılmaz.

"Tamam." Bir bıçak daha alıp kemerime sokuyorum.

Sora savaş başlatmak istiyor. Hâlâ yüzüğü Joon'a vermemiz gerektiğini düşünüyorum ama Mikail'in söyledikleri doğruysa, Sora'nın planı Hwan'ı kurtarmak için elimdeki tek şans.

Yine de bu büyük bir ihtimal. Casus şefi yalan söylüyor olabilir. Neden herkes ona inanıyor anlamıyorum.

Benimkinin yanındaki kapıyı çalıyor. Aeri'nin odası. Mobilyalar gıcırdayıp inliyor ve kapı bir aralık açılıyor. Aeri'nin yüzünün bir kısmı

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Beni görünce durakladı. İri kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor; biraz korkulu, biraz umutlu.

Başka tarafa bakıyorum.

Gözlerindeki endişeyi görmek zorunda olmadığım zaman ondan nefret etmek daha kolaydı. Suçlu ve üzgün görünüyor ama öyle olsaydı söylerdi. Hayır. Ailesinin geri kalanıyla aynı miktarda pişmanlık duyuyor, hiç.

Sonra, Euyun'un sütine gidiyoruz. Bir süre sonra o da cevap veriyor. Sora'yı görünce geri çekiliyor, omuzları öne çıkıyor. Yusan'dan ayrıldığımız zamankinden daha zayıf, elmacık kemikleri daha keskin. Sanırım deniz tuttu. Devriye gezerken kustuğunu duyduğuma eminim.

"Mikail nerede?" diye sordum. Euyun'la birlikte odada kimse yok.

"Odasında," diyor Euyun. "Bir üstte."

Sol tarafı işaret ediyor, sonra kapısını kapatıyor. Sürgü bir çırpıda dönüyor. Üçümüz birbirimize bakıyoruz ve sonra uzaklaşıyoruz. Koridorda çirkin kırmızı-beyaz duvar kâğıtları var. *Prences Naerium*'a bakmamak için duvarlara, yerlere, her şeye bakıyorum. Yine de onu yanımda hissedebiliyorum. Yine de ona uzanmak istiyorum.

Ellerimi ceplerime sokuyorum.

Sora Mikail'in kapısını çalıyor ama cevap yok. Bana bakıyor. Mikail uyuyakalmıştır diye tahtaya vuruyorum.

Hiçbir şey yok.

"Gitmiş olmalı," diyorum.

"Ya ona bir şey olduysa?" Aeri soruyor. Uyluklarının ortasındaki elbisesinin eteğiyle oynuyor. Gözlerimi bacaklarından kaçırıyorum, ki bu olması gerekenden daha zor.

"Euyun'a soralım," diyor Sora.

Bir kez daha, Euyun'un kapıyı açması iki ömür sürüyor. Taht odasında kardeşiyle yüzleştikten sonra değiştiğini, daha az paranoyaklaştığını sanmıştım. Sanırım değişmemiş.

"Mikail dışarı çıkacağını söyledi mi?" Sora sordu.

Euyun başını sallar ve kaşları birbirine yaklaşır. "Hayır, içeride olmalıydı."

"Ama değil," diyorum.

Euyun gözlerini etrafta gezdirirken sakalını sıvazlıyor. "Bu çok garip. Ya içeri gir ya da git."

Kapı kolunu kavlıyor. Ne olacağını düşündüğünü ya da neden kapalı bir kapının bunu durduracağını düşündüğünü bilmiyorum. Bir tekme ve odun içeri girecek

kıymıklar. Ama söylemedim.

"Belki de kilidini açmalıyım?" Aeri söylüyor.

Hepimiz ona dönüyoruz.

Doğru ya. O bir hırsız. Bir yankesici. Bir dolandırıcı. Artı, bir prenses.

Euyn'un ağzı eğiktir. "Eğer yaparsan dikkatli ol. Odayı tuzağa düşürmüş olabilir."

Harika.

"Bekleyelim mi?" Sora soruyor.

Aeri başını sallar. "Kontrol etmemiz gerek. Eğer iyi değilse, onu bulmak zorundayız. O olmadan kraliçeye ulaşmamızın hiçbir yolu yok."

Herkes onun haklı olduğunu anlıyor. Euyn Kitanca konuşabiliyor ama Mikail buranın nasıl işlediğine dair gerçek bilgiye sahip olan kişi. Bizi tahta götürebilecek tek kişi o.

"Saç tokalarını ödünç alabilir miyim, Sora?" Aeri sorar.

Sora'nın kaşları çatılıyor ama iki gümüş saç tokasını çıkarıp uzatıyor.

Mikail'in odasına geri dönüyoruz ve Aeri kapıyı inceliyor. Yere uzanıyor ve yanağını yıpranmış halıya koyuyor. Kapının altında sadece bir aralık var. Görebileceği kadar geniş olduğunu sanmıyorum ama pelerininin içinden bir hançer çıkarıyor ve bıçağı altına kaydırıyor. Tuzak kurmaya çalıştığını fark edene kadar ne yaptığını merak ediyorum.

"Sanırım temiz," diyor.

Dizlerinin üzerinde doğrulup anahtar deliğine bakıyor ve iğneleri takıp kurcalıyor. Saniyeler içinde kapı açılıyor. Asilzadenin kilitleri açabilmesi garip ama bir süre kendi başına idare etmesi gerektiğini söylemişti. Yine de bu da başka bir yalan olabilir.

Aeri kolu çevirdi. Kapı açıldığında, kaçırıldığı bir tuzak olma ihtimaline karşı onu yana doğru çekiyorum. Bana doğru düştü ve sırtını göğsüme yasladı. Rahway'e, ara sokakta saklanmaya dair anılar aklıma geliyor. O çiçek kokusu burnuma doluyor.

Dönüyor ve o güzel gözleriyle bana bakıyor. Dudakları aralanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor nefes nefese.

Kalbim kabarıyor ve onu istiyorum. Hâlâ.

Ama önemli değil. Rahway'de, kralın muhafızları onu tanımasın diye kaçtık. Böylece onun bir prenses olduğunu öğrenmeyecektim.

Ellerimi ondan çekip uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Ona dokunmayı gerçekten bırakmalıyım.

Oda Şimdi açık ve içeriye bakıyoruz. Herhangi bir tuzak görmüyorum ama Mikail gibi birine karşı çok dikkatli olamazsın.

Gıcırdayan adımlarla içeri giriyoruz, oda büyük değil. Yatak, sandalye, Şifonyer, komodin, tuvalet.

Yatak yapıldı ve Mikail'in çantası üstüne oturdu. Burada kimsenin olmadığını anlamak sadece bir saniyemizi alıyor.

Gitmiş.

Dördüncü

Bölüm

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

MİKAİL

Fallador hatırladığımdan daha çekici, ki bu da bir şey söylüyor. Benden yaklaşık on beş santim daha kısa ama bir o kadar da sağlam. Duruşu ve tavırları asil ve rahat ama bir o kadar da zeki. Benim yaşımda, belki bir ya da iki ay farklı. Ve ikimiz de hayatta olmamalıyız.

İddialara göre ikimiz de yaklaşık yirmi yıl önce Kan Festivali'nde ölmüşüz. Benim gibi Joon da onu yetim bıraktı ama Fallador'un bir yabancının kalbine muhtaç olması gerekmiyordu. Kraliyet bağlantıları onu sakladı ve o zamandan beri sarayı eğlendirdiği Khitan'a götürdü. Her krallık eski kraliyet mensuplarına, özellikle de onun gibi büyüleyici birine bayılır.

En önemlisi, casus olduğumdan beri benim için bir bilgi kaynağı oldu.

Fallador'un villası Oligark Dağı'nın yarısında. Zirveye, Gökyüzü Kralı'nın altın sarayına ne kadar yakınsanız, statünüz o kadar yüksek olur.

İlginç, sözde eşitlerin olduğu bir ülkede.

Onun salonunda oturuyoruz. Aramızdaki tepsiye çay ve muhallebili çörekler koydu. Yağmur cam balkon kapılarına vuruyor ama içerisi gayet aydınlık. Fallador kanepede oturuyor; ben de onun karşısındaki peluş koltuklardan birindeyim. Yeşil gözleri etrafımızdaki yıldızlar gibi parlıyor. Bu ülke Tamneki'nin su yapılarını sevdiği gibi altına kafayı takmış durumda. İnsanlar güce öykünmek için her şeyi yapar.

"Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum," diyor gülümseyerek.

İrtibat halindeydik ama onu yüz yüze en son bir yıl önce gördüm. Demek istediği benim hayatta olmamı hiç beklemediği. Bazen ben de şaşıyorum.

Ana dilimizde "En Gaya" diyorum. *Memlekete* anlamına geliyor.

Gülümsüyor. "En Gaya."

Porselen fincanlarımızı kaldırıp yudumluyoruz. Adadan gelen güzel ve demli bir çay. Kokusu bana evimi hatırlatıyor. Fallador'la ilgili her şey öyle. Konuşuyoruz.

Yaşlı Gayan'la yalnız kaldığımızda, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç hatırlamadığım bir rahatlık.

"Seninle havadan sudan konuşmayı sevmediğimden değil, ama bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor. "Sanırım ani rejim değişikliğini zaten biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Kral Joon tarafından yeni kraliçe naibini karşılamak üzere gönderilen elçinin bir parçası olarak geldim."

İlk numaramı onun üzerinde deniyorum. Kitan'ın yeni hükümdarını karşılamak için diplomatik bir planın parçası olarak Euyn'la birlikte burada olmak en mantıklısı. Kitan kralı bir ay önce öldü ve Quilimar'ı küçük oğullarının naibi olarak bıraktı.

Fallador sırtıyor. "Geçen ay zaten Yusanian ileri gelenlerini kabul etmiş olması dışında."

Olmadı.

"Görüşme ayarlamamanın bir yolu yok mu?" Öne doğru eğilerek soruyorum.

Bana ayna tutuyor, bir sır fısıldamaya hazır. Teni de benimki gibi sıcak bir kahverengi, gömleğinin beyazıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Bana yaklaştığında, içime işleyen bir özlem duygusu var. Ama Fallador ve ben hiçbir zaman sevgili olmadık. Bu eve duyulan arzu.

"Bir hafta önce Quilimar'ın hayatına kastedildi," diyor. "Artık kimseyle görüşmüyor."

Arkama yaslanıp iç geçirdim. Zamanlama hiç de tesadüf değil. Ama neden? Joon neden bizi yüzüğü almaya gönderirken aynı zamanda Quilimar'a ulaşmamızı zorlaştırsın ki? Hükümdarlar her zaman birbirlerini ortadan kaldırmaya çalışır, bu yüzden suikast girişimleri yeni bir şey değil, ama nihai amacı nedir? Ve bu plan nereye kadar uzanıyor? İşin içinde başka bir oyuncu olması mümkün mü? Yoksa bu hüsnükuruntu mu?

"Bunun arkasında generalin olma ihtimali var mı?" Ben soruyorum.

General Vikal geldikleri kadar acımasızdır. Bazı açılardan, ister burada ister Yusan'da olsun, kadınlar saygı görmek için öyle olmak zorunda. Özellikle de Yusan'da. Merhamet, kadınsı bir el tarafından dağıtıldığında zayıflık olarak görülür.

Fallador başını sallar. "Şüpheli. Söylentilere göre general Quilimar'ın yatağını paylaşıyormuş. Ve belki de eski kraldan kurtulmasına yardım etmiş. Ancak bu girişim Vikal'in ikinci adamı tarafından gerçekleştirilmiş."

"Belki de Vikal tahtı kendisi için istiyordur," diyorum.

"Bu mümkün," diye itiraf ediyor gamzeli çenesini sıvazlayarak. "Ama suikast girişiminden sonra general alenen teğmenini doğradı,

Ayak parmaklarından başlayarak. Kafasını denize atmasıyla sona erdi. Bir suç ortağından bahsetmek zor."

Yıldızlar, Dasseos Kıtası vahşi cinayetleri sever. Piteua korkunç bir ölüm şekli ve lingchi'nin Khitanese'deki karşılığı. "Ayaktan ölüm" anlamına gelir ve tam da Fallador'un tarif ettiği gibidir. Vücudunuzun büyük bir kısmının kesilip biçildiğini hissederek yaşarsınız. En kötü suçlar için saklanır; kral katili olmaya teşebbüs de bunlardan biridir elbette.

"Senin için bir giriş yolu bulmak üzere kaynaklarımı araştıracağım," diyor. "Teşekkür ederim, dostum."

Fincanımı masaya koyuyorum ve ne kadar cesaretsiz olduğumu saklıyorum. Quilimar'ın kulağına gitmenin kolay ve hızlı bir yolunu bulmayı umuyordum. Ama artık hiçbir şey hızlı ya da basit olmayacak. Hele ki zamanlaması manidar bir suikast girişiminden sonra.

Ayağa kalkıyorum ve Fallador da kalkıyor. Benimle el sıkıştı. Avuçları sıcak, elleri güçlü. Göz göze geliyoruz ve aramızda bir kıvılcım, belirgin bir enerji var. Ama ben gözlerimi kaçırıyorum. Hep öyle yaparım, çünkü bazı kapılar bir kez açıldı mı bir daha kapanmaz.

"Unutmadan, bu sabah bu sana geldi." El çantasına uzanıyor ve mühürlü bir zarf çıkarıyor. Hâlâ bozulmamış kille kaplı ve üzerinde Qali Sarayı'nın mührü var.

Zarfı inceliyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Senin için gönderilmiş kartal postasını aldığımda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. Geleceğimi zaten biliyordu ve şimdiye kadar bu konuyu açmamıştı. Tabii ki. Fallador asla elini erken göstermezdi.

"Joon'un beni yazacak kadar özleyeceğini düşünmemiştim," diyorum.

Gülümsüyorum ve kolumdaki gizli hançeri kullanarak mektubu açıyorum. Basit mesajı okurken nefesimi kontrol etmeye, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ediyorum. Kodlanmış, ama çevirisi:

GİTTİ

Kartal postası ile bana hızlıca ulaşması için gönderilen tek bir kelime. İmza yok. Ama Zahara'nın el yazısını ve şifresini biliyorum. O benim ikinci adamımdı ve şimdi de kraliyet casusluk şefi olmalı. Ancak bana Joon'un artık sarayda olmadığını ve nerede olduğundan emin olmadığını söylüyor.

Ama nerede olacağımı ve kiminle temas kuracağımı biliyordu. Ayrıca, şaşırtıcı bir şekilde, bana hâlâ sadık.

Tabii hepsi bir oyun değilse.

Mesajın hiçbir önemi yokmuş gibi notu avucumun içinde buruşturuyorum. Joon neyin peşinde? Gerçekten sarayın dışında mı, yoksa benim inanmamı istediği şey bu mu? Hayatını Qali dışında tehlikeye atması için zorlayıcı bir şeye ihtiyacı var. Bu ne olabilir?

"Sarayda başka bir arkadaş mı?" Fallador kalın bir kaşını kaldırarak soruyor. Elbette Euyn'u biliyor. Bu bir sır sayılmaz. "Onun gibi bir şey."

Mektubu ve zarfı şömineye atıp yanmalarını izliyorum. Ben şömineyi kavrarken kâğıtlar kayboluyor. Joon neden gitsin ki? Ve Zahara neden öyle ya da böyle desin? Bana onun aracılığıyla geldi. Ona sadık. En azından görünürde. Kraliyet casusluk şefi de dahil herkesin başka bağlılıkları olabilir.

Zahara bana Bin Yıllık Kutlama'dan önce "ölümde güvenlik" demişti. O zaman bunun hainleri canlı getirmek yerine öldürmek anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama planı başından beri biliyorsa, belki de kral tarafından kullanılmadan önce zehirli hapımı almamı söylüyordu.

Ama neden? Bana daha fazlasını kim söyleyebilir? "Adoros," diyor Fallador.

Bakışlarımı ateşten onun yüzüne kaydırıyorum. Konuşuyordu ve adımı söyleyene kadar fark etmemiştim. Gerçek adımı. Çocukluğumdan beri Adoros diye çağrılmamıştım. Ama birbirimizi küçük çocuklar olarak tanıyorduk. Bir ömür önce cazibe tarlalarında birlikte koşardık.

Gözleriyle tanıştım.

"İmparatorluk bizi asla anlamayacak, onu ne kadar seversen sev." Elini omzuma koyuyor ve gülümsemeden önce bana anlamlı bir bakış atıyor.

Euyn ya da benim sarayla olan bağlantım hakkında söyledikleri bu kadar. Fallador'un hayatta olduğunu ve sürgünde yaşadığını ilk öğrendiğimde, hayatta kaldığım için, düşmanla yaşadığım için beni yargılayacağından endişelenmiştim ama asla yargılamadı. Bunun yerine şöyle dedi: *Bir iku tarafından yutulursan, bu senin solungaçlarının filizlenmesine neden olmaz.* Ama belki de hisleri değişmiştir. Fark etmez demek isterdim ama fark ediyor.

Geleneksel yanak öpücüğümüzle vedalaştıktan sonra villasından çıkıp şiddetli yağmura doğru yürüyorum. Muson mevsimi bugün başladı ve bize Yusan'a dönmek için yirmi sekiz gün, toplam iki güneş veriyor. Umarım Khitan'ın ordusunun başındadır.

Her iki durumda da, yıldızların üzerine yemin ederim ki Joon babamın saçının teline dokunursa, değer verdiği her şeyi kesip atacağım. Kızı da dahil.

Sora ona güvenebilir ama ben güvenmiyorum. Hâlâ bir şeyler saklıyor. Ne olduğundan emin değilim ama öğreneceğim.

Yakamı kaldırıp limana giden dar ve dolambaçlı yan yola giriyorum. Oligarch'ın dağı çevreleyen bir ana geçidi ve yamaçtan aşağı yılan gibi kıvrılan daha küçük, bağlantılı yan sokakları var. Ben ikincisinden gitmeye karar verdim.

Yağmur başladığında çoğu insan şemsiye taşır ama ben asla taşımam. Her yönü görebilmem gerekiyor. Yine de astarlı bir yağmurluk iyi bir satın alma olurdu. Yakında bir tane alacağım. Khitan kağıt para kullanıyor ve Fallador ben ayrılmadan önce bana bin mark verdi. İhtiyacımız olan her şeyi karşılamaya yeter de artar bile, ama para bulmanın başka yolları da var.

Takip edildiğimi doğrulamadan önce bir sokak aşağı iniyorum. Fallador'un villasından çıkarken bir gölge yakaladım ve bir ses duydum. İçimi çektim. Beni her kim izliyorsa çok dikkatsiz. Çaba eksikliği rahatsız edici.

Bir blok sonra etrafım sarıldı, üç casus, hepsi de Khitanese. Biri onlara haber vermiş. Aramızda bir hain daha var.

İç çekiyorum. Kokusunu almam gereken bir yalan daha.

"Spymaster," diyor biri. "Sizi içeri almak için buradayız."

"Korkarım benim zaten planlarım var," diyorum.

Gök gürültüsü tepemde şaklıyor ve hançerimi elime alıyorum. Sırtımı sarı bir villanın duvarına dönüyorum, iki yanımda ve önümde birer casus bırakıyorum.

Kadın öne doğru adım atıyor. İki adamdan daha rütbeli olmalı ama üçü de benden genç görünüyor. Özensiz olmalarına şaşmamalı, düşük seviyedeler. Hatta casus gibi görünüyorlar, koyu renk, sıkıcı kıyafetler giyiyorlar. Gerçi birinin güzel bir yağmurluğu var.

"Silahını bırak," diyor kadın.

Gülümsüyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

Koşmaya başlayabilmem için yeterince uzakta. Bir adım atıyorum. İki. Üçüncüde havaya fırlayıp hançerimi doğrultuyorum. Boğazını kesmiyorum, bıçağımı boynuna saplıyorum.

Hançeri aynı hızla çekip çıkarıyorum. Yere düşüyor, gürleyerek. İkinci casus arkam dönükken saldırmak için harekete geçti. Fena bir oyun değildi ama yeterince hızlı değildi. Kolumu geriye savurdum ve karnına sapladım.

Sonra bıçağı göğüs kemiğine isabet edene kadar yukarı doğru çektim. Acıyla iki büküm oldu ve gök gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksek bir çığlık attı.

Yıldızlar, onurlu bir şekilde ölü.

Hançeri çekip çıkarıyorum ve boğazını kesiyorum, böylece çığlık atmayı kesiyor. Bu ara sokakta bize katılmak için meraklı yoldan geçenlere ya da masum, yardımsever insanlara ihtiyacım yok. Neyse ki çoğu fırtınadan korunmak için sığınak aradı.

Son casus hâlâ bıçağını çıkarmaya çalışıyor. Başımı sallıyorum. Onun yerine balıkçı olmalıydı.

Benim boyumda ve belki benden biraz daha kaslı olmasına rağmen kırıdayamayacak kadar korkmuş bir halde yanına yaklaştığımda hareketsiz duruyor. Kolumdan ve hançerimden kan damlıyor. Ona birkaç adım yaklaştığımda bıçağı düşürüyorum ve ıslak taşa çarpmasına izin veriyorum. Bir an için kafası karışmış bir şekilde yere bakıyor. Uzanıp kafasını ellerimin arasına almam için yeterince uzun bir süre. Sert bir bükümle boynunu kırdım.

Üçü de ölü ya da ölmek üzere yatıyor. Son casusun yağmurluğunu çıkarıyorum, sonra her birinin kıyafetlerini tek tek karıştırıyorum. Kendime beş yüz mark, iki hançer ve üç zehirli hap daha alıyorum. Artık bunlara ihtiyaçları yok gibi.

Casusların hiçbiri kimlik taşımıyordu, yani en azından bu kadarını biliyorlardı. Onları kimin gönderdiğine dair bir işaret yok ama bu hoş geldin partisinin General Vikal'in kendisinden geldiğine oldukça eminim. Ben de bir cevap gönderebilirim.

Yeni siyah yağmurluğumu katlayarak tam bir dakika bekliyorum ve sonra onu sokağın aşağısındaki bir varilin üzerine koyuyorum. Hâlâ şiddetli yağmur yağıyor ama ortalığı karıştırmak üzere olduğum için yağmuru kesiyorum - bir tür kan işi.

Yerden hançerimi aldım ve diz çöktüm. Kadını ve son casusu boyunlarından göbeklerine kadar kesip açıyorum. Uygun bir şekilde, diğerini zaten kesip açmıştım. Ama işte bu yüzden bir dakika daha bekledim, öldüklerinden emin olmak için. Casuslar beceriksizdi ama bana haksızlık etmemişlerdi. Bunu hissedecek kadar hayatta kalmayı hak etmiyorlardı. Bu Lingchi değil.

Tüm cesetler açıkken, elimi ilk adamın içine soktum. Organlar buharlaşıyor. Hepsi kan ve sıcak, yumuşacık bir karmaşa çünkü karnından bıçakladığım kişi bu, ama midem bulanmıyor. Etrafta biraz balık tutmak gerekiyor. Ben bir katilim, şifacı değil, ama dalağını buldum. Kesip çıkardım ve kenara attım.

Balığın içini boşaltmak gibi bir şey.

Sonra diğer iki cesede de aynısını yapıyorum.

Kitan halkı geleneksel olarak cesaretin dalaktan geldiğine inanır. Ne kadar mantıklı olursa olsun, ayak başparmağından geldiğine de inanabilirler. Cesaret, zihnin bedenden daha güçlü olmasında yatar.

mantıktan çok. Ama mesajım açık: İblis Khitan'da hayatta ve iyi durumda ve eğer benim için gelerseniz, bundan daha fazla cesaretiniz olsa iyi olur.

İşim bittiğinde, fıçıya doğru yürüyorum. Ellerimi yakındaki bir su birikintisinde yıkadıktan sonra yağmurluğumu omuzlarıma atarak kıyafetlerimi ıslatan kanı gizliyorum. Sonuçta, başka bir sır nedir ki?

Beşinci

Bölüm

QUU ŞEHRI, KITAN

EUYN

Pencerenin yanında volta atıyorum, omurgam kaskatı, dönüşlerim kralın muhafız birliğinde görev yaptığım zamanlardaki kadar keskin. Mikail nerede olabilir? Neden tek kelime etmeden gitti? Bir zilin daha çalmasını sessizce beklerken süitte gergin bir hava esiyor.

Fallow'dakiyle aynı seviyede bir gezgin hanında kalıyoruz - yani eşek ahırının bir tık üstünde. Mikail'in berbat espri anlayışı yüzünden burada yine Donal adıyla kalıyorum. Ve şimdi o kayıp. Daha önce takip edildiğimizi hissetmiştim ama o tabii ki bunu reddetti.

"Gitmekle ilgili bir şey söylemedi mi?" Royo ateşin yanına eğilmiş soruyor. Başımı sallıyorum ve kaşları aşağı iniyor.

Kapıya bakıyorum ve tuzakları tekrar kurmayı düşünüyorum ama Royo buradayken onlara o kadar da ihtiyacım yok. Bana sadık kaldı. Bay Chin'in söyledikleri ne olursa olsun, kız arkadaşını öldürdüğünü sanmıyorum ya da öldürdüyse bile eminim kendine göre nedenleri vardır. Her iki durumda da, en çok ona güveniyorum.

Naerium pencerenin yanında adım atıyor, gergin bir şekilde iki büklüm oluyor ve ellerini sallıyor. O benim yeğenim... bir çeşit. Onunla Joon arasında pek benzerlik yok, bu da bağlantıyı nasıl kaçırdığımı açıklıyor. İkisi de zayıf yapılı ama o sırık gibi ve annesine çekmiş olmalı. Ama cinayet işleme, yalan söyleme ve ihanet etme şekliyle... Aeri dibine kadar Baejkin.

Sora da odada, masanın yanında bekliyor. Bana bakmayı reddediyor ve sanırım artık Chul'u bildiği için onu affedebilirim.

Aslında bu sırrı ondan saklamak istememiştim ama bir görevimiz vardı ve bu her şeyden önce gelmeliydi. Parmaklarına vururken ve eli zehrin etkisiyle titrerken, babasının onu aramaktan hiç vazgeçmediğini, Seok'un imzasını taklit ettiğini ve gayrimeşru satışı zorladığını söylemeyi düşünüyorum.

Sora ona baktığıııı hissetmiş olmalı, çünkü bakışlarını karşıılıyor. Ağzımı açıyorum ama gözleri nefretle sertleşiyor. Sözlerimi yutuyorum. Bu konu şimdi açılmayacak kadar acımasız.

Ona daha sonra anlatacağım.

Dönüp örtüyü kaldırarak tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Nerede o? Mikail'in içinden çıkamayacağı çok az durum vardır, bu yüzden başının belada olduğundan şüpheliyim, ama ortadan kaybolması rahatsız edici ve milyonlarca soruyu akla getiriyor. Bu sabah geç saatte limana vardık. Öğleden önce gizlice kaçmasını gerektirecek kadar acil olan ne olabilir? Neden geri kalanımızı bu at ahırında bıraktı?

Ve neden tacı yok etmeye çalıştı?

Keşke cevaplarım olsaydı ama Mikail söz konusu olduğunda asla alamıyorum. Bana sahte tacı neden ikiye böldüğünü ve Joon Ailor'a iyi bakacağını söylediğinde neden o kadar solgun görüldüğünü anlatana kadar onunla konuşmamaya karar vermişim. Sevdiği birine karşı bir tehdit olduğunu biliyorum ama Ailor da kim? Yedi gün boyunca Mikail'in bana gelmesini bekledim, ama elime geçen tek şey bir haftalık sessizlik ve deniz tutması oldu.

Belki de beklemek aptalcaydı. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki özür dilemek ve açıklama yapmak anlamsız - ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum. Ayrıca, yeni bir görevimiz var.

Sora, Yusan'a karşı savaş açmak umuduyla Quilimar'a Joon'un planından bahsetmek istiyor ama eğer kardeşime yüzüğü getirirsek beni veliaht prens, Aeri'yi de prenses yapacak. Mikail'i Tamneki Kontu olarak yetiştirecek ki bu da kral eşliğinden sonra ikinci bir merteye. Düşünmeye değer. Joon'un kusurları var ama sözünü tutar. Ve eğer yüzüğü ona verirsek, Baejkin olmadığım için Ölümsüz Kraliyet tarafından küle dönüştürülen bir sahtekar olarak ifşa edilme riskini almak zorunda kalmayacağım. Farkında olsalar da olmasalar da herkes için en iyi sonuç bu.

Ama şimdilik Sora'nın planına uyuyormuş gibi yapmalıyım. Hem yadigârı çalmak hem de savaş başlatmak kız kardeşimle yüz yüze gelmemi gerektirdiği için amaçlarımız örtüşüyor.

Tüm bunlar hakkında Mikail'le konuşabilirdim ama bunun için onun da gelmesi gerekiyor.

Kapım çalınana kadar yalnız düşüncelerimle boğuşuyorum. İki kez-Mikail. Onu düşündüğümde göğsümde patlayan sevinçten nefret ediyorum. Standartlarım daha yüksek olmalı ama kraliyet casusluk şefi için durum hiç böyle olmadı.

"Bu o," diyorum.

Mikail olduğundan emin olmama rağmen, Royo kapıyı açarken hala yanında bir bıçak sallıyor. Mikail'e güvenmiyor ve belki de temkinli olmakta haklı.

Mikail o rahat özgüveni ve havasıyla içeri girdiğinde ben bile ona tam olarak güvenebilir miyim diye merak ediyorum. O yüzü her gördüğümde aşık oluyorum. Ama sonra kıyafetlerinin tamamen kana bulanmış olduğunu fark ediyorum.

Yüce Tanrılar. Şimdi ne oldu?

Altıncı

Bölüm

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

SORA

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Cehennem Krallığı, Mikail kan içindeydi.

Önce mavi gömleğini karartanın su olduğunu düşündüm ama sonra pantolonunu fark ettim. Bu sabah krem rengiydi. Şimdi kıpkırmızı oldular.

"Oh iyi, hepiniz buradasınız," diyor, sırayla dördümüze bakarak. "Ben banyo yapıp üstümü değiştireceğim. Ben tekrar kapıyı çalana kadar kapıyı gözleyin."

İçimi çektim. Çok soğukkanlı ve rahat biri. Aslında rol bile yapmıyor. Bir şey söylemek için yüzünü tarıyorum ama kana bulanmış olmak onu gerçekten rahatsız etmiyor.

Mikail gitmek için dönüyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum. "Bekle, yaralandın mı?"

Başını sallıyor. "Sadece duygularım. Khitan'ın casusluk şefi generaliyle aramın daha iyi olduğunu sanıyordum."

Gömleğinin bir tarafı yırtılmış ama yaralı olduğunu sanmıyorum. Bir bacağı tutmuyor ya da herhangi bir yarası yok. Bir daha düşündüm de, kanın ona ait olduğunu sanmıyorum. Bu bir sürpriz değil elbette -hepimiz onu dövüşürken gördük- ama bu kadar kan şok edici.

Midem bulanıyor ve Mikail giderken sandalyenin arkasına tutunuyorum. Bu görevin tehlikeli olacağını biliyordum ama bu diyara adımımızı atar atmaz saldırıya uğrayacağımızı düşünmemiştim.

"Yemek sipariş etmeliyiz," diyor Aeri. Üçümüz de ona bakakalıyoruz. Bakışlarını yere indiriyor. "Euyn, günlerdir bir şey yemedin ve Mikail'i beklememiz gerekecek. Ayrıca, öğle yemeği vakti."

Sanırım öyle.

Aeri'nin kralın kızı olması bir yere kadar mantıklı. İddia ettiğinden daha genç - Daysum'un yaşı kadar - bu da onunla ilgili bazı tuhaflıkları açıklıyor. Ayrıca Capricia'da kaybolmasını, Oosant'ta nasıl kaçabildiğini ve Aseyo'da suikastçının öldürülmesini de açıklıyor. Saray suikastçısı onu koruyor olmalıydı ve benim penceremi onunla karıştırdı. Sonra da sırrı saklamak için onu öldürdü.

Tabii ki, hala akla yatmayan şeyler var. Prenses olduğu halde nasıl bu kadar deneyimli bir hırsız olduğunu anlamıyorum. Ve neden sonunda babasına ihanet etti?

Mikail, Euyn ve Royo onun varlığında sertleşmeye devam ediyor, elleri farkında olsalar da olmasalar da silahlara doğru hareket ediyor. Bize tuzak kurduğu için ona güvenmiyorlar ama buna çok da kızamıyorum. Daysum'a faydası olsaydı herkese ihanet ederdim. Ama erkekler kadınları bağlama konusunda o kadar affedici değiller. Ty anlayabilirdi ama o burada değil. Omuzlarım çöktü ve nefesim kesildi. Boş Hapishane'de. Umarım öyledir. En azından bu hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir.

Nefes alıyorum ve onu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum. Ona ne olduğunu düşünmek ya da öldüğünden endişelenmek bana hiç iyi gelmiyor. Ama kendime engel olamıyorum. Gemideyken her gün onu düşündüm ve Khitan'a vardığımızdan beri iki kat daha fazla düşündüm.

Omuz silkmek için kendimi zorluyorum. "Öğle yemeği iyi olur," diyorum. Aeri'nin dudakları küçük, minnettar bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Getirmesi için bir çocuk çağırayım." Royo sonunda kollarını açıyor ve kapıya doğru hantal hantal yürümeye başlıyor. O da acıkmış olmalı. Ya da Aeri'den uzaklaşmak istiyor.

"Al, ona iyi bahşiş ver." Gümüş bir mun uzatıyor. Burada kâğıt para kullanıyorlar ama altın ve gümüş her zaman geçerli.

Aeri parayı alırken parmakları Royo'nun avucuna değiyor. Royo ellerine bir saniye kadar uzun süre bakar, sonra geri çekilir ve tek kelime etmeden oradan ayrılır. Aeri gözle görülür bir şekilde soluyor ve göğsüm sıkışıyor. Ona gerçekten değer veriyor olmalı.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı çalınıyor. Hepimiz bakışıyoruz. Royo bir süre önce döndü ve Mikail'in sinyali birbirine yakın iki vuruş, yani tanıdığımız biri değil. Bir kez daha çaldı. Ve sonra tekrar, daha yüksek sesle. Euyn tuzakları dikkatlice indiriyor, sağ elinde dolu bir arbaletle kapıya doğru sürünüyor. Kolumda sakladığım hançeri avucuma doğru kaydırıyorum.

"Kim o?" Euyn Khitanese dilinde soruyor.

"Öğle yemeğiniz, efendim," diye cevap veriyor bir çocuk sesi.

Royo'nun geniş omuzları kulaklarından düşüyor; Aeri elini pelerininin çekiyor. Hançerimi elbisemdeki gizli bölmeye geri koyuyorum.

Çocuk içeri giriyor, yemeği masaya koyuyor ve gidiyor. Euyn hemen kendine yardım etmeye başlıyor.

"Bekle," diyorum. "Zehir olup olmadığını kontrol edeyim."

Elini o kadar hızlı indiriyor ki parmak eklemleri masaya çarpıyor. Aeri ve Royo duraksayıp bana göz kırpmıyor.

Normalde zehirlenmeden şüphelenmezdim ama biri Mikail'e saldırdı bile, bu yüzden su yudumları arasında her yemekten küçük ısırıklar alıyorum. Euyn şu anda ölse yıkılmazdım ama diğerleri de yemeği yiyecek. Yabancı bir ülkede çok dikkatli olamayız.

Erişteler, buharda pişirilmiş domuz çörekleri, tavuk butları ve çorba köftelerinin hepsi iyi görünüyor, ancak bazı toksinler daha yavaş etki ediyor, bu yüzden düzinelerce ve düzinelerce zehiri hatırlayarak tatları bekliyorum. Dilimi yuvarlıyorum ama hiçbir şey yok; sadece soya, yer fıstığı ve bal izleri var.

"Öğle yemeği temiz," diyorum.

"Ama... ne olursa olsun iyi olmaz mıydın?" Royo soruyor. Elinde boş tabağıyla beklerken alnı çizgili.

"Ölmezdim," diyorum. "Ama yine de daha güçlü toksinlerin etkilerinden kimse kaçamaz. Ayrıca, neredeyse tüm zehirlerin kendilerini ele veren tatları ya da kokuları vardır."

Bu yüzden zehirli, parfümlü ruj en etkili olanıdır.

Hepsi tabaklarını dolduruyor. Sanırım zehirlerle olan yeteneğim Kral Joon'un peşinde olduğu eşsiz yetenek. Sadece Khitan'da buna nasıl ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum.

-Tahtın yüz adım yakınına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen bir Mesafe Kuralı varken olmaz. Bırakın onu öpmeyi, Kraliçe Quilimar'la özel bir konuşma yapacak kadar bile yaklaşamayacağım. Öyleyse neden Aeri beni buraya getirdi? Neden güneyli kontu dahil ediyorsun?

Mikail kapıyı iki kez çaldığında yemeğe yeni başlamıştık. Euyn tuzakları kaldırırken yüzü aydınlanıyor ve Mikail içeri giriyor. Yeni yıkanmış, gri pantolon ve kürk yakalı gömlek giymiş. Yeni kıyafetleriyle buranın yerlisi gibi görünüyor. Her zaman ortama uyum sağlamasına hayranım. Benim böyle bir lüksüm yok.

"Güzel, işte öğle yemeği." Bir tabak aldı ve bir sandalyeye oturdu. "Gelecekte kilidimi açarken dikkatli olurum. Tuzak kuracak vaktim olmadı ama kuracağım."

Aeri ve Royo'ya bakıyorum. İçeri girdiğimizi nereden biliyordu? Hiçbir şeye dokunmadığımdan emin oldum ve Royo biz çıkarken kapıyı kilitledi.

"Ne oldu sana böyle?" Mikail bir domuz çöreği seçerken Euyn soruyor. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," der.

Royo'nun gözleri onu takip eder. "Casuslar neden senin peşindeydi?"

Mikail omuz silkiyor ve bir kâseye çorba köftesi koyuyor. "Ben dünyanın en çok aranan adamlarından biriyim. Sanırım birçok suçtan dolayı. Ama dürüst olmak gerekirse, beni sorgulamak için götürmek istediler, öldürmek değil. Sadece başka planlarım vardı."

Suyumdan bir yudum alıyorum, hem burada olmasından memnunum hem de katliam konusunda bu kadar rahat olmasından rahatsızım. İkimiz de katiliz ama benim aldığım canlar ruhuma ağır geliyor. Mikail'de bu suçluluk duygusu yok gibi görünüyor. Ve suçluluk duygusu denge ve sınırlar yaratır.

Aeri onu inceliyor, gözleri keskin. "Ama casuslar senin Quu'da olduğunu nereden biliyorlardı?"

Mikail gülümser. "Bu daha iyi bir soru. Biri onlara haber verdi. Ya da Quilimar'ın hükümdarlığı altında çok daha iyi hale geldiler. Takip yeteneklerine bakılırsa, ilkinden şüpheleniyorum."

Odadaki kimseyi suçluyor gibi görünmüyor ama güven olmayınca sohbet de pek akıcı olmuyor.

Euyn sanki bir bulmacayı birleştirmeye çalışıyormuş gibi ona bakmaya devam ediyor. "Kimi görmeye gittin?"

Mikail lokmasını biraz birayla yıkıyor. Yavaş yavaş çiğniyor, oyalanıyor. Midem bulanıyor, yine bir şeyler saklıyor.

"Bir kaynak. Quilimar'a nasıl yaklaşabileceğimize dair bir ipucu bulabileceklerini umuyordum."

"Ve?" Royo soruyor.

"Henüz bir şey yok, ama üzerinde çalışıyorum. Yeni bir komplikasyon da bir hafta önce kraliçenin hayatına kastedilmiş olması. Artık kimsenin onu görmesine izin verilmiyor."

Çatallar düştü ve hepimiz yemeyi bıraktık.

Sandalyemde ağırlığımı değiştiriyorum. Bu görev nasıl daha da kötüye gidiyor? Mesafe Kuralı neyse de sarayın yabancılara kapalı olması planımızı imkânsız hale getiriyor. Kaşığımı yere bırakıyorum ve yeniden toparlanmaya çalışırken iç çekiyorum.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Aeri soruyor. "Sadece dört haftamız var."

Yemek midemde ekşiyor. Dört hafta. Kral Joon bize yüzüğü alıp dönmemiz için muson mevsiminin sonuna kadar süre vermişti, yoksa sevdiklerimize işkence edip öldürecekti. Saraya nasıl gireceğimizi bulmak, Kraliçe Quilimar'la bir görüşme ayarlamak, onu savaş başlatmaya ikna etmek, birlikleri harekete geçirmek ve ölümsüz kralı yenmek için bir ay yeterli bir süre gibi görünmüyor.

Ama Daysum dengede duruyor. Tiyung da öyle. Olasılık zayıf, ama küçük bir şans yine de bir şanstır. Kabul edeceğim. Almak zorundayım.

Yapılması gereken her şey üzerinde çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Yavaşlamaya ve her seferinde bir adım düşünmeye çalışıyorum.

Quu'ya varır varmaz Kont Seok'a planın başarısız olduğunu ve Tiyung'un yakalandığını bildiren kartal postası gönderdim ama haberci kuşların iniş yapıp yapmayacağından ya da vurulup vurulmayacağından emin olamıyorum, özellikle de sınırı geçerken. Tüm kartallar Tamneki'ye uçar ve ardından Gain gibi daha uzak şehirlere yeni kuşlar gönderilir. Tüm bu süreç at sırtında haftalar sürer, ancak kartal postası ile iki günden az sürer. Bu yüzden iki kartallı bir posta on gümüş mun'a mal oluyor.

Yedek olarak Kontes'e de bir mesaj gönderdim ama yerini tahmin etmek zorundaydım. Muhtemelen tüm param boşa gitti ama kız kardeşimi kurtarmak ve Ty'a yardım etmek için her şeyi deneyeceğim.

Mikail, "İlk işimiz General Vikal'i ziyaret etmek," diyor.

Euyn bir kaşını kaldırıyor. "Vikal senin en büyük hayranın değil."

Mikail ağzını siliyor. "Senin de değil. Bu yüzden Sora ve Aeri'yi göndereceğiz."

Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim. "Ziyaret etmek" ne demek? Generali zehirlememi mi bekliyorlar? Aeri'nin onu öldürmesini mi?

"Sanmıyorum-" diye başlıyor Royo. Bütün gözler ona çevrilir. Ağzını kapatır ve rengi kırmızıya döner.

Ne derse desin, Aeri'yi hâlâ önemsiyor. Sert dış görünüşünün altında yumuşak, nazik bir kalp var.

Royo kimse fark etmemiş gibi ağzına yemek tıktırıyor. Herkes fark etti. Tıpkı biz filo gemisindeyken onu devriye gezerken gördüğüm gibi. Geçitlerde dolaşmasının tek nedeni Aeri'yi korumaktı. Bunu herkes biliyordu.

Yumuşak bir peçeteyi dudaklarıma değdirdim. "General Vikal'i neden görelim ki?" diye sordum.

"Bilgi almak için," diyor Mikail. "Belki de bizi Quilimar'a yaklaştıracak bir bağlantı kurmak için."

Nefes veriyorum. Zehirlemek ya da bir şey çalmak değil. Generali etkilememi istiyor ki bu da sahip olduğum eşsiz bir beceri sanırım. Kadınları kazanmak erkekleri kazanmaktan daha zordur ama herkes baştan çıkarılabilir.

"Pekâlâ," diyor Aeri, "peki ya yakalanırsak?"

"Prenses Naerium olduğunuzu açıklamadığınız sürece sizi yakalamak için bir neden yok. Ve bu sırrı iyi sakladınız." Mikail duraksıyor ve gözlerinde parlayan öfkeyle ona bakıyor. "Sora artık özgür olan sözleşmeli bir hizmetkâr. Sen özgürdün ve özgürsün."

Aeri bunu kabullenmiş görünüyor, dönüyor ve eriştesini höpürdeterek yiyor.

Mikail Royo'ya döner. "Kan tahlilinin seni sınırın ötesine getirdiğini sanmıyorum, doğru mu?"

Royo çiğnemeye devam ediyor ama başını sallıyor. Kalın siyah saçları ilk tanıştığımız zamanki tıraşlı görüntüsüne göre bir gelişme, onu biraz yumuşatıyor.

"O zaman onları güvende tutmak istiyorsan sen de onlarla gidebilirsin."

Royo'nun kehribar rengi gözleri yana kayıyor. Umarım o da bizimle gelir. Onun korumasına sahip olmak güzel olurdu. "Ne yapacaksın Mikail?" Royo soruyor.

"Yusan Büyükelçisi ile görüşeceğim. Tahta yaklaşmanın bir yolu olmalı. Benim düşünmediğim bir şey. Zeolin'in bileceğini umuyorum."

"Peki ya Euyun?" Aeri soruyor.

Euyun içeri adım attığı andan itibaren tüm dikkatini ona vermesine rağmen Mikail ona zar zor bakıyor. "Euyun'un başına ödül kondu. Mümkün olduğunca gizli kalmalı."

Aeri'nin kaşları **birbirine** yaklaşıyor. "Quilimar'ın kraldan nefret ettiğini sanıyordum.

Euyun'a yardım etmek istemez miydi?"

"Saltanatı yeni ve zayıf," diyor Mikail. "Kitan kraliyet kanından ya da Kitanlı değil ve görünüşte sadece bir naip. Yusan'la daha iyi anlaşmak için Euyun'un kellesini Joon'a verip vermeyeceğini söylemek zor, özellikle de hayatına kastedildikten sonra." Bakışlarını Euyun'un kilere kaydırıyor ve ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ve o da Euyun'un hayranı sayılmaz."

Keşke Ty da burada olsaydı. Politika beni aşar ama o doğru soruları sorardı. Güçten ve asaletten anlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, taht odasında her şeyi bekleyeceğini söylediğini, güneşsiz bir zindana götürüleceğini bile bile nasıl cesurca durduğunu yeniden yaşıyorum. Gözlerim yaşıyor ama onları geri itiyorum. Şu anda duygularıma teslim olma lüksüm yok.

"Onların Bilgi Tapınağı'nı kontrol etmeliyiz," diyor Euyun. "Mesafe Kuralı on beş yıl önce yürürlüğe konduysa, Yoksa'larının bir

kayıt altına almış ve istisnaları da belgelemiş olacaklardır. Quilimar şu anda kimseyi görmese bile, istisnalar geçerli olmalıdır."

"Yoksa mı?" Royo sorar.

"Bilgi rahipleri," diye yanıtlar Euyun. "Tüm kralların tarihi kayıtları Yoksa adı verilen bağımsız rahipler tarafından Bilgi Tapınağı'nda tutulur. Her krallıkta bir tapınak vardır ve her zaman gizli yerlerde bulunurlar. Bu şekilde doğru kalırlar... çoğunlukla."

Bu fikri zihnimde evirip çeviriyorum. Mesafe Kuralı'na bir istisna tam da ihtiyacımız olan şey. İçimde küçük bir umut kıvılcımı yanıyor.

Mikail iç geçirir.

"Ne?" Euyun sorar, bakışları onu aramaktadır. "Aynı fikirde değil misin?"

"Hayır, katılıyorum. Ama Khitan'daki Bilgi Tapınağı yılın bu zamanında donmuş bir gölün altında."

Sağlam kulağım Mikail'e dönük olacak şekilde başımı eğiyorum. Onu doğru duyduğumdan emin değilim.

Royo'nun kaşları havaya kalktı. "Altında mı?"

"Etrafı cam bir kubbeye çevrili ama evet." Mikail sanki olağandışı bir şey yokmuş gibi konuşuyor. Hepimiz ona göz kırpmaya devam edince kıkırdıyor ve ekliyor: "Tanrılar tarafından inşa edildi."

Bir başka imkânsız bilmece. Bir su altı tapınağının içine nasıl gireceğiz?

Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Uzun bir dönüş yapıyorum,

kalın teller. Başka bir komplikasyon daha var. Her zaman bir tane daha vardır. Çok fazla. Ne zaman bir şeyi kavradığımı düşünsem, kavrayamıyorum.

Euyun peçeteyi ağzını siliyor ve sonra peçeteyi yere atıyor. "Hepimize ihanet eden kişi hakkında konuşacak mıyız, yoksa bu işin peşini bırakacak mıyız?"

Açıkçası Mikail'i mi yoksa Aeri'yi mi kastettiğinden emin değilim, ikincisi çatalını kimchi'nin yarısına kadar getirmişken durakladı.

Mikail birasını bitirdikten sonra şöyle diyor: "Artık *çok* cesursun. sırlar açığa çıktı."

Euyun yüzünü buruşturuyor ama çenesini kaldırıyor. "Neden tacı yok etmeye çalıştınız?"

Casusluk şefinin cevap vermesini beklerken hepimiz sessiz kaldık. Arenada tacın kopyasını ikiye böldüğünü gördüğümde beri ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Mikail elini sallayarak, "Kral olmak için buna ihtiyacın yoktu," diyor. Bu gerçekten bir cevap değil.

"Ama neden kırmaya çalışıyorsun?" Euyun bastırıyor. "Joon tuzağı yok ettiğini söyledi."

Mikail sevgilisinin gözlerinin içine bakar. "Çünkü hiç kimse ölümsüz olmamalı. Sen bile. Özellikle de sen. Tacın gücü, kardeşinin Qali'nin duvarları ardına saklanmasına izin veriyor, yönetiminin Yusan halkını, Gaya halkını, Khitan'ı ya da Wei'yi nasıl etkilediğini umursamadan. Bir zamanlar sen de Omin gibi kendini yenilmez hissediyordun. İkiniz ne yaptınız? O genç kızlara saldırırken, siz kendi eğlenceniz için avlandınız ve öldürdünüz. Baejkin'lerin sınırsız güce sahip olmasından iyi bir şey çıkmaz."

Odadaki gerilim o kadar yoğun ki boğucu. Bir sandalye yere sürtünene kadar çıt çıkmıyor.

Aeri, "Vikal'le yarın görüşürüz," diyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

Onu neyin üzdüğünden emin değilim ama ağlamak üzere olduğunu bilmek yeterli. Ağlamamak için büyük bir mücadele verirken çenenizin titremesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Sandalyemi geriye itip onu takip ediyorum, sadece onu kontrol etmek için değil, aynı zamanda odadan çıkmam gerektiği için. Babam gibi insanları avladığından bahseden Euyun'un boynunu sıkamak için yanıp tutuşuyorum.

Kapıya ulaştığımda, bir an için kendime geliyorum. Euyun, Kral Joon'dan daha iyi olamayacak ve ben tiranları takas etmeyi reddediyorum. Kara yılan tahtına başka birinin oturması gerekecek ve benim bir fikrim var.

Yedinci

Bölüm

ATIL CEZAEVI, YUSAN

TIYUNG

Bu zindanda ne kadar kaldığımdan emin değilim. Sadece birkaç gün ya da tam bir güneş olabilir. Uzayan sakalımı ovuyorum. Sakallarımın anladığım kadarıyla en az bir hafta olmuş.

Burada hiç güneş ışığı yok, gölün altındaki bir hapishaneden de bu beklenir zaten. Ama ziller de yok. Normal bir rutin yok. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamanın bir yolu yok.

Çıldırııcı ama ölümden daha iyi. Şimdiye kadar.

Gardiyanlar beni saraydan çıkarıp su kenarına götürdüklerinde, belki de hiç hapse girmeyeceğimi düşündüm. Beklerken iku'lara -Avare Gölü'nün derin sularında yaşayan korkunç yaratıklara- yem olmaktan korktum. Tanrılara Sora'yı kurtarmaları ve ruhuma merhamet etmeleri için dua ettim.

Umarım ilk duama cevap vermişlerdir çünkü ikincisini duymuş gibi görünmüyorlardı.

Gardiyanlar beni kıyıda tutarken, aynalı gölün yüzeyinden taş duvarlar yükseldi. Su çekildi ve gölün zeminindeki bir kapıya kadar inen siyah bir merdiven ortaya çıktı - Boş Hapishane'nin girişi. Tüm Yusan'daki en güvenli yer.

On Cehennem'e açılan bir kapı gibi görünüyordu.

Başım dik bir şekilde kendimi merdivenlerden aşağı inmeye zorladım ve sürüklenme zilletine katlanmadım. İnerken yukarı baktım, gün batımının mor ve turuncu renklerinin tadını çıkarmaya, gün ışığını hatırlamaya çalıştım ama pek işe yaramadı. Gün ışığı ve umut artık uzak anılar. Sora'ya her şeyin üstesinden geleceğime dair söz vermiştim ama cesur sözler söylemenin onları yaşamaktan çok daha kolay olduğunu öğrendim.

Cesur olmak zorunda olduğumdan değil. Tam olarak değil. Hapishane kapıları kapandığında işkence göreceğimi sanıyordum. Onun yerine, dairesel, pürüzsüz bir taş hücrede çürümeye bırakıldım. Düşüncelerimden başka bir şeyle tamamen yalnız olmak farklı bir işkence türü. Başka bir insanla konuşmadım.

buraya yerleştirildiğimden beri. Bazen başka adamların feryatlarını duyuyorum. Seslendim ama kimsenin bana cevap veremeyeceği kadar uzakta olmalıyım.

Ya da kimse umursamıyor.

Hücrem geniş ama karanlık ve rutubetli. Yerden yaklaşık otuz metre yükseklikte bir vasistas penceresi var ama içeriye neredeyse hiç ışık vermiyor. Sahip olduğum tek ışık, koridordaki yağ meşalelerinden geliyor ve altı inçlik bir yemek deliğinden görülebiliyor.

Yemekler rastgele zamanlarda servis ediliyor ama yemek istila edilmişken belirsizliğin pek bir önemi yok. Bana servis edilen ilk tepsiyi yedim ve sonrasında günlerce hasta oldum. Bu hücrenin tepesindeki çıkıntıyı kaplayan on kafatası benim kusmamı ve neredeyse altıma kaçırmamı izledi. Artık bayat ekmek ve suyla idare ediyorum. Midem sürekli açlık içinde kıvranıyor ve gurulduyor ama diğer yiyeceklere bir daha dokunmayacağım.

Etrafımdaki duvarlar aniden sarsılıyor. İniltiler sarsıntılara neden olduğu için zaman zaman böyle oluyor. İniltiler insan sesi değil; gölde birbirlerine seslenen iku'lardan geliyor. Bazen kederli. Bazen de heyecanlı. Daha tiz ve keskin seslerin avlanırken çıktığından şüpheleniyorum. Her zaman bunun bir insan değil de bir hayvan olmasını umuyorum ama kesin olarak bilmemin bir yolu yok.

Yine de kendime hikayeler anlatıyorum. İku hakkında, zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey hakkında. Yirmi iki yaşındayım ve hatırlanacak pek çok anıyla dolu bir hayat yaşadım ama akıl sağlığımı daha ne kadar koruyabileceğimi merak ediyorum. Hiç kitap yok. Yazacak mürekkep ve kağıt yok ve bunu yapmak için yeterli ışık da yok. Yalnız olmak yeni bir şey değil çünkü babam arkadaşların bir yük olduğunu düşünüyordu ama benim her zaman derslerim vardı. Burada o bile yok.

Bana kalan tek şey burada ne kadar kalacağımı merak etmek. Şimdiye kadar babam planının başarısız olduğunu anlamış olmalı. Beni kaç gün rehin tutacaklar? Artık bana koz olarak ihtiyaç duymamaları ve beni infaz etmeleri ne kadar sürer?

Bu düşünce aklımdan geçerken, hücremden dışarıya sesler yankılanıyor - mırıltılar ve ayak sesleri. Kapımdaki metal kranklar dönüyor ve ben ayağa fırlıyorum. Oda dönüyor; ani hareket başımı döndürüyor. Başımı sallıyorum ve uyanık kalmaya çalışıyorum.

Menteşeler gıcırıyor ve geri çekiliyorum, kapı açılırken kalbim çılginca çarpıyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum, zihnim hem korku hem de umutla dolu. Belki de babam beni fidye için kurtardı ve buradan gidebileceğim. Ya da belki de ölme vaktim gelmiştir.

Her iki durumda da, zamanım dolmuş gibi görünüyor.

Alevli bir meşale karanlığa giriyor. Işık gözlerimi yakıyor. Geriye doğru taş zemine düşüyorum ve ellerimi yüzüme götürürken çırpınıyorum. Kapı tekrar kapanmadan önce bir iç çekiş ve bazı mırıldanmalar oluyor.

Ama yalnız değilim. İçeride benimle birlikte biri var. Nefes alışlarını duyabiliyorum.

Acı azaldığında, parlak ışığa uyum sağlayabilmek için parmaklarımı yavaşça hareket ettiriyorum. Görüşümün geri gelmesi beklediğimden daha uzun sürüyor ama sonra tekrar görebiliyorum... biraz.

Ateş meşalesi yerine, şimdi yerde benden olabildiğince uzakta küçük bir yağ feneri var. Bu hücreye girmeden önce ışığa loş diyebilirdim ama şimdi gün ışığı gibi görünüyor.

Gözlerim tam olarak alıştığında, lambanın yanındaki kişiye bakıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. Akıl sağlığıma bu kadar tutunmak yeter. Orada, hücremde duran Hana, babamın zehirli bakire olarak eğittiği kızlardan biri.

Ve Hana yıllar önce öldü.

Sekizinci

Bölüm

AERI

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Euyn'un sütinden çıkıp odama koşuyorum. Geçen hafta boyunca babamın, kardeşi Prens Omin'in genç kızlara saldırıp öldürdüğünü bildiği halde bunu durdurmak için nasıl hiçbir şey yapmadığını düşündüm. Kimse yapmadı.

Ve ben de neredeyse kurbanlarından biriydim.

Mikail bundan başka bir skandal olarak bahsetti. Baejkin'in kötü davranışlarından bir diğeri. Yıllardır kabuslarıma giren şey. Taşıdığım görünmez yaralar. Omin gibi birinin varlığında güçsüz kalma talihsizliğine uğrayan sayısız kızın hayatının çalınması. Sadece başka bir karakter kusuru.

Midem dönüyor ve boğazım yanıyor, yemek geri gelmekle tehdit ediyor. Masumiyet, güçlü adamlar tarafından koparılıp parçalanacak ucuz bir çiçektir.

Odamın kilidini açamadan, Sora koridorda arkamdan geliyor. Çünkü tabii ki beni takip edip kontrol edecekti. Tabii ki umurunda. O *Sora*.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Onları geri kırpmaya çalışıyorum ama yüzümün kırmızı olduğunu biliyorum.

Burnum ve ağzım sıcak ve kızarmış hissediyor, boğazım sıkılıyor.

"Ben... Ben özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Yalan söylediğim için, seni buraya getirmeye çalıştığım için.

-Ama ben babamla ya da ailemle aynı *değilim*."

Sora bir süre sessiz kalır. İnsanları sadece duymak değil, dinlemek gibi bir huyu var.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diyor açıkça.

Kapının kilidini açmaya çalışmayı bırakıyorum. Zaten ellerim anahtarı sokamayacak kadar titriyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bana bakıyor, güzel yüzüne sempati kazanmış.

"Gerçekten bu kadar iyi bir insan mısınız?" İç çekiyorum, kambur duruyorum. Tek bir kahkaha atıyor. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Bu dürüst bir cevap. Anahtarı benden almak için hamle yapıyor, ben de ona izin veriyorum.

Kapıyı açtı. İçeri girdim ve ona el salladım.

Konuşmadık. Onun yerine ateşe gidip onu yeniden canlandırmakla meşgul oluyorum. Sessizce duruyor - çünkü kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu bana verecek kadar nazik.

"Sürekli herkesle ilgilenmek seni de yormuyor mu?" diye sordum. "Her zaman yüksek yoldan gitmek?"

Gözlerini kapatıyor ve yavaşça gülümsüyor. "Aeri, Kral Joon'un bir tanrı olmadığını anladığım andan itibaren planım Ölümsüz Taç'ı çalıp kız kardeşime vermektir. Tiying Daysum'un öleceğini söyleyerek beni bundan vazgeçirdi. Ama sadece çok fazla yüksek yol var ve ben o yolda yürümeyeceğim."

Ona döndüm, ağzım açık kalmıştı. Kutsal emaneti istemiş ya da kraliyet mensubu olmak gibi bir arzusu varmış gibi görünmüyordu. "Tacı neden kız kardeşine veresin ki?"

"Çünkü ölmek üzere olabilir."

Bunu duygusuzca söylüyor ama Sora ve daha önce hiç tanımadığım bir kız için göğsümde bir acı hissediyorum.

"Ah, Sora. Özür dilerim."

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor. "Her neyse, benim de kendime ait sırlarım varken sır sakladığın için sana çok kızmak zor. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda sana ihtiyacım var."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne için?"

Bana yaklaşıp şöminenin diğer ucunda durdu. "Yusan'ın tahtını almak için."

Gülüyorum, sonra yüzüne bakıyorum. Gülmüyor, hatta gülümsemiyor bile. Çok ciddi. "Bekle, şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Sen kralın kızıydın," diyor. "Bu sana Euyn'un üzerinde doğuştan bir taht hakkı veriyor."

Başımı sallıyorum. Erkek olsaydım bu doğru olurdu ama değilim. "Yusan'ın hiç kraliçesi olmadı."

"Okuldayken geçmişte kraliçeler olduğuna dair bir söylenti olduğunu hatırlıyorum," diyor. "Bilgi Tapınağı'nda kanıtlar varmış. Euyn Yoksa'dan söz edene kadar bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim."

Alt dudağımı çiğniyorum ve elbisemin eteğini düzeltiyorum. Kraliçeler olmuş olsa bile, o kadar uzun zaman önceydi ki söylentiler dışında kimse hatırlamıyor. Ve Joon'un kızı olmama rağmen, yönetmek için yetiştirilmedim. Ben sarayda bile büyümedim. "Ama Euyn..."

Ateşe bakıyor, eli yumruk şeklinde kıvrılırken ifadesi ciddi. "Bu Euyn olamaz. Olamaz işte. Baban tahtta kalamaz, ama Euyn sadece aynısından daha fazlası olacaktır."

"Ondan daha iyi olacağımı sana düşündüren nedir? Ben Baejkin'im." Başımı sallıyorum, sonra acı dolu bir sırıtışla gülümsüyorum.

"Sen ailen değilsin. Ty..." Nefes verirken titriyor. Bunu daha önce de fark etmiştim, sağ eli bazen biraz titriyor. Bırakmadan önce yumruk yapıyor. "Tiyung bana insanların büyüdüğü topraktan farklı olabileceklerini fark ettirdi."

"Ya da bazen aynı olurlar." Babamı, Euyn'u ve vicdansızca cinayet işleyen Omin'i düşünüyorum. Teyzemin de en az onun kadar kötü ya da daha kötü olduğu söyleniyor ama bu katillerin anlattığı bir hikâyeye.

"O zaman Prens Omin'in..." Sora başlıyor. Ben gerildim ama o başka bir şey söylemedi.

"On iki yaşımıdayken beni öldürdüğünü düşündüler." Gülümseyecek bir şey olmamasına rağmen gülümsüyorum.

"Bana anlatmak zorunda değilsin," diyor. "Köyümde eski bir deyim vardır, bazen dil gözün gördüğünü söylemeye hazır değildir. Ben buna inanıyorum. Ama ben dinliyorum. Ve zalim adamlar hakkında bir iki şey biliyorum."

Uzaklara bakıyor. Bildiğini biliyorum.

"Büyüleyiciydi," diyorum. "Euyn ya da babamdan çok daha fazla. Annemi çok kolay etkiledi. Sonra tek söylemesi gereken, kralın onun gibi bir kadını kovmakla hata ettiğiydi. Hepsi bu kadardı."

Sora başını sallıyor.

"Omin ona bir, belki de iki hafta kur yaptı ve villasına taşınacağı için çok heyecanlıydı," diyorum ellerimi sıkarak. "Kendisine vaat edilen hayata o kadar hazırdı ki hiç düşünmedi bile. Annemi hayatımda gördüğüm en mutlu andı. Villasında yaşadığımız iki hafta boyunca, etrafta emrettiği hizmetçiler, mutfaklardan gelen harika yemekler, pahalı hediyeler ve cömert sürprizler vardı. İsteddiği her şeyi Omin ona veriyordu. Buna kız kardeşini ziyarete gitmek için kullandığı araba da dahil."

Sora kaşlarını çatıyor. "Güçlü adamlar maskeleri düşene kadar genellikle çekici görünebilirler."

"Gittiği gece bana saldırdı," diye fısıldıyorum.

Sora keskin bir nefes alıyor.

"Ve sonra ben... um... onu öldürdüm."

Nefes veriyor. "Eminim başka seçeneğin yoktu."

Öyle mi yaptım? Sanırım istediğini almasına izin verip onun yerine beni kesebilirdim. Temiz bir ruhla On Cehennem'e gider ve üç yılını Elysia'da geçirirdim. Ama onu öldürmek istememiştim. Sadece bana dokunmayı bırakmasını istedim. Kabuslarımda beni uyurken izliyor. Bazen dikiş makası yatağımın başucunda olmuyor. Bazen de oluyor ama boynunu özlüyorum. Aynı korkunç gecenin yüzlerce farklı versiyonunu yeniden yaşadım. Beni uyandırması ve pantolonunu indirmesiyle aynı başlangıç.

Ürperiyorum ve ateşe bakıyorum, villasının alevlerinin gece gökyüzüne yükselişini hatırlıyorum. Tek istediğim insanların benim öldüğümü düşünmesi ve onun nasıl öldüğünden emin olamamalarıydı. Yatağın altındaki kandili kırdığımda da tek düşündüğüm buydu ama yangında üç hizmetçinin öldüğünü öğrendim. Her zaman onları düşünüyorum, yanlış bir şey yapmadıkları halde nasıl öldüklerini.

O gece dört kişiyi öldürdüm ve hepsi için Lord Yama tarafından yargılanacağım.

"O öldükten sonra tek başımaydım," diyorum. "Bana inanılmayacağını biliyordum. Eve gidemeyeceğimi biliyordum."

"Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın," diyor usulca.

Başka tarafa bakıyorum, göğsümdeki ağırlık neredeyse dayanılmaz. Anlıyor ve bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim. Tüm bunları Sora'ya neden anlattığımdan bile emin değilim. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştım.

Yine de bileğinde bulduğum tılsımdan bahsetmiyorum. Prens Omin'in Ejderha Lordu'nun Zaman Kumları'na sahip olmaması gerekiyordu ama bir şekilde sahip oldu. Artık bende de var.

Emaneti vücudundan aldığımda ne olduğunu bilmiyordum. Sadece bir mücevher gördüm ve onu çaldım. Zamanı durdurduğunu kendi başıma bulmak zorundaydım. Ödediğim bedel, onun kanını üzerimden temizlemek için geçen dakikalarda dört yıl yaşlanmak oldu. Tılsımın laneti annemi bir daha göremememin sebebiydi. Sadece on iki yaşındayken aniden on altı yaşında görünmemi açıklayamazdım. Bir gün büyüdüğümde onu tekrar göreceğimi ve yaş farkının önemli olmayacağını düşünmüştüm ama o geçen yıl öldü. Çok geç kalmıştım. Tek ailem gitmişti.

Sora bir adım daha yaklaşarak, "Sen kendi soyundan değilsin," dedi. Burnumu çekiyorum. "Biliyorum."

Ama ben bir katilim. Ailemin aksine, ben sonuçlarına katlandım. Cinayetlerin bedelini yalnızlıkla, annemi bir daha asla görememekle ve

Sürekli birilerinin Omin'i öldürdüğümü öğrenebileceğinden endişelenmek, rüyamda tılsımı tutarken yaşlılıktan ölüp ölmeyeceğimi merak ederek uyanık kalmak, yaşayıp yaşamadığımı kimsenin umursamaması.

Hepsi beni vurdu - düşünmediğim her şey. Öldüm ve kimse yasımı tutmadı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları durduramıyorum. "Bu senin hatan değildi." Sora bir adım daha atıyor.

"Sora." Kendimi savunmak için ellerimi kaldırdım. Bana zarar verdiği için değil, bana yaklaştığı için. Ve Royo'dan başka kimse bana yakın olmamıştı. Ve şimdi benden nefret ediyor. Bana bakmaktan bile nefret ediyor çünkü ben sadece beni seven birkaç kişiyi incitebilir ya da terk edebilirim. Bu hayatı yalnız yaşamaya mahkumum.

"Sen hayatta kalmaya çalışan bir çocuktun," diyor. "Ve sen ailen değilsin."

Kollarını açıyor ve ben de omzuna yaslanıp ağlıyorum. Saçlarımı okşarken ve elbisesini mahvetmeme izin verirken gerçekten çirkin, nefes nefese bir ağlama.

Ona sarıldığımda anlıyorum. Bu önemsendiğim hissini kaybetmemek için her şeyi yaparım. Ve Sora kız kardeşi için bundan yüz kat daha güçlü hissediyor. Daysum için her şeyi yapar, bu sevdiği her şeyi ve herkesi feda etmek anlamına gelse bile.

Bu da onu dünyanın en tehlikeli katili yapıyor.

Dokuzuncu

Bölüm

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

ROYO

Aeri odadan koşarak çıktı. Emin değilim ama Mikail'in söyledikleri yüzünden olduğunu düşünüyorum. Çocuklara dokunup öldüren ölü prens hakkında. Kral Joon'un onu öldürdüğünü düşündüğü adam bu değil miydi?

Bu şu anlama mı geliyor?

"Buna ihtiyacın yok," diyor Mikail.

İşaret ettiği yere bakıyorum. Yumruğum bir biftek bıçağının etrafında kıvrılmıştı. Bıçağı masanın üzerine bırakıyorum ve bir çınlamayla yere düşüyor. Az önce kendime Aeri'yi umursamayacağımı söylemiştim. Konu o olunca sözümü bir dakikadan fazla tutmam gerekiyor.

"Kızlar generali görmek için içeri nasıl girecekler?" Yeni bir konuya ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Mikail, "General Vikal her gün şafak vakti Trialga Meydanı'nda dilekçe sahipleriyle görüşürdü," diyor. "Hâlâ görüştüğünden emin değilim. Büyükelçi ile görüştükten sonra daha fazlasını öğreneceğim."

Masadan kalkıyor ve ayağa kalkıyor.

"Gidiyor musun?" Euyn soruyor. Kafası karışmış ve incinmiş görünüyor. "Evet, Zeolin'i buraya davet etmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum," diyor. "Nedenmiş o?" diye soruyorum.

"Öncelikle, bugün casusları ihbar eden kişi o." Mikail geriniyor, ukala, sanki önemli değilmiş gibi.

"Az önce seni öldürmeye çalışan adamı mı göreceksin?" Alnımdaki oluklar derinleşiyor.

Mikail omuz silkiyor, yüzünü bana dönüyor. "Her küçük şeyin beni rahatsız etmesine izin veremem." Neden sorduğumu bilmiyorum.

"Tuzaklardan bahsetmişken, merak ediyorum," diyor. "Bay Chin'in seninle ne alıp veremediği var?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Kim olduğumu bildiğini sanmıyorum."

"Kimdi o kız?" Euyn soruyor. "Joon'un taht odasında bahsettiği kız."

Lora.

Bu anı ciğerlerimdeki havayı söndürdü. O orospu çocuğu Bay Chin, Lora'yı benim öldürdüğümü, suçu babası Hwan'a attığımı söyledi. Bana oğlu gibi davranan adam. Neredeyse on yıldır özgür bırakmaya çalıştığım adam. Sevdiğim tek kız. Onun dışında... Boş ver.

"Royo, eğer bunu durduramazsan sana tahta çatal bıçak vereceğim," diyor Mikail.

Yere bakıyorum ve bıçağı tekrar salladığımı görüyorum. Bırakıyorum ve iterek yoldan çekiyorum. Euyn'a doğru kayıyor, o da yakalayıp tabağının yanına koyuyor.

"Ona zarar vermedim," diyorum.

"Yaptığını düşünmemiştim," diyor Mikail. "Ne olduğunu ve kuzey kontunun neden bu işe karıştığını anlamaya çalışıyorum."

"O..." Adını söylemeye gidiyorum ama söyleyemiyorum. Keder kelimeyi boğazıma tıkıyor. Zaten sordukları da bu değil. Onun kim olduğu umurlarında değil. Benim için ne olduğundan çok Bay Chin için ne olduğunu önemsiyorlar. "O bir tüccarın kızıydı. Yanlış bir işe girdim ve bir çete üyesini öldürdüm, sonra iki çete üyesi beni öldürmeye çalıştı ama onun yerine onu öldürdüler. Ama tutuklanan ve hapse atılan onun babasıydı."

Euyn ve Mikail karşılıklı bakışıyorlar. Bu bakışların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi olduğundan şüpheliyim.

Mikail başını sallıyor. "Bu mantıklı o zaman."

"Ne mantıklı?"

"Bay Chin Umbria'daki çetelerin başı," diyor Euyn.

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Çeteler. Şehri yönetenler. Onu bıçaklayarak öldürenler. Aradaki bağlantıyı daha önce hiç anlamamıştım.

Mikail kaşlarını çatı. "Bir çete üyesini öldürdüğünde ölü bir adamdın."

Onlara parçalara ayırdığım iki kişiyi anlatmama gerek yok.

"Neden Hwan'a tuzak kurdun?" diye sordum. "Neden beni alaşağı etmiyorsun?"

Mikail omuz silkiyor. "Aeri'nin seni getirmesini sağlayarak bunu kesinlikle denedi. Ama başka şeyler de olabilirdi. Bay Chin'in uzun bir hafızası vardır ve zamanını bekler. Bu Hwan denen kişinin ya ondan değerli bir şey aldığından ya da çıkarları için bir tehdit oluşturduğundan şüpheleniyorum. Kontlar sıradan insanların rekabetine tahammül edemezler."

Hwan'ın iki başarılı kumarhanesi vardı. Tutuklandıktan sonra çetelere verildi. Ama bu olamaz. Başımı sallıyorum. Sadece para olamazdı.

Sonra şehre uygulanan yaptırımları hatırlıyorum; kont kralı öldürmeye çalıştığı için tüm gelirin dörtte biri tahta gitmişti. On bir yıllık haraç Umbria'yı neredeyse mahvediyordu. Sonra Bay Chin, sırf kral yaptırımları kaldırsın diye Yusan'daki en tehlikeli katilleri getirmek için kendi boynunu riske attı. Hepsi ceplerini daha fazla altınla doldurmak içindi. Yani evet, hepsi para için olabilirdi.

"Onu Lingchi'de kendim doğrayacağım," diyorum.

"Bundan hiç şüphem yok," diyor Mikail. "Umarım bu şansı elde edersin, gerçekten, çünkü bu kazandığımız anlamına gelecek. Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, Büyükelçi'ye uğramam gerekiyor."

"Onu öldürmeyin," diyor Euyn.

Mikail duraksıyor ve şaşırmış görünüyor. "Neden olmasın?" Euyn cevap veremedi kapıdan çıkıp gider.

Onuncu

Bölüm

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

MİKAİL

Büyükelçi Zeolin uzun boylu, zayıf, kır saçlı, ağırbaşlı bir adam ve şu anda ofisinin penceresinden sarkıyor.

"Oldukça soğuk bir selamlama oldu Zeolin," diyorum pervaza yaslanırken. Islanıyordum ama soğuk yağmur oldukça ferahlatıcı.

Çıglık atıyor. Çıglık atmaya çalışıyor ama ağzı tıkalı. Parmakları kaygan taşta sürekli kayıyor. Bileğini kavrayışımı sıkılaştırıyorum ama çok az. Düşmekten korkmasını istemiyorum. Ofisinin resim penceresi dağın yamacında yüksekte. Aşağıdaki kayalık zemine kolaylıkla yüz fitlik bir düşüş var.

Khitan manzarayı çok seviyor.

"Villanızın çok güzel manzaraları var," diyorum. "Buradan neredeyse tüm Quu'yu görebilirsiniz ama bugün limana geldiğimi fark ettiğinize inanmakta güçlük çekiyorum. İşbirliği yapmaya hazır mısınız?"

Konuşmaya çalışıyor ama ağzındaki tıkaç yüzünden konuşmıyor. "Korkarım evet ya da hayır şeklinde bir kafa sallamaya ihtiyacım olacak," diyorum.

Kuvvetle evet anlamında başını sallıyor.

"Bana bildiğin her şeyi anlatacak mısın?"

Bir başka hevesli baş sallama. Tabii ki hiçbir şey bilmediğini iddia ettiği ve beni ofisinden kovma cüretini gösterdiği için kendini pencereden dışarı attı.

Bileğinin kaymasına izin verdim. "Emin misin?"

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki tıkaçla bile duyabiliyorum. Bileğini sıkmaya çalışırken yağmur parmaklarımın kaymasına neden oluyor. Elimden kurtuldu.

Hay sikeyim.

İleri atılarak uzanıp omuzlarını kavradım, sonra kolunu tekrar tuttum. Yıldızlar, neredeyse piçi düşürüyordum.

Ama şaşkınlığımı belli etmedim. Bu oyunun başka bir parçasıymış gibi davrandım.

"Şimdi şöyle olacak," dedim, sesim eşitti. "Seni içeri çekeceğim ve verdiğin her cevapta tamamen dürüst olduğunu düşünmezsem, seni yavaşça masana şişleyeceğim. Keşke düşmene izin verseydim diyeceksin. Anlaştık mı?"

Daha fazla kafa

sallama.

Korkak.

Sırlarımı da mezara götürürdüm ama ben farklı bir adamım. İç çekerek onu içeri taşıdım. Onu deri sandalyesine fırlattım ve ağzını kapattım. Aşağı, kapalı değil. Bu adamlar kendilerini güvende hissettikleri anda

Kontrol yine onlarda.

Hançerimi onun ince ahşap masasına saplıyorum, sonra kollarımı kavuşturarak masanın kenarına yaslanıyorum.

"Pekâlâ, dinliyorum."

Titriyor, ağlıyor ve altını kirletmiş olabilir. Yağmurda bunu söylemek zor. Gerçekten de ellili yaşlarının sonundaki bir adam için bu oldukça acınası bir görüntü. O bir asilzade, bir diplomat, bir aile reisi. *Biraz* saygınlığı olmalı. Ama soylular yumuşak hayatlar yaşarlar. Statü önemli olmadığında ciddi bir dezavantaj yaşıyorlar.

Sakinleşmesini beklerken etrafıma bakıyorum. Ofisindeki her şey pahalı ve etkilemek için tasarlanmış. Heykeller, ödüller... Duvarındaki bir cesaret madalyası mı?

Hançeri masadan çekip çıkarıyorum ve cam vitrine doğru yürüyorum. Yıldızlar, bu bir Yusanian kahramanlık madalyası. Bundan daha uygunsuz bir şey olamazdı. Bıçağımın kabzasıyla camı kırdım, madalyayı aldım ve pencereden dışarı fırlattım.

Terbiyesizliğim karşısında nefesi kesiliyor.

"Zeolin," diyorum, "sıkılmaya başlıyorum. Eğer konuşmaya başlamazsan, kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulacağım."

Elimdeki hançeri döndürüyorum.

Gözleri açılıyor ve nefes alıp verişiyse sesi iri bir köpek gibi çıkıyor. Bir iblis olarak düşünülmenin avantajları var. Şu anda onu gerçekten öldürmek niyetinde olmadığım gerçeğine rağmen söylediğim her kelimeye inanıyor. Buraya geldiğimi çok fazla insan gördü. Zaten hafta sonuna kadar yerine kendini beğenmiş başka bir soylu geçecekti, o yüzden bu karmaşaya değmezdi.

Şu anda.

Kimse dokunulmaz değildir. Sadece sonuçlarıyla başa çıkmaya istekli olmalısınız. Ve benim yapacak başka işlerim var.

"General Salosa seni ortadan kaldırmamı söyledi," diye bağıyor. "Krala ihanet etmişsin, onu öldürmeye çalışmışsın. Kral Joon'u öldürmeye çalıştığın kısmına inanmadım. Onun tacıyla ölümsüz olduğunu herkes gibi sen de biliyorsun. Ama bağlılığını değiştirdiğine inandım."

"Ve Salosa da sana Quilimar'ı ortadan kaldırmanı söyledi," diyorum.

Bu bir tahmin, ama Zeolin'in casusları ihbar etmesi ve suikastçinin inanılmaz zamanlaması arasında, bir hafta önce Quilimar'ın hayatına yönelik girişimin arkasında Yusan'ın olduğundan şüpheleniyorum.

Büyükelçinin yüzünde sadece bir saniyelik bir bakış belirir. Şakağından aşağı bir ter damlası süzölmeye başlar.

Bu oydu. General Salosa Qali'deki saray muhafızlarının başı, bu da demek oluyor ki naiplik girişiminin arkasında Joon vardı. Stars, Yusan suçlanırken asla tahta yaklaşamayacağız. Asıl soru, neden çifte çaba? Neden hem bizi bir araya getirip göndermek için onca zahmete katlanıp hem de onu öldürmeye çalıştılar?

Çenesinden ter damlar. Belki Zeolin'in motivasyonu bu konuya biraz ışık tutacaktır.

"Senin çıkarın neydi?" diye soruyorum.

Sertçe yutkunuyor, boğazındaki yumru sallanıyor. "Kraliçe ölürse ve ben de ona Altın Yüzük'ü getirmeye yardım edersem Tamneki Kontu'nun naibi olacağımı söyledi."

Gölömsüyorum. "Kral bugünlerde aynı iş fırsatı için pek çok kişiyi işe alıyor gibi görünüyor."

Bir kere yılan olan her zaman yılandır. Bana Tamneki'yi asla vermeyecekti, çünkü ikimizi de kont yapamazdı ve kaçınılmaz olarak bu sümöklü diplomati seçecekti. Bir köpek, bir jaguardan daha kolay bir evcil hayvandır. Joon'un planı önce benim ölmem olmalıydı. O zaman neden beni öldürmedi? Taht odasında onun merhametine kalmıştım. Bir bıçak darbesiyle işi biterdi. Başka, daha önemli bir amaç için bana canlı ihtiyacı vardı.

"Bana başka ne söylemen gerekiyor?" diye sordum. Büyökelçi başını sallıyor.

Dönüp koltuğa saplıyorum, deriyi yarıyorum. Sağ elini bilerek bir saç teli genişliğinde ıskalıyorum.

Zeolin önce ılık atıyor, sonra inliyor.

Ona doğru eğildim. "Kibarca sordum çünkü ben sabırlı bir adamım, ama yardımseverliğimin sınırlarını zorluyorsun. Bu sabah bana karşı komplo kurduktan sonra hâlâ hayatta olduğunu belirtmeme izin ver. Adil olmaktan fazlasını yaptım. Bunu uzatırsan daha az kibar olabilirim."

Sızlanmalar devam ediyor.

"Zeolin. Zeolin..." Cık cık. Doğruluyorum ve kılıcımı saldırmak için geri çekiyorum.

Kendini korumak için ellerini kaldırır. "Bir söylenti var..."

"Muhteşem. Dedikodulara bayılırım. Devam et." Masasına tüneyip yüzümü ona dönüyorum.

Şaşkın görünüyor, gözlerini kırıştırıyor. Gözlerinin etrafındaki şişkin deri kırışıyor.

Sorgulama modlarını hızla değiştirmek en sevdiğim taktiklerden biridir. Denekleriniz sizin gerçek ruh halinizi ve niyetinizi asla anlayamaz, bu da onların kendilerini rahat hissetmelerini engeller.

"Joon'un Qali'yi terk ettiği söyleniyor," diyor.

Zahara doğru söylüyordu. Ya da aynı yalanı yayıyorlar ama ne amaçla? "Peki nereye gitti?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Bilmiyorum. Yemin ederim ve yemin ederim!" Doğruyu söylüyor.

"Pekala o zaman. Quilimar'la nasıl görüşebilirim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Bu mümkün değil."

İ çekiyorum ve hanerime anlamlı anlamlı bakıyorum. Bugün onunla üç kişiyi katlettim ama yine de tertemiz - en korkunç eylemlerin çelikten nasıl temizlendiğine hayret ediyorum.

"Bu imkânsız!" diye ısrar ediyor. "Suikast başarısız olduğundan beri kimse kraliçeyle görüşemedi. Yine de yüzüğü kullanmış olmalı, çünkü suikastçının gömleği piteua sırasında som altındı. Şu anda görüştüğü tek kişi Vikal."

Dürüst davranıyor ve bu cevap beni daha da kızdırıyor. Vikal'in tek yol olması hiç de iyi değil. General zeki olduğuna kadar becerikli de, Quilimar'a aşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Bizim gibi insanların tahtın yüz metre yakınına yaklaşmasına izin vermez.

"Vikal hâlâ dilekecilerle görüşüyor mu?" Ben soruyorum.

"Girişimden beri değil. Ama yarın Gökyüzü Kralı'nın Ziyafeti var. O da orada olacak. Quilimar'ın da orada olması gerekiyor ama katılacağından şüpheliyim."

Bu doğru. Khitan muson yağmurlarının gelişini Gök Kral'ın bir hediyesi olarak kutlar. Yusan'da biz Güneş Kralı deriz. Aynı bok. Tanrılar Gaya'yı uzun zaman önce terk etti.

"Başka ne var?"

diye sordum.

"Başka bir şey yok."

Sessizce Zeolin'e bakıyorum. Yine aptalı oynamaya başladı ama bu kadar zorlanmasına gerek yok.

Gözleri etrafta geziniyor. "İşte... Bir şey yok."

Kılıcımı tekrar döndürüyorum. "Biliyorsun, daha az sabırlı bir adam şimdiye kadar kafanı koparmış olurdu. Sence vücudun hâlâ tavuk gibi koşturmaya devam eder miydi? Sanırım öyle. Her halükarda, bunu öğrenmek eğlenceli olurdu..."

"Kont Seok'un Khitan'da olduğuna dair bir söylenti var!" O kadar hevesle söylüyor ki tükürüyor. Bir topak tükürük güzel gömleğine düşüyor.

Neredeyse kaşlarımı kaldıracaktım. Neredeyse. Kaynaklarla konuşurken asla şaşkınlığımı belli etmem ama bu ilginç. Güneyli kont buradaysa, muhtemelen Tiyyung'un Boşta Hapishanesi'nde olduğunu bilmiyordur. Ya da biliyor ve bu yüzden burada. Her iki durumda da Sora'nın öğrenmesine izin veremem. Dikkatini kaybeder. Seok'la sonra ilgileniriz.

"Neden?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Kutlamadan önce doğu kontu öldüğünde diyardan kaçtığını sanıyordum. Birkaç gün önce geldi."

Bu mümkün. Duvardaki yazıyı görmüş olabilir. Seok'un Joon'un komplosuna dahil olduğunu düşünürdüm ama tek varisini tehlikeye atmazdı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Oosant'ı hiç duydun mu?" diye sordum.

Kaşları kırıştı. "Duyduğumu biliyorsun, eski sınır bölgelerinde bir şehir."

"Aynen öyle."

"Ne olmuş ona?" diye soruyor.

Bir an onu inceliyorum. Bilmiyor. Bektan bir depoda bir milyon ton yasadışı uyuşturucu var ve kimsenin bundan haberi yok. İçimden bir ses uyuşturucunun bir şekilde tüm bunlarla bağlantılı olduğunu söylüyor ama henüz doğru kaynağı bulamadım. Vites değiştiriyorum ve son sorumu soruyorum.

"Bilgi Tapınağı hakkında ne biliyorsun?" Mucize beklemiyorum ama tapınağa erişim hakkında bir şeyler duymuş olabilir.

Yan tarafa bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Onu kimin öldürdüğünü kimse bilmiyor."

Bu yeni bir haber. Biri bir Yoksa'yı mı öldürmüş? "Nedenmiş o?" Kayıtsızca soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yoksa'nın kim olduğunu bulmak yeterince zor - rahipliğin ne kadar gizli olduğunu biliyorsun. Trialga Meydanı'nda gizli bir rahibi kimin öldürdüğünü bulmak ise neredeyse imkânsız. Üç diyar da bu işte parmağı olmadığını iddia ediyor ve Dış Diyar'ın da umurunda değil. Yine de Bilgi Tanrısı'nın bir rahibine zarar vermek tüm fermanlarını ihlal eder. Birileri yazılanları beğenmemiş olmalı. Quilimar olaya karışan herkesin cezalandırılmasını emretti ve yüz bin mark ödül teklif etti."

Yüz bin. Halktan birini öldüren birinin yakalanması için bir servet son derece şüpheli. Ama rahipler sıradan insanlar değil. Yusan'da bile Yoksa'lar yalnız bırakılır. Antlaşmalar ve fermanlar onların güvenliğini garanti ediyor. Herhangi bir hükümdar bir rahibin öldürülmesini onaylarsa krallıklar savaşı çıkması gerekiyor. Bunun arkasında Joon'un olduğunu sanmıyorum. Bu kadar büyük bir ödülle, muhtemelen Quilimar'ın kendisidir. Sadece daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve büyükelçinin verecek bir şeyi kalmadı.

"Seni görmek her zaman güzel, Zeolin." Omzuna bir tokat attım ve sanki onu bıçaklamışım gibi haykırdı.

O cesaret madalyasını özleyecektir, eminim.

Hançerimi kaldırdım. "Yarınki ziyafete yanında iki misafir getireceksin. Onları güvende tutmanızı öneririm."

O kadar sert başını sallıyor ki, kendi boynunu kırmadığına şaşırıyorum.

Ofisinden bilgiden çok sorularla çıkıyorum ama elimde az önce çaldığım bir ipucu var.

On Birinci

Bölüm

ATIL CEZAEVI, YUSAN

TIYUNG

Hana önümde duruyor, kıvrımları ince bir elbise ve pelerinle kaplı. Bir fenerle aydınlatılıyor ama tek kelime etmiyor.

"Aklımı kaybediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Idle'da genelde böyle olur," diyor.

Bu Hana'nın hırıltılı sesi ama Hana olamaz. İki yıl önce babam için bir soyluyu öldürmeye çalışırken öldü. Ama bu kadın da aynı kalın kahverengi kirpiklere ve kalın kahverengi saçlara sahip. Ten rengi aynı kahverengi tonunda ve uzun boylu, neredeyse benim kadar. Tabii ki Hana değil ama Hana'nın ikizi olabilir. Babamın zehirli bakireler olarak yetiştirdiği tüm kızlarda aradığı olağanüstü güzelliğin aynısına sahip.

Tüm bunları söylerken, şu anda bir fener ve ölü bir kız hayal ediyorum. Belki de düşündüğüm kadar iyi yapmıyorumdur.

Ellerimi sakalımın üzerinde
gezdiriyorum. "Hana," diyorum.

Bana bakıyor ve sonra etrafına bakınıyor. "Prens Euyun'u burada tuttular, biliyorsun. Kraliyet konaklama yeriniz var. Zincir yok, işkence yok, tuvaleti olan özel bir hücre - bu zindandaki diğer yerlere kıyasla neredeyse bir villa. Sanırım statünüz onuncu cehennemde bile önemli."

"Hana, gerçekten burada mısın?" diye sordum.

"Benim adım Zahara," diyor. Ama gözlerimle buluşuyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. Gerçekten Hana. Nefesim kesildi. Bir şekilde hayatta ve karşımda duruyor. "Berbat görünüyorsun, Tiyung."

"Nasıl? Ben..."

"Sakalın sana yakışmıyor," diyor. "Hayır,
yani..."

"Hapishane de öyle. Suyunuza zehir katabilirim." Dolu tepsime kayıtsızca bakıyor. "Senin için bu tutukluluğa son vereyim."

Sıkılmış gibi konuşuyor ve hatırladığım aynı tonda. Bu gerçekten Hana.

Ya da çok detaylı bir halüsinasyon görüyorum.

"Neden yapmıyorsun o zaman?" diye soruyorum.

"Neden nazik olayım ki?" diyor. "Seok'un ben olduğumu bilmeyeceğinden bahsetmiyorum bile, bunun ne anlamı var ki?" Duraksıyor ve omuz silkiyor. "Ayrıca, sen kralın esirisin, şimdilik seni sağ bırakmalıyım."

Gözlerinde nefretle bana bakıyor ve sonra onun bedenini asla geri alamadığımızı hatırlıyorum. Ona benzeyen bir kızın bir cenaze ateşinde yandığını gördüm ama ayrıntıları kontrol edemeyecek kadar uzaktaydık. Hana öldürmek için gönderildiği asilzade ile bir anlaşma yapmış olmalı. Onun yardımıyla ölü numarası yaptı, sonra başkente kaçtı ve bir şekilde kralla buluştu. Siyahlar giymiyor ama taht için suikastçı olduğuna bahse girerim.

Ya da bir casus.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

"Hayır, çünkü haklısın," diyorum. "Bana karşı nazik olman için hiçbir neden yok. Senin çektiğin acılardan, diğer on dokuz kıza yapılan işkencelerden yararlandım. Senin çektiklerinin bir kısmını benim de çekmem doğru olur. Sora'nın çektiği gibi."

Bana doğru hamle yaptı ve kendini durdurdu. Zar zor. Kasları geriliyor, parmakları açılıyor ve o kadar yakın ki gül parfümünün kokusunu alabiliyorum. Ama bir nefes alıyor ve kendini toparlıyor. Sonra dik duruyor ve elbisesinin eteğini düzelterek nefes veriyor. "O ismi ağzına alma."

Hemen farkına varıyorum: Hana onu seviyordu. Sora'nın bilip bilmediğini merak ediyorum, sonra Sora'nın sevdiğin birini düşünmenin bile çok fazla olduğu, ama umutsuzca onların anısını onurlandırmak istediğinle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ailesi hakkında konuştuğunu düşündüm ama bu hiç mantıklı gelmedi.

Hana hakkında konuşuyordu.

İçim yeni bir şekilde burkuldu.

"Sen aşıktın," diyorum, sesim zayıf ve çiğ.

Hana bakışları benimkileri yakarken bile rahat tavrını sürdürüyor. Aynı şekilde davranmak, bu kadar rahat bir şekilde ölümcül olmak için Mikail'i incelemiş olmalı. Yine de bu beni şaşırtmamalı. Hana babamın okulundaki en zeki kızdı. Mükemmel bir casus olacağından eminim.

"Ona aşığım," diyor ve göğsüm sıkışıyor. "Gerçek aşk sadece ölümle bitmez."

Kapıya bir kez vuruyor ve bir muhafız kapıyı açıyor.

Sözleri canımı yaksa da, keşke kalsa da konuşacak biri olsa diyorum ama benimle işi bitti.

Çaresizlik beni ele geçiriyor. Bir şeyler düşünmeye çalışıyorum, ilgisini çekebilecek, kalmasını sağlayabilecek herhangi bir şey, ama zihnim ne kadar uzun süredir burada olduğum için yavaş. Ağzım açık duruyorum ama hiçbir kelime gelmiyor.

Hana neredeyse hücremden çıkmak üzereyken taş zemine bir zarf fırlatıyor. Ayaklarımın yanındaki kirli zemine düşüyor. Sonra hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidiyor, beni bir fener, bir mesaj ve cevaplanmamış milyonlarca soruyla baş başa bırakıyor.

On İkinci

Bölüm

SORA

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Dengede bu kadar çok şey varken, bir baloya hazırlanmak garip hissettiriyor. Yine de son üç yıldır cinayete hazırlanmak için aynı rutini yapıyorum, bu yüzden sanırım benim için normal.

Makyaj yapıp yüzümü parfümlüyorum, saçlarımı düzenliyorum ve ağır gümüş ve mavi elbisemi bir zırh gibi giyiyorum. Yüzüklerimi, kolyelerimi ve küpelerimi takıyorum. Tüm mücevherler güneyli konta ait. Hepsi beni farklı bir şey yapıyor -küçük kız kardeşini kurtarmak için çaresizce çırpınan yaralı bir kız yerine bir fahişe. Son olarak, kürk pelerinimi omuzlarıma geçirdim. Bir an düşündüm, sonra önlem olsun diye zehirli ruj sürmeye karar verdim.

Kılıç getiremeyeceğimiz için bu gece tek silahım güzellik olacak.

Royo, Mikail ve Euyn Bilgi Tapınağı'na giderken Aeri ve ben de ziyafete katılacağız.

Mikail dün gece şüpheli bir şekilde yine sıırıslıklam döndü ama en azından bu sefer sadece yağmur yağıyordu. Bizim için yeni bir planı vardı: böl ve fethet. Çeşitli nedenlerden dolayı fazla zamanımız yok ama kimse ayrılmak konusunda rahat değildi.

Royo kalın kollarını kavuşturarak, "Kızlarla gideceğimi sanıyordum," dedi.

Mikail başını salladı. "Senin kas gücüne ihtiyacımız olabilir."

"O zaman hepimizin gitmesi gerekmez mi?" Aeri dudaklarını kemirerek sordu. O kadar ısırıldığı için dudaklarının çatlamamış olmasına şaşırdım.

"Hayır," dedi Mikail. "Ne yazık ki her iki etkinlik de acil. Ziyafet yarın akşam ve en azından birinizin katılması gerekiyor. Kimseyi yalnız göndermemeyi tercih ederim."

Gök Kral'ın Ziyafeti, muson mevsiminin başlamasından bir tam gün sonra gerçekleşen yıllık bir yağmur kutlamasıdır. Mikail generalle ne zaman buluşabileceğimizden emin değildi ama balo mükemmel bir bahaneydi. Sınır köyümde bile musonları ve hayat veren yağmurları kutlardık.

sağladıkları su. Yağmurlar aynı zamanda yıkıcı ve öldürücü sellere de neden olur, ancak yaşam yıkımın ardından yeniden başlar.

Khitan'ın seçkinlerinden yüzlercesi cephanelikteki baloya katılacak. Adamların handa kalacağını düşünmüştüm ama geçenlerde biri bir Yoksa'yı öldürdü, kutsal bir rahibi. Bu ne kadar şok edici olsa da Mikail bunun buradaki görevimizle ilgili olduğundan emin. Birisi biz okumadan önce tarihi değiştirmek istiyor. Bu da bulmamız gereken bir şey olduğu ve bilgi kaybolmadan önce bunun ne olduğunu keşfetmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Üçü çoktan Cerome Gölü'ne gitti. Aeri ve ben bu gece generalden bilgi almaya çalışacağız. Sonra da burada buluşuruz.

Aeri'nin kapısını çaldım. Dantel ve satenden yapılmış yüksek yakalı orman yeşili bir elbise ve her ikisini de bu sabah satın aldığımız ağır beyaz kürklü bir pelerinle dışarı çıkıyor. Göz kamaştırıcı görünüyor ama başı öne eğik ve gözleri etrafta geziniyor. Royo olmadan, gergin olduğuna eminim. Onu suçlamıyorum. Mikail'in yanımda olmasının güvenliğine alışmıştım.

Ama bu gece tek başımızayız.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum. Saçları Khitan modasına göre toplanmış. Çok çabuk uzamış olmalı, çünkü ilk tanıştığımız zamandan fark edilir derecede daha uzun.

Gülümsüyor. "Sen hep böylesin."

Aşağı iniyoruz ve bizi cephaneliğe götürmesi için özel bir araba kiraliyoruz. Khitan'da cephanelik sarayın içinde değil. Onun yerine Trialga Meydanı'nın karşısında bir bina. Kitan kralları Trialgalar, tıpkı Yusan'ın Baejkinleri olduğu gibi. Ancak Kitan'ın kraliçeleri de olmuştur. Kraliçe Quilimar tarihlerindeki altıncı kadın hükümdar.

Araba durduğunda neredeyse zirveye ulaşmıştık. Alaca karanlıkta bile manzara nefes kesici. Yamaçtaki villalar ışıklandırılmış. Aşağıda limanın renkli evleri var. Bir de Doğu Denizi'nin uçsuz bucaksız, karanlık genişliği var.

Şemsiyeli uşaklar gelen her arabayı karşılıyor ve bize cephaneliğin revakına kadar eşlik ediyorlar. Kitanca teşekkür ediyorum ve uşak bana bakıyor. Dilimden mi yoksa yüzümden mi emin değilim. Köyüm Kitan sınırına yakındı, bu yüzden gençken biraz öğrendim. Mikail ya da Euyn kadar değil ama kibar olmaya yetecek kadar.

Kemerli girişten geçip kalabalığı takip ederek ana salona giriyoruz ve gözlerim açılıyor. Askeri karargâh, duvarların her tarafına asılmış yaldızlı silahlar ve altın avizelerle altınla süslenmiş

mekânı parıldayan bir ışıkla aydınlatıyor. Tavan bile yaldızlı süslemelerle boyanmıştır.

Burada kilolarca altın olmalı, ama sanırım bir yüzük dokunuşuyla yaratabildiğinizde böyle oluyor.

Odanın ortasında Kitan'ın altın kartallı mor bayrağı asılı ve uzun, keten kaplı masalar duvarları kaplayarak ortada geniş bir dans alanı yaratıyor. Baş masa yok, ama tam önümüzde generalin oturacağı yer var - girişe bakan masanın tam ortasında.

Yusan'daki gösterişli bir ziyafete olan tüm benzerliklerine rağmen, atmosfer belirgin bir şekilde farklı - odaya adım attığım andan itibaren bunu hissedebiliyordum. Kadınlar burada sadece çekici bir dekorasyon değil, aynı zamanda aktif katılımcılar. Sadece kendi aralarında değil, erkeklerle de kur yapıyorlar. Bazıları takım elbise giyiyor ve saçlarını Euyun'unkinden daha kısa kestirmiş. Gülüyorlar, cesurca konuşuyorlar ve ikram edilen yiyecek ve içeceklerden kendilerine de alıyorlar.

Bu çok garip.

Kadınlar kendi paralarını ve unvanlarını ellerinde tutabiliyorken aradaki fark bu mu? Bu kadar önemli mi? Yine de soylular arasındayız. Düşük doğumlu kadınlar için hayatın nasıl olduğunu kim bilebilir? Kitan'a eşitler ülkesi denir ama bazıları her zaman diğerlerinden daha eşittir.

Uzun boylu, kır saçlı, yaşlı bir adam bize yaklaşıyor. Yusanyalı ve takım elbisesinin cebinden sarkan küçük kırmızı bir bayrak ve boynunu süsleyen bir madalya ile büyükelçi nişanı takıyor. Madalyonda bir bıçağın etrafına sarılmış siyah bir yılan var.

"Siz Yunga olmalısınız," diyor elini uzatarak. "Ben Büyükelçi Zeolin."

Gülümsüyorum ve reverans yapıyorum. Yunga, Mikail'in benim için uydurduğu isimdi. "Beni nereden tanıyorsunuz?"

"Mikail odadaki en güzel kadını aramamı söyledi." Gülümsüyor ve gözleri kibar, ama o Yusanian soylusu, bu yüzden görünüş sadece bu. "Bu sen *olmalısın*. Peki bu kim?"

"Ben Narissa," diyor Aeri.

Aeri reverans yaparken başını ona doğru eğiyor ama sonra gözleri yine bana dikiliyor. "Seni Khitan'a getiren nedir?"

"Yusan'da kölelik yapıyordum," diyorum. "Yakın zamanda bağlarımdan kurtuldum."

"Ah," diyor büyükelçi. "Bir erkeğin seni bırakmak istememesini anlayabilirim, canım. Ama hayal ettiğiniz özgürlüğü burada bulacaksınız. Ve

Peki ya sen Narissa?"

"Buraya servetimi kazanmaya geldim," diyor Aeri. "Sahip olabileceğim bir servet." Sanırım gerçeğe yakın.

"Çok Khitanese bir düşünce." Belirgin burnundan burnunu çekiyor. "Muson yağmurları için tam zamanında geldin. Hava talihsiz ama bu sayede bu gece Quu'nun yüksek sosyitesiyle birlikte bu ziyafet için burada olabiliyorsunuz."

"Ve sen de bir büyükelçi olarak en tepedesin." Hayranlık içindeymişim gibi bakıyorum ve sonra sanki beni yakalamış gibi ağırbaşlı bir şekilde başımı çeviriyorum.

İnce göğsünü kabartarak çenesini daha da yukarı kaldırıyor. Bu adamlar ne kadar kalın olursa olsun pohpohlanmaya karşı koyamıyor. "Biri ama saray dışında kimse generalden daha yüksek rütbeli olamaz."

"Bir ordu generali mi?" Bu kavram kafamı karıştırmış gibi soruyorum. Asilzadeler güzel kadınların konuşmaları takip edebilecek kadar zeki olmalarını ama kendileri kadar zeki olmamalarını isterler.

"Silahlı Kuvvetler Generali. Ortada, ana masanın arkasında oturan General Vikal." Başını çeviriyor çünkü herhangi bir diyardı işaret etmek kabalıktır. "Burası Yusan'dan farklı. En çok ordularına değer veriyorlar. Ve *kadınların* hizmet etmesine izin veriyorlar, eğer buna inanabilirsen."

Onun görüş açısını takip ediyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama karşımadaki kadın öyle değil. Birincisi, askeri üniforma giymiyor. Onun yerine, vücuda oturan gümüş bir elbise ve kalın bir altın zincirle tutturulmuş zaybear kürkünden bir pelerin giymişti. Aeri'den biraz daha uzun, bu da onu oldukça uzun yapıyor. Sanırım kırk yaşlarında, belki birkaç yaş daha genç ama savaşta sertleşmiş. Koyu renk, kıvrıkcık saçları yukarıya doğru taranmış ve aşağıdayken muhtemelen omuz hizasında. Yüz hatları, kıtanın yerli halkı ile uzun zaman önce Dış Diyarlardan gelenlerin torunlarının bir karışımı olan Khitanese'ye benziyor. Elmacık kemiklerine bakılırsa, muhtemelen soyunda bir miktar Yusanian da var.

"Biliyorum... Bir kadın generalin olması tuhaf ama burada işler böyle yürüyor," diyor Büyükelçi Zeolin iç çekerek.

"Bizi tanıştırma şerefini bahşeder misiniz?" Aeri soruyor.

"Elbette," diyor Zeolin. "Koltuklarımız aynı masada."

Sesinde gurur ve statü çınılıyor. Adam onu göremeyince Aeri gözlerini deviriyor. Bir kahkahayı bastırıyorum.

Büyükelçi yanımızdan geçen herkese el sallarken onu takip ediyoruz. Aeri ve ben etrafımıza bakıyoruz. Kapak hikayelerimizde Khitan'a yeni vardığımız için

aval aval bakmakta özgürler. Buradaki moda benim giydiklerimden çok daha basit, bu yüzden normalden daha fazla bakılıyorum. Ama bu farklı hissettiriyor. Açıklaması zor ama Yusan'da alıştığım açlık, av olma hissi burada yok. Bunun yerine, kalabalık sadece meraklı.

Büyükelçi ilgiden zevk alıyor. O baştan aşağı Yusanlı. İstedikleri zaman kullanıp atabilecekleri çekici fahişelere bayılıyorlar. Mikail bana burada, Khitan'da fahişe olmadığını söyledi. Kadınlar miras alabildiği için erkek varis üretmeye gerek yok. Sadece bir kural bütün bir toplumu değiştirdi. Bu da bana başka nelerin mümkün olabileceğini merak ettiriyor.

"General," diyor Büyükelçi Zeolin. "Yunga ve Narissa'yı tanıştıracabilir miyim, ikisi de eski Yusan'lı."

Bize küçük bir gülümseme veriyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Mükemmel bir Yusanca konuşuyor, ancak sert duruşundan ve konuşmasından bu tür sosyal etkinlikleri sevmediği anlaşılıyor. General keskin, bu tür gurur verici balolar için fazla doğrudan. Uzaktan hafif görünüyor ama yakından kolları belirgin. Hareketli bir kadın. Mikail onun donanma komutanının kızı olduğunu söyledi. Babasının rütbesini yükseltmiş ve Khitanese silahlı kuvvetlerinin generali olduğunda onu görevlerinden azletmiş. Aurası sessiz ama sorgulanmayan bir güçten bahsediyor.

Kraliçe hakkında soru sormak için dudaklarımı araladığımda başka biri dikkatini çekiyor.

"Umarım ikiniz de ziyafeti beğenirsiniz. Khitan'a hoş geldiniz diyorum," diyor. "Lütfen bana müsaade edin."

Aeri ve ben reverans yaptık.

Hepsi bu kadardı.

Pek bir şey başaramadık ama gecenin geri kalanı hâlâ bizim. Dönüp büyükelçiye gülümsüyorum, sanki bu kadar önemli biriyle tanıştığım için heyecanlıymışım gibi.

Oturup kaz, ren geyiğine benzeyen califer, şişte kızartılmış bütün domuz ve diğer lezzetlerden oluşan bir yemek yiyoruz. Büyükelçi Zeolin yemek boyunca kendinden bahsediyor ama ben buna alışkınım. Aeri değil. Sanki *hiç susmayacakmış* gibi bana bakıp *duruyor* ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yıllar önce başına gelenleri bana anlattığı için memnunum. Bir sergilediğimiz yaralar vardır, bir de kimsenin görmesini istemediğimiz yaralar. Aeri hikayesinin en karanlık kısımlarını, derin, çirkin yaralarını bana emanet etti,

Ve bence hayatta kaldığı için daha güzel. Karanlık, onun ışığını takdir etmemi sağlıyor.

Yine de zaman geçtikçe daha da endişelenmeye başlıyorum. Birkaç kez masanın aşağısındaki generale bakıyorum, ama benden beş kişi uzakta ve sürekli sohbetle meşgul. Dikkatini çekmenin iyi bir yolu yok, onu tanımanın bir yolu yok.

Yemek kalktıktan sonra tatlılar getiriliyor ve yaldızlı kadehlerde buzlu şarap dağıtılıyor. Müzisyenler başlıyor - tabii ki enstrümanlar da yaldızlı - ve dans başlıyor.

Midem bulanıyor. Hâlâ generalle özel bir konuşma yapmanın bir yolunu bulamadım. Diğerlerine başarısız olduğumuzu söylemek istemiyorum ama gece ilerledikçe General Vikal'le konuşmak için başka bir zaman bulmamız gerektiği açık. Bu odadaki herkes onu dinlemek istiyor.

Konuşmalarını dinlemeye çalışıyorum ama Büyükelçi benim duyduğum tarafta ve sürekli konuşuyor. Yine de ufak tefek şeyler yakalıyorum. Soylular kraliçe ve prens hakkında sorular soruyor ve general onlara sağlıklarının ve güvenliklerinin iyi olduğu konusunda kesin bir şekilde güvence veriyor. Kraliçe popüler, Euyn ve Kral Joon'un onun hakkında düşündükleri göz önüne alındığında bu şaşırtıcı. Ama General Vikal'in ses tonunda sevgi ve hayranlık var. Gerçek mi değil mi anlayamıyorum.

Tatlıdan sonra hava almak için masadan kalkıyoruz ve Büyükelçi tuvaleti kullanmak için izin istiyor. Pencereden saraya doğru bakıyorum ve iç çekiyorum. Kraliçe ile doğrudan bir görüşme ayarlayabilseydik her şey çok daha kolay olurdu.

Sarayın merdivenlerinin başında bir figür görüyorum. Aslında iki kişi, revak ve bir grup muhafız tarafından korunuyor. Gözlerimi kısıyorum çünkü bir tutam mor var. Yusan'da sadece kraliyet ailesi imparatorluk kırmızısı giyebilir. Burada, morun herhangi bir tonu.

Kraliçe Quilimar olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Çok yakın ama aynı zamanda bir dünya uzakta.

Oğlu olması gereken küçük bir çocuğun elini tutuyor. Çocuk elbisesinin eteğine doğru eğiliyor ve onu kucağına alıp havaya kaldırıyor. Sadece bu jestten, aralarındaki o saniyelik şefkatten bile Quilimar hakkında bize söylenenlerin yanlış olduğundan şüpheleniyorum - en azından tahtı oğlundan çaldığı konusunda. Bu çocuğunu seven bir kadın.

Peki, başka ne yanlıştı? İnsanların güçlü kadınlar hakkında en kötü şeylere inanmak gibi tuhaf bir huyu vardır.

"Gel hayatım," dedi büyükelçi bana doğru adım atarak. "Beni dans etme şerefine nail eder misin?"

"Elbette lordum," diyorum, çünkü gerçekten sormuyor.

Saraya tekrar bakıyorum ama merdivenler artık boş. İçimden hayal kırıklığı ve hüsrana akıyor ama gülümseyerek onları uzaklaştırıyorum.

Büyükelçi beni odanın ortasına götürüyor ve kolunu belime dolayarak beni gereğinden fazla sıkı ve yakın tutuyor.

Müzik yeniden başlıyor ve adımları takip etmek yeterince kolay. Madam Iseul zehir okulunda bize birçok dans öğretti, çünkü kurbanlarımızı etkilemek için onlara ihtiyacımız olabilirdi. Bize iyi bir konuşmacı ve iyi bir dinleyici olmayı öğrettiği gibi dans etmeyi de öğrendik. Güzel bir yüzden daha fazlası gerektiğinde dünya hakkında bilgili olmayı.

Daha fazlasının gerekli olduğu çok az durum vardı.

Büyükelçiyle birlikte odanın etrafında dönüyorum. Neredeyse yanak yanağa olalım diye eğiliyor ama o kadar çok kolonya sürüyor ki bayılacağımı düşünüyorum. Tuvalette daha fazla sürmüş olmalı. Ağzımdan nefes alıyorum.

"Yağmurlar bittiğinde terasından şehrin manzarasını görmelisin," diye mırıldanıyor. "Villam buradan çok uzakta değil."

Demek istediği şu: Ben önemliyim ve yakında benimle yatmalısın.

"Eminim muhteşemdir," diyorum.

Bu bir taahhüt değil ama reddetme de değil - bu tür bir adamı reddetmek tehlikelidir. Yine de beklediği gibi coşkulu bir evet değil.

"Ben-" diye başlıyor.

"Zeolin," diyor arkamdan tanıdık bir ses. Bu ses kanımı donduruyor. Daha dönmeden kim olduğunu anlıyorum. Yanılıyor olmak için dua ediyorum. Belki de bir şeyler duyuyorum, çünkü güneyle kontun burada, Kitan'da olmasına imkân yok.

Sanki yıldızlardan kaçarak onları değiştirebilirmişim gibi sırtımı ona dönüyorum, omurgam kaskatı.

"Ah, Seok! Eski dostum!" diyor büyükelçi. Gerektiğinden daha yüksek sesle konuşuyor çünkü insanların Yusan'daki en güçlü adamlardan biriyle arkadaş olduğunu bilmesini istiyor. "Seni burada görebileceğimi düşünmüştüm."

"Ve işte buradayım," diyor Seok.

Kalbim göğsüme çarpıyor, elbisem çok dar geliyor. Onu yırtıp kaçmak istiyorum. Bunun yerine yüzüme sakın bir ifade yerleştiriyorum, çünkü Seok'la yüz yüze gelmek üzere olduğumu biliyorum. Ve titremeyi ya da yaltaklanmayı reddediyorum.

"Yunga, seni Gain Kontu Seok'la tanıştırmak isterim." Büyükelçi aramızdaki gerginliğe aldırmadan gülümsüyor.

"Majesteleri," diyorum dönerek. "Benim için bir zevk."

Güneyli konta reverans yapıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. Siyah takım elbisesi ve beyaz kravatıyla her zamanki gibi yakışıklı görünüyor, özellikle de gülümserken. Ve sanki benimle yeni tanışmış gibi gülümsüyor. Kömür karası saçları şekillendirilmiş ve kara gözleri beni içine çekerken parıldıyor. Aeri'ye de söylediğim gibi, canavarlar böyle büyüleyici maskeler takabiliyor.

"O zevk bana ait," diye mırıldanıyor Seok. "Araya girebilir miyim?"

"Elbette," diyor büyükelçi. Gülümsüyor ve bana el hareketi yapıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Muhtemelen beni güzel bir manzaradan daha fazlasıyla ayartmaya çalışacaktı. Mücevherler muhtemelen onunla yatmam karşılığında yeni teklifidi.

Seok kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Tenim ürperiyor ve nefesim sık yudumlarla geliyor ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Burada olay çıkarmak istemiyorum. Ama dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sonuçta zehir giydiğim için memnunum.

"İyi görünüyorsun Sora," diyor dans etmeye başladığımızda. "Yine de seni burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Beni kandırdın."

"Kandırmak mı?"

"Daysum'un senin için daha önemli olduğunu düşünmüştüm hep."

Daysum'dan bahsetmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Aynı zamanda zihnimi panik kaplıyor. İrkilmiyorum ama irkilmek istiyorum. Küçük bir kızken yaptığım gibi çırpınmak ve çığlık atmak istiyorum.

"Nerede o?" Fısıldıyorum. Tırnaklarım takım elbisesinin ceketine batıyor. Nefesim sertleşiyor, kalbim gümbür gümbür atıyor. Cevap vermesini beklerken kulağımdaki çınlama kesinlikle çınıyor.

"Ah, anlaşmamızın şartlarını unuttun," diyor Seok. "Bu talihsiz bir durum." Bir an kaşlarını çatıyor ve sonra etkilenmemiş tavrına geri dönüyor.

"Nerede o?"

Dans etmeyi bırakıyorum ve başka bir çift bize çarpıyor. Hepimiz özür dileriz.

Seok beni kendine çekiyor, hareket etmeye devam etmem için beni zorluyor. Hayatım boyunca beni dans etmeye zorladığı gibi. Ama şu anda onun bana dokunması umurumda bile değil, çünkü kız kardeşim nerede?

"Sanırım akşamın bu saatinde çalışıyordur," diyor. "Ama kardeşimin işlerini takip etmiyorum."

Farkına vardığım şey tam da istediğim gibi bir an sonra yüzüme çarpıyor. Bağırsaklarıma saplanan bir hançer gibi, kalbime doğru çekiliyor: Onu satmış. Daysum'u genelevlere sattı.

Kız kardeşim, tek neşem, hayatımda koruyabildiğim tek iyi şey, şimdi kurtlar için taze et.

Yanaklarımdan kan hızla süzülürken yüzüm karıncalanıyor. Nabzım boynumu kırmaya çalışıyormuş gibi gümbürdüyor. Görüşüm dönüyor.

Hayır. Lütfen, tanrılar. Daysum olmasın.

Bu içtiğim tüm zehirlerden daha kötü. Bir düzine yıldır izlemek ve katlanmak zorunda kaldığım her şeyden daha kötü. Çünkü o benim kardeşim. Çünkü bu benim hatam. Tam özgürlüğü yakalamışken, onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu kurtarmam, iyileştirmem, sahip olduğum tek aileyi korumam gerekiyordu ama kralı öldürmedim ve şimdi o bir genelev kölesi. Şimdi en derin cehennemde yaşıyor.

Seok, "Kaçmadan önce onun iyiliğini düşünmeliydin," diyor.

Sonra gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimde yanana kadar birikiyor. Çocukluğumdan beri Seok'tan nefret eder ve korkardım ama bu bambaşka bir şey. Bu erimiş. Hiçbir şey onu incitmekten daha önemli değil. Sırf onun yandığını görmek için üç diyarı da yakabilirim.

Gülümsüyorum ama daha çok dişlerini gösteren bir dişi aslan gibi. Dudaklarım titriyor çünkü onu çok fena öpmek istiyorum. Ama bekliyorum. Kendimi beklemeye zorluyorum. Onu şimdi öldürürsem, diğerlerini de mahvederim. Ve hızlı bir ölüm Seok için çok nazık olurdu. Acı çekecek. Sağır kulaklara yalvaracak.

"Peki ya sen?" Gözlerinin içine bakarak söylüyorum. "Kendi refahını hiç düşündün mü?"

Seok bir adım bocalıyor, sadece bir adım. O bilmiyor. Gain'de değil de burada olduğu için kartal görevimi alamadı. Kimse ona oğlundan bahsetmemiş.

"Buna cesaret edemezsin." Çok kabadayı ama gözlerinde bir belirsizlik var.

Birden, keşke Tiyung'u öldürseydim dedim. Ona olan hislerim lanetlensin. Keşke Seok'a tek varisinin dudaklarımda ya da kılıcımın ucunda öldüğünü söyleyebilseydim. Keşke onun parçalanışını izleyebilseydim.

"Boş Hapishanede çürüyor," diyorum. "Tabii hâlâ hayattaysa. Tüm entrikalarına rağmen, kral tarafından en başından beri alt edildin. Tiyoung orada işkenceyle öldürülecek. Ya da belki de iku tarafından yenmiştir." Taht odasından beri içimi kemiren korkuyla omuz silkmek için kendimi zorluyorum. "Her iki durumda da sana uzun bir ömür diliyorum Seok, artık unvanın ve soyun da seninle birlikte ölecek."

Bununla birlikte,
uzaklaşıyorum. Üç ayak
yapıyorum.

On Üçüncü

Bölüm

ATIL CEZAEVI, YUSAN

TIYUNG

Hana gider gitmez, kirli zeminde ellerimin ve dizlerimin üzerinde çabalayarak zarfa dalıyorum. Mesaja ulaşmak için o kadar hevesliyim ki kâğıdı yırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Mektup çoktan açılmıştı ama garip bir şekilde zarfın üzerinde benim mührüm vardı. Şaşkınlıkla elimde evirip çeviriyorum. Hana neden benim yazdığım bir mektubu bana versin ki? Sonra mührümün Sora'da olması gerektiğini fark ediyorum. Bu ondan gelen bir mesaj.

Kalbim, patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar taşıyor. Bu hücreye atıldığımdan beri ilk kez mutluluk hissediyorum. Dahası, içimdeki umut ışığı yeniden alevleniyor.

Sözlerini okumaya hazır bir şekilde kâğıdı çıkardım ama mektup bana yazılmamıştı. Babam için.

Seok,

Bu onun planıydı. Tiyung gününü boşa harcıyor. Bir ay içinde sözümü tutacağım. Sözünü tut.

Hayal kırıklığına uğradım. Beklediğim gibi içten bir mesaj değil ama yine de Sora'nın eliyle yazılmış bir şey olması bana güç veriyor. Bunu son bir gün içinde kaleme almış ve kartal postasıyla göndermiş olmalı. Bu da taht odasından kurtulduğu anlamına geliyor.

Bu onun hayatta ve özgür olduğunun kanıtı.

Tekrar okudum ve ne kadar zeki olduğunu anladım. Sora mektubun ele geçirilip okunabileceğini düşünerek yazmış. Notta suçlayıcı bir şey yok ama babama suikast planımızın başarısız olduğunu çünkü başından beri komplonun arkasında kralın olduğunu söylüyor. Ayrıca Kral Joon'u bir ay içinde öldürmeyi planladığını da bildiriyor. Bu süre zarfında kız kardeşinin güvende olmasını istiyor.

Ama benim odaklanabildiğim tek şey, babama Boş Hapishanede olduğumu söylemeye çalıştığı gerçeği - *Tiyung günü boşa geçiriyor*. Onu uyarıyor ve bana yardım etmeye çalışıyor. Tıpkı Qali'nin taht odasında hayatım için yalvardığı gibi.

Önemsiyor. Belki aşk değil ama yine de beni kurtarmak için elinden geleni yapıyor.

Hâlâ buradan çıkabileceğime inanıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve göğsümden aşağıya sıcaklık yayılıyor. Umursamak zorunda değil. Çocukken benim birçok kez onunkinden uzaklaştığım gibi o da benim acılarımdan uzaklaşsa onu suçlamazdım. Ama Sora benden daha iyi, her zaman da öyle oldu. Onun cesur çabalarının boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Bunu onun için atlatacağım. Beni değil de Hana'yı sevse bile.

Mektubu göğsümde tutarak bir nefes alıyorum ve iç çekiyorum. Ama çok geçmeden gülümsemem kayboluyor. Tüm bu olanlarda bir terslik var. Yani, mektubun bende olduğu gerçeği. Bu mesaj babama hiç ulaşmadı, öyleyse Hana neden bana verdi? Benden ve ailemden nefret ediyor. Neden bana bir fener ve mektup bıraktı?

Belki de ona güvenmemi sağlamaya çalışıyordur. Ama ne amaçla? Burada çok fazla seçeneğim yok.

Bilmeceyi çözmeye çalışarak uzun süre düşündüm. Bunun sadece nezaket olduğunu düşünürdüm ama Hana Sora değil. Nazik olmak için bir nedeni yok; bu yüzden de değil.

Sonunda pes ettim. Hana'nın kastettiği her ne ise, mektup ve fener bir hediye. Hatırlayacağım bir hediye.

Fenerin yağı sönene kadar Sora'nın mektubuna bakıyorum. Ve sonra karanlıkta yine yalnızım.

On Dördüncü

Bölüm EUYN

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Yağmur kara dönüştüğünde Quu şehir surlarının dışında bir çan civarındayız. Tipi değil ama sürekli iri taneler halinde yağıyor. Taze kar güzel, ülkeyi bembeyaz bir örtüyle kaplıyor ama yolculuğu zorlaştırıyor. Atlarımız halibred cinsi - normalde hızlılar ama derin karda yürümek için yaratılmış emin ayaklı kış atları değiller.

Yarım çan sonra bir ticaret merkezi bulup bineklerimizi değiştiriyoruz. Kış atları yok, bu yüzden onun yerine bize ve eşyalarımıza yetecek büyüklükte bir kızak alıyoruz. Koyu renkli ahşaptan yapılmış, yaklaşık on iki metre uzunluğunda ve iki bankı var.

-Biri önde, biri arkada. Dört kalifer bağlı. Kaliferler karibu ve at karışımı bir hayvan. Dört kişilik bir ekip yine de kış atlarından daha yavaş olacaktır, ancak tek uygun seçeneğimiz onlardı, bu yüzden idare etmek zorundayız.

Mikail'in dizginleri ele almasıyla doğrudan kuzeye, Cerome Gölü'ne yöneliyoruz. "Hava buz gibi." Royo çıplak ellerine bir nefes üflüyor.

Gray Shore Inn'den ayrıldığımızdan beri defalarca şikâyet etti. Koşullar o kadar da kötü değil, sadece morali bozuk. Aeri'yle baloda olmayı tercih ederdi ve onu suçladığımı söyleyemem. Kar ve rüzgarın arasında, hiç de hoş bir yolculuk değil. Ben de gece boyunca yolculuk etme riskini almak istemezdim ama bilgi kaybolmadan önce tapınağa ulaşmalıyız ve ona yanımızda ihtiyacımız var. Bir rahibi öldürmek isteyen biri tehlike var demektir, bu yüzden ne kadar çok adamımız olursa, ne kadar kaslı olursak o kadar iyi.

Kimse Yoksa'nın kim olduğunu bilmiyor, genel olarak konuşursak. Elbette casuslar Yusan'da bilinen Yoksa'ları sürekli takip ediyor ama sık sık değiştiriyorlar. Ancak tüm kayıtların parşömen, kitap veya kişi tarafından depoya getirilmesi gerekiyor ve bu da onları izlenebilir kılıyor. Yoksa bağımsız olarak bilinir ve kayıtları gerçektir, ancak yeterli kılıç ve güçle tarih değiştirilebilir.

Eski kral Theum Yusanian tapınağını işgal etti ve tahta geçtikten kısa bir süre sonra kayıtları değiştirdi. Neyi değiştirdiğinden emin değilim, yaşayan birinin bildiğinden de şüpheliyim. Ama sözde babam tarihe kendi bakış açısını dayatan tek kişi değil. Wei'nin yazılı zulümleri, Yusan'ın katlandıklarından çok daha hafiftir.

Ve şimdi, birileri ne pahasına olursa olsun Khitan'da tarihi değiştirmeye çalışıyor. Tahmin etmem gerekirse, bu kişi kız kardeşim.

Quilimar acımasızdır ve katliam için fazlasıyla uygundur. Gençken, kusur bulduğu bir oda hizmetçisini öldürdü. Eskrim maçlarının dokunuşta bitmesi gerektiği gerçeğine rağmen birçok rakibini öldürdü. Tüm bu dövüşlerin yasal olduğunu, rakiplerinin hayatları üzerine kumar oynamayı kabul ettiklerini iddia etti. Ve söylentiye göre talibi olan batı kontunun kardeşini öldürmüştü.

Joon onun merhamet dilemesi üzerine evlilik cüzdanını Kitan Kralı'na imzaladığında, kardeşimize saldırdı. Boğazını kesmeye çalıştı ve bu Joon'un gözlerinde gerçekten korku gördüğüm nadir anlardan biriydi. Tahmin etmem gerekirse, Quilimar Khitan'da olduğumuzu biliyor ve kimsenin ona bir daha ulaşamaması için Mesafe Kuralı'nın istisnalarını yok ediyor.

"Oraya varmak için hâlâ bir gün ve birkaç çan mı var?" Royo ceketini düzeltirken homurdanıyor. Mikail'le benim aramda oturuyor, aramızdaki çıkmazda bir tampon görevi görüyor.

"Normalde," diyor Mikail. "Ama vardiyalı uyuyabiliriz ve dört kalifer bizi çekerse, sanırım oraya daha kısa sürede varırız."

"Harika." Royo'nun yüzündeki yara izi kaşlarını çatarken hareket ediyor.

"Royo, belki de önce sen uyumalısın," diye öneriyor Mikail. "Kızağın arkasında yatman için yer var."

Mikail benimle özel olarak mı konuşmak istiyor yoksa Royo'nun asık suratlı tavrından sıkıldı mı emin değilim. Her iki durumda da Royo ipucunu alıyor ve arkaya tırmanıyor. Bankın üzerinde silahlar ve çantalarımızla birlikte battaniyeler de vardı. Hiçbirimiz eşyalarımızı handa bırakma konusunda rahat değildik. Kalitesizliği ve izlendiğimiz hissi arasında ben orada hiç rahat değildim.

Mikail ve ben sessizce otururken Mikail kızağı alacakaranlık kar yağışı boyunca yönlendiriyor. Güneş batıyor ama muson ayı kocaman ve beyaz karı aydınlatıyor. Bu etki o kadar çok ışık yaratıyor ki açık arazide etrafı görmek çok kolay. Keşke konuşmak da kızak kadar kolay olsaydı.

Yakışıklı profiline bakıyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama tek ses rüzgâr ve Royo'nun horlaması.

Ay'a doğru. Gece o kadar durgun, ay o kadar yakın ki sanki ay tanrıçasına ulaşabilirmişiz gibi geliyor. Karın, Bilgi Tapınağı'na doğru tehlikeli bir görevde olduğumuzu hatırlamamızı zorlaştıran bir büyü var.

"Sanırım bu Quilimar," diyorum.

Mikail sonunda bana baktı. Limana vardığımızdan beri bana neredeyse hiç bakmadı, gemide de pek bakmadı. Ama onun ilgisi hâlâ midemde aynı kıpırdanmaya, göğsümde aynı çekime neden oluyor.

"Sanırım Yoksa'nın öldürülmesini kız kardeşim emretti," diye ekliyorum.

Başımı sallıyor. "Bundan neredeyse eminim ama Joon'un yüzükten daha büyük bir planı var, bu yüzden cinayetin arkasında o olabilir. İkisi de olabilir."

"İkisi de mi?" Hava sıcaklığı düşmeye devam ederken titriyorum ve paltomun kapüşonunu düzeltiyorum. Açık kızağa çarpan rüzgâr durumu daha da kötüleştirse de Mikail bundan rahatsız olmamış gibi görünüyor. Yine de, doğa koşulları gibi sıradan bir şeyden asla etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Birlikte çalışıyoruz," diyor. "Joon'un bizi neden hayatta tuttuğunu anlamaya çalışıyordum, özellikle de beni. Ben halktan biriyim ve onun yönetimi için bir tehdidim. Beni bu göreve göndermektense taht odasında öldürmek daha kolay olurdu. Evet, ülkenin altına ihtiyacı var ama yüzüğü çalmak için neden barışı bozalım? Neden başka bir savaşı riske atalım? Belki de hepsi bir oyundur. Belki de Quilimar'a *karşı* değil, onunla birlikte komplo kuruyordur."

Joon ve Quilimar'ın birlikte çalışma olasılığını düşünüyorum. Mümkün olsaydı müthiş bir ittifak olurdu. Ama mümkün değil.

"Bundan şüpheliyim," diyorum. "Joon ve Quilimar birbirlerinden gerçekten nefret ediyorlar. Onu evlenmeye zorladığında, aralarındaki nefret husumete dönüştü. Yüzük muhtemelen Ejderha Lordu'nun tüm kalıntılarını ele geçirme planının bir parçası."

Mikail'in gözleri kayar. "Hepsini mi?"

Başımı sallıyorum. "Su Asası'nı sürekli Wei'den almaya çalıştığınızı biliyorsun.

O da Alevli Kılıç'ı çoktan ele geçirdi."

"Kan Festivali sırasında Gaya'dan alındı, evet," diyor Mikail, çenesi gerilerek. "Ama hepsini elde etmenin maliyeti çok büyük. Tılsımın uzun zaman önce kaybolduğundan bahsetmiyorum bile. Joon son derece pragmatik biri ve beşini birden elde etmenin mümkün olduğuna inanacağını sanmıyorum."

"Ne zamandan beri bir kral neyin mümkün olduğu konusunda endişelenir oldu?"

Mikail'in gözleri kısılr ve sonra başını sallar. "Haklısın ama bu emanetler çok değerli. Khitan yüzüğünü korumak ve saklamak için her şeyi yapar. Ve Su Asası Wei'nin en değerli varlığıdır. Onu çalmaya çalışmak hiçbir zaman kan bedeli gibi görünmedi, çünkü Wei asayı sularını büyülemek için kullansa da, ulusları onsuz da işleyebilirdi. Sadece batmayan bir donanmaları olmazdı."

"Gerçekten sebebini bilmiyor musun?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor ve bakışları kısa bir an için dudaklarıma yöneldiğinde yanaklarımdaki sıcaklığa engel olamıyorum. Ama sonra sinirlenmiş görünüyor.

"Sadece şaşırdım," diyorum. "Genelde benden daha iyi kaynaklara sahip olduğunuz için bildiğinizi düşünmüştüm."

Mikail sırtıyor ve kızağa rehberlik etmeye geri dönüyor.

Onun dikkatini tekrar çekmek için acele ediyorum. "Bir kralın vücudundaki tüm kutsal emanetleri birleştirdiğinde yeryüzündeki Ejderha Lordu olacağına dair bir efsane."

Mikail uzaklara bakarken dolgun dudaklarını büzüyor. Onu özledim. Geçtiğimiz hafta onunla sadece konuşmayı bile özledim. O benimle konuşurken kalbim daha hafif, daha iyi hissediyor. Bir daha bana fiziksel olarak yaklaşmayacak olsa bile, en azından bu anın tadını çıkarabilirim.

"Başka bir deyişle, bir tanrının tüm güçlerine sahip olacak," diye ekliyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye soruyor.

"Etherum." Omuz silkiyorum. Ama bana bakıyor. Demek istediği, efsanenin geri kalanını duymamış olduğuydu. Boğazımı temizliyorum. "Efsaneye göre Gökler'e geri yükseldiğinde güçleri kutsal emanetlerin içine mühürlenmiş. Bazı versiyonlarda tanrı, emanetler yeniden bir araya geldiğinde kralın emirlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Diğerleri ise bunu daha çok göksel ve insani bir varlığın birleşmesi olarak görür. Ancak sonuç aynıdır."

"Yıldızlar," diye fısıldıyor Mikail ve dizginleri şaklatarak buzağıları tırısı kaldırıyor. "Böyle bir güçle..."

"Kesinlikle her şeyi yapabilirdi. Tüm dünyayı yeniden şekillendirebilir."

İkimiz de bu düşüncenin dehşeti içinde oturuyoruz. Ejderha Lordu yeryüzüne ayak bastığından beri diyarlar böyle bir güç görmemişti. Sadece bir insanın tanrı olmayı başaramayacağını varsayabilirim ama ikimiz de Joon'un bunu yapacağını biliyoruz. O, Yusan'ın yüzyıllardır sahip olduğu en hırslı kral.

Mikail bana bakıyor. "Mecazi anlamda dünyayı yeniden şekillendirmek mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, gücü Wei'yi Doğu Denizi'ne batırmak için kullanırdı."

Mikail gülüyor, sesi gecenin içinde çınlıyor. "Tüm bu güçle amacı soykırım mı? Elbette öyle."

"Amacı asırlık bir düşmanı ortadan kaldırmak," diye düzeltiyorum.

Yıllar önce yaşanmış olsa da, çocukken Joon'un bana anlattığı masalları hâlâ hatırlıyorum. Kral Theum'un ölümü ve aramızdaki yirmi iki yıllık yaş farkı nedeniyle, Joon küçükken benim için bir baba gibiydi. Ben de onu babam gibi severdim. Uyuyamadığım zamanlarda bana gizlice ikramlarda bulunur ve Ejderha Lordu geri dönüp Wei adalarını denize geri ittiğinde tüm Yusan'ın nasıl sevineceğini anlatırdı.

"Yanılıyorsam düzeltin ama Alevli Kılıç Savaşı'nda Wei'yi kışkırtmamış mıydı?" Mikail diyor ki.

Haksız da değil. "Gaya'dan kılıcı aldıktan sonra Joon Wei'yi fethedebileceğini düşündü ama donanmaları yüzünden yenildik. Kılıcı kullanamadığına dair bir söylenti de vardı ama ben buna inanmıyorum."

"Ben de inanmıyorum," diyor Mikail. "Joon kraliyet soyundan geliyor, yoksa taç işe yaramazdı."

Ölümsüz Taç yüzünden kül olma korkusuyla yaşamamışım gibi davranarak başımı sallıyorum. Taht odasında ortaya dökülmeyen birkaç sırdan birinin bu olmasına seviniyorum. Mikail ona Chul'dan bahsetmediğim için yeterince tiksindi. Baejkin olmadığımı bilseydi ne kadar uzaklaşacağını hayal bile edemiyorum.

"Ne olursa olsun, savaşı kaybettiğimizden beri Wei'ye makul olmayan bir haraç ödemek zorunda kaldık. Eğer bu parayı göndermek zorunda kalmasaydık, Yusan'da yoksulluktan laoli bağımlılığına kadar pek çok sorun çözülebilirdi. Ve Wei'nin ortadan kaldırılmasıyla nihayet güvende olurduk."

"Wei ortadan kaldırıldı' derken yüz binlerce insanın öldürülmesini kastediyorsunuz," diyor Mikail. "Neredeyse bütün bir ırkı öldürmek. Masum erkek, kadın ve çocuklarla dolu adaları denize batırmak. Alevli Kılıç ya da Asa Savaşı ile hiçbir ilgisi olmayanlar."

Dizginlere vurur ve kaliferler daha da hızlanır.

Mikail'in duruşu sertleşiyor, yüzü nefretle doluyor. Neden bu kadar iğrendiğinden emin değilim. Wei halkına masum diyor ama değiller. Son bin yıl boyunca Yusan ve Khitan'da sayısız sivil katletmekte bir sakınca görmediler ve bir o kadarını da kendi topraklarına götürmekten çekinmediler.

köle olarak kullanıyorlar. Yoksa bile kaç kişiyi öldürdüklerini ve işkence ettiklerini bilmiyor.

Alevli Kılıç Savaşı sırasında Yusanili çocukları ve bebekleri ok talimi için kullandılar. Tamneki'deki genelevleri boşalttılar ve askerlerini eğlendirmek için köleleri gemilerine bindirdiler. Sonra da kıyıya varmadan onları boğdular. Hepsini. Soylu kadınlar ve ilk oğullar Wei'ye ödül olarak geri getirildi, cariyeye ya da sıradan zevk köleleri olarak muamele gördü. Wei'liler kıyılarıımıza vardıklarında daha önce hiç duyulmamış eylemlerde bulundular. Wei'liler pek çok şeydir ama masum değillerdir. En iyi ihtimalle suç ortağıdırlar, nesiller boyu zulümden fayda sağlamışlardır.

"Joon'un nasıl düşündüğünü biliyorsun," diyorum omuz silkerek.

Joon, tüm Baejkin kralları gibi, Yusan'ı her şeyin üstünde tutuyor. Ailemi savunmak için söyleyebileceğim tek şey bu: Krallığımızı gerçekten seviyorlar. Mikail tüm dünyanın çobanı olmamakla ilgili bir sorun olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, oysa hiçbir ulus bunu yapmaz. Her diyar kendi halkıyla ilgilenir. Her saltanat sınırlarda durur.

"Peki ya siz?" diye soruyor. "Bunun bizim sorunlarımızı da çözeceğine inanıyor musun?"

Wei'nin üç adasını batırmanın?"

Teknik olarak üçten fazla. Wei yüz adadan oluşuyor ama nüfusun yüzde doksandan fazlası üç ana adada yaşıyor. İlliyo, Song ve Wal olmadan Wei'nin hiçbir gücü olmaz.

Mikail kendini rahatça tutuyor, omuzlarını gevşetiyor ama göz ucuyla bana bakıyor.

Omuz silkıyorum. "Mantığını anlıyorum. Haracı durdurmamız gerekiyor ve Wei'nin milyonlarca mun'dan vazgeçmeyi kabul edeceğinden şüpheliyim. Ve Wei'nin büyük tehdidi olmadan kıtamızda güvende oluruz. Tıpkı Khitan gibi."

Mikail gülümsüyor. "Anlıyorum."

Eldivenli elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor ve çenesi titriyor. Öfkeli ama nedenini anlamıyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Ona bakıp bekliyorum ama sessizliğini koruyor.

Dakikalar geçiyor ve hâlâ bir şey yok. Sanırım söylemek istediği tek şey buydu.

Onu beklemekten nefret ediyorum. Benimle konuşması için ne kadar çaresizim. Üzgün olduğunda beni ne kadar üzdüğünü. Tam tersi olmalıydı. Aranılan kişi ben olmalıydım. Ama Mikail için durum hiç böyle olmadı.

"Ailor kim?" Birkaç dakika sonra soruyorum. Beni daha fazla sessizlik karşılıyor.

Tek kelime daha etmiyor. Bir zil sonra Mikail'i konuşturmayı tekrar deniyorum ama beni görmezden geliyor. Hakaret yüzüme bu ısırın rüzgârdan daha sert çarpıyor. Ben Yusan Prensi iken kimse beni görmezden gelmeye cesaret edemezdi. Hizmetkârlar bu tür bir suçtan dolayı Atıl Göl'e atılabilirdi. Ama artık bir prens değilim.

Joon'a yüzüğü getirmediğim sürece.

Mikail ile aramdaki mesafe arttıkça, eski konumumu yeniden kazanmak eski aşkımdan daha cazip geliyor.

Yine de derim huzursuz bir hisle karıncalanıyor. Neden üzgün olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ona Chul'dan bahsetmediğim için bana kızgın olduğunu biliyorum ama bu, aramızı bu kadar açmaya yetecek bir şey gibi görünmüyor. Ayrıca, mesafe Tamneki'de başladı. Bir şey olmalı... ya da başka *biri*. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve komplolarımı yutuyorum. Belki de sadece Chul'dur. Mikail'in inatçı davrandığı düşüncesiyle kendimi yatıştırıyorum, her ne kadar bu pek doğru görünmese de.

Her iki durumda da uzun bir yolculuk olacak. Umarım kızlar bizden daha iyi durumdadır.

On Beşinci

Bölüm

AERI

QUU ŞEHRI, KİTAN

Bu gece tam bir fiyaskoydu. Tek öğrendiğim Büyükelçinin her şeyde mükemmel olduğunu düşündüğü, herkes tarafından sevildiği ve buzda balık tutmayı sevdiğiydi. Ortaya çıkarmayı umduğumuz alemin sarsan sırlar değildi bunlar.

"Ama donmayı nasıl engelliyorsun?" Sora tatlı sırasında sordu. Büyükelçi durmadan konuşurken onun nasıl soru sorabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kıyıda ısınma kulüpleri var," dedi. "Ya da buzun üzerinde ateş yakabilirsiniz."

"Buzun üzerinde ateş mi?" Sora'nın nefesi kesildi. "Ne kadar inanılmaz."

Büyükelçinin her sözüne asılmış gibi ona bakıyordu. Bunu nasıl başardı bilmiyorum.

Generalle konuşmak için ikinci bir şansımız olmadan yemek sona erdi. Başka bir yol bulmamız gerekecek. Mikail ofisinin planlarını ele geçirebilirse, ben de gizlice girebilirim. Belki de bizden daha iyi durumdadırlar. Umarım öyledir. Daha kötüsünü yapmak zor olurdu.

Dans başlıyor ve Royo'nun bu gece yüzüncü kez burada olmasını diliyorum. Evet, bütün bunlardan nefret ederdi ve benimle dans etmeyi reddederdi. Muhtemelen duvardaki haritanın yanında kollarını kavuşturmuş, hayattan zevk almayı reddederek dururdu. Ama ben denerdim ve o yumuşardı. Ve sonunda, belki de pistin etrafında dönen çiftler gibi bana sarılırdı.

Neredeyse ellerini belimde hissedecek gibiyim ama sonra benden nefret ettiğini hatırlıyorum ve boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Müzik başladığı anda, büyükelçi Sora'yı pençeleme fırsatını yakalıyor. Odanın ortasına doğru ilerliyorlar ve ben duvardaki altın silahlara hayranlıkla bakarken generale yaklaşıyorum. Her zaman bir hırsız olacak olan yanım bir tanesini çalmayı düşünüyor. Parmaklarım mücevherlerle kaplı fırlatma bıçağını almak için kaşınıyor ama bıçağı rahat bırakıyorum. İhtiyacım olan son şey olay çıkarmak ya da bu odadaki birçok muhafızı uyarmak. Biz sadece bilgi toplamak için buradayız.

Onun yerine, Khitan'ın devasa haritasına doğru ilerliyorum. Cerome Gölü'nü buldum. Khitan'ın asıl başkenti olan Vashney'den çok uzakta değil. Quu'nun kendisi bir zamanlar Yusan'ın bir parçasıydı. Kitan yüzyıllar önce bir savaş sırasında istila etmiş ve bu sıcak su limanını ele geçirene kadar Yusan'la savaşmış.

Bir kadın Yusanca, "Kraliçe tecrit edilmiş durumda," diyor. Benimle konuştuğunu sanıyorum ama sonra başka bir ses ona cevap veriyor.

"Kendisini ve prensi korumak için, eminim," diyor bir erkek sesi. "Korkunç bir olaydı."

Kalbim hızla çarpıyor ama onlara arkamı dönüp haritayı inceleyerek hareketsiz kalıyorum. Umarım onları anlamayan bir odada rahatça dedikodu yaparlar.

"Yusan'ı suçluyorlar, biliyorsun. Khitan halkı onu çoktan kabul ettiği için savaş çılgınlıkları atıyor." Kadın her iki durumdan da pek hoşnut görünmüyor.

"Elbette," diyor adam. "Kraliçe dullar ve yetimler fonu için kasayı açtı ve yoksullar için konutlar inşa etti. Krallığın gıda yardımını artırdı ve kumar salonlarının yeniden açılmasına izin verdi. Tüm bunlar kralın gizemli ölümünden sonraki bir ay içinde gerçekleşti. Hepsi de kurnazca popüler hamlelerdi. Kraliçe kocasını öldürmüş olabilir ama çok zeki."

Acaba bu değişiklikler diplomatların inandığı kadar hesaplı mı, yoksa Quilimar önemsedığı için mi halka yardım ediyor? Eğer bir hükümdar halk için iyi şeyler yapıyorsa, binlerce insanın hayatını iyileştiriyorsa, bunun bir önemi var mıdır?

"Büyükelçinin yeni bir gözdesi var," diyor kadın.

"Duyduğuma göre Tamneki Kontu'nun naibi olacakmış," diyor adam. "O zaman böyle görkemli bir misafirliğe parası yetecek," diyor kadın.

"Tabii Seok oraya önce varmazsa."

Sora'nın sözleşmesini elinde tutan adamdan bahsedilince bir nefesimi tutuyorum. "Fahişeye mi yoksa Tamneki'nin genç kontuna mı?"

"İkisine de."

Gülüyorlar.

Sora'ya dönüp bakıyorum ve onda bir tuhaflık var. Dans ederken omurgası ve hareketleri sertleşiyor ama o asla sertleşmez. Su gibi akıyor. Yani bu garip.

Ama sonra onu görüyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Kahretsin. Sora'nın kiminle dans ettiğini anlamam çok uzun sürdü. Büyükelçiyle dans ediyordu ve sonra yakışıklı, yaşlı bir adam araya girdi. Bir şey düşünmedim çünkü neredeyse herkes Sora'yla tanışmak istiyordu. Ama ona daha yakından bakmalıydım. Bu Ty'a çok benziyor. Hangi

Bu Seok demek. Ona ve kız kardeşine sahip olan kont. Diplomatların dedikodusunu yaptığı kişi.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ondan uzaklaşır ve dizlerinin bağı çözülmeden önce birkaç adım atmayı başarır. Kendini sabitlemeye çalışırken avucu masalardan birine çarptı.

Ona doğru koştum ve düşmeden önce onu yakaladım. Kar yağışı kadar solgun ve dudakları titriyor. Sora irkilmiyor bile. Kesinlikle yıkılmıyor. Yani korkunç bir şey olmuş olmalı.

Odadan çıkmasına yardım etmek için omzumu kolunun altına koyuyorum. Seok bakıyor ve sonra şaşkınlığını silkeliyor.

"Muhafızlar! Yetkililer! Odada bir suikastçı var! Generali koruyun."

Harika. Sözleri tam bir kaosa neden oldu. Muhafızlar alarm durumuna geçer ve insanlar çığlık atıp kaçışmaya başlar. General bir muhafız bölüğü tarafından dışarı çıkarılır.

Sora'ya "Kaç," diye fısıldadım.

Yapamıyor. Sora hareket edemiyor. Daha önce görmediğim bir şekilde parçalanıyor, bu da sadece Daysum'a bir şey olduğu anlamına gelebilir.

Ona sempatiyle bakıyorum ama buradan gitmemiz gerekiyor. Ve yardım edebilseydi iyi olurdu.

Ama edemez.

Lanet olsun. Şimdi ne yapacağım? Onu taşıyacak kadar güçlü değilim ve Royo da burada değil.

Korsanlar saldırdığında Sol Nehri'nde de aynı sorunu yaşamıştım. Royo kadar büyük birini taşıyamazdım. Ama en azından filikayı kesip altına alabilmiş ve zamanı dondurup çözerken içine düşmesine izin verebilmiştim. Bunu cephanelikte yapamam. Burada filika yok.

Etrafa bakındım ve bir tatlı arabası gördüm. Bu işe yarar. Ona doğru koştum.

Arabaya bir adım yaklaştığımda elbisemin içine uzanıp tılsımı alıyorum. Zamanın Kumları avucumdayken, her şey anında duruyor. Altın çan camının kumları düşüşün ortasında donuyor. Sora bayılmaya hazır görünüyor ama nefesi kesiliyor. İnsanlar adımlarının ortasında, çığlıklarının ortasında, ama herkes aniden hareketsiz kalıyor. Ne bir hareket ne de bir ses var. Sessizlik en tuhaf kısmı. Aslında her şey garip, çünkü bu tanrı büyü. Ama eterumun sessizliği beni hep şaşırtmıştır.

Tatlıları arabadan itiyorum ve Sora'yı arabanın üzerine itiyorum. Onurlu bir davranış değil ama hızlı hareket etmek zorundayım. Zamanı tuttuğum her saniye

bir gün, sonra bir güneş, sonra bir ay. Ne kadar uzun süre tutarsam, hayatımı o kadar çabuk kaybediyorum. Ve bedeli daha da k t le iyor. Maliyet artıyor gibi görünüyor, yorgunluk ve ya lanma her kullanımda daha sert ve daha hızlı vuruyor.

Sora'yı arabaya bindirdi imde, onu cephanelikten çıkarıp bekleyen arabalara götürüyorum. Elimden geldiğince çabuk, zamanı donduruyorum.

Yorgunluk beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor. Zamanı sadece yirmi saniye kadar tutabildim ama sanki altı aydır hiç uyumamı ım gibi hissediyorum. Zaman beni a a ı çekmeye çalışırken kendimi dik durmaya zorlayarak irkiliyorum ve buna katlanıyorum.

Sora gözlerini kırı tırıp etrafına bakınıyor. Elbette az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Royo da tekneye d  t   nde anlamamı tı ama o da ba ını  arpmı tı. Sora'da durum farklı. Bir an cephanelikteydi ve şimdi dışarıda, tılsımı bıraktı ım anda şiddetle ya maya ba layan yağmurun altında. Aya a kalkıyor ve ba ını sallıyor.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor.

"Açıklayacak zaman yok. Atlayın," diyorum. Sesim bile yorgun geliyor.

 a kın u ak bizim için arabanın kapısını açmak için acele ediyor. Kimin arabası olduğunu bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok.

"Bayanı Gray Shore Inn'e getirin. Ba ı dertte." Koltu a yerle irken başımı dik tutuyorum ve asil biriymi ım gibi emri veriyorum. Sanki bu arabacı beni istediğim yere g t recekmi  gibi.

Ama i e yarıyor. Üst sınıf gibi görünmek ve davranmak sizi çok uzağa götürür. Bu sözde e itler ülkesinde bile.

Araba uzaklaşmaya ba ladı. Rahat bir nefes alıyorum ve pel   mavi kadifeye yaslanıyorum. Kemiklerimdeki yorgunluk nefes almamı zorlaştırıyor.

"Anlamıyorum, cephaneli in içinden dışarıya nasıl çıktık?" Sora soruyor.

Gece olmasına rağmen devasa muson ayıyla onu net bir şekilde görebiliyorum. Başını e ip kaşlarını  atınca kafası iyice karı mı  görünüyor.

"Hatırlamıyor musun?" diye soruyorum. Her zaman herkes kadar  a ırmı  gibi davranmak zorundayım. "Hmm, sanırım hatırlamıyorsun. Bayıldın ve ben de seni tatlı arabasının üzerine yuvarladım. Daha a ırba lı olmadığı için  zg n m ama seni ta ıyamadım."

Bu da iyi bir bahane.

"Oh," diyor, elbisesini düzelterek.

Cevabımı kabul ediyor çünkü kimse bunun eterum olduğunu düşünmüyor. Sihir asla kimsenin ba vuraca ı bir açıklama değildir.

"Teşekkür ederim, Aeri. Ben gerçekten..." Sesi titriyor. "Gerçekten minnettarım."

Sora boş gözlerle pencereden dışarı bakıyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. O sıkıntılı, şok olmuş bakışı biliyorum. Aynada görmüştüm.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Cüret

ediyorum. "Henüz değil," diyor.

Sonra ağlamaya başlar.

On Altıncı Bölüm

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Birbiriyle konuşmayan iki sevgiliyle üç kişilik bir kızağa binmek gerçekten çok garip. Uyuyakaldığımda iyi olduklarını sanmıştım ama sanırım yine kavgaya etmişler. Bilmiyorum, bayılmışım.

Yattığımda uyuyacağımı sanmıyordum ama bir de baktım ki beni uyandırıyorlar. Hava hâlâ karanlıktı ama dinlenme sırası Euyun'daydı. Beni kaldırdı ve arkaya gitti. O zamandan beri tek kelime etmediler.

Ben kızağı sürerken Mikail yanımda oturuyor. Hayvanlar deri bir koşumla birbirine bağlı olduğu için yönlendirmek zor değil. Ama bu kadar kar varken yolu görmek zor.

"Oraya varana kadar kuzeye doğru mu gideceğiz?" diye soruyorum.

Mikail başını sallıyor. "Evet, göl eski başkentten biraz kuzeybatısında, ama neredeyse oraya varana kadar bu geçidi kullanabiliriz."

Kızıktaki fenerin yanında bir pusula asılı olduğu için yeterince kolay. Mikail yine sessizleşiyor, bu onun için garip.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Yine rahat davranmaya başladı. "Sadece olasılıkları gözden geçiriyorum." "Neden?"

İç çekiyor. "Başarı. Bu ne anlama geliyor. Baejkin kuralı. Ve diğer gizemler."

"Peki ya Baejkin kuralı?" Ben soruyorum.

Plan başından beri Euyun'u tahta geçirmektir. Neden kafasının karıştığını anlamıyorum. Ülke sadece Baejkinler tarafından yönetilebilir ve o da kalan son prens.

Mikail başıyla arka koltuğa doğru işaret ediyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Saat sabahın üçü olmalı. Euyun bir çandır uyuyor. Ya da en azından öyle davranıyor. Sanırım Mikail riske girmek istemiyor.

"Tamam," diyorum. "Hangi gizemler?"

Mikail cebinden bir anahtar çıkarıyor. "Bunu büyükelçiden çaldım."

Bir gözüm yolda ama anahtara bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Saf yeşim taşı ve altından yapılmış gibi görünüyor. Çok süslü ve çok sayıda köşesi var, bu da karmaşık bir kilide uyduğu anlamına geliyor. Kesinlikle Aeri'nin saç tokasıyla açabileceği bir kilit değil.

Oh güzel. Yine onu düşünüyorum.

Silkelenip atıyorum. Şu anda buna ihtiyacım yok. "Bu neye gidiyor?"

"Bu bir gizem," diyor. "Sıradan bir kapı değil, bu kesin.

Binlerce anahtar gördüm ama hiçbirini buna benzemiyor."

Ne için olabileceğini düşünüyorum ama elimde hiçbir şey yok. Zaten bu ekibin beyni ben değilim.

"Bir su altı tapınağına nasıl gireceğiz ki?" diye soruyorum. "Bu da başka bir gizem," diyor. "İçeri girmenin bir yolu olmalı, çünkü cam bir kubbede kimsenin gömülü olduğu altı ay boyunca hayatta kalmasına yetecek kadar hava olmaz. Bu bir giriş bulma meselesi. Umarım bir kapı."

"Belki de işin sırrı budur," diyorum.

Mikail kaşlarını kaldırıyor ama sonra yavaşça gülümsüyor. "Biliyor musun, haklı olabilirsin. Bir Bilgi Tapınağı'nın anahtarını hiç görmemiştim. Elbette bu, zekâsıyla pek tanınmayan Büyükelçi'de neden bir anahtar olduğu sorusunu akla getiriyor. Ama bu başka bir günün gizemi. Eğer bir şekilde rahip olsaydı, bu aynı zamanda cinayeti neden bildiğini de açıklardı. Gerçi ceset Trialga Meydanı'nda bulundu, yani bu tam olarak bir sır değil. Bizi tapınağa göndermek için bir plan olabilir. Ofisinde bulunan anahtar oldukça kullanışlıydı - belki de çok fazla." Duraklıyor ve gözlerini uzaklara dikeyor. "Madem bulmamı istiyordu, neden bir cesaret madalyasının altında sakladı?"

Düşünceleri başımı ağrıtıyor. Çok hızlı ve çok fazla yöne dönüyorlar. Bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum.

"Bu bir tuzak olabilir," diyor sonunda. "Zeolin kızlarla birlikte olmadığımızı biliyor. Mesafe Kuralı'na bir istisna bulmam gerektiğini ve bu bilgiyi aramak için Bilgi Tapınağı'na gideceğimi biliyor."

Sora ve Aeri'den bahsedince midem bulanıyor. "Yani Aeri mi tehlikede yoksa *biz* mi?"

Omuz silkiyor. "İkisi de olabilir. Euyn izlendiğimizi söylemişti. Sadece paranoyaklaştığını düşünmüştüm ama belki de haklıydı."

O kadar rahat ki ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor. Yanaklarım kızarıırken içimi öfke ve endişe kaplıyor. Tehdit varken Aeri'yi terk mi ettim?

"Sen lanet olası-"

Mikail'in kafası aniden sağa döndü. Sessizlik için elini kaldırdı ama ben kızıağı geri döndürmek üzereyim. Aeri ve Sora için geri dönmeliyiz. Bu donmuş tapınak olayını siktir et.

Ama o kadar uyanık, o kadar hareketsiz ki ben de etrafı tarıyorum.

Her yer bembeyaz kar, ormanlık alan ise zifiri karanlık. Bu adamın nesi var bilmiyorum. Dışarıda hiçbir şey yok.

Dişlerimi sıkıyorum. "Ama

Aeri-" "Şşşt!" diye tıslıyor.

Ellerim yumruk oldu. Kimse bana çenemi kapatmamı söyleyemez. Hiçbir zaman. Gerginlik vücudumu yaylı tüfek gibi dolduruyor. Mikail'den gerçekten hoşlanmıyorum ve günün sonunda ona güvenmiyorum. Tacı neden yok etmeye çalıştığını hâlâ anlamış değilim. Hâlâ bize her şeyi anlattığını düşünmüyorum.

Onu yere sermeye hazırım ve sonra onları görüyorum: ağaç çizgisinin hemen ötesinde parlayan sekiz göz.

Zaybears.

Yumruğumu açıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. On Cehennem. Boku yedik.

Bölüm On Yedi TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Gece mi gündüz mü olduğunu anlamak zor ama uyumak için sırtımı taş duvara yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum. Gücümü korumak ve zaman geçirmek için çok dinleniyorum. Tabii ki oturarak uyuyorum - saman yatak haşaratla dolu.

Bazen, çok şanslı olduğumda, Sora'yı hayal edebiliyorum. Gülüşünü. Gülüşünü. Sesini. Tekrar onun huzurunda olabiliyorum. Aseyo'daki o masada onunla yemek yediğimi hayal ediyorum. Muhteşem yüzünü ve Savaş Tanrısı'na bile kafa tutabilecek cesur ruhunu.

Sonra bir bakıyorum, Tamneki'deki Fountain Inn'de onun odasındayız. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum çünkü onu özgürce öpebiliyor, onunla sevişebiliyorum ve bunu gerçekte yapamam - vücudu muhtemelen zehirliyen değil. Yine de o güzel gecede birbirimizi tatmin edebildik, yatağa yuvarlanmaktan daha samimi olabildik.

Bu versiyonda, gülümsüyor ve benden onunla kalmamı istiyor. Kalıyorum, aklımın bir köşesinde kralı öldüreceğimiz sabah olduğunu bilsem de.

Bir ses beni gerçekliğe, zindan katına geri çekiyor. Başımı sallıyorum. Hayır. Bu rüyadan bayat ekmek için uyanmayacağım. Bu rüya olmaz.

Sonra bunun bir yemek tepsisinin sesi olmadığını fark ediyorum. Kapı tekrar açılıyor.

Kendime geliyorum ve Hana içeri girerken yavaşça gözlerimi açıyorum.

"Hepsi bu kadar," diyor kapıyı açan gardiyana. Ses tonundan ondan çok daha üstün olduğu anlaşılıyor.

Gardiyan başıyla onaylıyor ve kapıyı kapatıyor.

Kendine Zahara diyordu. Kendine yeni bir hayatla birlikte yeni bir isim de verdi.

Elinde başka bir fener var ve yağmur damlaları pelerinine yapışıyor. Sanırım yağmur. Göl suyu olduğunu hayal edemiyorum, bu yüzden musonlar

başladı.

Hana bir süre beni izliyor, sonra iç geçiriyor ve bir bez çuvalı yere atıyor. Çuval önümde yere düşüp açıldı. Yiyecek! İçinde, kağıt ambalajlardan fırlamış kurutulmuş et ve peynir var. Günlerce, belki de bir hafta boyunca aç kalmamama yetecek kadar kalori var.

Beni hayatta tutuyor.

Beni zehirlemeye çalıştığını düşünürdüm ama bunu yapmak için bu kadar yiyeceğe ihtiyacı olmazdı. Suyuma tabernacle koyabilir ve saniyeler içinde ölürüm. Çuvala koşmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bu hediyenin bir karşılığı olduğuna eminim. Karşılığında ne istiyor? Midem inliyor, açlığım koşulları umursamıyor ama Sora'yı incitecek bir şey yapmayacağım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum. "Neden nazik davranıyorsun?" Soğuk bir bakış karşılıyor beni. "Çünkü ben senin soyundan değilim."

Bilgi ya da başka bir şey talep etmiyor. Sadece beni izliyor. "Ben... Teşekkür ederim," diyorum.

Kâğıdı yırtıyorum, kalan sosis ve sert peyniri açıyorum.

Bedenim beslenmeye o kadar hevesli ki ellerim titriyor.

Isırıkları hemen kemiriyorum. Yemek dilimin üzerinde bir senfoni gibi çalıyor ve daha fazlası için geri dönüyorum. Hayatım boyunca kanıksadığım tüm harika yemekler bunun kadar iyi değildi. Çok hızlı yersem hasta olacağımı biliyorum ama bir türlü yavaşlayamıyorum. Sanırım Euyun bu yüzden böyle yiyor. O da bir zamanlar burada açlıktan ölmüştü. Yoksunluk size yapışır, fazlalık ise durduğu anda vazgeçer.

Hana bana bakıyor. "Biliyor musun, bunu tuhaf buluyorum..."

Devam etmesini bekliyorum ama o hücrenin etrafında gelişigüzel dolaşüyor. Yemek yemem için bana bir şans mı veriyor yoksa sessizliğin içime işlemesine mi izin veriyor anlayamıyorum. Her iki durumda da bir parça ekmek koparıyorum. Yemeğin zenginliğini azaltmaya yardımcı olacak.

"Neyi tuhaf buluyorsun?" Sonunda soruyorum.

Durdu. "Kardeşimi kurtardığından bahsetmemiş olmanı." Ekmek boğazıma takılıyor ve biraz su içmek için bir an durmak zorunda kalıyorum.

Nereden biliyor ki? Nayo satın aldığım ilk sözleşmeydi. Hana'nın ölümü henüz aklımdaydı ve kardeşi de babamın sattığı son çocuktı, dolayısıyla yerini bulması en kolay olanıydı. Nayo'nun amcamın zevk evleri tarafından satın alındığından endişelenmiştim. Böyle bir yerden özgürlüğünü satın almak çok daha zor ve pahalı olurdu, ama o

Leep'te bir soyluya özel zevk çocuğu olarak satıldı. Nayo orada yaklaşık bir ay kaldı ve sonunda onun için bir fiyat pazarlığı yaptım.

Çocuğa özgürlüğünü satın aldığım asla söylenmedi. Bu konuda kesin konuştum. Satışın izinin bana kadar sürülmesini asla istemedim.

O nereden biliyor?

Hana gözlerini devirdi ve iç geçirdi. "Sence kaç kişinin bir zevk kölesini özgür bırakacak parası vardır? Ve bu kesinlikle sahibinin iyi niyetinden kaynaklanmıyor."

Dudağını kıvırıyor ve onu satın alan soylunun artık öldüğünden oldukça eminim. Öldürülen adama sempati duymaya çalışıyorum ama babam tarafından satılan bir kölelik için en yüksek teklifi verecek tek bir kişi var, o da acınmaya değer biri değil.

"Nayo'ya bin mun değerinde bir altın külçe verildi ve Tamneki'ye giden bir arabaya bindirildi," diyor Hana. "Neden?"

Elleri arkasında, keskin bir şekilde bana odaklanıyor.

Kimliğimin gizli kalması için bir aracı vasıtasıyla çalışmış, yıllık cömert ödeneğimle ödeme yapmıştım. Bana verilen talimat, Nayo'ya güney bölgesinden uzakta bir yerde yeni bir hayata başlamasına yetecek kadar para vermektir. Babamın onu bulması riskini almak istemedim. Doğal olarak Khitan'a kaçacağını düşünmüştüm ama serbest bırakıldıktan sonra sormadım. İlk kez yaptığım bir şeyden dolayı kendimi iyi hissediyordum, bu yüzden bir sonraki sözleşmeyi bulmaya devam ettim.

İkinci sözleşmeyi satın almamın üzerinden çok geçmeden annem ne yaptığımı öğrendi. Bunu Seok'tan saklamama ve sonuncusu Rahway'deyken olmak üzere diğer üç sözleşmeyi bulmama yardım eden oydu. Eğer bu kadar aptalca bir şey yapacaksam, en azından bu konuda aptalca davranmamam gerektiğini söyledi. Ama gurur duyduğunu söyleyebilirim.

Hana bir cevap bekliyor. "Onu

kurtarmak için," dedim.

Gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor. "Ne amaçla?"

Omuz silktim. "Amaç buydu."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Gerçek sebep neydi?"

Seok'un oğlu olduğum için onu kandırmaya çalıştığımı ve bu nedenle başka bir nedenim olması gerektiğini düşünüyor. Ona göre benim soyumda iyilik yok.

Çok da haksız sayılmaz. Yüzyıllardır zengin ve güçlüyüz ve hiçbir aile ruhunu kirlletmeden bu şekilde kalmaz.

"Oyun nedir? Ne istiyorsun?" Yaklaşıyor. "Seok ne planlıyor?"

"Hana, Seok bilmiyor," diyorum. "Amaç Nayo'yu kurtarmak ve ona yeniden başlayabilmesi için biraz para vermektir. Ondan alınanları asla yerine koyamazdım ama kız kardeşinin öldüğüne ve Leep'te gereksiz yere acı çekeceğine inanıyordum. Yapabildiğim için yardım etmek istedim."

Hana nefes veriyor, sert gözlerini bana diyor. Eğilip yemeğin geri kalanını alıyor. Onu yakalayıp çuvalı elinden almak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Zar zor.

"Dürüst olmaya hazır olduğunda tekrar deneyebiliriz," diyor.

Paniğe kapılıyorum. O yemeğe ihtiyacım var. Ama aynı zamanda cevaplara da ihtiyacım var.

"Sora nerede?" diye soruyorum.

Hana arkasını dönüyor, öfke güzel yüzünü gerçekten korkutucu bir şeye dönüştürüyor. Ama son anda kendini tutuyor. Dik duruyor. "Khitan. Ve eğer onu zerre kadar önemsiyorsan işbirliği yapmak isteyebilirsin."

"Ne?" diye sordum. "Neden böyle söylüyorsun? O tehlikede mi?"

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Onun Khitan'da ne işi var? Daysum babamın elindeyken kaçmış olamaz. Öyleyse oraya gönderilmiş olmalı.

"Dokuz yaşından beri tehlikede," diyor Hana. "Ve şimdi Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü çalmak zorunda yoksa ölecek."

Khitan'ın Altın Yüzüğü'nü almak zorunda mı?

"Neden?"

Acı göğsümdeki havayı kesmeden ve midem isyan etmeden önce kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum. İnleyerek son parça kurutulmuş etimi de düşürüyorum.

Ben yanlarımı tutarken Hana gülümsüyor. "Erkeklerin güç için neler yapabileceğini en iyi senin bilmen gerekir."

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı vücudumda dolaşıyor. Zehir.

Yere yığılıyorum, terliyorum ve titriyorum, yanıma yuvarlanıyorum. İku gibi inliyorum, kendimi durduramıyorum.

Hana feneri alıyor, üzerimden geçiyor ve gidiyor.

Ölümü bekliyorum.

Bölüm Onsekiz

AERI

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Sora ve ben hana geri dönmeyi başardık ama şimdi ne yapacağım? Arabacıya bahşiş vereceğim ve sağduyusu için teşekkür edeceğim, yani *bu konuda çeneni kapalı tutacaksın*. Ama o kadar bitkinim ki doğru düşünmek zor. Hırpalanmış bedenimi hana sürüklüyorum. Sora peşimden içeri girdi.

Tek yapmak istediğim yatağıma uzanıp uyumak ama Sora'yla ilgilenmem gerek. Bir plana ihtiyacım var. Zar zor hareket etmeme rağmen onu odama getirdim.

Kapımın kilidini açarken zihnimi odaklanmaya zorluyorum. Seok, Sora'nın Quu'da olduğunu biliyor ve nerede kalacağımızı bulmanın zor olmayacağına eminim. Burası onun ülkesi değil ama para ve gücün sınırları aşmak gibi bir huyu var. Zaten Sora'yı zırhlıda alıkoymaya çalıştı, şimdi *boş* ver diyeceğinden şüpheliyim.

Kalamayız.

Ama kalmak istiyorum. Çok yorgunum ve herkesin nerede olduğundan emin değilim. Cerome Gölü'ne gittiklerini biliyorum ama ne kadar ilerlediklerini bilmiyorum. Belki de planlandığı gibi yerimizde kalıp onları beklemeliyiz.

Hayır. Sora bir koltuğa çökerken adımlarımı hızlandırıyorum. Düşündükçe, gitmemiz gerektiğinden daha da emin oluyorum. En azından Seok, Sora'yı tutuklatmaya çalışacaktır. Handa kalmamın tek nedeni yorgun olmam.

Kendi kendime iç geçiriyorum. Bu gece yola çıkmalı ve Royo, Mikail ve Euyun ile gölde ya da yol üzerinde buluşmalıyız.

Şimdi planı Sora'ya iletmem gerekiyor ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Seok onu tamamen kırdı. Yolculuk yapacak durumda değil.

"Pencere kenarında bir baykuş olduğunu biliyor muydun?" Sora pencereden dışarı bakıyor ve gevşek bir el hareketiyle işaret ediyor.

"Ah, evet... Yaptım," diyorum. "Yuvasından mı düştü yoksa terk mi edildi emin değilim, ama kontrol ettiğimizde bu küçük ay baykuşu

zaten orada yaşıyor. Ona yuva yapması için kumaş verdim ve onu besliyorum. Ona Dia adını verdim."

Dürüst olmak gerekirse, baykuşun dişi olup olmadığını bilmiyorum, ama kafamda öyle.

Kar beyazı ve iri kehribar gözleri var.

"Çok tatlı," diyor Sora. Çünkü darmadağınık olmasına rağmen bana iltifat etmeyi düşünüyor.

Elbisemin cebine uzanıp bir peçete çıkarıyorum. Ziyafet sırasında Dia için biraz yiyecek sakladım. Ay baykuşları her zaman küçüktür, ama bu çok küçük.

-Bir serçe büyüklüğünde. Sanırım güve ve belki de yavru fare ya da solucan yiyorlar. Ama bende onlardan yok, o yüzden yaban domuzu parçaları ve ekmek kabukları işimi görecek.

Pencereyi açtığımda Dia temkinli bir şekilde pervazın diğer tarafına zıplıyor ama peçeteyi yere bırakıyorum ve o da hemen içeri dalıyor.

Sora hafifçe gülümsüyor.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyor. "Se-tamam... O... O sattı... Daysum."

Nefes alış verişi kesildi ve hıçkırıklara boğulmadan önce gözleri yaşlarla doldu.

Nefesimi gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. Sora, Seok'un kralı öldürmeyi başaramazsak kız kardeşini zevk evlerine satmakla tehdit ettiğini söylemişti. Ama biz hâlâ tacı almayı planlarken bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Seok'a, onun konumuna ve babama duyduğum öfke içime doluyor ve nefes almayı hatırlamakta zorlanıyorum. Bazen uzuvlarımdan ateş yükseliyor ve tutuşacakmışım gibi geliyor. Ve onu söndürmenin bir yolu yok. Böyle adamlar hâlâ iktidardayken olmaz.

Bir zevk evine satılmam *gerektiğini* hatırladığımda dişlerimi sıkıyorum.

Soğuktan nefret etmemin nedeni, beni genelevlere satmak için kaçırıma çalışan adamlardan kaçtıktan sonra sokakta donmuş olmam. İlk kaldığım pansiyonda uyurken odama girdiler. Kaçmak için tılsımı kullandım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. On altı yaşında görünüyordum ama aslında sadece on iki yaşındaydım. Bir şeker evinin arkasında top gibi kıvrıldım. Bütün gece sokakta titredim, dondum ve fırınları açana kadar dayanmaya çalıştım. Güneş doğana kadar dudaklarım mosmor olmuştu. Ve şimdi, ne zaman üşüsem, bedenim neredeyse ölmek üzere olduğunu hatırlıyor.

"Özür dilerim," diyor Sora burnunu çekerek. Gözyaşlarını siliyor.

Gözyaşları için özür diliyor. Sanki üzgün olmak, sanki aşk bir tür zayıflıkmiş gibi. Sevgi en büyük güçtür. Sevgi, kız kardeşi için bunca yıl dayanmasını sağladı.

"Hayır, özür dilerim," diyorum. "Böyle olduğu için üzgünüm."

Gözleri benimkilerle buluştu. Şiddetli bir kararlılık mor irislerini aydınlatıyor. "Onun acı çekmesine ihtiyacım var."

Bakışlarım sertleşiyor. "Biliyorum. Çekecek." Varlığımın her zerresiyle bunu kastediyorum. "Annemin ruhu üzerine yemin ederim."

Başını sallıyor.

Bir nefes alıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı? Çünkü bir planım var ve-"

Dia yüksek bir çığlık atıyor. Daha önce hiç duymadığım bir ses.

Yırtıcı bir hayvan var mı diye bakmak için pencereye koştum. Ve var. Ama Dia'yı avlamıyor.

O bizim peşimizde.

On Dokuzuncu

Bölüm MİKAİL

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Biliyor musun, Fallow'dan kaçtığımızda bizi yemeye çalışan megafauna ile işimizin bittiğini sanmıştım.

Görünüşe göre bitmemiş.

Dört zaybears yaklaşık yetmiş metre ötedeki ağaç hattından kızağımızı takip ediyor. Ormanın karanlığında kızağımıza paralel olarak ilerliyorlar ama gittikçe yaklaşıyorlar. Karda silüetleri görünüyor. Bir tanesi sorun olabilir. Dört ise tam bir kriz.

Zay ayıları devasa kara kurtlar gibi yapılıdır, ancak ayılar gibi daha güçlü ve daha kalın postları vardır. Öldürülmeleri, yakından mızraklanması gereken domuzlar kadar zor değil ama yine de kolay değil. Yapılacak en iyi şey, bir tanesine bile rastlamamak.

Dört tane olursa hayatta kalma şansımız yok demektir.

Ben seçeneklerimizi tartarken Royo bizi geçit boyunca yönlendiriyor. Sonunda konuşmayı bıraktığı için memnunum, böylece düşünecek sessizliğim oluyor. Hâlâ epey uzaktalar ama dikkatlerini çektik ve bizi kovalarlarsa onlardan kaçamayız.

Zaybearlar büyüdüklerinde yalnız avlanırlar, bu yüzden bunlar bir anne ve üç yavru olmalı. Yavruların boyu hâlâ 1,5 metre. Anne ise 1.80.

Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Yetişkin bir erkeğin boyu 1.80'dir.

Ama kulaklarının ucundan yere kadar bir insan kadar uzun dururlar.

Şu anda onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, Euyn hala tanıdığım en iyi avcı. Aynı zamanda bir soykırım savunucusu ama bununla daha sonra ilgilenebilirim.

Tabii daha sonrası varsa.

Bunu sürekli söylemek zorunda kalmam biraz rahatsız edici.

Gözlerimi ağaç çizgisinden ayırmadan kızağın arkasına uzanıyorum. Euyn'u dürterek uyandırıyorum. Hemen doğruldu, zaten sadece uyuyormuş gibi yapıyordu.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları umut ve merakla dolu. Ve sevgiyle. Euyn beni herkesi sevebileceği kadar seviyor. Yine de son zamanlarda bunun yeterli olup olmadığını merak ediyorum. Şimdilik, öyle olması gerekiyor.

"Zaybears," diyorum.

"Çoğul mu? Şaka yapıyorsun." Etrafına bakıyor ve iç çekiyor. "Gerçekten de gördüğüm kadar çoklar mı?"

"Korkarım öyle," diyorum.

"Yüce Tanrılar," diye mırıldanıyor. Arbaletini ve ok kemerlerini çıkarıp göğsünün üzerine asıyor. Yayı dolduruyor. "Pekâlâ."

"Bu ağır kızakla onları geçemeyiz," diyor Royo. "Şu geyiklere binelim ve kaçalım."

Dizginleri sıkıca kavlıyor ve sertçe çekiyor çünkü buzağılar zay aylarını yeni fark etmişler. Tehditten uzaklaşmak için patikadan ayrılmaya çalışıyorlar.

Kızak sallanıyor ve Euyn arka sıraya çarparken ben de tahtanın ön kenarını tutuyorum.

"İşe yaramayacak," diye bağıriyorum esen rüzgâra karşı.

Kaliforniyalılar sürü hayvanlarıdır. Fiziksel olarak daha fazla koşamayacak hale gelene kadar durmazlar. Tırıs giderken üzerlerine tırmanmak hiç de kolay değildir. Bu hızda mümkün değil. Ayrıca bu kızığa bağlanmışlar ve eyer yok. En azından birimiz düşer ve eziliriz.

Muhtemelen bu hayvanları geyik sanan kişi.

"Birini serbest bırakmalı ve geride bırakmalıyız," diyor Euyn, ayağa kalkmak için mücadele ederken.

"Koşum takımını kesmemi mi istiyorsun?" Royo kaşlarını kaldırarak bağıriyor. İri elleri dizginleri kavlıyor, bu yüzden bıçağını nasıl tutabileceğini düşündüğünden emin değilim.

"Hayır, o benim yapmamı istiyor," diyorum.

Arkamıza bakıyorum, zaten bildiğim bir şeyi doğruluyorum: Zaybears kızığı kovalıyor ve bize yaklaşıyor.

Euyn da bakıyor ve sonra öne doğru eğiliyor. "Birini kaybedelim ve zaybearların tek bir avla yetinmesini umalım."

Ona bakıyorum. Bu onun için çok kolay - katliam, daha iyi olduğunu düşündüğü şey için fedakârlık. Birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca Gaya hakkındaki düşüncelerini hiç sormamıştım. Muhtemelen cevabından korktuğum için.

Ama bu olayda haklı çıktı.

Sonunu getirdiğim zavallı yaratık hakkında fazla düşünemeden öne doğru eğilip gövde mi kızıağın ön demirine dayıyorum. Kılıcımı kaldırıyorum ve arka kayışı bir arada tutan deri banda nişan alıyorum. Tek bir hareketle sağ tarafı kesiyorum. Ama hayvanı yerinde tutan diğer taraf hâlâ duruyor.

Kılıcımı savurmak için geriye uzanıyorum ama tam kolumu kaldırmışken bir tümseğe çarpıyoruz. Dengem bozuldu, ayaklarım kızıağın zemininden ayrıldı. Kılıcım dudağın tahtasına çarpıyor, bıçak yapışıyor.

Ve sonra kızaktan düşüyorum.

Yirminci Bölüm

EUYN

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Mikail'i kaybettik.

Bir saniye önce koşum takımını kesiyordu; bir saniye sonra, arkasında sadece kılıcını bırakarak gitti. Ben onu yakalamak için uzanamadan ortadan kayboldu. Bir sete çarpmış olmalıyız, çünkü kızak yana yattı ve o da yan taraftan karın içine uçtu.

"Kızağı durdurmaya çalış," diye bağırdım.

"Ne? Ciddi misin sen? Nereye gidiyorsun?" Royo şaşkınlıkla sordu. "Mikail'i kurtarmaya."

Ya da onunla birlikte ölecek, bu boş geçitte zaybears tarafından yenecek ve akbabalara leş olarak bırakılacaktı. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta Mikail'le birlikte olma umudu yok. Ancak, tüm bunları söylemenin bir anlamı yok ve zaman da yok. Fallow'da samroc ile ölmedim ve bu gece Khitan'da da ölmeyeceğim.

Umarım.

Yüce Tanrılar, bu çok aptalca.

Bir nefes alıyorum ve kızaktan atlıyorum. Yere indim ve tozlu karın içine yuvarlandım. Mikail benden yaklaşık otuz metre ötede, silahsız ve iki yavru zaybear etrafında dönüyor. Diğer ikisi kızağı kovalamaya devam ediyor.

Yayımı omzuma dayayıp ilk zaybear'a nişan alıyorum. Öldürücü bir atış için göğüs boşluğuna odaklanıyorum. Bakışlarımı canavarın sağ omzunun arkasına, hayati organlarını vurabileceğim yere çeviriyorum.

Mikail'i, Royo'yu ya da başka bir şeyi düşünmüyorum. Sadece ben, bir av ve karlı bir gece. Hedefim doğru olacak. Onu vurduğumda canavar düşecek.

Nefesim yavaşlıyor, zihnim sakinleşiyor. Nefes veriyorum ve tetiği çekiyorum.

Hayvanın düşüşünü görmek için beklemiyorum, ama düşeceğini biliyorum. Bunun yerine, yayı yeniden doldurmak için mekanizmayı kuruyorum, başka bir sürgü takıyorum, yerleştiriyorum ve omzuma getiriyorum. Nefes alıyorum ve tekrar nişan alıyorum, bu sefer ikinci hayvana. Aynı yere bakıyorum, omzumun arkasına.

Ateş ediyorum.

Bir ıgık geceyi deliyor. İkinci hayvan uluyor ama hareket etmeye devam ediyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum. İlkini bir okla yere serdim. O zaybear karların üzerinde can ekişiyor. Altında koyu kan birikiyor. Ama ikincisi hâlâ çok canlı ve korkunç bir ses çıkartıyor, çünkü ok kaburgasına isabet etmiş.

Kaburga kemiğine temiz bir isabet, en kötü şanstır. Ve şimdi zaybear yaralı ama ölmedi. Ve çok kızgın.

Yüce Tanrılar.

Uzun bir dizi küfür savuruyorum ve işini bitirmek için yeniden dolduruyorum.

"Euyn!" Mikail bağılıyor. Arkamdaki bir şeye bakarken gözlerinde dehşet var.

Dönüyorum. En büyük zaybear bize doğru koşuyor; annesi. Yavrulardan daha iri, daha hızlı ve daha kurnaz. Daha da kötüsü, onu kafasından vurmak zorunda kalacağım.

Mikail yanıma koşuyor, birkaç dakika içinde geliyor. İkimiz için de endişeliyim ve bu sefer dünyayı dışarıda bırakmak imkânsız. Ama ellerimi sabit tutarak yayımı omzuma götürüyorum. Göğüs kemiğini vurmadan göğsüne nişan alamayacağım için boynuna nişan alıyorum. Nefes veriyorum ve ateş ediyorum. Sürgü hedefe ulaştığında başarı içime doluyor.

Ama son saniyede savruldu.

Kurşunun ucu boynunu ıskalıyor ve omzunu sıyrıyor. Kanıyor ama ıskaladığım için yavaşlamadı bile.

Iskaladığıma inanamıyorum. Yeniden dolduracak zamanım yok. Bize ulaşmasına belki sekiz saniye var. Yeniden doldurmak ve nişan almak bundan daha uzun sürer.

Mikail'in kısa bir hançeri var ama onu bir zaybear üzerinde kullanamaz. Herhangi bir zarar veremedten ölene kadar parçalanır. Ama gözlerinde, denemek için bir kararlılık var.

Hayır. Ona izin vermeyeceğim. Benim için ölmesine izin vermeyeceğim.

Zaman yavaşlıyormuş gibi geliyor, ama son anlar hep böyledir. Rüzgarda karın temiz kokusu var. Buz gibi havaya bir sıcaklık bulutu üflüyorum. Gerçekten çok güzel bir gece, ay kocaman, o kadar büyük ki sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi geliyor. Tanrı olmaya daha yakın bir duygu olabilir mi? Sanırım daha yakın olan tek şey Mikail'i sevmekti. Tüm o notalar, öpücükler, onun kollarında geçirilen geceler. Bu duygu içimi dolduruyor.

Akşam yavaşlıyor, sessizleşiyor. Yaralı zaybear'ın uluması kayboluyor. Mikail'e gülümsüyorum. Eskiden nasıl bir ocuk olduğunu ve nasıl bir adama dönüştüğünü görüyorum.

Onun her halini sevdim.

Yayımlı yere atıyorum ve zaybear'a doğru koşuyorum. O beni öldürürken, Mikail'e kaçması, Royo'yu ve kızağı bulması için zaman verecek. Bir gün daha yaşayacak.

Zor nefeslerle bir, iki adım atıyorum. Ama kollar beni sarıyor ve geri çekiyor. Mikail'in refleksleri her zaman doğal olmayan bir şekilde hızlı olmuştur.

Hayır! Hayır! Aptal, inatçı, sevgi dolu Mikail. Zaybear üzerimize atlarken beni tutuyor. İkimiz de öleceğiz. Tek istediğim onu kurtarmaktı ama şimdi birlikte öleceğiz. Sanırım bu da bir şeydir, yalnız ölmek.

Pençeleri çıktı ve çenesi neredeyse üzerimizde. Nefesinin kokusu iğrenç, çürük ve kan kokusuyla karışık. Kendimi destekliyorum. Hazır.

Birdenbire havadan düşüyor ve karların içine doğru kayıyor. Umutsuz bir çığlıkla, omurgasından çıkan bir baltayla yan tarafına yuvarlanıyor.

Royo.

Mikail ve ben, ay ışığında fırlattığı koluyla dururken ona bakıyoruz. Diğer elinde bir kılıç karda ilerliyor.

Yüce Tanrılar, iyi ki bizimle gelmesini sağlamışsınız.

Zaybear yere düştüğünde, yayımı almak için çabaladım. Canavar yaralı ama ölmemiş. Anne, hâlâ böğrüne saplanan okla dikkati dağılmış olan yavru gibi değil. Son nefesine kadar saldırabilir. Ve saldıracak, yavrularını kurtarmak için.

Yayı yeniden doldurup nişan alıyorum. Ok yayımdan çıkıyor ve tam olarak hedeflediğim yere, ağzından girip kafatasına saplanıyor.

Çırpınmayı bırakıyor, başı düşüyor ve dili sarkıyor. Öldü ya da ölmek üzere.

Son zaybear bize doğru koşarak geliyor. Royo'ya yakın olduğu için ateş etmeye hazır bir şekilde yeniden dolduruyorum. Ama saldırmak yerine annesine doğru koşuyor. Yüzünü, vücudunu kokluyor, sonra oturup uluyor.

Ses rahatsız edici. Bu hayvanların yas tutabildiğini bilmiyordum.

Yaralı zaybear hâlâ hayatta olduğu için ulumalar etrafımızda yankılanıyor. Dönüp tekrar nişan alıyorum ve kaburgalarının arasından vurup bu sefer onu öldürüyorum.

Sonra son zaybear'a odaklanıyorum. Yeniden dolduruyorum. Bir an için onu kendi haline bırakmayı düşündüm ama hayvan bir yavru. Ona öldürmeyi öğretecek annesi olmadan, yavaş yavaş açlıktan ölecek. Ya da dönüp bize saldırmaya karar verebilir. Bunu riske atamam. Nişan alıp kalbine ateş ediyorum. Annesinin üstüne düşüyor.

Şimdi sessizlik var. Sadece üçümüzün nefes alış veriş ve dört ölü zaybearın beyaz zemine kıpkırmızı kanları akıyor.

Kalbim hızlanmayı hatırlıyor, tenim öldürme telaşıyla karıncalanıyor. Neredeyse bir kez ölecek olmanın verdiği enerji ve biraz da coşku içime akıyor

tekrar.

"Sanırım gitmeliyiz," diyor Royo. Uzakta karanlıktan başka bir şeyin olmadığı patikayı işaret ediyor.

Kızak gitmiş ve Royo haklı. Gitmek zorundayız. Kaliferlere yetişemezsek hâlâ ölebiliriz. Zaybears tarafından hızlı bir ölümle değil, donarak ya da başka bir yırtıcı tarafından saldırıya uğrayarak.

Hepimiz kızağın olduğu yöne doğru koşmaya başladık.

"Benim için geri döndün," diyor Mikail nefes nefese. Bana bakarken sesi şaşırılmış gibi geliyor.

Tabii, şimdi konuşmak istiyor. "Tabii ki geldim," diyorum.

Bana şaşkın bir bakış atıyor, hayatımız buna bağılıymış gibi koşarken bu hiç de kolay bir başarı değil.

Mikail benden hızlı koşabiliyor -her zaman koşmuştur- bu yüzden neden daha hızlı gitmediğini merak ediyorum. Sonra yanımı korumak için bana ayak uydurduğunu fark ediyorum. Çünkü beni hala koruyor. Sonuna kadar benim için canını verir.

Gülümsüyor. "Ne zaman seni çözdüğümü düşünsem, çözemiyorum." "Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Mikail omuz silkiyor.

Bu aşk normal değil ama bizim aşkımız. Başka hiç kimseyi böyle sevemezdim. Başka hiç kimseyi sevemezdim.

Ama Mikail beni seviyor mu, yoksa bu sadece sadakat mı? Tamneki'de asla cevaplayamadığımız soru buydu. Ona Joon'a yüzüğü verme planımı anlattığımda hâlâ sadık olacak mı?

Dönüp ormanı tarıyorum, bizden daha yavaş olan Royo dışında bir şey tarafından takip edilmediğimizden emin oluyorum.

Üçümüzün arkasında kardan ve ölü zaybearlardan filizlenen cıvatararımdan başka bir şey yok. Muson yağmurları devam ettiği için yakında fırtınalarla kaplanacaklar ve bir sonraki çözülmeye kadar iyice gömülecekler. Royo ve Mikail olmasaydı o ben olacaktım.

Birbirimizi tam zamanında kurtardık.

Ama zaman daha ne kadar bizim yanımızda olacak?

Bölüm Yirmi Bir

SORA

QUU ŞEHRI, KİTAN

Aeri panik içinde benimle konuşmaya çalışıyor ama çok hızlı konuşuyor ve sanki başım suyun altındaymış gibi hissediyorum. Sol kulağım deli gibi çınlıyor. Tek duyabildiğim Seok'un kardeşinin işlerini takip etmediğini söylediği. Tek görebildiğim onun gülümsemesi. Ve sonra hissettiğim tek şey, Tiyoung'u kendim öldürmeyi dilememe neden olan öfke. Beni korumaya, özgür bırakmaya, sevmeye çalışan Ty'ı, sırf babasını incitmek için kendi ağzıyla öldürmüş olmayı diledim. Sırf Seok'tan bir şey, herhangi bir şey alabilmek ve bana yaşattığı acının küçük bir kısmını geri verebilmek için. Sadece o anın tatmini için.

Aeri yanılıyor. Ben o kadar iyi bir insan değilim. Hiç de iyi bir insan değilim. İyi bir insan bunu asla istemez.

Utanç bir sarmaşık gibi etrafımda dolanıyor.

Nefret iyiliğin üstesinden gelebilir ve onu yenebilir. Nefretin daha kolay olma avantajı var. Ve Seok'tan daha fazla nefret ettiğim kimse yok. Ailemi, ilk aşkımla, zehir okulundaki tüm kızları aldı ve şimdi de Daysum'u benden aldı.

"...Tamam mı?" Aeri el kol hareketleri

yapıyor. Oh. Konuşuyordu. Konuşuyordu.

"Özür dilerim, anlamıyorum," diyorum.

"Muhafızlar içeri dalmadan önce bir dakikadan az vaktimiz var Sora! Gitmemiz gerek!"

"Oh," diye mırıldandım.

Aeri sandığının yanına gidiyor, kolunu bir kez çekiyor ve sonra tekmeliyor. Her şeyi yeniden değiştirmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve sonra kadife bir çanta kapıyor. Yeni, ağır kürk pelerinini tekrar giyiyor. Aşağı bakıyorum ve üzerimde bir kar ayısı pelerini olduğunu fark ediyorum. Dalgınlıkla arabadan çıkmış olmalıyım.

"Odanda bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Yani, onsuz yaşayamayacağın bir şey var mı?"

Hiçbir fikrim yok.

Aeri inliyor ve sonra elimi tutuyor. Parmaklarımı birkaç kez pompalayarak sıkıyor. "Sora, odaklanmana ihtiyacım var. Buradan hemen çıkmalıyız. Geride bıraktığın her şeyin yerine yenisini koyacağız, ama kendini toparla ve gidelim. Ön taraftan muhafızlar geliyor, Dia çığlık attığında gördüm onları. Seni ve muhtemelen beni tutuklayacaklar. Hizmetçi girişinden gizlice çıkmaya çalışmalıyız. Hemen!"

Başımı salladım ve onu takip ettim, ama gerçek şu ki, gerçekten umurumda değil. Çok şey yaptım. İstemediğim halde hayatta kaldım, zehir okulunda neredeyse on yıl işkenceye katlandım ve on sekizden fazla adamı öldürdüm - hepsi de Daysum'un Lord Sterling'e satılmasını önlemek, onu bir zevk evi kölesi olmaktan kurtarmak içindi. Ama yine de oldu. Hayal edebileceğim en kötü şey oldu. Kaçmanın ne anlamı var? Yaşamamanın ne anlamı var? Yaptığım hiçbir şeyin önemi yokken mücadele etmeye devam etmenin. Bu dünyadaki kötülük dalgasını durduramıyorum, öyleyse neden savaşayım?

Aeri'nin peşinden arka merdivenlerden aşağı süzülüyorum. "Hadi, Sora!" diye fısıldıyor sertçe.

Ona ayak uydurmaya çalışıyorum, çünkü sersemlemiş halimle bile ne kadar sinirli olduğunu görebiliyorum. Aeri'nin vücudu kaskatı ve sürekli bana bakıyor. Onu kızdırmamak için kendimi daha hızlı gitmeye zorluyorum. Ayrıca, benim yüzümden tutuklanmasını gerçekten istemiyorum.

Bodruma kadar gidiyoruz. Aeri'yi soğuk, taş mekânda esintiyle ilerlerken takip ediyorum. Küflü kutuların ve tozlu varillerin yanından geçiyor ama ben iki tanesini deviriyorum. Bidonlar gürültüyle yerde sekerek yuvarlanıyor. Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor, ben de daha dikkatli oluyorum. Sonra menteşeli metal kapılarla son bulan merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Bu çıkışı nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Aeri kapıların kilitlerini açar ve sağ tarafı açtıktan sonra durur. Bir eliyle bıçağı kavrarken diğer eliyle de boynunu tutarak bekler. Sonra başını dışarı çıkarmadan önce bir nefes alıyor. Kolu aşağı uzanıyor ve beni yukarı çekiyor.

Hanın arkasındaki sokaktayız. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatırken yağmurun altında durup etrafıma bakıyorum.

"Sora, lütfen. Odaklanmalısın," diye yalvarıyor Aeri.

Dediğini yapmak istiyorum ama yapamıyorum. İçim bomboş. Bu boşluğu hiçbir şey dolduramaz.

"Sorun yok," diyorum. "Ben iyiyim. Sadece beni bırak."

Omuzları çöktü. "Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

Çılgınca bir hareket yapıyor ve sonra ellerini iki yana açıyor. "Çünkü yakalanacaksın. Çünkü sen ve diğerleri aile gibisiniz ama benim bildiğim aile değilsiniz. Her zaman istediğim, beni gerçekten önemseyen bir aile. Ve seni kaybetmeyeceğim. Evimi bir kez kaybettim. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

Çok tatlı ama her şeyden çok kararlı ve kızgın. "Bak, her şeyin korkunç olduğunu biliyorum," diyor. "Senin gibi davranmak zorunda değilim.

Gülümsemek falan. Ama Daysum hâlâ hayatta. Bunu çözüp onu kurtarabiliriz ama bir şey yapabilmek için Quu'dan kurtulmamız gerek. On dakikalığına kendine gelmelisin. Sadece... bana on dakika verebilir misin? Kışlık atları bulduğumuzda seninkileri de götürebilirim ama o zamana kadar benimle kalmalısın."

Onu duyuyorum. Duyuyorum. Ama Daysum'u hayal kırıklığına uğrattım. Aeri'nin bensiz gitmesi daha iyi olurdu. O zaman benim de onu hayal kırıklığına uğratmam riskini almazdı.

Başımı salladım.

"Sora..." Sanki bana bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Seok muhafızlarla birlikte."

Bu isim odaklanmamı sağlıyor. Yüzümdeki yağmuru siliyorum ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum, kollarım titriyor. Seok. Kont. Onun acı çektiğini göreceğim. Zehirler içinde boğulduğunu göreceğim. Ona gücün bir yanılsama olduğunu ama güçsüzlüğün gerçek olduğunu gösteren ben olacağım. Kana bulanmış ölümüne kadar ona işkence eden ben olacağım. Ama bunu yapmak için şimdi kaçmam gerekiyor.

Başımı kaldırıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum.

"Hadi," diyor Aeri. "Sana sadece seni kırmak için söyledi ama sen hayatta kaldın.

Ve eğer burada yakalanırsak onu öldüremezsın."

Haklı. Devam etmek zorundayım. Bu işin sonunu görmeliyim. Tüm duyularımı bir kenara itiyorum ve bir kez daha bıçak oluyorum.

Bacaklarımı çalıştırdım ve koşmaya başladık. Uzun bir elbise ve ağır bir pelerin içinde bile çok hızlı. Bunu Yusan'dan hatırlamalıydım. Ona ayak uydurmakta zorlanıyorum, bacaklarım bu balo elbisesi ve kürkün ağırlığı altında daha fazla çalışıyor, ama başarıyorum.

Birkaç tur attıktan sonra ahırlara varıyoruz ve o da yavaşça yürümeye başlıyor. Sanki kaçmıyormuşuz gibi sakın görünerek ilerliyoruz ama koşmayı bıraktığımıza memnunum. On altı yaşındaki Oxerbow zehirlenmesinden beri ciğerlerim eskisi gibi değil. Artık kolayca nefes nefese kalıyorum.

"Burada bekle," diyor. "Çok unutulmazsın."

Ahırın köşesinde duruyorum. Aeri nefesini üflüyor, sonra duruşunu düzeltiyor ve bir hanımefendi gibi yürüyor.

Yağmurda pelerinimi üzerime çekerken, bu gece olanları düşünmemeye çalışıyorum. Ama zaman geçtikçe, yaşananların gerçekliği üzerime çöküyor. Sokakta bulduğum enerji dağılıyor. Daysum'dan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Onun yerine, Aeri'nin baktığı o küçük baykuşa ne olacağını merak ediyorum-Dia. Umarım hayatta kalır. Ama kalbimde yaşayamayacağını biliyorum. Çok fazla yırtıcı var. Bu dünyada sadece sevimli küçük bir şey olamayacak kadar çok tehlike var.

Muson ayına bakıyorum ve o orada. Gözlerimi kısıyorum. O olamaz, ama bu kadar küçük iki baykuş olma ihtimali nedir ki? Bizi takip etti. Uçabildiğini sanmıyordum ama düşündüğümde daha güçlü, daha yetenekli.

Dia ahırın çatısına konuyor ve küçük bir ötüş çıkarıyor. Nedense içimde kışın ortasında açan bir çiğdem gibi umut çiçekleri açtığını hissediyorum. Çiçek zihnimi temizliyor. Belki ben de daha yetenekliyimdir.

Aeri haklı, Daysum hâlâ hayatta. O nefes aldığı sürece duramam. Durmayacağım. Vazgeçmek istediğim için bir utanç dalgası daha etrafımı sarıyor. Ama utanç sadece daha iyi olabileceğin zaman hissettiğin şeydir.

Bir dakika sonra Aeri iki atla dışarı çıkıyor. Beni kurtaran kıza, hırsıza, prensese yarım bir gülümseme atmayı başarıyorum. Ama o bana bakmıyor. Başka bir şeye bakıyor. Dönüyorum ve uzaktan yükselen dumanı izliyorum. Hanın olduğu yönden geliyor.

"Bunun için kesinlikle biz suçlanacağız." Aeri inliyor, sonra başını sallıyor. "Her neyse. Bununla sonra ilgileniriz. Atla hadi."

Elbise çizmelerimi üzengiye geçirip eyere tırmanıyorum ve ağır pelerinimi kapalı kalması için sarıyorum. Yağmurun altında tüten alevlere son bir kez bakıyorum. Sonra atımı mahmuzlayıp Aeri'yi gecenin karanlığında takip ediyorum, Dia'dan başka kimsenin bizi izlemediğini umarak.

Bölüm Yirmi İki

ROYO

CEROME GÖLÜ, KHITAN

Kızağa yetişebilmek için iki zil boyunca karda ilerlemek zorunda kaldık. Aptal geyikler o kadar uzağa gitmişlerdi ki onları bulmak sonsuza kadar sürdü. Eski botlarım ıslanıp mahvoldu ama en azından tek parça halinde geri döndük.

Şimdi, Cerome Gölü'ndeyiz, hemen hemen. Gölün hemen dışında küçük bir kasabadayız. Pek bir şey yok; bir ekmekçi, bir meyhane ve bir yem dükkanı. Sanırım burada yaklaşık 200 kişi yaşıyor. Erzak ve yeni kışlık giysiler için Vashney'de durmamız iyi oldu.

Mikail kızağı bir ağaca bağlarken, "Bir plan yapmalıyız," diyor. Ağaç dut çalılarının yanında ve geyikler kendilerine yardım ediyor. Onları sadece dün gece yakaladık çünkü otlamak için durmuşlardı.

Şimdi, donmuş bir gölün altındaki bir tapınakta bulunan bazı kitaplara ulaşmamız gerekiyor, ki bunu hâlâ anlamış değilim. Hiçbirini. İnsanlar neden hayatlarını tozlu, kuru sayfalara adarlar ki? Okuldayken okumam gereken şeyleri okurdum ama annem öldüğünde bıraktım. Bazen Umbria'da elinde kitaplarla gezen insanlar görürdüm ama hiç anlamazdım. Aynı mun seni ekmek ve birada tutacakken neden para harcıyorsun? Sanırım bilgiye ihtiyacımız var. Ama bu tapınağa nasıl gireceğiz?

Hepimiz taşıyabileceğimiz kadar silahla donanıyoruz. Bir tapınak tehlikeli olmamalı ama hazırlıklı olmalıyız.

Vashney'den aldığım yeleğin içine bir bıçak daha yerleştiriyorum. Euyn kamp malzemelerini çıkarıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Öğleden sonra, neredeyse alacakaranlık ama geceyi burada geçirmeyeceğiz. Kızlar tehlikedeyse olabildiğince çabuk Quu'ya dönmeliyiz.

"Bütün bunlar ne için?" diye soruyorum.

Euyn başka bir sırt çantasını çekiştirerek açıyor ve içine bir battaniye tikiştiriyor. "Biraz zaman alabilir ama sanırım en iyi yol bir rahibin gelip kayıtları teslim etmesini beklemek ve sonra onu takip etmek ya da... bizi götürmesi için onu ikna etmek."

"Peki ya Aeri ve Sora ne olacak?"

"En fazla gözaltına alınabilirler, işimiz bittiğinde ben hallederim." Mikail omuz silkiyor ve kılıcını kontrol ediyor. Yusan'da sahip olduğu alevli kılıç değil; saray onu bayılttıktan sonra geri aldı. Ama silahları konusunda gerçekten seçicidir. Vashney'de kılıç seçmek için çok zaman harcamış.

Mikail endişelenmiyor, belki ben de endişelenmemeliyim. Ama geri dönmemiz gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

"Royo, baltanı da getir," diyor Euyn. "İhtiyacımız olabilir."

Ona bakıyorum, bir Yoksa öldüreceğimizi mi ima ediyor diye merak ediyorum. "Kapı için," diye ekliyor Mikail.

Oh.

Euyn'un yaylı tüfeği ve dört bandı var. Toplamda altmıştan fazla sürgüsü olmalı ama daha fazlasına uzanıyor.

Dün gece onu atış yaparken görmek gerçekten çok güzeldi. Oosant'ta fark edemeyeceğim kadar çok şey oluyordu ama karda nişancılığı tam anlamıyla gözler önündeydi. Bir kurdu yere sermek kolay değil ve o bunu tek bir okla yapıyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Balta atışım şanslıydı. Yetenekli.

Mikail, Euyn'a "Sen önden git, ben de senin kanadını koruyayım," diyor. Yeleğinin içine bir hançer yerleştiriyor.

Birbirlerine bakıyorlar.

Kızağa bindiğimizden beri daha yakınlar. Yusan'daki gibi değiller ama Quu'dan ayrıldığımızdaki kadar da gergin değiller. Belki insanlar yalanları ve ihanetleri geride bırakabilir. Belki bu sizi birbirinize yaklaştırır.

Beni değil, diğer insanları.

"Royo, arkamızı kolla," diye talimat veriyor

Mikail. Başımı salladım.

"Pekâlâ, gidelim." Euyn yayını dolduruyor ve eline bir ok daha veriyor. Sonra karda yürümeye başlıyor.

Cerome Gölü bir grup tepenin ortasında yer alıyor. Euyn bir patika seçiyor ve kasabadan yokuş yukarı yürüyoruz.

Adımları hafif, orman yaratıkları gibi sessiz. Benimkiler değil. On adım gitmiştik ki ikisi de bana baktı. Gürültü yapmaya çalıştığımdan değil. Ben sadece bir avcı ya da casus değilim. Normalde kimseye gizlice yaklaşmam gerekmez. Birini bulurum ve canını yakarım, bu kadar basit.

Ben oflaya puflaya ilerlerken Mikail bana bakıyor.

"Bunu daha yüksek sesle yapabilir misin?" diye soruyor.

Burnumdan nefes almaya çalışıyorum ama hava çok ince. Bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Yolun çeyreğine gelmiştik ki Euyn elini kaldırarak durdu. Hepimiz sırt sırta verip etrafı tarıyoruz. İz sürüyor, başka insanlara ya da şeylere dair işaretler arıyor. Bunu Oosant'tan hatırlıyorum, neredeyse bir hayvan gibi ipucu bulmak için yeri nasıl aradığını. Her şey yolunda dediğinde tekrar yürüyoruz.

Bir süre yolumuza devam ettik. Kışlık kıyafetler aldığımıza sevindim. Eski botlarımla buraya kadar gelemezdim ama bunlar yeni, sağlam ve kürklü. Çok kar yağıyor ve tüm bunlar sadece birkaç eski kitaba ulaşmak için çok fazla iş gibi görünüyor, ama ne bilebilirim ki? Hwan bana kitapların içinde koca dünyalar olduğunu söylerdi, ama bu kitapta yeterince sorun yaşadım.

Euyn arkasını döndüğünde tepenin zirvesi yirmi metre ötedeydi. Hepimiz silahlarımızı değiştirdik. Bunu ben bile duydum, bizimkiyle senkronize olmayan bir ayak sesi.

Nefesimi tuttum ve bekledim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkamızda biri var.

On Cehennem, nasıl? Bir saniye önce kontrol ettim.

Euyn yayını omzuna kaldırdı. Arkama bakmak için döndüm. Gözlerim açılıyor ve çenem düşüyor.

Aeri'yi vurmak üzere.

Yirmi Üçüncü Bölüm

AERI

CEROME GÖLÜ, KHITAN

Tam zamanı dondurmak üzereydim ki Royo çığlık atarak Euyn'un üzerine atladı ve onu karların içine düşürdü. Tatar yayı patladı. Bir ok havada uçuyor, sonra Sora'nın ayaklarının bir metre ötesinde yere düşüyor. Şaşkınlıkla kolunu havaya kaldırıyor ama ses çıkarmıyor.

Beşimiz de durup karların arasından çıkan oklara bakıyoruz.

"Size de merhaba," diyorum. Gergin nefesimi veriyorum ve elbisemin yakasını serbest bırakıyorum.

Şok geçtikten sonra hepimiz birbirimize bakıyoruz. Bize deliymişiz gibi bakıyorlar ve belki de öyleyiz. Sora ve ben hâlâ pelerinlerimizin ve balo elbiselerimizin içindeyiz. Buraya kadar dörtlüye geldiğimiz için üstümüzü değiştirecek vaktimiz olmadı. Anlaşılan o ki, balo elbiseleri tüm gün karda at sürmek için pek de rahat bir seçim değilmiş. Ama mağazaları gezecek vaktimiz olmadı.

Görünüşe göre gezmişler.

Bir gece duracaktık ama sonra ölü zay ayılarının cesetleriyle karşılaştık. Önce karda topaklardan filizlenen cıvatalar gördüm. Ne olduğunu kontrol etmek için durdum ve parmak uçlarımda Euyn, Mikail ya da Royo olmaması için dua ettim. O kadar gergindim ki, karı fırçalarken nefes almakta bile zorlanıyordum. Sonra bir zaybear'ın çenesini ortaya çıkardım. Ölümüne korkarak geri çekildim. Ama asıl korkutucu olan Royo'nun da karın altında olabileceğini düşünmekti. Bulana kadar duramazdım. Onu bulana kadar.

Böylece gece boyunca sadece mecbur kaldığımızda durarak yol aldık. Bir süre kendimden geçtim. Bir şekilde eyerimde kaldım. Sora bizi doğru yönde ilerletti ve ben kısa bir uykudan atımın üzerine salyalarımı akıtarak uyandım.

Sora bir kez bile şikâyet etmedi, ama ölü zaybear'a ya da başka bir şeye neredeyse hiç tepki vermedi. Quu'da benimle birlikte koşmak için topladığı enerji çoktan gitmişti.

"Yıldızlar, siz ikiniz nereden geldiniz?" Mikail alnını ovuşturarak soruyor.

"Gökyüzü Kralı'nın Ziyafeti'nden," diyorum. Sora'ya bakıyorum. Gözleri hâlâ boş bakıyor. "Kont Seok en iyi dileklerini gönderdi."

Üç adam karşılıklı bakışıyor.

"Seok?" Royo ağzından kaçırır. "Sora ve kız kardeşinin sahibi olan adam mı?" Başımı salladım. "Aynen öyle."

İçten içe, Royo'nun burada durmasına, zarar görmemiş olmasına ve nefes almasına seviniyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Benimle konuşuyor olması bir bonus. Beni gördüğü için mutlu görünüyor.

Tamam, iyi, beni gördüğü için mutlu değil çünkü neredeyse hiç mutlu olmaz. Yine de beni gördüğü için rahatlamış görünüyor ve bu Quu'yu tek kelime etmeden terk ettiği zamana göre büyük bir gelişme.

Ayrıca az önce hayatımı kurtardı. Ama bunu birkaç kez yaptı.

Bir adım daha yaklaşıyorum, güneşi içine çekmek isteyen bir kış bitkisi gibi ona bakıyorum. Kar taneleri koyu kirpiklerine düşüyor ve paltosunun kapüşonunu tozluyor. Bakışlarını tutuyorum, ama sonra gözlerini kaçırıyor.

Acımı yutuyorum.

"Sen iyi misin?" Mikail Sora'ya soruyor.

O başını hayır anlamında sallıyor.

Mikail nefes alıyor. "Bizi takip ederek doğru şeyi yaptın. Ama yıldızlar, ayakların. Buraya kadar onlarla mı geldin?"

Sora omuz silkerek, "Onları gerçekten hissedemiyorum," diyor.

Mikail onu inceliyor, gri gökyüzüne karşı deniz mavisi gözleri parlıyor.

"İkinizi de hemen ısıtmamız gerek," diyor. "Düzgün giyinmediğinizde soğuk ısırgı hızla ortaya çıkabilir. Ve sen çok üşümüş görünüyorsun."

"Aşağıda, kıyıya yakın bir yerde bir ısınma kulübesi var," diyor Euyn.

Hepimiz onu takip ediyoruz. Tepenin zirvesine ulaştığımızda nihayet Cerome Gölü'nü görebiliyorum. Göl Yusan'daki Garda'dan çok daha küçük ama yine de devasa ve daha da önemlisi donmuş. Rüzgar karı buzun üzerinde sürüklüyor ve küçük kıvrımlar halinde dönerek yükseliyor. Gerçekten çok güzel ve bahse girerim sıcak havalarda daha da güzeldir. Gölün kıyısında tahtadan yapılmış birkaç kulübe görüyorum.

Ama bir tapınak göremiyorum.

Mikail, Bilgi Tapınağı'nın donmuş yüzeyin *altında* olduğunu söylemişti ama ben bir kubbe falan görmeyi bekliyordum. Nedense bu daha kötü.

Euyn yamaçtan aşağı inen ilk kişi. Yayını omzuna koyarken hepimize takip etmemizi işaret ediyor. Ayakları sert. Bu bir dağ değil, ama taze ve derin karda elbise botlarıyla tırmanmak zor.

Gizli bir kayaya takıldım ve öne doğru düştüm. Aşağı yuvarlanmadan önce Royo uzanıp beni yakalıyor. Güçlü bir eliyle karnıma vurarak beni durdurdu. Dengemi yeniden sağlıyorum ama kendimi sabitlemek için kullanabilmem için kolunu dışarıda bırakıyor. Kalbim doluyor ama gülümsememeye çalışıyorum. O diğer elinde bir baltayı tutarken ben onun pazularını tutarak yürüyorum.

Euyn önden gidiyor, ufku tarıyor. Mikail Sora'nın yanında kalıyor ama o da sürekli etrafına bakıyor. Ne olur ne olmaz diye boştaki elimi boynuma koyuyorum. Ve Royo her zaman bela arar. Sora dışında herkes tetikte.

Bir müştemilattan daha büyük olmayan ısınma kulübesine girmeyi başarıyoruz. Euyn kapıyı arkamızdan kapattı ve kilitledi.

Küçük kilidin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri yok ama kendini daha iyi hissettirecekse kimin umurunda?

Her duvarda birer tane olmak üzere dört bank ve ortada, yanına odun yığılmış bir soba var. Tam da ihtiyacımız olan şey. Meşe ve odun kömürü gibi kokuyor ve burası temiz ve kuru.

Euyn ateş yakmaya başlarken Mikail de Sora'nın ayaklarının dibine diz çöküp botlarını çıkarmasına yardım ediyor. Royo önümde durmuş, kaşlarını çatarak ayakkabılarıma bakıyor.

"Bunlarla yürüdüğüne inanamıyorum," diye homurdanıyor. "Fazla seçeneğim yoktu." Omuz silkiyorum.

Başını sallayıp yanımdaki banka oturuyor, sonra da kucağına vuruyor. Ona bakıyorum.

"Bana ayağını ver," diyor.

Şaşıarak bankta dönüyorum ve botlarımı önüme koyuyorum. Onları çözmeye çalışıyor ama sinirleniyor. Ağır eldivenlerini kenara fırlatıyor, sonra bağcıklarını çözüyor ve botlarımı kaydırarak çıkarıyor. Çoraplarım sıırıslam olduğu için onları da çıkarıyor. Sonra ellerine nefes veriyor ve onları ayaklarıma koyuyor.

Avuçlarının sıcaklığı inanılmazdı. Şu ana kadar ayak parmaklarımda ne kadar üşüdüğünü fark etmemiştim. Parlak kırmızılar ve onları normalde hissettiğim gibi hissedemiyorum. Royo uzun, dar ayaklarıma masaj yapıyor, o kadar çok odaklanıyor ki kaşlarının arasında çizgiler oluşuyor. O kadar sevimli ve tatlı ki gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hayatımda hiç böyle ilgi görmemişim.

Sobadaki ateş harlanmaya başlıyor. Herkes sessiz ama memnun bir şekilde. Dördüne bakıyorum. Keşke hepimiz sonsuza kadar burada kalabilsek.

-Royo'nun elleri üzerimde, hepimiz güvende ve sıcakız. Ama yapamayız. Hayat kısacık anlardan ibaret ve bu da yakında sona erecek.

Tapınağa girmeli ve bir savaş başlatmalıyız. Ama şimdilik kar fırtınasında ateşimiz var.

Uykum gelmeye başladı, beni uyanık tutan gerginlik ve endişe azalıyor. Başım sallanıyor ve bununla mücadele etmeye çalışıyorum. Kısa at uykumdan sonra tılsım yorgunluğunun en kötüsünü atlattım ama şimdi de neredeyse iki gündür ayaktaım.

Uykulu bir halde uzanıp Royo'nun elini okşuyorum. Elini çekmeden önce birkaç saniye hareketsiz kalıyor.

Kalbim kırılmamış gibi davranıyorum.

Boğazını temizliyor ve dik oturuyor. "Ateş yardımcı olacaktır."

Royo ayağa kalkıyor ve eldivenlerini tekrar giyiyor. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Benimle ilgilendi ve bunu yapmak zorunda değildi. Şimdilik bu kadar yeter. Botlarımı ve çoraplarımı kurumaları için sobanın yanına koyuyor.

Keşke herkese ihanet etmeyi planlamamı unutabilse. Yani, gerçekten, buradaki herkes öyle değil mi? Ama belki de bu ondan çok fazla şey istemek olur.

Sonra tekrar, kız arkadaşını öldürdüğünü hatırlasam iyi olurdu. Sol'da sorumlu değilmiş gibi görünmek için yalan söyledi - taht odasında öyle söylediler. Yine de göğsümde bir şeyler kabarıyor. Şüpheyne çok benziyor ama muhtemelen sadece açlık. Umarım ihtiyacımız olanı çabucak buluruz da kasabadaki ekmekçiye ziyaret edebiliriz.

Ayaklarımı sobanın yanına uzatıyorum ama yakacak kadar yaklaşmıyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda ayak parmaklarımı tekrar hissedebiliyorum.

Kulübenin sadece bir küçük penceresi var ve o da göle bakıyor. Mikail elinde bir şeyle pencerenin yanında duruyor. Ne olduğundan emin değilim ama yeşil ve pırıl pırıl parlıyor. Yeşim taşı olduğunu düşünüyorum, ama o mücevherleri pek sevmez ve bu bir değerli taştan çok daha büyük. Yine de bir taş gibi parlatılmış.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Büyükelçi Zeolin'den çaldığım bir anahtar," diyor ve bana göstererek. "Bilgi Tapınağı'nın kapısına ait olabileceğini düşünüyoruz."

Bunun ne kadar uygun olacağını düşünürken ellerimi kalçalarımı kaplayan dantel ve ağır saten üzerinde gezdiriyorum. Büyükelçi Zeolin

ama sanırım görünüş aldatıcı olabiliyor. Yine de, bu gördüğüm hiçbir anahtara benzemiyor. Neredeyse yuvarlak, ama birçok çentiği var. Ve eğer tapınağa gidiyorsa, kapı nerede?

Sora, küçük ayakları ateşin yanında olan Mikail'e bakar. Ayakları, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mükemmeldir. Ama ayak parmaklarından birkaçı o kadar koyu kırmızı görünüyor ki neredeyse kararmışlar. Bu iyi bir şey olamaz.

"Büyükelçi buzda balık tutmaktan bahsetti," diyor. "Bir göl kenarında ısınma kulüpleri olduğundan bahsetti. Sanırım bu gölü kastetti."

Mikail ve Euyn karşılıklı bakışıyorlar. Royo'yu bana bakarken yakalıyorum. Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve görmemiş gibi yapıyorum.

"Bu bir ipucu muydu yoksa bir tuzak mı?" Euyn sakalını sıvazlayarak soruyor.

"Söylemesi zor," diye yanıtlıyor Mikail. Sonra gözlerini pencereden dışarı diyor. "Öğrenmek üzereyiz-birisi gölün üzerinde yürüyor."

Hepimiz silahlara sarılarak hareket ediyoruz; Sora bile bir hançer alıp ustalıkla sallıyor. Euyn da Mikail'e pencerede katılıyor, yayı dolu.

Beklerken midem bulanıyor. Khitanlı muhafızlar mı? Seok bizi takip mi etti?

"Bu bir rahip," diyor Euyn. "Ya da en azından gri cüppeli biri."

Bankın üzerinde durup diğerlerinin başlarının üzerinden bakıyorum ama gökyüzü de gri olduğu için bir adamı zar zor seçebiliyorum. Gözlerimi kısıyorum ve hareket arıyorum. Mikail haklı; biri buza doğru yürüyor. Tapınağa nasıl gireceğini merak ediyorum ama biz de bunu öğrenmek için bekliyoruz.

Ayaklarını ısıtmaya devam etmek için oturmuş olan Sora dışında hepimiz pencereyi dolduruyoruz. Sanırım onun botları benimkilerden bile daha az kullanışlıydı. Ayak parmaklarını kaybedebilir ama umurunda olduğunu sanmıyorum.

"Takip etmeliyiz," diyor Mikail. "Euyn, onu görüş alanında tut. Royo, Yıldızlar Krallığı adına, daha sessiz ol."

Royo avuçlarını açarak kendini işaret eder.

"Önce ayağının dışını yere koy ve tabanını düzleştirmek yerine adımını yuvarla," diyorum. "Bunun yardımı olur."

Royo şaşırmış görünüyor ama başını sallıyor.

Euyn sırt çantasından kuru çoraplar çıkarıyor, Sora ve ben önce onları, sonra da botlarımızı giyiyoruz. Benimkiler hâlâ nemli ama kalın çoraplarla eskisinden daha iyi.

Ta ki dışarı çıkana kadar. Kar hemen botumun içine tekrar yağıyor. İç geçiriyorum. Bundan sonra kışlık bot almam gerekecek.

Euyn önden gidiyor ve biz de kıyıda tek sıra halinde onu takip ediyoruz. Rahipten epey uzaktayız, elli metre ya da daha fazla. Fark edilmemizden endişe ederdim ama hepimiz beyaz tepelere karşı beyaz kürk giyiyoruz ve hâlâ kar yağıyor. Ondan yeterince uzakta kaldığımız sürece fırtına bizi gizleyecektir.

Euyn buzun üzerine çıkmamız için bir kolunu sallıyor, sanırım rahip daha uzağa gittiği için. Euyn'un onu nasıl görebildiğinden bile emin değilim, ama olağanüstü bir görüşü var.

Royo göle adım atmakta zorlanıyor, ayakları kayıyor. "Sadece ayaklarını kaydır," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve deniyor. Daha iyi oldu.

Suyun üzerinde yürümek tuhaf. Kırılıp göle düşeceğimizi düşünüp duruyorum ama yüzey bizi tutuyor. Şimdilik.

Sora süslü botlarıyla zorlanıyor ve Royo da ayağı kaymadan yürüyemiyor gibi görünüyor ama yine de ilerleme kaydediyoruz. Rahibin peşinden gidiyoruz, Euyn aniden kendini yere atıp dümdüz yatana kadar buz üzerinde ayaklarımızı sürüyerek ilerliyoruz. Hepimiz yere yatıp aynı şeyi yapıyoruz. Rahip durmuş ya da bizi fark etmiş olmalı.

Donmuş gölün üzerinde uzanırken başımı yukarıda tutuyorum ve sonunda rahibi görüyorum. Kızıl saçlı ve kel bir adam. Cübbesi rüzgarda dalgalanıyordu. Bir an için bizi gördüğünü düşünüyorum ama arkasını dönmüyor. Onun yerine kayboldu.

Göz kırpıyorum. Ortadan kayboldu.

"On Cehennem, bu da ne?" Royo fısıldıyor.

Tam olarak benim düşüncelerim.

Bölüm Yirmi Dört

MİKAİL

CEROME GÖLÜ, KHITAN

Bu ilginçti.

Ayağa kalkıyoruz, silahlı ve tetikteyiz. Aeri'nin elinde bir fırlatma bıçağı var, Euyn yayıyla bir hedef arıyor ve benim elim kılıcımda, ama hiçbir şey yok. Ve sorun da tam olarak bu. Rahip nasıl ortadan kayboldu?

Onu en son gördüğümüz yere koşuyoruz, artık gizlilik konusunda endişelenmiyoruz. Royo'nun ağır adımlarıyla buzu parçalayacağından biraz endişeliyim. Gölün neredeyse bir aydır donmuş olması iyi bir şey.

"Buralarda durduğunu sanıyordum," diyor Aeri. "Nereye gitti?"

Ben de öyle düşünmüştüm ama bu olamaz. Sadece kar ve buz var. Bir şeyleri atlıyor olmalıyız, insanlar öylece ortadan kaybolmaz.

Kaybolduğunda, düştüğünü düşündüm, ama öyle olsaydı, bir delik olurdu. Evet, göl tekrar donardı ama anında değil. Eğildim ve elimle buzu yokladım. O kadar kalın ki aşağıdaki suyu göremiyorum. Eğer düştüyse, bir kırılma, en azından ince bir nokta olması gerekirdi ama hiçbir şey yok.

Euyn buz boyunca iz sürüyor, diğerleri de etrafa bakmaya devam ediyor. "Kaçırduğımız bir şey olmalı," diyorum.

Uzaktaki tepenin kenarına bakıyorum. Oraya doğru ilerliyorum ama orada bir kapı olması mümkün değil. Kıyıdan yirmi ya da otuz metre uzaktayız. Rahip Aeri gibi hareket etse bile, yine de tepenin yamacına ulaşmış olamaz. Belki bir tuzağa, bir asansöre basmıştır diye düşünerek yukarı bakıyorum ama sadece gri gökyüzü ve kar var.

"Tapınağıma kimsenin girmesini istemeseydim, kapıyı gizlerdim," diyor Aeri. Etrafta dolaşırken benden çok kendisiyle konuşuyor. "Bekle. Mikail, anahtarı görebilir miyim?"

Cebimden çıkarıp ona uzatıyorum. Avucunda tartıyor, tekrar anahtara ve sonra bana bakıyor.

"Bu yeşim taşı değil," diyor. "Ne?" diye soruyorum. "Ne?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Üzgünüm, bize ilk gösterdiğinde yeşim taşı olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Zümrüt de değil, ağırlığı ve rengi farklı. Bu neredeyse içi boşmuş gibi hissettiriyor." Elini aşağı yukarı hareket ettiriyor ve sonra gözleri büyüyor. "Veritit olabilir." Gökyüzüne doğru tutuyor. "Evet, sanırım öyle."

Aeri anahtarı havaya kaldırıyor ve sonra sertçe buza vuruyor. Sanki göle girmeye çalışıyormuş gibi.

"Yüce Tanrılar, ne yapıyorsunuz?" Euyn son anda yayını ondan uzağa doğrultmayı hatırlıyor.

Sözcükler ağızından çıkar çıkmaz buz sallanır ve yeşil bir anahtar deliğiyle birlikte cam bir kapının mükemmel köşeleri görünür. Royo ve Sora geri sıçrar. Euyn dikkatle inceliyor. Başımı sallıyorum.

Yıldızlar, bu imkansız.

Daha önce orada hiçbir şey yoktu. Bundan eminim. Buzu hissettim, çatlak yoktu, anahtar deliği yoktu. Ama şimdi bir kapı ve bir kilit var, gün gibi açık.

Aeri'ye bakıyorum. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Bunu yapmayı nereden biliyordu?

"Sormalı mıyım?"

Başını eğerek bana bakıyor. "Hiç veritit görmedin mi?" "Hayır."

"Garip," diyor. "Her neyse, nadir bulunan bir taştır ama mücevher değildir. Gerçeği arayan bir taş olarak bilinir; aynı malzemeden yapılmış diğer taşları ortaya çıkarır. Kilit ve kenarlar da verititten yapılmış olmalı. Gerçekten zekice."

Aeri eğilir ve anahtarı kilide sokar. Tam oturur. Nefes veriyor ve bileğini çeviriyor. Nefesimi tutuyorum ve inanılmaz bir şey bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Hem de hiç.

"Bu... sıkışmış." Kaşlarını çatıyor, anahtarı çıkarıyor ve tekrar deniyor ama sonuç aynı. "Bu çok garip."

Diz çöküp deniyorum. Anahtarın dönmesini bekliyorum ama onu da hareket ettiremiyorum. Sola ve sağa doğru deniyorum, sonra anahtarı çıkarıp ters çevirerek tekrar deniyorum. Hiçbir şey fark etmiyor. Acaba kilit dondu mu yoksa rahip mi engelledi?

Royo yanıma geldi. "Sorun ne?"

"Kilidi açamıyoruz," diyor Aeri.

Eğiliyor, ben de denemesi için hareket ediyorum. Belki kas gücü yardımcı olur. Olmazsa, kapıyı kırması için ona ihtiyacımız olacak. Ama en azından artık kapının nerede olduğunu biliyoruz - gölün ortasında.

Royo elini anahtarın üzerine koyar, çevirir ve kilit klik sesi çıkarır. Kalın, buzlu cam kapı aşağıya doğru açılır ve zifiri karanlığa giden beyaz merdivenler ortaya çıkar.

Yıldızlar.

Gözlerimi kırıştıtarak bir adım geri atıyorum. Sonra şaşkınlığımı üzerimden atıyorum.

Eğer rahip de aynı türden bir anahtar kullandıysa, bu onun ortadan kaybolmasını açıklıyor. O kapıdan geçerken tek gördüğümüz buzdu.

Ama anahtar neden Royo için döndü? Her yolu denedim.

"Önden buyurun," dedi Aeri bana. Royo bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

İkisi de gölün ortasındaki bir kapıdan ilk giren olmak istemiyor ve onları suçladığımı söyleyemem.

Duraksıyorum ve Aeri'nin bize yine tuzak kurup kurmadığını düşünüyorum. Bizimle nerede buluşacağını biliyordu, kapıyı nasıl bulacağını ve anahtarı nasıl kullanacağını çözmüştü ve tüm bunlar anahtarı ilk başta bulmak kadar tesadüfi görünüyor. Ama ona gölde olacağımızı söylemiştik. Ve anahtarın işe yaramasına şaşırması görünüyordu.

Hayır, o sadece çok iyi bir mücevher hırsızı. En azından ben öyle umuyorum.

Merdivenlerden ilk ben iniyorum, Euyun yayıyla omzumun arkasında. Zaybears'ı öldürmek bizi tekrar birleştirdi, şiddetin her zaman yaptığı gibi. İnançları zaman zaman dehşet verici olsa da aynı zamanda gelişiyor. Ya da ben buna inanmak istiyorum.

Kızlar takip ediyor ve en son Royo geliyor. Kapıyı arkamızdan büyük bir gürültüyle kapatıyor.

Ne oluyor lan?

Dördümüz de durup ona baktık. Sonra içerisinin bir şekilde birbirimizi görebileceğimiz kadar aydınlık olduğu aklıma geliyor.

Artık sürpriz unsurundan tamamen yoksun olduğumuza göre, kılıcımı çekip mermer merdivenlerden aşağı iniyorum. Merdivenler kaygan ama sanki beyaz taş içeriden aydınlatılmış gibi. Merdiven bir süre daha devam ediyor.

uzakta, hafif kıvrımlı. Sonunu göremiyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bariz bir tuzak gibi geliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Merdivenlerin dibine kadar saldırıya uğramadan geldiğimizde şaşıyorum. Dışarı çıktığımızda, Bilgi Tapınağı'nın cam kubbesinin içindeyiz. Bu da suyun altında bir avluda olduğumuz anlamına geliyor.

Bu... inanılmaz.

Tanrıların yeryüzünde yapılar yarattığına dair efsanelere hiç inanmamıştım, çünkü tanrılar neden mimariyle ilgilenirler ki, ama etrafa baktıkça burası fikrimi değiştiriyor. Kralın Arenası'nı insanların inşa ettiğinden emin olsam da, bunu insanların nasıl yaptığını anlayamıyorum. Kubbenin yan tarafındaki cama dokunuyorum, nasıl tuttuğunu merak ediyorum. Etrafımızda karanlık bir su var ve parlayan balıklar yüzüyor, ama biz kuruyuz. Önümüzde şaşırtıcı beyaz mermer bir tapınak duruyor. Meşaleler yanıyor, içini aydınlatıyor. Avluda küçük ağaçlar büyüyor, lamba direkleri alanı aydınlatıyor ve bunların hiçbiri mümkün olmamalı.

"Nasıl?" Aeri fısıldıyor. Yanından geçen balıklara bakıp seviniyor ve Royo onun sevincine neredeyse gülümseyecek.

Kendinde olmayan Sora bile etrafına bakıyor, menekşe rengi gözleri merakla dolu.

Yüzünü gördüğüm anda Seok'un kız kardeşini satmış olabileceğini anladım, ya da daha kötüsünü. Güney kontunun Khitan'da olduğunu ona söylemediğim için pişmanım. Onu uyarmalıydım ama ziyafete geleceğini düşünmemiştim. Zeolin bunun sadece bir söylenti olduğunu söylemişti. Yine de gafil avlanmasına izin verdiğim için içimi suçluluk duygusu kemiriyor.

Zeolin'in düşünceleri beni gerçeğe döndürdü. Bu tapınağın anahtarı o n d a y d ı ve onda olmamalıydı. Benim bulmam çok uygun oldu. Kendime geliyorum.

"Bir arada kalın," diye fısıldadım.

Şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve gözlemliyorum. Tapınağa girmenin bu kadar kolay olduğuna inanmıyorum. Euyun tanrıların bizim tarafımızda olduğunu söylerdi ama bunun doğru olması için birkaç kez neredeyse yeniyorduk.

Tapınağa dikkatlice yaklaşıyoruz. Euyun şüpheciliğini anlıyor ve yayı hazır bir şekilde tarıyor. Royo'nun baltası omzunda.

Tüm Bilgi Tapınakları dört orijinal diyarın unsurlarını taşır - Wei'nin beyaz mermeri, Kitan'ın yaldızlı kubbeleri, Yusan'ın çeşmeleri ve Gaya'nın ahşap kapıları. Gaya eskiden dünyanın en uzun siyah ağaçlarına ev sahipliği yapardı. Kan Festivali'nin sonunda Joon kadim ormanı yok etti.

Ama bu kapılar katliamdan daha eski. Siyah ahşap otuz metre yüksekliğe ulaşıyor ve efsanevi bilgi ağacını tasvir eden özenle oyulmuş.

Yaklaştığımızda pirinç kolu çekiyorum ve içeri giriyoruz. Ama kapıyı açar açmaz bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark ediyorum.

Bölüm Yirmi Beş SORA

BİLGİ TAPINAĞI, KHITAN

Bu tapınak tanrıların gerçek bir hediyesi. Hayatım boyunca muhteşem yerlerde bulundum ama hepsi bunun yanında sönük kaldı.

Eğer bir erkek olsaydım, Bilgi Tanrısı'nın rahibi olur ve günlerimi bu kubbenin altında mutlu bir şekilde geçirirdim. Ve Daysum da buna bayılırdı. Güneşli bir pencere kenarında oturup kitap okumaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur. Yoksul çocuklardık, bu yüzden sahip olduğumuz tek şey yırtık pırtık bir masal kitabıydı, ama her okuduğunda sanki ilk kez okuyormuş gibi çanlar çalınca kadar onunla otururdu.

İçimi keskin bir hüznün kaplıyor, çünkü Daysum'un şu anda nerede olduğunu biliyorum.

Burnumu çekiyorum ama etrafımız tamamen sessiz olduğu için ses çıkarmamaya çalışıyorum. Yanlış hissediyorum. Bu tapınaklar sessiz olmalı ama böyle değil.

Kapıdan girerken saygıyla eğiliyorum. Royo da öyle. Diğerleri öylece içeri giriyor. Aeri geç hatırlıyor ve hemen diz çöküyor ama ne Euyn ne de Mikail duraklıyor. Sanırım bir yarı-tanrı ve bir iblis dua etmiyor -Mikail yarı-tanrı.

Muhteşem bir büyük salonun ortasında büyük bir fiskiye su fişkirtiyor. Tavanlar, artık aşına olduğumuz Kitan tarzında yaldızlanmış boyalı kubbelerle tepemizde yükseliyor. Bu kata tamamen açık ikinci bir kat daha var.

-Neredeyse odanın etrafını saran devasa bir balkon gibi. Zemin, Qali Sarayı'ndaki taht odası kadar güzel ve süslü mozaiklerle kaplıdır. Duvarlardaki binlerce rafta, pırıl pırıl beyaz mermerden oyuklarda sayısız kitap ve parşömen yer alıyor. Ama arka duvarda bir tutam kırmızı var.

Nefesim kesildi. Cehennem Krallığı. Bu kan mı?

İçeri dikkatlice giriyoruz, sorun var mı diye bakıyoruz. Bu görkemli tapınakta bir şeyler yanlış.

Rahipler nerede?

Odanın ortasına, ortadaki çeşme ve sunağın yanına ulaşıyoruz. Büyük salonun orta noktasından iki oda daha görünüyor.

sağa ve diğeri de sola.

Sağ tarafı gösteriyorum. O oda yerden tavana kadar parşömenlerle dolu gibi görünüyor, ama ürperiyorum ve o taraftan uzak durmak istiyorum. Yani gitmemiz gereken yer orası.

Umarım bir gün tehlikeden kaçabiliriz ama şimdilik tehlikenin içinden geçmemiz gerekiyor.

Mikail ve Euyn silahlarını hazırlıyor ve Royo iki elini de baltasına götürüyor. Parşömen odasına doğru sürünüyoruz, koyu kırmızı bir zemine ulaşana kadar mozaik karolara basıyoruz.

Nefesim kesildi. Kırmızı çünkü kan denizi.

Parşömenler odayı dolduruyor, bazıları sıırıslıklam. Birçoğu yok edilmiş, bıçaklarla parçalanmış.

Rahipleri bulduk. Hepsi burada. Ve hepsi öldü.

Bölüm Yirmi Altı TIYUNG

BOŞ HAPISHANE,
YUSAN

Ben yaşıyorum.

Hana beni zehirlemedi. Midem bir kerede çok fazla zengin yemek yemekten dolayı isyan etti. O kadar uzun süre ekmek ve sudan başka bir şey yemedikten sonra et ve peyniri işleyemez hale geldim. Neredeyse bir gün boyunca acı çektim, ancak rahatsızlığım geçti ve beni hayatta ve hala Idle'da bir mahkum olarak bıraktı.

Hayatta kaldıktan sonra kendimi Hana'yı görmeyi umarak yemek yerinde beklerken buldum. Sora hakkında daha fazla bilgi paylaşması için dua ediyorum. Diğerleri hakkında. Tüm bilgiler duymak istediğim şeyler olmayacağından değil. Hana'nın kardeşini serbest bıraktığımı bilmesi beni heyecanlandırmadı ve Sora'nın Altın Yüzük'ü çalmak için Khitan'da olduğunu bilmek daha da kötü. Diğerleriyle birlikte olduğunu varsayıyorum ama bilmiyorum.

Sürekli nöbet tutmama rağmen Hana'yı göremiyorum. Uykuya dalıyorum, sonra uyanıp tekrar bekliyorum ama su ve bayat ekmek tepsilerimi getiren gardiyanlar dışında kimse gelmiyor. Hayal kırıklığı tuzlu bir yara gibi acıtıyor.

Her ayağa kalktığımda onu görmeyi umuyorum ama sonra hiçbir işaret olmadan uykuya dalıyorum. Umut ve depresyon döngüsü devam ediyor, ta ki yavaş yavaş geri dönmeyebileceğini anlayana kadar. Belki de söylemesi gereken her şeyi söylemiştir. Belki de aradığı bilgiye sahip değilim ve bu yüzden bana ihtiyacı yok. Ya da belki de onu tamamen hayal ettim. Belki de o kadar çaresizdim ki bunların hepsi ayrıntılı bir halüsinasyondur.

Mektubu cebimde tutuyorum. Hayır, bu hâlâ bende. Kâğıdın canımı acıtana kadar avucuma batmasına izin veriyorum ve bunun gerçek olduğundan emin oluyorum. Hana buradaydı, bunu bana o verdi ve Sora yazdı.

Bir sonraki yemek saatinde Hana hâlâ ortalıkta görünmeyince umutsuzluğa kapılıyorum. Sora ile bir gelecek hayal etmeye çalışsam da, kalbimi tutamıyorum.

Yere yığılıyorum ve bir sonraki ekmek turunu es geçiyorum. Açım ama ne anlamı var ki? Neden devam edeyim ki?

Anahtarlar kapıda şingirdiyor ve kilit dönüyor. Önce bir şeyler duyduğumu sanıyorum, ama sonra kapı açılıyor ve ben yolumdan çekilmek zorunda kalıyorum. Kalbim hızlandı. Hana geri döndü.

Ya da biri beni öldürmeye geliyor.

Kapıyı açtıklarında gözlerimi kapatmayı öğrendim ve bu en azından ışığa alışmama yardımcı oluyor.

Yere bakıyorum ve nöbetçi botları görünüyor. Derin bir nefes alıyorum, kendimi korumaya çalışıyorum ama sonra elbise botları ve bir pelerin görüyorum. Hana elinde küçük bir fenerle beliriyor. Muhafızları kovuyor.

"Sizi gördüğüme şaşırdım," diyorum, sesim kullanmadığım için cızırtılı.

Ses tonumu soğuk tutarak onunla konuşmaya ne kadar hevesli olduğumu gizlemeye çalışıyorum. Buraya en son ne zaman geldiğinden emin değilim. Belki o bana söyler.

"Günlerdir yoktun," diye ekliyorum. Yüzüne bakıyorum. İnkâr etmiyor, demek ki günler olmuş. Zaman kavramını biraz olsun koruyabildim.

"Geri dönmeyecektim," diyor Hana. "Sonra bir şey fark ettim."

"Neydi o?"

"Yalan söyleyecek kadar zeki değilsin."

Bunu bir hakaret olarak söylüyor ama bana dürüst olduğumu söylüyor, ben de omuz silkiyorum.

Beklediği tepki bu değildi. Hana başını eğdi ve sonra bir başka bez çuvalı yere attı.

Yiyecek.

Açmak için yere dalıyorum, bu noktada bir asilzadededen çok vahşi bir hayvan gibiyim. Burnunu tiksintiyle kırıştırdı. Sora da bir keresinde bana öyle bakmıştı, yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı. Bu Tamneki'ye gitmeden önceydi, onu nihayet önemsedığıme ikna etmeden önce. Babam gibi olmadığımı.

Onu düşünmek beni duraksatıyor. Şu anda bir yemekten daha önemli olabilecek tek şey Sora.

"Sora iyi mi?" Yukarı bakarak soruyorum. Hana başını sallıyor.

Kendimi çiğnemeye zorlayarak yemeye başlıyorum. Et o kadar lezzetli ki çektiğim acıya değecek ama daha küçük ısırıklar almak mideme iyi gelecek.

"Her halükârda yaşıyor," diyor Hana. "Gerçi baban da Kitan'da."

Bu çok garip. Babam gençken çok seyahat eder, dünyanın uzak köşelerini görürdü ama şimdi Gain'den pek ayrılmıyor.

Bir parça peynir koparıp ağzıma atıyorum. "Neden?" İç geçiriyor.

"Hiçbir işe yaramayacaksın, değil mi?"

Sesi hem hayal kırıklığına uğramış hem de şaşırmamış gibi çıkıyor.

"Seok sadece istediği şeyleri paylaşır," diye hatırlatıyorum ona. "Benim bilmem gerektiğini düşündüğü şeyleri. Bunu biliyorsun."

"Oosant'taki deponun sahibi o muydu?" diye soruyor.

Duraksıyorum, depoyu bilmesine şaşıyorum, gerçi casussa şaşırmamalıyım. Ben de Oosant hakkında aynı şeyi merak etmiştim. Yasadışı laolide bir milyon altın mun bulunduracak kadar parası ve gücü olan sadece dört adam var ve babam da onlardan biri.

"Oraya gidene kadar Oosant hakkında hiçbir şey duymamıştım. Kayıtlarında yok ama bu mümkün. Uyuşturucuların üzerinde kraliyet amblemi vardı, bu da Gaya'dan getirildikleri anlamına geliyor. Bu miktarda bir kaçakçılığın önünde engeller olacaktır ama söz konusu bile olamaz."

"Tabii taç için değilse." Hana yeniden bana odaklandı. "Bak ne diyeceğim. Seninle bir anlaşma yapalım. Bana Gain'den ayrılmadan önce bildiğin her şeyi anlatacaksın, ben de sana yemen için yiyecek, görmen için ışık ve hatta akıl sağlığını kaybetmemen için yazman için kâğıt getireceğim. Seok ve işleri hakkında bildiğin her şeyi bana anlat, ben de sana zaman kazandırırım."

"Bana zaman kazandırır mısın?" Kendimi yağlı, kurutulmuş sosis ve yumuşak peynirden yavaşılatıyorum. Bana bir muhallebi çöreği bile getirdi ama onu sona saklıyorum. "Bu ne demek oluyor?"

"Burada ölmen gerekiyor. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama yakında."

Donup kalıyorum, aklım yetişmeden kalbim güm güm atıyor. Peynir boğazımda düğümleniyor. Hana bunu o kadar rahat söylemişti ki, sözlerini tamamen özümsemem bir saniye sürdü. "Kral ölümümü mü emretti?"

Başını salladı. "Emri bugün duydum. General Salosa infaz değil de kaza ya da hastalık süsü vermemi söyledi. Hapishane gardiyanlarını elimden geldiğince oyalayacağım... ama tam bir ay alabileceğimi sanmıyorum."

Boğazımda safra birikiyor ve az önce yediğim bütün güzel yemekleri kusmak istiyorum. Bana bir ay kazandıramazsa, Sora Yusan'a dönmeden öleceğim anlamına geliyor. Ne olursa olsun, onu bir daha asla göremeyeceğim. Gözyaşlarım sel oldu

Gözleri ve ben de onları kokluyorum. Tek istediğim buydu; onunla birlikte bir hayat için sadece bir şans. Kesinlik bile değil, sadece bir fırsat. Ve şimdi asla olamayacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve kaybımın yasını tutmak için bir an duruyorum. Yaptığım her şey, yapmaya hazır olduğum her şey, zaman yüzünden hiçbir şey ifade etmiyor. Hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ama dışarı çıkmalarına izin vermiyorum. Sanırım zaman insanın tüm çabalarını boşa çıkarıyor.

"Sora," diye fısıldıyorum. Sonra gözlerimi açıyorum.

Hana irkiliyor ama bana saldırmıyor. Onun yerine beni inceliyor. Ağzı açılana kadar gözleri keskin.

"Aman Tanrım, ona aşık olmuşsun," diyor.

İnkâr etmeye zahmet etmiyorum, ne fark eder ki?

"Onu ilk gördüğüm andan beri," diyorum. "Daha çocuktuk ve Daysum'u eteklerinin arkasına saklamaya çalışıyordu."

Hana bir adım daha yaklaşıyor. Bana vuracağını düşünerek kendimi destekliyorum ama onun yerine eğiliyor. "Onu kurtarmama yardım edebilirsin. Ne kadar çok şey bilirim, onlara o kadar çok yardım edebilirim. Ve şimdi alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var. Bu görevin asla başarılı olmaması gerekiyordu. Birileri onlara ihanet ediyor."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ama duraklıyorum. Bunların hepsi bir yalan, zeki bir casusun planı olabilir, ama bu Hana. Sora'yı sevdiğini biliyorum, bu kadarı doğru. Baştan başlamaya karar veriyorum ve bunun ona bir şekilde yardımcı olması için dua ediyorum.

Ben daha konuşmadan, iku'nun iniltili şarkısı hücreyi sarsıyor. Hana'nın gözleri duvarlara doğru kayıyor. Bu ses onu şaşırttığına göre burada fazla kalmamış olmalı. Ben buna o kadar alışmışım ki yankıların kaybolmasını bekliyorum.

"Sora'nın babası, babam ne fiyat teklif ederse etsin onu satmayı reddetti," diye başlıyorum. "Kızları almaya kararlı olan babam, Chul Sora'yı satmazsa tüm ailesini öldürmekle tehdit etti."

Hana feneri yere bırakır.

Yirmi Yedinci Bölüm

SORA

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Euyn parşömen odasını tehditlere karşı araştırıyor ama ben gözlerimi zeminin ortasında yatan sekiz rahipten alamıyorum. Yaşları yirmi ile yetmiş arasında değişiyor. Üçü kadındı. Ve hepsi yavaş yavaş ölmüştü.

Baktıkça tüylerim diken diken oluyor. Hepsinin ağzı sanki birlikte bir şey okuyormuş gibi açık ama huzurlu görünüyorlar. Ölümü kabullenen bir bedenle, onunla acı içinde savaşılan bir beden arasındaki farkı gördüm.

Parşömen odasından çıkıyoruz ve tapınağın geri kalanını silahlarımızı çekerek arıyoruz çünkü bunu her kim yaptıysa hâlâ burada pusuya yatmış bekliyor olabilir. Bütün Yoksa'ları katledecek kadar cesur olan birinin kaybedecek hiçbir şeyi yoktur ve bu yüzden son derece tehlikelidir.

Arka duvardaki kan sıçramasının yanında yere yığılmış bir cesedin yanından geçiyoruz - dokuzuncu rahip. Neden diğerleriyle birlikte olmadığını anlamıyorum ama o da gözleri açık bir şekilde ölmüş. Bu gülümsüyor.

Bir ürpertiye daha atlatıyorum.

Yoksa'ların hepsinin orta kısımlarında ölümcül, acı verici bıçak yaraları var. Yalnız rahibin de boynu kesilmiş.

Beşimiz çeşme sunağında durduk. Aeri ve ben nefesimizi tutuyoruz. Bu kadar çok ölüm görmek insanın ruhunu tüketiyor. Ve ben çok yorgunum. Bütün gece at sürmekten yoruldum, asla güvende olamamaktan yoruldum, her zaman sebat etmek zorunda olmaktan yoruldum. Ama kardeşimi kurtarmanın tek yolu kraliçeye ulaşmak. Başım dik, dimdik duruyorum. Devam etmeliyiz.

Kendimizi toplayıp sol taraftaki odayı arayacağız. Neyse ki burada ceset yok ama oda yağmalanmış. Okuma masaları devrilmiş, ciltler parçalanmış. Kâğıtlar, diğer odada kanın yaptığı gibi yer karolarını gizliyor. Kaç kitabın yok edildiğinden emin değilim -muhtemelen yüzlerce.

Tanrım, Daysum ve ben çocukken yüzlerce kitapla neler yapardık.

Birisi bir şey arıyordu. Ne olduğunu ya da neden olduğunu hayal bile edemiyorum. Başarılı olup olmadıklarını söylemek de imkânsız.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Mikail rahatlıyor, kılıcını kınına sokuyor. "Mesafe Kuralı'nın istisnalarını bulacağız."

"Burada nasıl bir şey bulacağız?" Royo etrafı işaret ederek soruyor.

İyi bir noktaya değindi. Bu tapınakta yüz bin kitap ve bunun beş katı kadar parşömen olmalı. Doğru hatırlıyorsam, tapınaklar sadece Kitan'ın değil, Wei, Yusan ve Gaya'nın da tarihini barındırıyor. Ejderha Lordu'nun dört orijinal krallığı -bin yıllık insan egemenliğinin eksiksiz bir tarihi.

Yukarıya ve etrafa bakıyorum. Tüm muson mevsimini okuyarak geçirsek de aradığımızı bulamayabiliriz. Planımız her zaman rahiplerin hayatta olmasına ve bize yardım etmeye istekli olmalarına bağlıydı.

Kulağım çınıyor, parmaklarım buz gibi oluyor. Zamanımız yok. Kaybettiğimiz her saniye Daysum ve Ty'nın acı çektiği bir saniye daha demek. Birini ya da ikisini sonsuza dek kaybedebileceğim bir an daha.

"Neden ondan yardım istemiyoruz?" Aeri yukarıyı işaret ediyor.

İkinci katta, bir kütüphane merdiveninin altında sinmiş bir rahip oturuyor. Takip ettiğimiz kişiyle aynı kel noktaya sahip, bu da nasıl hâlâ hayatta olduğunu açıklıyor.

Buraya yeni gelmiş.

Mikail adamla Kitanca konuşuyor, yardım istiyor ve güvenlik sözü veriyor. Yıllardır duymadığınız bir dilin aniden geri gelmesi çok komik. Eski bir arkadaşla konuşmaya başlamak gibi.

Tek kelime konuşmasa da rahip sonunda döner merdivenden aşağı iner. Orta yaşlı, orta boylu, çekingen bir havası olan bir adam. Bir savaşçı ya da kılıç değil, bir bilgi rahibi olduğu kesin. Euyn bile onun bir tehdit olmadığını fark eder ve yayını indirir.

Rahip merdivenin dibinde, yaldızlı korkuluklara tutunarak dururken Mikail konuşur. Yanıt yok. Yusanca tekrar dener.

"Eğer konuşmuyorsa, onu konuşturabilirim," diye teklif ediyor Royo, baltasını kaydırarak.

Rahibin neden bir şey söylemediğini merak ediyorum ve sonra aklımın bir köşesinden tapınağın içinde konuşamadıklarını hatırlıyorum.

"Burada konuşamaz," diyorum. "Yeminlerinin bir parçası bu."

Diğerleri bana dönüyor ama rahip başını sallıyor. Mikail onu kapıya kadar geçiriyor ve sonra avluda kayboluyorlar. Birkaç dakika sonra tekrar içeri giriyorlar.

Mikail, "Yeni dostumuz Luhk, ölü rahiplerin ruhlarını serbest bırakmasına yardım etmemiz karşılığında bize yardım etmeye hazır," diyor.

Rahip başını sallar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yusanıceyi hepimiz kadar iyi anlıyor. Bütün dilleri akıcı bir şekilde konuştuğunu tahmin ediyorum.

Euyn ve Royo kabul etmeye pek istekli görünmüyorlar ama bu adil bir takas. Yine de cesetleri nerede yakabileceğimizden emin değilim. Kesinlikle su altında değil.

"Royo ve Euyn, rahipleri bir ateş yakabileceğimiz yere taşımak için yardımınıza ihtiyacım olacak," diyor Mikail.

"Harika," der Royo. Ciddi değildir.

Mikail rahibe döner. "Bu arada onlara Mesafe Kuralı'nın istisnalarını nerede bulacaklarını göster." Aeri ve beni işaret ediyor.

Luhk başını sallıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor. Burada kadınlara saygı duyuluyor, o yüzden bunu yadırgamıyor. Sadece Aeri ve ben birbirimize bakıyoruz, bu kadar önemli bir şeyle görevlendirilmenin şaşkınlığıyla.

Euyn itirazlarını Mikail'e fısıldıyor. "Bu konuda onlara güveniyor muyuz?" diye soruyor. Mikail onu duymazdan geliyor.

Rahibin bizi yağmalanmış odaya götürmesini bekliyorum ama bunun yerine bizi üst kata çıkarıyor. Euyn şikâyetlerini bizden karmaşaya kaydırırken, rahiplerin ne zaman öldürüldüğünü merak ediyorum. Kurbanlarımın yanında hiç uzun süre kalmadım ve okulda ölen kızlar vücutları soğumadan yakılmışlardı. Ama öleli en fazla bir gün olmuş gibi görünmüyor.

Luhk duvarda rastgele bir yere gidiyor ve deri ciltli iki büyük cilt çıkarıyor. Ona Khitanese dilinde teşekkür ediyorum. Yusanca konuşuyor olsa da, birini ana dilinde selamlamak her zaman daha naziktir. Gülümsüyor ve ana kata geri dönüyoruz.

Mikail derin nefesler arasında, "Ejderha Lordu'nun kalıntıları hakkında sahip olduğunuz tüm bilgilere de ihtiyacımız var," diyor. Euyn bacaklarını taşıırken o da iri bir rahibi omuzlarından tutmuş taşıyor.

Gözlerimi yere damlayan kandan ayırıyorum.

Aeri Mikail'e doğru dönüyor. "Neden? Yüzüğü çalmayacağımızı sanıyordum."

Euyn duraksıyor ama Mikail yürümeye devam ediyor. Cesedin uzun bacakları bir gümbürtüyle yere düşer.

Mikail kaşlarını çatar. "Çünkü Joon kutsal emanetleri yeniden bir araya getirmeye çalışıyor olabilir."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama Aeri'nin parmakları pelerinin kenarını endişelendiriyor, bu yüzden iyi bir şey olduğundan şüpheliyim.

Rahip soldaki odaya doğru gidiyor ama içine girmiyor. Üçüncü raftan bir kucak dolusu parşömen ve bir cilt alıyor. Sonra başka bir duvara gidiyor. Ve sonra bir başkasına.

Cüppesini savurarak etrafta dolaşırken, o olmasaydı bu bilgiyi asla bulamayacağımızdan eminim. Bu yüzden rahipleri öldürenlerin de aradıklarını bulduklarından şüpheliyim. Yavaş işlenen cinayetler muhtemelen işbirliği yapmamanın cezasıydı. Huzurlu yüzler rahiplerin ölümü kazanmış olmasından kaynaklanıyordu.

Bunda küçük bir teselli var.

Aeri ve ben kitapları kanlı parşömen odasından uzaktaki bir okuma masasına getirdik. Luhk birçok parşömenin yanında masaya on cilt daha bırakıyor.

Bu çok fazla.

Aeri Mesafe Kuralı üzerine bir kitap açıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu Kitanca," diyor Aeri. "Okuyamıyorum."

Bir parşömen açarken ikinci cildi bana uzatıyor. Luhk Ejderha Lordu yadigârları hakkında beş cilt daha getirmiş. Okumaya başlıyorum. Tüm bunları çözecek kadar Kitanca bilmiyorum, bu yüzden Mikail ya da Euyn'u beklemem gerekecek, ama okuyabildiklerimi gözden geçiriyorum ve ilgili olacağını düşündüğüm yerleri işaretliyorum. Euyn'u haklı çıkarmak istemiyorum.

Parşömenlerin bazıları Weian ve eski Gayan dilinde yazılmış ve Mikail'in bile onları okuyabileceğinden emin değilim. Ama denemek zorundayız.

Aeri ve ben sessizce okuyoruz. Kanlı cesetlerin birbirine karışması ve Royo'nun homurtular arasında küfretmesi dışında neredeyse huzurludur.

Yirmi Sekizinci Bölüm

EUYN

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Mikail'le birlikte bu kadar çok ceset taşıyacağımı hiç beklemiyordum. Rahipleri tapınağın dışına, merdivenlerden yukarı ve buzun üzerine çıkarıyoruz. Cüppeleri, yaraları ve dolambaçlı merdivenleri düşününce söylemesi kolay. Biraz zaman alıyor ama dokuzunu da kıyıya çıkarıyoruz.

Şimdi tüm bu karın içinde bir cenaze ateşi yakmak gibi yeni bir ikilemimiz var. Dördümüz durmuş, kafa patlatıyoruz ama ben etrafa bakmaya devam ediyorum. Hareket etmeliyiz. Burada çok açıktayız ve izlendiğimiz hissinden kurtulamıyorum.

"Kitapları çıra olarak kullanamaz mıyız?" Royo soruyor.

Rahibin bu öneri karşısında bayılabileceğini düşünüyorum. Başını şiddetle sallıyor ve nefesi kesik kesik çıkıyor.

"Yani parçaladıkları..." Royo ekliyor ve sonra karı tekmeleyerek uzaklaşıyor.

Rahip başını sallamaya devam ediyor, yemin etmediği zamanlarda bile az konuşan bir adam. Kurtarabildiğini kurtaracağını ve yok edilen tüm materyalleri yeniden yazacağını varsayıyorum - tabii o kadar uzun yaşarsa. İçimden bir ses yaşamayacağını söylüyor.

Mikail, "Isınma kulübesini parçalara ayırıp kullanabiliriz," diyor. "Bu yeterli olabilir." Önce kıyıya sonra da bana bakıyor. "Euyn, bizi koru. Rahip bir haftadır buraya gelmediğini söylüyor. Diğerlerinin ne zaman öldürüldüğünü söylemek zor ama bir günden az olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu ve öteki hayatta seninim," diyorum yayımı kaldırarak.

Bunu söylemiyor çünkü Royo ve rahibi yönetmekle meşgul. Ya da en azından ben öyle olduğuna inanmak istiyorum.

Zaybear saldırısından sonra normale döndüğümüzü sanıyordum ama dönmemişiz. Onun benden uzaklaştığını hissedebiliyorum, tıpkı akıntının parmaklarımın arasından kayıp gitmesi gibi ve bu çıldırtıcı.

Ne olursa olsun, onu her zaman koruyacağım. En yakın yamacın kenarında bir pozisyon alıyorum ve önüme hızlı bir kar duvarı inşa ediyorum. Arkasına çömeliyorum ve yayım omzumda bekliyorum. Soğuk ve rahatsız ama avcılık günlerimden beri böyle oturmaya alışkınım. Çanlar ve çanlar boyunca çömeldiğim için bacaklarım aldatıcı bir şekilde güçlü - Fallow'da Mikail'i bu şekilde kaldırıp taşıyabildim.

Bunun daha basit bir zaman olacağını kim düşünebilirdi ki?

Diğer adamlar ateş yakmak için çalışmaya başlar. Bankları, yakacak odunları getirirler ve hatta sobayı kulübeden çıkarırlar. Soba zekicedir. Dokuz ceset bir arada yanmak zorunda kalacağı için ateşin yeterince ısınmasına yardımcı olacaktır. Royo kulübeye geri döner, bir süre kulübeye bakar, sonra eldivenli elleriyle kapıyı söküp a t a r . Mikail başını sallar, gülerek odunları ateşe taşıırken kendini yakıyor.

Royo baltasını savurur ve kulübenin köşesine vurur. Tüm yapı bükülmeye başlar. Birkaç vuruş sonra, idare edilebilir parçalara ayrılır.

Verimli bir şekilde çalışıyorlar ama ateş hazır olduğunda hava iyice kararmış oluyor. Herhangi bir tehlike işareti için gözümü dört açıyorum; bir fener, bir çelik parıltısı, bir zırh şingirtisi. Mikail katillerin buraya gelmesinin üzerinden bir gün geçtiğini tahmin ediyor. Bence bundan daha az, cesetlerin durumuna bakılırsa en fazla yarım gün. Gölgelemlerin sürünerek ilerlediğini, casusların ya da suikastçıların saklandığını görmeyi umuyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ama kayda değer tek şey küçük bir ay baykuşunun gölün etrafında defalarca dönmesi.

Rahip tapınaktan bir meşale ve bir vazo yağ getirir. Rahiplerin her biri için, hatta kadın rahipler için bile Lord Yama'ya dua eder. Sonra Bilgi Tanrısı'na ve Gök Kralı'na birer dua daha ediyor. O başka bir duaya başlarken ben ayağımı vurarak huzursuzlanmaya başlıyorum. Tam bir cenaze töreni için gerçekten vaktimiz yok ama anlaşma anlaşmadır.

Mikail'in neden kabul ettiğini anlamıyorum. Onu zorlayacak gücümüz vardı.

Sonunda rahip tüm yağı cesetlerin üzerine döktü ve ateşi yaktı. Bu kadar az odunla, yağ cesetlerin yanmasına yardımcı olacak. Yusan'da, cesetler alev alır almaz ruhların serbest kaldığını düşünürüz. Khitan'da da böyle olduğunu tahmin ediyorum.

Ruhlar serbest kaldıktan sonra, kan sıçramış merdivenlerden aşağı iniyoruz. Rahip tapınağın kapısında beklememizi istiyor.

"Ya bu bir tuzaksa?" Royo soruyor. Benim paranoyak düşüncelerimi dile getirirken gözleri etrafta geziniyor.

Mikail, "Arkada gizlenmiş bir ordusu yoksa, sanırım bunu halledebiliriz," diyor.

Ama ben yayımı hazır tutuyorum.

Rahip botlarımızı temizlememiz için bir bezle geri geliyor. Royo koyun gibi itaat eden ilk kişi oluyor. Rahip yanımızdan geçip merdivenleri silmeye yöneliyor.

Tapınağa girdiğimizde kızlar hâlâ okuma masasının başındalar, ama şimdi masanın üzeri açık kitaplar ve açılmış parşömenlerle kaplı.

Duruyorlar ve bize bakıyorlar. "Ne buldunuz?" Mikail soruyor.

"Bir iyi bir de kötü haber var," diyor Aeri. "Önce hangisini istersiniz?"

Midem bulanıyor. Tabii ki kötü haber var. "Kötü." Mikail de aynı anda "İyi" diyor.

O ve ben durup bakışıyoruz.

"Bu çok garipti." Aeri benden Mikail'e bakıyor. "Her neyse, iyi haber şu ki Mesafe Kuralı'nın iki istisnası var gibi görünüyor. Ama ikimiz de ne anlama geldiklerini anlayacak kadar Kitanca bilmiyoruz. Garip bir şekilde yazılmışlar."

"Yeterince kolay." Mikail masaya doğru ilerliyor.

"Bekle, kötü haber ne?" diye soruyorum.

Aeri biraz solgunlaşıyor. "Şey, mesele şu ki... kralın yüzüğü neden bu kadar çok istediğini bulduk."

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

Bir parşömen açıyor. "İşte burada. 'Birden fazla kutsal emanetin kullanılması, insan tanrı ile birleştikçe güçlerini artırır,'" diye okuyor.

Midem bulanırken Mikail elini yüzünde gezdiriyor. Joon Ölümsüz Taç'a, Alevli Kılıç'a sahiptir ve şimdi de kendisini dünyanın en güçlü varlığı yapacak olan yüzüğü istemektedir.

Bölüm Yirmi Dokuz

MİKAİL

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Hiçbir koşulda Joon'un yüzüğü almasına izin veremeyiz. Burada başarılı olmak çok daha önemli hale geldi ve bu zaten ölüm kalım meselesiydi.

Mesafe Kuralı'nın istisnalarını okumak için uzun, vernikli masaya oturuyorum. Aeri ve Sora iki yanımda, Royo ve Euyn ise karşımda duruyor. Okumayı bitirdiğimde, keşke okumasaydım diyorum. Arkama yaslanıyorum ve Sora'nın menekşe rengi gözleri üzerimde. Aslında herkes beni izliyor.

"İyi değil, değil mi?" diye soruyor, ağzının kenarları aşağı doğru eğiliyor.

Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Kolay değil."

Bu hafif bir ifade oldu.

"Onu bize ver," diyor Royo. Orada durmuş bekliyordu. Okuyabildiğinden eminim ama alim değil. Herkes bir kitabı karıştırırken ya da bir parşömeni açarken, o Aeri'nin okumasını izlemekle yetiniyor - tabii kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda.

"Pekâlâ," diyorum. "İlk istisna, krala bir amarth yumurtası getiren kişiye Oligark Dağı'nda en üst düzeyde bir villa verileceğini belirtiyor. Ama bizim amaçlarımız için daha da önemlisi, kralın masasında yemek yiyebilecekler."

Hepsi sustu.

"Amarth nedir?" Royo soruyor.

"Bir tür kuş," diyorum.

En iyi bu şekilde ifade edebilirim. Bir efsane kâbusu demek daha doğru olur. Hiç görmedim. Görmek de istemedim. Ama adlarını duymuştum. Casuslarımızdan biri yaklaşık bir yıl önce bir Amarth tarafından öldürüldü. Kalıntılarını asla bulamadık.

"Yüce Tanrılar, bu bir samroc gibi değil, değil mi?" Euyn'un kahverengi gözleri genişler. Daha kötü olabilirdi.

"Amarth kısmen insan ama çoğunlukla kuştur. Beyaz tüyleri vardır ve bir insandan yaklaşık bir baş daha uzun dururlar. İddialara göre

Gök Tanrısı. Bu metne göre, kraliçeleri siyah renkli yumurtalar bırakıyor."

"Yarı insan mı?" Aeri soruyor.

"Efsaneye göre Gök Kral'ın oğlu bir kadını sevmiş ve onunla kartal şeklinde çiftleşerek bir yumurta üretmiş," diyorum. "Bu ilk Amarth'tı. Eğer gerçekten insan iseler, bunun onları yamyam yaptığına inanıyorum. Etoburlar, jilet gibi keskin gagaları, uzun pençeleri ve kartalların hızına sahipler. Ama söylendiğine göre insani özelliklere sahipler ve konuşabiliyorlar."

Euyn titriyor ve ben ne düşündüğünü biliyorum. Samroklarla karşılaşmamızı daha da kötüleştirebilecek tek şey onların bizimle konuşması olabilirdi. Bu düşünce omuzlarımda bir ürperti yaratıyor.

Royo alnını ovuşturuyor. "Papağan gibi mi konuşuyorsun?"

"Hayır, sanırım seninle bana daha yakın," diye cevap veriyorum. "Ama kitapta yazmıyor."

Kafasını toparlamaya çalışırken alnı kırılıyor.

"Ben gerçekten..." Euyn solgunlaşır. "İki istisna olduğunu söylemişsiniz. Belki de diğerini denemeliyiz?"

Sanırım ikimiz de kaldırılabileceğimiz kadar kuşla karışlaştık. Ama ikinci seçenek de kolay ya da güvenli değil.

"Diğerine göre Staraheli'nin kellesini getiren kişiye dağda bir villa verilecek ve kralın ayaklarının dibinde oturmasına izin verilecek."

"Staraheli kim ya da ne?" Sora sorar.

"O, ülkenin kuzeybatı kesiminde yaşayan ve Kitanlı olmayan Marnalıların hükümdarıydı. Yüzyıllar boyunca Kitanlarla toprak ve su için savaştılar ve ağır kayıplar verdikten sonra buz mağaralarına ve donmuş çorak topraklara çekilmek zorunda kaldılar. Ancak Staraheli başarılı istilalar düzenleyen parlak bir stratejistti. Vashney'e kadar ulaşmış ve yenilmeden önce bir prensi öldürmüştü. Ama Khitan onu yakalayamadı, bu yüzden kellesini istiyorlar."

Luhk, kan sıçramalarını sildiği arka duvardan başını sallıyor.

"Ama son Staraheli isyanı bir asır önceydi," diyor Euyn.

Şaşırılmış olmama rağmen başımı sallıyorum. Tarih öğretmenine kulak vermiş olmalı, ki bunu beklemiyordum. Eğer ilgisini çekmiyorsa Euyn pek de iyi bir öğrenci sayılmazdı. Öğretmeni muhtemelen çekiciydi.

"O zaman Quilimar'a getirecek bir kafa yok," dedi. "Uzun bir yaşam sürmüş olsa bile, şimdiye kadar kül olmuştur."

"Marnalılar ölülerini gömer," diyorum.

Yüz yıllık bir cesedin mezarını soyma düşüncesi herkesin aklına gelince masa sessizleşiyor. Dedğim gibi, bu hiç de iyi değil.

"Bir düşmanın kafasını sergilemek istemenizi anlıyorum ama neden yumurta?" Aeri soruyor.

"Onu bilmiyorum," diyorum.

"Lanet yüzünden," diyor Euyn, bir kitabı çevirip yüzümüze bakarak.

Herkes etrafımızda toplanıyor. Elinde çatal ve bıçakla oturan bir kral resmi. Siyah devekuşu yumurtasına benzeyen bir şeyi yemeye hazırlanıyor.

"Ne laneti?" Royo soruyor.

Euyn, "Yüzük, tüm kutsal emanetler gibi, kullananı korkunç bir bedelle lanetler," diyor. "Taç bir istisna çünkü sadece sahtekârları koruyor ya da küle çeviriyor, ancak bedelinin deliliği artırdığına dair bir düşünce var. Ne olursa olsun, Altın Yüzük muazzam bir acıya neden olur ve takan kişinin kanını zayıflatır. Tıpkı Su Asasının kurumaya ve Alevli Kılıcın yanıklara neden olması gibi. Tüm kutsal emanetler takan kişinin canını çeker. Burada bir amarth'ın siyah yumurtasını yemenin kanı temizlediğine inanıldığı yazıyor. Kral bir tedavi arıyordu."

Sora yumuşak bir nefesle, "Belki de eceliyle ölmüştür," diyor.

Hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Aeri yüzünü buruşturuyor, Royo'nun kaşları bir araya geliyor ve Euyn gözlerini kırıştırıyor. Yine de Sora saf değil. İyiliğe inanıyor, ki bu yaşadıklarından sonra anlaşılmaz bir şey.

"Boş ver." Başka tarafa bakıyor.

"İçimden bir ses bu yumurtalardan birini Quu'daki pazar yerinde bulamayacağımızı söylüyor, değil mi?" Royo soruyor.

"Bilinen en yakın Amarth yuvası Işık Dağları'nda, buradan beş gün kuzeyde." Etrafımdaki herkese bakıyorum. "Peki kim ne yapmak istiyor?"

Tek ses, rahip parşömenleri temizlerken çıkan parşömen hışırtısı.

Elbette kimse bu iki parçayı da almak istemiyor. İşte bu yüzden Mesafe Kuralı'nın tek istisnasıdır ve bu yüzden muazzam ödüllerle birlikte gelirler. Akli başında hiç kimse bunu denemez. Ama artık başka seçeneğimiz yok.

"İyi haber şu ki, bir tanesinde başarılı olduğumuz sürece, özel bir dinleyici kitlesi için yeterli olacak," diyorum.

Kimse bunu çok rahatlatıcı bulmuyor. Muhtemelen öyle olmadığı içindir. Gönüllü olmadığı için kararı onlar adına ben veriyorum.

"Royo ve Aeri, siz yumurtayı çalmak için Işık Dağları'na gidin," diyorum. "Sora, Euyn ve benimle gel. Staraheli'nin kellesini alacağız -buranın yaklaşık dört gün batısında, Marnalıların buz mağaralarının yanında bir yerde olmalı. Başardıktan sonra, hepimiz Vashney'de buluşacağız. Eski şehrin merkezinde The Revelry adında bir han var. On gün sonra orada tekrar buluşacağız ve birlikte Quu'ya gideceğiz. Eğer taraflardan biri dönmezse, bir gün sonrasına kadar bekleyin ama sonra yalnız gidin. Hepimizin başarısız olması için bir sebep yok."

Herkes aynı anda konuşmaya başladı, şüphesiz aynı fikirde değillerdi.

İçimi çektim ve avucumla masaya vurdum. Hepsi sustu. "Bizi bu şekilde bölmemin nedeni Sora'nın muhafızları sessizce öldürmesi ve Euyn'un da ben kafayı keserken beni koruması. Yumurtayı almak için gizlilik kullanmak ve bunu hızlıca yapmak en iyisi, bu da Aeri'yi bu görev için en uygun hale getiriyor. Yolda onu koruyacak ve işler ters giderse Amarth'la savaşacak birine ihtiyacı var, bu da Royo anlamına geliyor. Sanırım Royo ve Euyn yer değiştirebilir ama hepinizin kendine özgü yetenekleri var ve iki görevin de fazladan insana ihtiyacı yok."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz neden Khitan'a gönderildiğimizi anladım.

"İşte bu yüzden buradayız," diyorum.

Ben ayağa kalkıp düşünürken diğerleri bana dönüyor.

"Taht odasından beri merak ediyorum, *neden biz?* Joon neden bunca zahmete katlanıp kızını riske atsın? Neden bizi yakalamak için hile yaptı ve bizi hayatta tutmak için çabaladı? Ve artık bir cevabım var."

Duraklıyorum ve hepsi bana bakıyor.

"Bilgi Tapınakları dört orijinal diyarın da yazılı tarihlerini içeriyor. Joon, Yusan'daki tapınakta Mesafe Kuralı ve istisnalar hakkında bir şeyler okumuş olmalı. Staraheli'nin başını Quilimar'a vermek için gereken becerilere sahip olduğumuzu biliyordu. Ateş et, zehirle, plan yap." Euyn, Sora ve kendimi işaret ediyorum. "Ve Aeri ile siyah yumurtayı çalabiliriz. Quilimar'ın birkaç metre yakınına geldiğimizde Sora onu zehirleyebilir."

Bu her şeyin cevabı değil ama bir gizem çözüldü. Yine de bir şeyleri kaçırdığımı biliyorum çünkü bunların hiçbiri biz Khitan'a ulaşmadan önce neden Quilimar'ı öldürmeye çalıştığını açıklamıyor.

"Bu Kral Joon'un rahipleri öldürdüğü anlamına mı geliyor?" Sora soruyor.

"Olabilir. Cinayetlerin bizimle ilgisi olmayabilir de," diyor Euyn. "Belli ki birileri bir şey arıyordu, asıl soru ne olduğu."

Rahibe dönüyoruz, o da soluklaşıyor ve sallanıyor.

"Luhk, biliyor musun?" diye soruyorum. "Kardeşlerin tapınakta ne saklamak için öldüler? Bu muydu?" Masanın üzerindeki bilgileri elimle gösteriyorum.

Başını sallıyor ve utangaç bir şekilde yanımıza geliyor. Bize tam olarak güvenmiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ama elini cebine atıyor ve küçük bir parşömen çıkarıyor.

Okudum ve sonra tekrar okudum. Doğru olup olmadığını anlamak için kaşlarımı kaldırarak rahibe bakıyorum ve o da başını sallıyor. Bu tam da Quilimar'ın insanların bilmesini engellemek için öldüreceğı şey. Elimini yüzümde gezdiriyorum.

"Ne oldu?" Euyn soruyor.

Parşömeni Luhk'a geri veriyorum ve nefes veriyorum. "Kız kardeşin Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü kullanamaz."

Euyn gözlerini yavaşça kapatıyor. Sora ağzını kapatıyor. Aeri soluk soluğa kalır. Royo ise sadece şaşkın görünüyor. Benim de öyle. Quilimar'ın yüzüğü neden kullanamadığından emin değilim ama diğer diyarların bunu öğrenmesini istemeyeceğinden eminim. Yüzük olmadan daha zayıftır ve zayıflık her zaman ölümüne neden olur. Bunu gizli tutmak için, piteua sırasında suikastçının yaldızlı gömleğini taklit etti ve bilgiyi yok etmek ve rahipleri öldürmek için askerler gönderdi. Yüzüğün bir sahtekârı küle dönüştürememesi çok yazık; bir endişe daha az olurdu.

Ama artık onun sırrını biliyoruz.

Askerleri geri gelmeden buradan gitmeliyiz.

Otuzuncu Bölüm

ROYO

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Bu plan boktan.

Hiçbir şey öğrenmemişiz gibi yine ayrılacağız. Ne zaman ayrı düşsek, her şey On Cehennem'e gidiyor. Şimdi, Aeri ve ben dağlardaki vahşi bir papağandan yumurta almalıyız. Bir güneşe kadar sadece o ve ben.

Çürüyen, yüz yıllık bir cesetle uğraşmayı tercih ederim.

Dizlerimin arasında otururken baltamı bir topaç gibi döndürüyorum. Onunla o kadar uzun süre yalnız kalamam. Kendime ne dersem diyeyim, ne kadar güçlü olmak istersem isteyeyim, kırılacağımı biliyorum. O gözler, o gülümseme, o kaygısız mutluluk, bugünlerde pek görmediğim bir şey. Ve bundan daha fazlası, bana hissettirdikleri. Onun için önemliymişim gibi davranıyor, beni seviyormuş gibi. Çoğunlukla mesafemi korumayı başardım ve kendime onun bir yalancı ve aktör olduğunu hatırlatabiliyorum. Ama onunla yalnız kaldığımda, ona tekrar aşık oluyorum. Balta sapını boğuyorum. Bunu yapamam. Kalbim ikinci bir ihanete dayanamaz.

Mikail çeşmenin orada. Euyn ile yoğun bir tartışmanın ortasında ama onunla konuşmam gerek. Euyn ve ben onun dediği gibi yer değiştirebiliriz. Herkes için daha iyi olur.

Tamam, benim için daha iyi olur, onun için ne fark eder ki?

Mikail ve Euyn birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki benim onlara doğru yürüdüğümü fark etmediler bile.

"Null," diyor Euyn. Mikail

başını sallıyor.

"Onu öldürmeliyiz," diye fısıldıyor Euyn.

"Pardon?" Mikail söyler.

Euyn'un gözleri yana kayar. "Çok şey biliyor. Ve geri gelecekler - on rahip olması gerektiğini fark edecekler. Kız kardeşim onu da diğerleri gibi öldürecek ya da işkence edecek ve o da yerlerimizi ele verecek. Onu şimdi temiz bir şekilde ve acı çekirtmeden öldürmek bir iyilik olur."

Mikail suskun bir şekilde Euyun'a bakar. "Kimi öldürüyoruz?" Ben soruyorum.

İkisi de dönüp bana bakıyor. Euyun'un yanakları kızarıyor ve Mikail en iyi ihtimalle sinirli görünüyor. Öfkeli demek daha doğru, çenesi kenetlenmiş, gözleri sert.

"Hiç kimse," diyor Mikail. "Yardımları karşılığında onlara güvenlik sözü verdiysem insanları öldürmem."

"Mikail..." Euyun diyor ki.

"Hayır." Mikail'in keskin sesi ince boşlukta yankılanıyor.

Aeri irkiliyor ve Sora duraksıyor. Yeni çizmelerime bakıyorum, sanki birdenbire çok ilginç olmuşlar gibi.

"Eğer kız kardeşin fermanları çiğnemeyi ve tapınakta kan dökmeyi seçerse, bu onun sorumluluğundadır," diye devam ediyor. "Ailenizden daha fazlası olun."

Euyun kızarır. "Ben Yusan'ın veliaht prensiyim!"

Mikail öne doğru eğilir, yüz hatları sertleşir. "Sen *bir hiçsin*." Euyun yüzüne tokat yemiş gibi bakıyor. Kimse kıpırdamıyor. Şimdi sormanın sırası değil.

Masaya geri dönüyorum. Aeri parmağını bölgenin haritası üzerinde gezdiriyor ve rahip evet ya da hayır anlamında başını sallarken o soru sormaya devam ediyor. Bana sorarsanız, ona gereğinden fazla yaklaşıyor. Kanımın yükseldiğini ve yüzümün ısındığını hissediyorum ama boğazımı temizleyip bir şeye, başka bir şeye odaklanıyorum.

Sora Kitan zehirleri üzerine bir kitabı kapatıyor. Sanırım buradakileri Yusan'dakiler gibi bilmiyor.

"Artık gitmeliyiz, Sora." Mikail sanki az önce Euyun'dan ayrılmamış gibi yine normal haliyle yanımıza geliyor. İlişkilerindeki değişimin hepimiz için ne anlama geldiği konusunda daha çok endişelenirdim ama bunun önemli olması için görevlerden sağ çıkmamız gerekiyor.

Aeri bazı notlar alır. Ellerini alnına götürerek rahibe teşekkür ediyor. Az önce bir prensesin onu selamladığını biliyor mu acaba?

Luhk gülümsüyor ve bizi tapınaktan dışarı çıkarıyor.

Mikail, "Sizi eve güvenli bir şekilde götürebiliriz," diye teklif ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden herkes bu adam hakkında bu kadar endişeli? Evet, bize yardım etti ama bunu istemedi. Bunu sadece onun için cesetleri dışarı çıkardığımız için yaptı - bu bir anlaşılmaydı. Bu kadar.

Rahip başını sallıyor. "Burası benim evim. Baş rahip öldüğünden beri tapınağın tek bekçisi benim."

"Ama burada kalamazsın," diyor Sora, gözleri yalvarırcasına.

"Geri gelecekler," diye ısrar ediyor Mikail. "Bunun General Vikal'in işi olduğunu varsayıyorum ve o öylece pes etmeyecektir."

"O zaman ben de sevdiklerimi koruyarak tanrım için öleceğim," diyor rahip gülümseyerek etrafına bakınırken. "Ölmek için çok daha kötü yollar var. Ama sırf yaşamak için sevdiğim şeyden vazgeçersem, bu nasıl bir hayat olur?"

Sözleri hepimizi etkiledi. Herkes geride bıraktıklarımızı düşünerek yüzünü buruşturdu ya da irkildi. Benim için sözleri bir yumruk gibiydi. Hwan hâlâ hapiste ve ben buradayken ölebilir. Ama onu kendi isteğimle terk etmedim ve bunu düzelteceğim. Yapabileceğim tek şey ona haksızlık eden adamı öldürmek olsa bile, öldüreceğim. Elimde kalan tek şey intikam olabilir ama bazen bu da yeterlidir.

"Rahip arkadaşlarımı onurlandırmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diyor Luhk. İçeri dönmek için arkasını döner.

"Bekle," diye seslenir Mikail. "Tapınağınızın anahtarı neden Yusan Büyükelçisi'ndeydi?"

"Anahtarlarımız tüm tapınakların kilidini açar," diye yanıtlar rahip. "Bu ya da Yusan'daki olabilir. Hatta Wei ya da Gaya'daki de olabilir."

Bu adamların zeki olması gerektiğini sanıyordum.

"Bu pek akıllıca görünmüyor," diyorum. "Tüm kapılarınız için aynı anahtarı kullanmak."

"Belki öyle değil, ama önemli olan bizim alemleri aşan bilgiye olan bağlılığımızdır," diyor rahip. "Bir ulusun rahipleri başka bir ulusun tapınağında her zaman hoş karşılanır. Ve bir güvence var. Sadece bilgi sunağında kanını akıtanlar, koruyucu kanı akıtanlar bu anahtarları kullanabilir. Anahtar, kullananın kanını tanımazsa kilitler açılmaz."

Herkes dönüp bana bakıyor.

Kendi göğsümü gösteriyorum. "Bekle, ne?

Ben mi?" "Kapıyı sen açtın," diyor Aeri gülümseyerek.

Rahip kaşlarını kaldırıyor. "Benden sonra zorla açtığını düşünmüştüm ama anahtarı kullanabildiyse, senin soyundan biri bakıcıymış. Sanırım ebeveynlerinden biri. Bu artık senin anahtarın."

Mikail bana şüpheyle bakmasına rağmen anahtarı bana veriyor. Kafası benden daha karışık olamazdı. Aeri'nin çok zayıf olduğunu ve anahtarı açarken Mikail'in parmaklarının kaydığını falan düşünmüştüm. Bu sadece bir kastır. Ama denememe gerek yoktu. Anahtar evimin anahtarı gibi döndü ve kapı açıldı.

Yine de bunların hiçbirisi mümkün değil. Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annem de on yıl önce Tamneki'de öldü. Sanırım adamın dediği gibi ikisi de bekçi olabilir. Ama bu mantıklı değil. Onlar alim ya da rahip değillerdi. Yusan'da kadın rahipler yok ve olsaydı bile annem geçimini sağlamak için bir düzine farklı işte çalışırdı. Bilgi Tanrısı hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi.

Aeri çok mutlu görünüyor, kocaman gülümsüyor.

Sanırım ikimizin de şimdi konuşmayacağımız kanları var.

Buza geri döndük ve kapıyı kapattık. Rahibin daha ne kadar hayatta kalacağını merak ediyorum. Yapmak üzere olduğumuz şeyle birlikte, bizden daha uzun yaşayabilir.

H a v a karanlık, gölün üzerinde kocaman bir ay asılı. Beşimiz gecenin sessizliğinde kıyıda duruyoruz. Bu birbirimizi son görüşümüz olabilir ama kimse bunu söylemiyor. Söylenen sözler komik bir şekilde gerçekleşiyor. "Siz ikiniz buraya nasıl geldiniz?" Mikail, Aeri ve Sora'ya soruyor. O henüz Euy'n'a bir kez baktı.

"Kış atları," diye cevap verdi Aeri. "Şu tarafa bağlılar."

Sol tarafını işaret etti. Demek bize bu şekilde yetiştiriler. Hızlı atları vardı ve bir grup geyiğin peşinden karda koşmak zorunda kalmamışlardı.

"Pekâlâ," diyor Mikail. "On gün içinde Vashney'de."

Hepimiz başımızı salladık. Üçü ayrıldıktan sonra karda sadece Aeri ve ben kalıyoruz. Titriyor ve ben hâlâ balo elbisesi giydiğini hatırlıyorum.

"Seni o elbiseden çıkarmalıyız," diyorum.

Aeri bir kaşını kaldırıyor, dudakları gülümsemek için kıvrılıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum. Ondan uzaklaşıyorum, güneye doğru bir yere gidiyorum.

Bölüm Otuz Bir

AERI

VASHNEY ŞEHİRİ, KİTAN

Vashney'e giderken Royo benimle konuşmamaya kararlı. Yani aslında oldukça standart bir yolculuktu.

Kışlık kıyafetimin olmayışı, gecenin saati ve umutsuz uyku ihtiyacım arasında, en yakın şehirde kalmaya ve sabah Işık Dağları'na doğru yola çıkmaya karar verdik.

Bulduğumuz ilk gezgin hanına yerleştik. Adının ne olduğundan bile emin değilim ama belki sekiz odalı küçük bir yer. Atları ahıra koyduktan sonra lobiye giriyoruz. Royo, her zamanki gibi sabırsız, hancı için zili çalıyor. Sonra bilerek bana bakmaktan kaçınıyor.

Arka odadan kır saçlı, yaşlı bir Kitanyalı kadın çıkıyor. Sanırım onu uyandırdık ama gülümsüyor.

"İyi akşamlar," diyor Khitanese dilinde.

Royo Yusanca, "İki odaya ihtiyacımız var," diyor.

Hancı gözlerini kısıyor ve başını sallıyor.

Oh. Ayrılırken dil engelini düşünmemiştik. Kitanca konuşabilen herkes buz mağaralarına giden bir kızakta.

Royo iki parmağını havaya kaldırıyor ve sonra sanki tercüme edecekmiş gibi daha yüksek sesle ve yavaşça tekrar söylüyor. Daha iyisini yapamam. Dilleri çabuk öğrenmeme rağmen, ona iki ayrı odaya ihtiyacımız olduğunu söyleyecek kadar Kitanca bilmiyorum.

Bir anahtarı kaydırır. Royo tekrar iÇaret edip iki parmağını havaya kaldırarak bir tane daha istemeye çalışıyor ama Royo onun odada iki kiÇi olacağımızı söylediğini düĞünüyor olmalı. Başını sallıyor ve anahtarı tekrar dürtüyor.

Bana bakıyor ve sonra iç çekerek vazgeçiyor. Kadına dönüyor ve parmaklarını birbirine sürterek para işareti yapıyor.

Hancı ona miktarı söylemeye çalışıyor, sonra dudaklarını büzüyor ve rakamı yazıyor. Burada para için mark denilen kağıtlar kullanıyorlar. Oda 20 mark. Bunun mun açısından ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

ama Mikail gitmeden önce bize iki yüz mark verdi. Bir gardırop için yeterli değil ama yarın küçük bir elmas satabilirim.

"Gidelim," diye homurdandı Royo.

Kadına gülümsüyorum, o da başını sallıyor, sonra kafası karışıyor. Siz de ben de hanımefendi.

Royo'ya yetişmek için yarışıyorum, ama neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyorum. Tanıştığımızdan beri, birlikte geçirdiğimiz gece sayısı ayrı geçirdiğimizden daha fazla. Neden bu fikirden rahatsız olmuş gibi davranıyor? Ayrıca, bugün bana baktığı her anı gördüm - izlediğimi düşünmediği her anı. Kızgın ama görüldüğü kadar da sinirli değil.

Şirin odanın kapısını açtı. Bir şifonyer, bir komodin, bir tuvalet var ama ne yazık ki küvet yok ve küçük bir yatak. İkimiz ancak sığarız. Güldüm.

"Hiç komik değil," diyor. "Yeterince yer yok."

Omuz silkiyorum. "Bir adadan daha iyi."

Bana üç âlemdeki en az eğlenceli insanmışım gibi bakıyor.

Doğru ya. Bu hiç olmamış gibi davranmaya geri döndük.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir gece idare ederiz, Royo."

O kadar yorgunum ki görüşüm bulanıklaştı. Elimi yüzümü yıkayıp yatmaya hazırlanmak için kendimi zorluyorum. Yeni sorun şu ki, bir kez daha tüm kıyafetlerimi kaybettim. Buna gecelikler de dahil. Gardırobumu değiştirmeye devam etmeli miyim diye düşünmeye başladım. Değiştireceğim, ama şortlarımın sürekli yanması çok acı verici.

Tılsımı kullandığım için saçlarım omuz hizasını geçti ama kimse fark etmedi. İnsanlar saç uzunluğumu yanlış hatırladıklarını düşünüyorlar. Tuvaletten çıkarken saçlarımı tarıyorum. Royo silahlarla kaplı şifonyerin yanında duruyor. Bavulunu açtığını görüyorum.

"İşte." Bir gömlek ve pantolonu bulaşıcıymış gibi vücudundan uzak tutuyor. "İçinde uyuman için."

"Çok düşüncelisin Royo," diyorum. Çünkü öyle.

Homurdanıyor ve tuvalete gidiyor. Elbiseyi çıkarıp onun giysilerini giyiyorum. Pantolon çok büyük olmasına rağmen bu kadar rahat olmaları çok saçma. Tuvaletten çıktığında onları nasıl yukarıda tutacağımı bulmaya çalışıyorum. Bana bakıp gülüyor ve sonra çok garip bir öksürükmüş gibi davranıyor. Ama ben duydum, dünyadaki en güzel ses. Kalbim çarptı ve gülümsedim. Kaşlarını daha sert çattı.

"Gülebilirsin, biliyorsun," diyorum. "Kimseye söylemem."

Pantolondan vazgeçiyorum ve yorganı sıyırıp yatağın kendi tarafıma geçerken düşmesine izin veriyorum. Umarım yanımda uyumak konusunda tuhaf davranmaz.

Yatağın ucunda durup kollarımı kavuşturuyor.

Tuhaf.

"Ne?" Bunun için gerçekten çok yorgunum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bu ucuz yatak bir bulut gibi hissettiriyor. İki gün boyunca uyanık ve panik içinde kaldıktan sonra, bu oda Elysia gibi.

"Kızgınım," diyor.

Boş ver. Az önce Onuncu Cehennem oldu.

"Yeni olan başka ne var?" Yanağımı yumuşak yastığa yaslayarak mırıldanıyorum.

Alay ediyor ama içinde biraz da kahkaha var. Kendimi daha hafif hissetmeme, ayak parmaklarımin yorganın altında kıvrılmasına yetecek kadar.

"Neden kızgınsın?" Bu sefer içtenlikle soruyorum. "Bana yalan söyledin."

Bu dört kelimede o kadar çok acı var ki, buna neden olduğum için kalbim burkuluyor. Kendimce sebeplerim vardı ama sonuçta o haklı, yalan söyledim. Bilerek kralın kızı olmadığımı düşünmesini sağladım. Çünkü gerçekten değilim. Ya da en azından benim için hiçbir zaman bir baba gibi olmadı.

Ama Royo'ya karşı dürüst değildim.

"Yaptığımı biliyorum," diyorum. "Keşke yapmasaydım. Keşke sana gerçeği en başından söyleyebilseydim. Ama senin planla bir ilgin olduğunu bilmiyordum. Gerçekten sadece bir muhafız olduğunu düşünmüştüm. Ve sen de dürüst değildin."

Şey... söylemek istediğim bu değildi. Özür dilemek istemiştım ama bazen özür *dilemek* telaffuzu en zor kelimedir. Sora'yla dilimden döküldü ama Royo'yla çok daha zor. Ve bunu daha az kastettiğim için değil. Sanırım kalbim tehlikede olduğu için zor.

Göz kırıyor. "Hangi konuda dürüst değildim?"

"Kız arkadaşını öldürmek," diyorum esneyerek. Esnemek istememiştım. Sadece kaçtı çünkü konuşmamız bitmeden yatağa girmemeliydim.

Kehribar rengi gözleri yaklaşan bir fırtınanın görüntüsüne bürünüyor.

Ve o zaman kesin olarak biliyorum: O yapmadı.

Farkına varıyorum ve içim içimi yiyor. Tırnaklarımı yastığa geçirdim. Bu benim mazeretimdi, yalancıydım ama o da öyleydi. İkimiz de

hatalar. Ve bu bizi eşitledi. Ama o yalan söylemiyordu. Sadece ben. Ben, babam ve kuzeyli kont. Gerçekten de bunca zamandır sadece Royo doğruyu söylüyordu.

"Yalan söylediler..." Yatakta doğrulup fısıldıyorum. "Neden yalan söylediler? Kazanacak ne vardı?"

Zor nefes alıyor ama başını sallıyor ve sessizce konuşuyor. "Ona zarar vermedim. Asla yapmazdım. Bay Chin ve baban neden benim yaptığımı söyledi bilmiyorum. Belki de bana güvenmemen içindir. Bilmiyorum."

Yere bakıyor, yaralı. O kadar kötü acıyor ki kalbim onun için fiziksel olarak ağrıyor. Bunun gerçek bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Özür dilerim Royo," diyorum. "Her şey için."

Sözlerim, neden oldukları hasarla ölçüldüğünde, hiçbir zaman şu anki kadar cezalandırıcı olmamıştı.

Başını salladı. "Tuzağa düşürüldüğümü bilmediğine yemin edebilir misin? Sadece bir muhafız olduğumu mu sandın?"

"Ruhum üzerine," diyorum. "Annemin üzerine."

Bana bakıyor ve ben de bakışlarını tutuyorum çünkü dürüst davranıyorum. Hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda Royo tekrar başını salladı. "Çok yorgunsun."

"Bunu çoktan geçtim. İki gündür ayaktayım." Omuzlarımı oynatıyorum.

O kadar ağrıyorlar ki hareket ettirdikçe tıkırdıyorlar.

Bana bakıyor. "On Cehennem, neden durmadın?"

"Ölü zaybear'ı gördüm ve senin iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Sana ulaşana kadar dinlenemezdim, bu yüzden bütün gece at sürdüm."

Royo başını sallar. "Sen tanıdığım en aptal kızsın."

Ama bunu *seni seviyormuşum* gibi söylüyor. Aptal olarak adlandırılmak göğsümü sevinçle doldurmamalı, ama işte buradayız.

"Biliyorum," diyorum, tekrar uzanıyorum.

Tereddüt ediyor ama kandili söndürüyor. Yine de ay ışığında onu hâlâ görebiliyorum. O süper geniş omuzları ve kaslı kolları.

Yavaşça, isteksizce yatağın diğer tarafına geçiyor. Filo gemisindeki midyeler gibi ona yapışmayı düşünüyorum ama ona dokunursam gidip at ahırında uyuyabilir.

"Gerçekten üzgünüm Royo," diye fısıldıyorum sessizliğin içinde.

"Neden bunu gemide söylemedin?" diye mırıldanıyor. Sesinin titreşimlerini yatağın üzerinde hissediyorum ve buna bayılıyorum. Onu duymayı, görmeyi ve hissetmeyi seviyorum.

Omuz silkiyorum. "Beni öldürmek istediğini sanıyordum."

"İstedim..." Bana bakıyor ve tereddüt ediyor. "Çünkü özür dilemedin. Sadece umursamadığını düşündüm."

"Bunu nasıl düşünebilirsin?" Kaşlarım havaya kalkarak soruyorum. "Beni tanıyorsun."

"Hayır, Aeri adında bir kız tanıyordum. Prenses değil."

"Royo, ben Aeri adında bir kızdan başka bir şey değilim. Naerium yedi yıl önce öldü ve kimse onun yasını tutmadı."

Bana bakıyor, gözleri ay ışığında parlıyor. Gözlerinde önce acıma sonra da anlayış parlıyor. "Bana bir daha asla yalan söyleme, Aeri."

"Söylemeyeceğim." Esniyorum. Umarım ciddiymdir.

Yastığını düzeltiyor, vücudu yatakta olabildiğince sert ama en azından yanımda. Uykuya dalıyorum ama keşke uyanık kalıp bu ana biraz daha tutunabilseydim diyorum. Yarın, kesin ölüm vaat eden bir yere doğru yola çıkacağız. Ama şu anda, bu kısacık ana tutunuyorum.

Otuz İkinci Bölüm

MİKAİL

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Kızağa geri dönüyoruz. Üç parmağı donmuş olmasına rağmen Sora tek bir adımdan bile şikâyet etmiyor. Buz mağaralarına ulaşmadan önce onun için kışlık kıyafet bulmamız gerekiyor. Neyse ki Loptra uzakta değil.

Loptra yeni tarz bir şehir, yüz yıldan eski tek bir bina bile yok, çünkü Marnalılar bir asır önce Vashney'e yürürken her yeri yakıp yıkmışlar.

Kızağa ulaştığımızda, Euyn Sora'ya kendi kıyafetlerinden yedek bir takım veriyor. Sora'nın boyu Sora'nınkinden yaklaşık bir karış daha uzun, bu yüzden üzerlerine zor oturuyor. Yine de şimdilik işe yarayacaklar, çünkü tek yapması gereken dinlenmek.

Sora kızağın arkasına gider ve elbisesini değiştirir. İş biter bitmez arkadaki kürk battaniyelerin altına uzanıyor. Böylece ön tarafta Euyn ile yalnız kalıyorum.

Kızağa yettiğimizde koşum takımını tamir ettim ve iyi ki de etmişim çünkü Batı Geçidi tehlikeli olabiliyor. Yol çoğunlukla dağ vadisi boyunca kıvrılıyor, ancak uçurumlar boyunca oyulmuş dar patika bölümleri de var. Geçidi birkaç kez Yusan'a geri dönmek için kullandım ve bu yürüyüşlerin hiçbirinin kolay olduğunu söyleyemem.

Euyn hafif kar yağışı altında arabayı sürüyor. İyi bir arabacı, dikkatli ve özenli. Aynı zamanda, inkar edilemez bir şekilde, kötü bir insan.

Açık olmak gerekirse, Euyn'un iyi bir insan olduğunu hiç düşünmedim. Qali'nin zenginliğinden ve çöküşünden uzakta, özellikle de sürgün edildikten ve yıllarca Fallow'da halk arasında yaşadıktan sonra iyi biri *olabileceğini* düşünmüştüm. Ama rahip hakkındaki konuşmamızdan sonra yanıldığımı anladım. Baejkinler özlerine kadar çürümüşler.

Euyn beni seviyor, buna inanıyorum. Benim için canını verirdi ve bunu birkaç kez kanıtladı. Ama her ne kadar onda iyi bir şeyler arasam da, bu yeterli değil. Mutlak gücü elinde tutmak için yeterli değil. Taht sadece ölümsüzlüğü artırır, sadece karakter kusurlarını derinleştirir ve onda bu kusurlardan çok fazla var.

yararlanmak. Baejkin düşüncesi onun adil bir şekilde yönetmesini ve nihayetinde Gaya'yı özgürleştirmesini engelleyecektir. Yusan'ın yararına olacaksa diğerlerini bastırmayı her zaman haklı çıkarabilecektir.

Onun yönetimi sadece aynısının daha fazlası olacak. Ya da daha kötüsü. Euyn'a ölümsüz güç verilmesi bir felaketin habercisi.

Keşke bunun bizi nereye götürdüğünü bilseydim. Sanırım aynı yerdeyiz. Quilimar'ı savaş başlatmaya ve Joon'u öldürmeye ikna etmeliyiz, sonrasını sonra düşünürüz. Tahtta bir Baejkin hükümdarı yoksa, soylular taç için savaşacak ve Seok veya Rune'un Euyn'dan daha iyi olacağını söyleyemem. Doğu kontu Dal öldü ve Gaya üzerine yemin ederim ki Bay Chin rejim değişikliğini görecektir kadar uzun yaşamayacak.

Yıldızlar, Yusan'da hiç mi iyi asilzade yok?

Dağlara tırmanırken gökyüzüne bakıyorum. Gayanlar yıldızların bize yol gösterdiğine inanıyor ama karlı gece onların ışığını gizliyor. Görebildiğim tüm takımyıldızları için Idle'da da olabilirdim.

Idle'ı düşünür düşünmez aklıma Tiyung geliyor. Belki Ty bir sonraki kralımız olabilir. Vicdan sahibi bir asilzade ve bunlardan çok az var. Sorun şu ki, önce hapisneden sağ çıkması gerekecek. Ve nispeten akli başında çıkması, ki bu hiç kolay değil.

Tapınağa gitmeden önce hayatta olduğuna dair teyit aldım ama zindanda her şey çok çabuk değişebilir. Güvenliğini sağlamak için düzenlemeler yapmam gerekecek. Rahway'de Tiyung'la ilk tanıştığımda ona ihtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştim ama belki de tüm Yusan'ı kurtaracak kişi o olabilir.

Lojistiği düşünürken parmaklarımı kızıağın cilalı tahtasına vuruyorum.

Yeni bir kral kurmak, önce Joon'u bulup öldürmek anlamına geliyor. Zahara casusluk şefi vekili ve nereye gittiğini bilmiyor, bu da kimseye söylemediği anlamına geliyor. Bu gizem peşimi bırakmıyor. Nereye ve neden gitti? Qali onun için en güvenli yer. Orada sadece bir suikast girişimi başarılı oldu, o da kendi babasını öldürdüğü zaman.

Daha önce tapınakta cevaplar aradım ama bir kralın motivasyonlarını nerede arayacağımı kim bilebilir? Tarihi Yusanian hükümdarları hakkındaki parşömenleri okudum. Genelde saraydan sadece diplomasi veya savaş için ayrılmışlar. Ortada savaş yok ve diplomasi olduğundan da şüpheliyim, o halde Joon'un sebebi ne?

Yeterince acil olan tek şey Zamanın Kumları olabilir. Ve Lord Yama onu bulursa bize yardım eder.

Titriyorum ama soğuk rüzgârdan değil. Berrak dağ havası ferahlatıcı. Hayır, Joon'un başka bir emaneti ele geçirmesi felaket olur.

Loptra'ya ulaştığımızda Joon hakkında daha fazla istihbarat toplayabilecek ve sadık casuslarıma mesajlar gönderebileceğim. Ayrıca orada başka bir kaynağım daha var: Fallador'un kuzeni Gambria. Ayrılmadan önce onunla bir buluşma ayarlayacağım.

Kendi kendime gülümsüyorum, buna bayılacaktır. Kesinlikle sevmeyecek.

Geceye doğru yol alırken Euyn bana bakıp duruyor. Aramızdaki mesafe yüzünden kafasının karıştığından eminim. Soykırım ya da yardım etmeye söz verdiğimiz bir rahibi katletmeyi neden sorun ettiğimi anlayamıyor.

İç çekiyorum ve yastıklı ahşap bankta kayıyorum. Euyn'u değiştiremeyeceğim. Kimsenin daha iyiye doğru değiştiğinden emin değilim. En iyi ihtimalle kendilerini duruma göre değiştirirler. Asıl soru şu: Ona tahtı vermezsem beni hâlâ sevecek mi? Yoksa bu çok fazla bir ihanet mi olacak?

Uzakta şafağın habercisi olan aydınlanmayı görene kadar at sürüyoruz. Her şeye rağmen, başka bir günü görecektik kadar yaşadık. Güneşin doğuşuyla birlikte her zaman yeni günün bir öncekinden daha iyi olabileceğine dair bir umut vardır. Buna inanmak zorundayım, umuda inanmak zorundayım, yoksa yaşamının bir anlamı kalmaz. Kan Festivali'nde hayatta kalmak için hiçbir sebep olmazdı. Tüm bunlara bir son vermek için o dehşetin içinden geçtim. Euyn yol boyunca çözüm olduğuna inanmak istediğim bir dikkat dağıtıcıydı. Öyle olmadığı çok açık.

Yakında Sora'yı uyandırma ve Euyn'u uyutma zamanı gelecek ya da en azından uyuyormuş gibi yapacak. Tam durmamızı önerecektim ki bir ses duydum: tepemizde bir çatırtı. Yüzlerce dal kırılıyormuş gibi geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. Yanıldığımı umarak nefesimi tutuyorum. Ama ardından karın belirgin gürültüsü geliyor.

Yer sarsılmaya başlarken dağlara bakıyorum. Öleceğiz.

Bölüm Otuz Üç

ROYO

VASHNEY ŞEHİRİ, KİTAN

Aeri'ye sarılarak uyandım. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum, onu istemeli miyim yoksa kaçmalı mıyım, ama bedenimin bir fikri var.

Her yerim kalın ve heybetli, diye şaka yapmıştı.

Kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum ve hareketsiz yatıyorum. Duvara bakıyorum, yüz yıllık cesetleri, öldürülmüş rahipleri, onun güzel koktuğu gerçeğini aklımdan çıkaracak herhangi bir şeyi düşünüyorum. Aeri'nin nazik bir nefes alma şekli var, sanki havayı yudumluyor. Uzun boynu zevkle kıvrılmış çok güzel görünürdü. O ağız...

İnledim. Belki de ona güvenemeyeceğim gerçeğini düşünmeliyim.

Yine de dün gecedен sonra ona inanıyorum. Düşünüyorum da, taht odasındaki herkes gibi o da şok olmuş görünüyordu. Yine de Yusan'da ona hep inandım. Yani ya o ciddi ya da ben kıtadaki en aptal hedefim.

Hareket etmiş olmalıyım çünkü uyanıyor ve o doğal olmayan mutlu haliyle gülümsüyor. Soğuk bir günde sıcak bir çorba gibi göğsüme sıcaklık doluyor. Bunu özlemişim. *Onu özlemişim.*

"Günaydın Royo," diyor kısık bir sesle. Elini göğsüme dayadığı yerden çekmiyor.

Kendimi onun ulaşamayacağı bir yere doğru yuvarlanmaya zorluyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına atıp doğruluyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Yakında olacağım." O da oturuyor ve geriniyor. Üzerinde kocaman dursa da gömleğimi giymesi hoşuma gidiyor. Muson mevsimi nedeniyle sabah gri, ama pencereden gelen ışık onu tam olarak aydınlatıyor. O kadar güzel ki. Sonra dönüp pervaza bakıyor. "Aman Tanrım, Dia!"

Başımı pencereye doğru çevirdim. Ne? Dia kim?

Aeri yataktan kalktı ve pencereye doğru koştu. Gömleğim uzun bacaklarını zar zor örtüyor. Bir iki santim daha ve...

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü dürtüler içime hücum ediyor. Şifonyerin yanına gidip silahlarımı topluyorum, saplarından tutup çantama tıkıyorum. Ellerimle bir şeyler yapmalıyım. Ona ağza alınmayacak şeyler yapmak istiyorum - hepsi de hoşuna giderdi. Ama yapmamız gereken bir iş var.

Nefes veriyorum. Odaklanıyorum. Neden bahsediyor bu arada? "Dia kim?" Duvardaki boya dökülmelerine bakarak söylüyorum.

"Quu'da beslediğim bir ay baykuşu," diyor Aeri. "Bunca yolu geldi!"

Bunu sanki normal bir şeymiş gibi söylüyor - küçük bir baykuş arkadaşına sahip olmak. Aeri tanıdığım en tuhaf insan.

Şöyle bir baktım. Pencere pervazının köşesinde uyuyan minik beyaz bir baykuş var. Tuhaf. Ama sonra Aeri'ye baktım. Parlak gülümsemesi. Yarı çıplak vücuduna.

"Üzerine bir şeyler giyebilir misin?" Söylemek istediğimden daha sert ve yüksek sesle çıkmıştı.

"Evet," diyor, şaşırmadan. "Zaten kahvaltı etmemiz gerekiyor. Bir gündür bir şey yemedim ve Dia için de bir şeyler almak istiyorum."

"Onun adı neden Dia?" diye sordum.

Başını bana doğru eğiyor. "Çünkü ona bu ismi ben verdim. Baykuşların isim etiketi olmaz, Royo."

O gülerken ben hiç eğlenmeden bakıyorum. Karnım gurulduyor ve ben de yemek yemediğimi hatırlıyorum. Dün yiyecek almak için durduğumuzdan beri.

"Peki," diyorum. "Senin için kahvaltı ararız ve... hazır olduğunda Dia'ya gideriz."

Işıkları yakıyor ve tuvalete gidiyor. Yataktan uzaklaştığında nihayet rahatladım. Bu kızla ne halt ediyorum ben? Tanrılar tarafından tercih edilmediğim kesin.

Aeri balo elbisesiyle geri geldi. Benim kıyafetlerimi giymekten daha mı gülünç yoksa daha mı az gülünç emin değilim ama en azından örtünüyor. Elbisesinin yeşil eteği botlarına kadar iniyor.

"Bir kuyumcu bulalım," diyor saçlarını düzelterek. "Bir elmas satarım, sonra güzel bir yemek yeriz ve ben de uygun kıyafetler bulurum."

"Mikail bana yeterince para verdi," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, şüpheci görünüyor. "Muhtemelen vermemiştir. Quu'da her şeyi geride bırakmak zorunda kaldım. Seok hepsini ateşe verdi."

Seok, Sora'nın sahibi olan adam. Elimi kısa saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Kimse bir başkasına sahip olmamalı.

"Her şey yoluna girecek," diyorum. "O kadarına ihtiyacın yok."

Yüz seksen markım var. İyi beslenmek ve ihtiyacımız olan şeyleri almak için yeterli olmalı. Ama daha fazlasını istiyorsa, bana ne? Bu onun elması ve nasıl olsa çaldı. Onunla tartışmak alışkanlık oldu sanırım.

Sandık almasa iyi olur. Dağlara gardırop taşımayacağız.

Handan ayrılıp Vashney surlarının içine doğru yol alıyoruz. Eski başkent Quu kadar kalabalık değil ama onun kadar büyük ve bir yığın insanla dolu. Binalar oyma taştan yapılmış ve yüzyılların akıntısıyla lekelenmiş. Uzakta donmuş bir liman var. Tüm gemiler karaya oturmuş durumda çünkü Kuzey Denizi'nin zifiri karanlığına doğru uzanan büyük bir buz tabakasından ibaret.

Mücevher bölgesini bulmak uzun sürmüyor. Kasaba dilimlenmiş bir pasta gibi düzenlenmiş; her şey Gökyüzü Kralı'nın devasa bir heykelinin bulunduğu merkezden geçiyor. Mücevher evleri ve lüks mağazalar kama şeklindeki bir bölgede bir arada.

Aeri bir mücevher evi seçer ve sonra çantasından bir elmas alır. Bir sürü var. Dükkân onu karşılıyor. Tezgâha doğru yürür ve bir adam taşı inceler. Sonra pazarlık başlıyor. Ne söylediğinden emin değilim ama pazarlığı her dilde tanırım. Bir kağıda rakamlar yazıyorlar ve ileri geri gidiyorlar. Adam sanki bir erkekmiş gibi kadınla pazarlık yapıyor. Garip bir durum.

Ben dükkâna bakarken üç bin markta anlaşıyorlar. Küçük bir taş için büyük bir servet.

Mücevherci parayı uzatırken Aeri bir şeyler söylüyor. "Bekle, Khitanese mi konuşuyorsun?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz ama çabuk öğrenirim." Omuz silkiyor ve kâğıdı cebine atıyor.

Bu dili ya da burayı hiç anlamıyorum. Çıkarken yeşim taşından kolye ve bileziklerin sergilendiği vitrinlerin önünden geçiyoruz. Bazıları neredeyse cebimdeki anahtarın rengine.

Dün çok şey oldu. Diğerleri yapamazken kilidi çevirdiğimi biliyorum ama bekçi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece güçlü bir adamım.

Bu nedenle, mücevher evinden ayrılırken alarma geçiyorum. Aeri'nin buraya getirilmesinden endişe etmeme gerek yok çünkü sözleşmeler ve kölelik

Khitan'da yasadışı. Ancak yankesiciler her yerdedir ve bir mücevher evi kolay bir hedeftir.

"Her ihtimale karşı paranın bir kısmını tutmama izin ver," diyorum.

Aeri bana göz kırıyor ama kadife çantasını karıştırıyor. Bir yüzlük banknot dışında tüm marklarını uzatıyor.

"Bana o kadar vermene gerek yok," diyorum.

Omuz silkiyor. "Sana güveniyorum."

Parayı çantama koyarken avuçlarım terliyor. Bana güvenmeli mi bilmiyorum. Uzun zamandır bana inanan bir kız olmamıştı. Bunu hak ediyor muyum bilmiyorum. Ama onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Royo." Elini yüzümün önünde sallıyor. "Dalgınlığı bırak da iyi bir taverna bulmama yardım et. Açlıktan ölüyorum."

"Evet," diyorum.

Kahvaltı bulmak için onunla birlikte yürüyorum. Bu küçük hırsızdan hoşlanıyorum, bunu inkâr etmenin anlamı yok. Ama bana bir daha yalan söylerse, onu kendim öldürebilirim.

Bölüm Otuz Dört

SORA

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Uzun süre uyanık kaldıktan sonra kızakta uzanmak paha biçilemez bir rahatlama. Bankın üzerine uzandığım anda neredeyse uyuyakalıyorum. Etrafım yumuşak kürklerle çevriliyken uyuyakalmak çok kolay. Daysum'u düşünmek bile beni uyanık tutamıyor. Ve tutmalı da. O acı çekerken ben yaşayamamalı, nefes alamamalıyım. Sonuçta, sevdiğim şeyi terk ederek bir hayat nedir ki?

Onun ve Ty'ın neler çektiğini düşünmek Cerome Gölü'ne kadar tüm yolculuk boyunca beni ayakta tuttu ama gözlerim kapandı ve bir de baktım ki bir rüyadayım. Ama bu bir rüya değil, bir anı.

Nerede olduğumu hemen anlıyorum. Burası Inigo'daki çocukluk evim. Büyüdüğüm ev dere kenarında iki odalı bir kulübeydi. Ebeveynlerimizin yatak odası vardı ve diğer oda oturma odası, yemek odası, mutfak, oyun odası ve dördümüz için yatak odası olarak hizmet veriyordu - ben, Daysum ve küçük kardeşlerimiz Taj ve Jee. Jee iki yaşındaydı ve anne babamızın yatağı yerine bizimle birlikte uyumaya yeni başlamıştı.

Yaşlarına bakılırsa bu Seok'un gelip dünyamı yıkmasından birkaç ay önceydi.

O zamanlar Gain, zehirli bakireler ya da kontlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Fıçı tahtası evimizi ve dağların eteklerini biliyordum. Dokuz yaşındaydım ve bir şarkı söylüyordum. Daysum ve çocuklar odanın içinde dans ediyorlardı. Annem ve babam lavaboda sebzeleri temizliyor ve akşam yemeği için pirinci duruluyorlardı ama nakaratı benimle birlikte söylüyorlardı. Babam bezelyeleri ayıklarken iki adım atıyordu ve annem gülüyordu. Daysum ellerimi tuttu ve bir çemberin içinde döndük.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Tek istediğim ve ihtiyacım olan buydu. Mutluydum.

Birdenbire Günsüm öksürmeye başladı ve kıpkırmızı olana kadar öksürdü. Saniyeler sonra yere yığıldı. Sert ahşap çıtalara çarpmadan önce onu yakalamak için düşerken dizimin derisini yüzdüm. Ona sarıldığımda kesiği acıyordu. Daysum'un

Gözleri geri yuvarlandı ve kasılırken başının yere çarpmasını zorlukla engelledim.

"Anne!" diye bağırdım.

Annemiz koşarak geldi, ellerini yırtık pırtık önlüğüne sildi.

"Daysum!" diye bağırdı. "Hayatım, beni duyabiliyor musun?"

Annem onu benden aldı ve ben şok olmuş bir şekilde yere oturdum. Dans edip gülerken bir anda bu hale gelmiştik.

"Bir şifacıya ihtiyacımız var," dedi babam ellerini sıkarak.

Annem dudaklarını büzdü, çatık kaşları mükemmel yüzünü gölgeledi. "Nasıl-"

"Bir yolunu bulacağım," dedi babam, yıpranmış ayakkabılarını giyerken dudakları kararlı bir çizgi halindeydi. Şifacılar pahalıydı ve Daysum sık sık hastalanırdı ama bu şekilde değil.

Annem gözlerini indirdi ve başını salladı. Daysum'u kollarının arasına aldı. "Lütfen acele edin."

Babam aceleyle kapıdan çıktı. "Ne yapabilirim ki?" diye sordum.

Annem yüzümü avuçlarının içine aldı. "Sen uslu bir kız ol yeter. Biz onunla ilgileneceğiz."

Pencerenin önünde volta atıp bekledim ve şifacı gelene kadar geçen süre bana sonsuzluk gibi geldi. Babam nefes nefese, alnı terden parlayarak içeri girdi. Şehrin öbür ucundan şifacının atının peşinden koşmuştu.

Daysum'a mor ateş teşhisi kondu ve içmesi için otlar verildi. O ana kadar ne kadar fakir olduğumuzu fark etmemiştim. Şifacı kırmızı et reçetesi verdiğinde annemle babamın kısa ifadeleri her şeyi anlatıyordu - buna güçleri yetmiyordu. Belki de sonunda bu yüzden satıldık.

Şifacı, Daysum'un hastalığının bulaşıcı olduğunu söyledi. Kardeşlerime ve bana uyku minderlerimizi annemlerin yatak odasındaki zemine taşımamız söylendi. Bana söyleneni yaptım ama herkes uyuduktan sonra gizlice dışarı çıktım ve büyük odaya girdim. Hasta olabileceğimi biliyordum ama umurumda değildi. Daysum'un yalnız kalmasını istemiyordum.

"Burada olmamalısın, Sora," dedi, sesi zayıftı.

Battaniyesinin altına sokuldum, o titrerken ateşli bedenini tuttum. "Ben her zaman buradayım küçüğüm."

"Seni her zaman seveceğim," dedi. Bunu açıkça hatırlıyorum. Ama bu sefer bana döndü ve gözleri irileşti ve telaşlandı. "Sora, beni dinle, gitmen gerek!"

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Ben iyi olacağım."

Mor ateşim çıkmıştı ama iki gün içinde tamamen iyileşmiştim. Daysum aylarca hastaydı.

"Sora, uyan! Koşmalısın!"

Gözlerimi karanlık, yıldızsız bir gökyüzüne açtım. Daysum'un yanımda olmasını bekliyordum ama bir kızağın bankında tek başımaydım. Şafaktan hemen önce, ama uzaktan belirgin bir gümbürtü geliyor. Buz gibi, ani bir korku omurgam boyunca yayılıyor. Sarsılarak doğruluyorum ve bir kar dağının yokuş aşağı, bize doğru ilerlediğini görüyorum.

Bir çığ.

Bölüm Otuz Beş

EUYN

BATI GEÇIDI, KHITAN

Kar dağın zirvesinden aşağı doğru yuvarlanmaya başladığında dizginleri çekerek onları koşmaya teşvik ediyorum. Aynı anda Mikail de Sora'yı uyandırmaya gidiyor ama Sora birden ölü uykusundan uyanıyor.

"Çığ!" diye bağırır.

Düşündüğüm kadar kötüyümüş. Hayatımın çoğunu Qali'de ve ardından Fallow'un çöllerinde geçirdiğim için hiç çığ altında kalmadım ama ne kadar tehlikeli olabileceklerini biliyorum. Tüm garnizonlarımızı kaybettik. Binlerce asker canlı canlı gömüldü, saniyeler içinde yok oldu.

"Cehennem Krallığı" diyor.

"Ondan kaçmaya çalışacağım." Dizginleri tekrar çekiyorum.

Dağa bakarken deriyi sıkıca kavriyorum. Kar yayılıyor ama biraz arkamızda kalıyor. Yine de bu dar uçurum geçidinde ancak bu kadar hızlı gidebiliriz. Sol taraftaki vadiye ve Uulatar nehrine doğru yüzlerce metrelik bir düşüş var. Bir hayvan kayarsa işimiz biter ama denemek zorundayız.

"Hayır," diyor Sora. "Ondan kaçamayız. Bu kızaktan inmemiz gerek. Atlamak zorundayız. Bak, ileride bir kesik var."

"Ne?" Mikail ve ben aynı anda bağırdık.

Kızaktan inmek verilebilecek en kötü karardı.

"Ben dağların eteklerinde büyüdüm," diyor. "Alabildiğinizi alın. Atlamamız gerek."

Tartışacak zaman yok ama keşke olsaydı. O ne biliyor ki? Chul köylerinin Khakatan Dağları'nın eteklerinde olduğundan bahsetmişti ve kar beklediğimden çok daha hızlı ilerliyor ve çok daha geniş bir alana yayılıyor.

Yüce Tanrılar, başaramayacağız.

Bir nefes içinde ona güvenmeye karar verdim. Hayatımın en kötü kararı olabilir, ama bu durumda son kararım da olacak.

"Şimdi atla!" Mikail bağıyor. Bir eliyle sırt çantasını kavırıyor, diğer eliyle de kızağı itiyor.

Üçümüz dağa doğru dalışa geçiyoruz. En son ben çıktım. Kar yağmaya başladığında kızağı zar zor temizlemiştim. Aklımın alamayacağı kadar çok kar dağdan kayıyor. Yer sarsılıyor, kükreme sağır ediyor.

Sora bizi uçurumun yüzünde belki üç metre derinliğinde bir yarığa çekiyor. Sırtını soğuk taşa yaslıyor. Mikail ve ben de aynısını yapıyoruz.

Kar yükselmeye başlayıp etrafımıza yığılırken zor nefes alıyorum. Baldırlar. Dizler. Uyluklar. Sora yanıyordu. Canlı canlı gömüleceğiz. Savaşma şansımız yok. Mikail ve ben onu dinlemeseydik kaçabilirdik.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hayatımda birkaç kez birinin ya da bir şeyin eliyle ölmeye hazırdım. Ancak bu doğa, savaşabileceğimden daha büyük bir güç.

Kaliferler ve kızak geçitte ilerlemeye devam ediyor, ta ki aniden tonlarca kar tarafından yolun dışına itilerek yok olana kadar. Sanki ağırlıksızmışlar gibi vadiye düşüyorlar.

Her iki durumda da öleceğimizi bilmek içimi rahatlatıyor.

Kar gök gürültüsünü andıran bir iniltiyle yükselmeye devam ediyor, ta ki belimize kadar, neredeyse Sora'nın göğsüne kadar kaplanana kadar. Nefes alışım çılgınca, çaresizce. Her nefes alışım son nefesim olabilirmiş gibi geliyor. Mikail'e ulaşmak istiyorum ama o Sora'nın diğer tarafında.

Akan kardan duyulmayacağını bilsem de son vedamı haykırmaya hazırım ama çığ etrafımızda çağlarken şimdiye kadar tamamen örtülmüş olmamız gerektiğini fark ediyorum.

Neden hâlâ hayattayız?

Yukarı bakıyorum. Her nasılsa, karın çoğu bulunduğumuz yerden dışarı doğru fırlıyor. Uçurumdaki kesik, çığın büyük çoğunluğunun bizi ıskaladığı ve vadiye düştüğü bir tür kayma yarattı.

Sora hayatta kalmak için tek şansımızın bu olduğunu biliyordu. Beni kurtardı. Ve daha da önemlisi Mikail'i kurtardı.

Bu kıza bakıyorum, bu güzel şeye. Önüne bakıyor, menekşe rengi gözleri kocaman. Bizi kayalıklara olabildiğince yakın tutmak için ellerini göğsümüze koymuş. Bizi bu küçük güvenli yarığa sokan onun bilgisiydi. Ölümle yaşam arasındaki fark yaklaşık bir metreydi.

Kızıktan atlayıp düşmemize izin verebilirdi ama yapmadı. Mikail ve ben ikimiz de yalan söylediğimiz halde. Babasını avladığımı bildiği halde.

Bu özverili bir cesaret, geri ödemeyi umamayacağım bir borç. Ama en azından dürüstlüğünü hediye edebilirim.

Kar azalıyor. Çıgın beyazı şafak vakti gökyüzüne dönüyor. Kükreme yerini mükemmel bir sessizliğe bırakıyor. Başladığı kadar çabuk, çığ bitti.

Başardık. Hepimiz çok rahatladık, gülümsedik ve sonra güldük. Lord Yama'nın pençelerinden bir kez daha kurtulduk.

Sora bana baktı. O kadar güzel ki, onu mahkûm eden de güzelliği oldu.

Derin bir nefes alıyorum.

"Baban seni aramaktan hiç vazgeçmedi," diyorum. "Seok, baban seni ve Daysum'u bırakmazsa tüm aileni öldürmekle tehdit etmişti. Chul anneni ve kardeşlerini kurtarmak için savaşmayı bıraktı ama kefalet belgelerini imzalamayı reddetti. Seok, rüşvetçi bir yargıcın önünde babanın elini taklit etti. Baban daha sonra yargıcı buldu ve odasında öldürdü. Ama ailen seni asla satmadı."

Sora'nın gözleri yaşlarla doldu. Üzgün ama yine de yüz ifadesinde biraz rahatlama ve hatta belki biraz da neşe var. Mutluluk göğsümü dolduruyor. Bunu ona ben verdim.

Sonra yüzü değişiyor ve yanakları renkleniyor. Kolunu bana doğru savurduğunda öfkesini yeni fark etmiştim. Yumruğu yüzüme çarpıyor ve ben yıldızları görüyorum.

Bölüm Otuz Altı

AERI

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Kar çok güzel. Ölümcül ve soğuk, ama şimdi dinlendiğim, kürkler ve kış için uygun kıyafetler giydiğim için gerçekten muhteşem. Ve özellikle Royo yanımdayken çok güzel.

O ve ben kuzeye doğru ilerliyoruz, parıldayan sürüklenmelerin ve çarpıcı donmuş şelalelerin yanından geçiyoruz. Buz sarkıtlarına bakıyorum. Su henüz durmuş, çözülene kadar havada asılı kalmış. Ormanlar kaplanmış, yeşil dalları beyaza bürünmüş. Sanki zamanı ben durdurmuşum gibi her şey sessiz ve hareketsiz. Ama bu ben değilim. Sadece mevsimlerdi.

Khitan'ın el değmemiş bir güzelliği var. Vashney'den uzaklaştıkça daha da bakirleşiyor. Haritalardan anladığım ve rahibin de doğruladığı kadarıyla neredeyse tüm insanlar ülkenin en güneyinde yaşıyor. Khitan büyük ölçüde donmuş çorak topraklardan ibaret.

Bu tundranın sınırına doğru gidiyoruz. Işık Dağları, Khitan'daki ağaç hattının sonunu işaret ediyor. Görünüşe göre diğer tarafta hiçbir şey yok.

"Hava çok kararmadan durup kamp kurmalıyız," diyor Royo.

Kamp mı? Ne kampı? Etrafıma bakıyorum. Bu karda dışarıda uyumaktan mı bahsediyor gerçekten?

"Bir gezgin hanında kalmayacak mıyız?" diye soruyorum. "Bir tane görüyor musun?"

Tamam, bu haklı bir soru. Etrafımızda bir sürü güzellik var ama aynı zamanda hiçbir şey yok. Ve uzaklardaki dağlara ulaşmamıza daha üç gün var.

"Merak etme," diyor. "Vashney'deyken kamp yapmak için malzeme almıştım."

Elbise evinde canı sıkılınca söylemişti bunu. *Kamp malzemeleri alacağım.* Ama atının üzerinde bir ev yok.

"Sana söylemeliyim: Donarak ölmekten pek hoşlanmıyorum," diyorum.

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Seni sıcak tutacağım."

Midem bulanıyor ve kalbim çarpıyor. Ona doğru bakıyorum.

Bir an öylece bakıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Atları dinlendirmeli ve hava hâlâ aydınlıkken yakacak odun toplamalıyız."

Rüzgâr yüzümüze doğru esiyor ve içimde derinlerde bir yerden iç çekiyorum. Bu soğukta uyumayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum.

"Her şey yoluna girecek, Aeri," diyor.

Onun için söylemesi kolay. Tuğla fırın gibi bir yapısı var.

Royo atını yoldan çekene kadar Kuzey Geçidi boyunca devam ediyoruz.

"Burası iyi bir yer," diyor.

Kelimelerin tanımları hakkında konuşmak zorundayız. Bu konuda "iyi" bir şey yok.

Kaya çıkıntısına doğru ilerliyor. Kelimenin tam anlamıyla birkaç kaya ve birkaç çam ağacı.

Yukarı çıktığımızda hala bunu neyin iyi yaptığını anlamaya çalışıyorum. Görünüşe göre, iyi derken "karla kaplı değil" demek istiyor. Kayalar ve çamların arasında çıplak toprak bir alan var.

"Burası mükemmel," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O kelimenin anlamı bu değil."

Royo bana bakıyor, atından inerken neredeyse gülümsüyor. "Üç tarafımız korunaklı olacak, bu da bizi pusuya düşürmeyi zorlaştıracak. Atını şu dala bağla. Ben hazırlanırken onları besleyebilirsin."

Bu doğru, ben elbise evindeyken yem torbaları da almıştı.

Bütün gün orada kalabilirdim ama Royo işimin bitip bitmediğini sormak için üçüncü kez yanıma geldiğinde sadece dört gerekli kıyafet sipariş etmekle yetindim. Gerçek şu ki, yumurtayı çalmaktan kurtulamazsak, kaç tane kıyafet aldığının bir önemi kalmayacak.

Royo'nun çok küçük bir çadır kurması ve ateş yakması uzun sürmez. Tanrım, sanırım "kamp" derken bunu kastediyor. Bir tencere çıkarıp içine kar dolduruyor.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Akşam yemeğimizi yapıyorum,"

diyor. "Oh güzel, kar yağıyor."

O erzaklarımızı çıkarırken ellerim kalçalarımda öylece duruyorum. Buna inancım yok, ama yemek yapmayı bildiğimden değil. Ben sadece

Kahvaltıda tıka basa doydum ve seyahatimiz için ekmek evinden biraz çörek, ekmek ve kek aldım. Dia için de biraz kurutulmuş et aldım.

Bize en yakın ağacın dalında oturuyor. Royo'nun bana aklımı kaçırmışım gibi bakmasına rağmen kahvaltıdan sonra onu besledim. Ona Dia'nın Quu'dan kaçmam için beni nasıl uyardığını anlatmadım. Bana inanacağını sanmıyorum.

Royo'nun benimle tekrar konuşması küçük bir mucize. Tamneki'de olduğumuz kadar yakın değiliz ama bizi ayıran sırların ve yalanların ağırlığı da üzerimde değil.

Güneş batıyor ama ateşin sıcaklığı var. Ayrıca pantolon giyiyorum. Mankenle aynı beden olduğum için şanslıydım, bu yüzden pantolonları hazır giyim mağazasından satın alabildim. Bir erkekle aynı şeyi giymek garip hissettiriyor. Yusan'daki bazı köylüler cinsiyet fark etmeksizin sert eğrilmiş pantolonlar giyerler ama asla böyle ince ve yumuşak kürkle astarlanmış pantolonlar giymezler.

Royo bize yemek servisi yapıyor. Bir tencere pilav yaptı ve içine biraz kurutulmuş sosis, kurutulmuş mantar ve deniz yosunu attı. Şüpheliydim ama bir ısırık aldım ve aslında oldukça iyiydi. Bir baharat poşeti de atmış olmalı. Yemek yapabildiğini kim bilebilirdi?

Daha önce temizlediğimiz bir kütüğün üzerine yanıma oturdu. Neredeyse birbirimize dokunarak, iki tahta kaseden pirinç yahnimizi höpürdeterek yiyoruz.

Burada, onun yanında güven içinde yediğim en güzel yemeklerden biriydi.

Gökyüzü aydınlandığında neredeyse bitirmiştik. İkimiz de başımızı arkaya eğiyoruz. Şu anda kar yağmıyor. Onun yerine, karanlık gökyüzünde sürekli hareket eden muhteşem yeşil ve mor girdaplar iz bırakıyor. Renk dalgalarının ardında yıldızlar aydınlanıyor ve büyüleyici bir manzara yaratıyor.

Royo gözlerinde merak ve çocuksu bir ifadeyle bakıyor. "Nedir bu?"

"Khitan'da onlara Gök Kral'ın Işıkları derler," diyorum. "Bu konuda bir şeyler okumuştum. Işıkları sonuna kadar takip edersen, Göklerin Krallığı'na, Gök Kral'ın ve göksel tanrıların diyarına götürmeleri gerekiyor. Yusan'da bu kadar iyi göremiyoruz ama açık gecelerde bazen Pyong'da görülebiliyorlar. Biz onlara Güneş Kralı'nın Gece Işıkları diyoruz."

Bana baktı. "Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Işıkların cennete gittiğini mi?"

"Bence kulağa hoş geliyor." Tekrar gökyüzüne bakıyorum. "Ama her halükarda, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey onlar."

Işıkların dansını izlemek için başımı tekrar arkaya yaslıyorum. "Ben değil," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki hayır," diye iç geçiriyorum.

Royo kız arkadaşıyla olanlar yüzünden o kadar suçlu ki, hayattan zevk almamanın onu bir şekilde affettireceğini düşünüyor. Ama işler bu şekilde yürümüyor. Kefaret On Cehennem içindir. Hayat yaşamak, hatalar yapmak ve iyi anlardan en iyi şekilde yararlanmak içindir çünkü kötüler her zaman orada olacaktır.

Bana baktığını hissediyorum.

"Sen ışıklardan daha iyisin," diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. Daha önce hiç yıldırım çarpmamıştım, ama bu da aynı duygu olmalı; aynı anda hem aydınlanıyor hem de şok oluyorum.

Royo öne doğru eğiliyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde. Gözlerim açılabilirdi kadar açılıyor, sonra dudaklarım onunkilere karşı yumuşarken kapanıyor. Beni öpüyor, önce yavaşça sonra daha hızlı. Göğsümde ve omurgamın tabanında kıvılcımlar uçuşuyor. Kasemi yere bırakıyorum ve o beni kendine doğru çekerken kollarımı boynuna doluyorum. Ne olduğunu, onu bu büyüye neyin kaptırdığını bilmiyorum. Bunun ne kadar süreceğini de bilmiyorum. Ama büyü bozulmadan önce bu anı yaşayacağım.

Bölüm Otuz Yedi

TIYUNG

ATIL

HAPISHANE

Güneşsiz zindanlara göre bu hücre o kadar da kötü değil. Hana sayesinde bir fenerim ve az miktarda yağım var. Ayrıca bana bol miktarda yiyecek getirdi; ihtiyacım olandan daha fazla, gerçekten. Her geldiğinde bana günü ve zili söylüyor. Bunlar daha önce hiç fark etmediğim küçük lüksler. Düşüncelerimi yazmam ve zihnimi meşgul etmem için bana bir not defteri ve mürekkep bile verdi.

Hana, gardiyanların devriye gezdiğini ve mahkûmların dikkatini dağıtmak için rastgele yiyecek getirdiğini doğruladı. Bu, kaçma girişimlerini önlüyor ve bilgiye ihtiyaç duyduklarında mahkumların zihinlerini kırmaya yardımcı oluyor.

Her gelip gittiğinde gölü kurutup kurutmadıklarını sordum. Başını salladı ve başka bir giriş olduğunu söyledi. Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak ediyorum ama sormadım. İnşa ettiğimiz güvenin sınırları var.

Bayat ekmek ve sudan oluşan kahvaltım geliyor. Hana'yı beklerken biraz et ve peynirle birlikte yiyorum. Acele etmeme rağmen onu görmeden bitiriyorum. Genelde bu saatlerde geldiğini sanıyordum ama yine de yemek rastgele de olabilirdi.

Egzersiz rejimime başlıyorum-Hana vücudumu aktif tutmanın zihnime yardımcı olacağını söyledi. Yerimde koşuyorum ve yorulana kadar şınav, mekik ve lunge yapıyorum. Ama hala ondan bir iz yok.

Gardiyanlar geliyor ama sessizce başka bir yemeği yuvadan içeri itiyorlar. Onlar uzaklaşırken, endişelenmeye başlıyorum. Hana nerede? Artık gelmiyor mu? Gardiyanlar beni görmesine izin vermeyi bıraktı mı? Yakında ölecek miyim?

Zor nefes alıyorum, düşüncelerim yaklaşan ölümüne dönüyor. Kaçınılmaz olanla barışmaya çalıştım. Her insan ölür. Aradaki fark nasıl yaşadıklarıdır. Yine de idamımı kabullenemiyorum. Bir şeyin, herhangi bir şeyin beni kurtaracağına inanmaya devam ediyorum. Sora ve diğerlerinin geri döneceği umudundan vazgeçemiyorum. Hiçbir nedeni olmamasına rağmen Hana'nın yalan söylediğini umuyorum.

Yarım gün geçiyor ve ben hücremde yalnız kalıyorum. Birden koridorda ayak sesleri duyuldu. Onu görmek için ayağa kalkıyorum, ama gardiyanlar üçüncü bir tepsiyi yemek yuvamdan geçirip gidiyorlar.

Adım atıyorum. Bekliyorum. Tekrar yemek yiyorum. Ve sonra oturdum. O gelmiyor.

Göğsüm sanki kaburgalarımın bir ağırlık yapışmış gibi sarkıyor. Uzakta tuttuğum yorgunluk ve umutsuzluk beni yutuyor. O gelmedi. Ya gelemedi ya da gelmedi ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Burada olduğu için şükretmeye çalışıyorum. Ziyaretleri tanrıların bir lütfuydu. Ama kutsamalar yeni bir tür acı yaratıyor.

Biraz daha zaman geçiyor ve çenem göğsüme düşüyor. Başımı sallıyorum, gözlerimi kırıştırarak uyanık kalmaya çalışıyorum. Hana'nın bugün ortaya çıkmaması bu gece öleceğim anlamına gelebilir. Muhafızlar beni uykumda öldürmeye çalışabilir.

Endişe beni uyanık tutuyor ama sonunda, ölüm korkusuyla bile gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum. Başımı duvara yaslıyorum ve lambayı söndürüyorum. Lord Yama'nın bu gece beni almaması için bir dua mırıldanıyorum ve sonra günlük dileğim haline gelen duayı ediyorum.

Tanrılar, lütfen Sora'yı bir kez daha görmeme izin verin. Ama sadece birimizi koruyabileceksen, bu o olsun.

Bununla birlikte uykuya dalıyorum. Bir süreliğine dışarıda olmalıyım çünkü uyandığımda anahtarlar çoktan kilide girmişti. Ağır ahşap ve demir kapı sallanarak açılıyor ve neredeyse bana çarpıyor. Kendimi duvara yaslayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Bu Hana mı? Lütfen Hana olsun.

Hana değil. Muhafızlar ve ellerinde bir fener var.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve gözlerimin arkasındaki acı alevden dolayı çok şiddetli. Göremiyorum, ateşten kör oldum. Gözlerim sımsıkı kapalı ve ellerim üzerlerinde, kendimi kaderime hazırlamaya çalışıyorum. Ağlamayacağım, kaçmaya çalışmayacağım ya da yalvarmayacağım. Kendime o kadar söz verdim ki, sonunda onurlu bir ölüm olacak.

Dik duruyorum, buradan çıkarılmaya hazırım. Celladımınla yüzleşerek ölmeye hazırım.

Ama kimse bana dokunmuyor. Onun yerine başka birini içeri atıyorlar. Gözlerim alışırken, bir adam tökezliyor ve inleyerek kirli taş zemine düşüyor. Artık bir hücre arkadaşım var. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım beni öldürmek için burada.

Otuz Sekizinci Bölüm

MİKAİL

BATI GEÇIDI, KHITAN

Ben Sora'nın onu öldürmesini engellemeye çalışırken Euyn kendini düzeltiyor... yine. Onu elimden geldiğince nazıkçe tutuyorum, dirseklerinden zapt ediyorum ama ona ulaşmak için tüm gücüyle mücadele ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam onu bırakmak istiyor.

Onu doğru duyup duymadığımı anlamam gerek. Kızağı kaybettik ve bir çığdan zar zor kurtulduk. Olaylı bir buçuk dakika oldu. Gerçekten Sora ve kız kardeşinin sözleşmelerinin yasal olmadığını mı söyledi? Bunu başından beri bildiğini mi? Düşündüğümünden daha duygusuz bir canavar olduğunu mu?

Stars, çoktan dibe vurduğumuzu sanmıştım. Görünüşe göre 11. Cehennem varmış.

Sora çırpınmayı bırakıp nefesini kontrol ediyor. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onunla birlikte düşmek anlamına gelse bile onu uçurumdan atmaya hazır. Ben hazırım, çünkü cinayet işlemek için ölmeyi göze alan biri en tehlikeli katil türüdür.

Euyn, Sora'nın ona vurduğu yerde çenesine kar tutuyor ve hâlâ yarısı gömülü.

"Sora," diye fısıldıyorum.

Nefes veriyor ve başka tarafa bakıyor. Onu şimdilik bırakıyorum, en azından şimdilik onu öldürmeye çalışmayacağından eminim. Eğilip kollarımı kürek gibi kullanarak Euyn'un kazıp çıkarmasına yardım ediyorum.

"Söyle bana, çünkü dikkatim dağıldı, az önce Sora'nın babasının sözleşmeleri hiç imzalamadığını mı söyledin?" Ağır karı kenara sürüklerken ona soruyorum.

"Bana söylediği buydu," diyor bakışlarımı karşılayarak. "Avare Hapishane'de kilitli olduğum için bunu teyit edemedim."

Yüzünü inceledim, doğruyu söylüyor. Bunu Chul söyledi ama Euyn reddetti. onu.

"Yusan'dayken bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

Göz kırıyor. "Ne yararı olurdu ki?"

Şaşkın ifadesine bakıyorum. Basitçe empati kuramıyor mu yoksa bunun bir önemi olmamasının bir nedeni mi var anlayamıyorum.

Sora yanıma geliyor, omzuma yapışıyor.

"Ne iyi?" Elleri yanında yumruk haline geldi. "Daysum'u serbest bırakabilirdim! Şu anda bir eğlence evinde kapana kısılmış olmazdı! O-"

Unutulmaz bir çığlık atıyor ve ben bakışlarımı dağlara çeviriyorum, başka bir çığ başlatmasından endişeleniyorum. Ama bu noktada Sora'nın umurunda değil.

Euyn dudaklarını büzerek, "Hayır, özgür olmayacaktı," diyor. En azından üzgün görünme nezaketini gösteriyor.

Ona doğru tekrar hamle yapıyor ama onu yakalıyorum. Zar zor. "Bırak açıklasın, lütfen," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor ve iğrenerek başını sallıyor. Onu öldürecek. Şimdi ya da sonra, zehirle ya da değil, kararlılığı çenesini kaldırmasından belli. Eğer bunu etkisiz hale getiremezsem onu hayatta tutmak için çok çaba sarf etmem gerekecek. Ve zaten yapacak çok işim var.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Şimdi açıklaman gerekiyor Euyn ve sözlerine dikkat et. Daysum'un özgür olmayacağını sana söyleten nedir? Az önce sözleşmelerin geçerli olmadığını söyledin."

"Bence değiller ama Dal öldüğüne göre Seok krallığın en güçlü asilzadesi." Bacaklarını serbest bırakıp Sora'dan bir adım daha uzaklaşıyor ki etrafımızda bu kadar kar varken bu hiç de kolay değil. "Halktan birinin sözünün bir önemi yok, özellikle de Chul onun adına tanıklık edebilecek tek adamı öldürdüğü için. Yusan'da Seok yerine babasına inanacak bir mahkeme yok. Özellikle de Seok adil bir bedel ödediğini iddia edebilirken ve Chul zaten yargıcı öldürdüğünü itiraf etmişken."

Prensip olarak katılmasam da, Euyn haklı. Bir Yusanian mahkemesi yargıcın öldürülmesini suçun kabulü olarak değerlendirecektir. Kızlarını altın karşılığında satan ve şimdi de bunu geri almak isteyen hüküm giymiş bir halktan biri olarak görürler. Seok'a sorgusuz sualsiz inanırlardı.

"Bunun seni sebepsiz yere üzeceğini düşündüm Sora," diyor Euyn. "Yemin ederim, bu yüzden sana söylemedim. Geçmiş deşmek istemedim çünkü gerçeği bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Artık onunla konuşmayı gerçekten bırakmalı. Tek sebebin bu olmadığını hepimiz biliyoruz. Yüzünü kurtarmak ve babasını avladığını itiraf etmemek istedi. Yaptıklarının sonuçlarından kaçınmak istedi.

Ona bakıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Onu tekrar dizginlemeye hazır bir şekilde bekledim.

"Gerçeğin *senin* için hiçbir önemi yok," diyor sesi titreyerek. "Benim için *her şey* demek." Duraklıyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. Sonra öne doğru eğiliyor. "Daysum'un başına gelen her şeyin senin de başına gelmesi için dua ediyorum, Euyn. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta."

Sora kürk battaniyesini omuzlarına sararak uzaklaşıyor. Başı dik ve derin karda ilerlerken bile prensten daha asil görünüyor. Euyn yanından geçerken irkiliyor ama ona dokunmuyor. Dokunmasına da gerek yok.

Aramıza biraz mesafe koymasına izin veriyorum ve sonra Euyn'un gözlerinin içine bakıyorum. "Sakladığın başka sırların var mı?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Güzel. Bu seni onlardan birinden kurtardığım son sefer."

"Ama sence de..." diye başlıyor. Yüzümü inceliyor ve ifadesindeki bir şey değişiyor.

"Neyi düşünmüyor muyum?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Bana yine yalan söylediğinden emin olmama rağmen uçurum boyunca birlikte yürüyoruz.

Bölüm Otuz Dokuz

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Aeri'nin ağzı benimkinde. Onu içime çekiyorum. Tadı bir şekerçi dükkânının ikramı gibi ve hissi en yumuşak ipek gibi. Çiçek kokusu her yanımda çiçek açıyor ve ben doyamıyorum.

Onu kucağıma çektiğimde gökyüzü renk şeritleriyle parlıyor. Kalçalarım biniyor, tüy gibi hafif. İkimiz de kışlık giysiler içindeyiz ama keşke olmasaydık. Bizi sadece bir kumaş şeridinin ayırdığı o kısa elbiselerden birini giymesini isterdim.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve ona sıkıca sarılarak terliyorum. O da beni benim onu öptüğüm kadar sert öperken zevkle mırıldanıyor. Onu kırmak, yutmak ve aynı anda içinde kaybolmak istiyorum.

Hiç böyle birini arzulamamıştım. Bu bir ihtiyaç, istek değil.

Ellerimi gömleğinin altında gezdiriyorum. Teni giydiği kürk kadar yumuşak. Başparmaklarım meme uçlarını sıyırdığında küçük nefesler alıyor ve inliyor. Köprücük kemiğine kadar uzanıyorum ve parmaklarımı aşağı doğru gezdiriyorum. Ama elim bir şeye takılıyor, sanırım bir kolyeye.

Aeri öpüşmemizi kesiyor, bir saniyeliğine geri çekiliyor. Ama bu kadarı yeter.

On Cehennem, ne yapıyorum ben?

Birbirimize bakarken nefesimi tutuyorum. "Özür dilerim-"

"Hayır, özür dilerim," diyor. "Ben sadece-" Yan tarafa bakıyor.

Bunu istemiyor. Boğazıma bir kaya parçası düğümleniyor. Midem dönerken ve başım dönerken sanki bir dağın tepesinden düşüyormuşum gibi hissediyorum.

"Sorun yok," diyorum çabucak.

"O değil..." diye başlıyor, başını sallıyor.

Aynı anda konuşmaya devam ediyoruz ve bu gerçekten sinir bozucu. Onu yana çekip ayağa kalkıyorum. Bakışları pantolonuma kayıyor, az önce

bastırdım. Boğazımı temizliyorum v e sonra kaseleri toplamakla meşgul oluyorum. Buradan uzaklaşmam gerekiyor.

"Sorun yok. Kendimizi kaptırdık," diyorum. "Sorun yok."

"Royo..."

"Bunun geri kalanını gömeceğim, böylece hayvanlar bunun için gelmeyecek," diyorum.

Boş tencereyi ve kaseleri alıp yola doğru yürürken ona bakmaktan kaçınıyorum.

Utanç ve reddedilmenin acısı beni hızla hareket ettiriyor. Yine de önemli değil. Sadece içinde kaybolmuştuk. O kadar güzel görünüyordu ve burası o kadar inanılmazdı ki, unuttum. Yalnız daha iyi olduğumu unuttum. Bana yaklaşan her kadını mahvedebileceğimi unuttum.

İşleri fazla ileri götürdüğüm için özür dilerdim ama beni istiyor gibiydi. Hayır. Yanlış anlamış olmalıyım. Geri çekildi. Sonunda beni istemedi.

Ya da belki hepsi onun için bir oyundur.

Bu düşünce bir şimşek gibi. Karnıma bir bıçak saplandı, daha da kötüleşti çünkü bunun geldiğini görmeliydim.

Aeri gibi bir prenses neden benim gibi bir sokak serserisini istesin ki?

Geçidin yanına çömelip karda bir çukur kazıyorum. Kaselerdeki pirinç tanelerini kazımak için acele etmiyorum. Sonra hepsini duygularımla birlikte gömüyorum. Her şeyi temizlemek için karı kullanıyorum.

İşim bittiğinde, kafam yeniden berraklaşıyor. Uzaklaşmakta haklıydı. Bu ihtiyacımız olan son dikkat dağıtıcı şey. Savaşın eşliğindeyiz, hâlâ bir tanrı kralı öldürmeye çalışıyoruz ve ölümcül konuşan bir papağandan yumurta falan almamız gerekiyor.

Seks aklımdaki son şey olmalı. Ama değil.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve inliyorum. Her şeyi bir hata olarak görüp geçiştirmiştim ama öpüşürken her küçük iç çekişini dinlemiş, her nefes alışına dikkat etmiştim. Bundan zevk alıyordu. Kolyesine vurana kadar beni istiyordu.

Nehir teknesindeyken gördüğüm kolye olmalı. Sade ve sarı taşlı. Belki de bir şeyin ya da birinin hatırasıdır.

Bu düşünceyle kalbim güm güm atıyor. Tek bildiğim, Pyong'da onu bekleyen biri olduğu. Hiç sormadım.

Derin bir nefes alıyorum. Evet, bu fikir durumu daha iyi yapmıyor. Azıcık bile.

Şimdi onun yanında küçük bir çadırda uyumak ve önümüzdeki üç gece boyunca onu sıcak tutmak zorundayım. Ve umarım bir dönüş yolculuğu vardır. O çürüyen cesedi çalmak için Mikail'le birlikte gitmeliydim.

Bölüm Kırk

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Hücredeki yabancı, kapı arkasından kapanırken ayağa kalkıyor. O da benim gibi zincirlerinden kurtulmuş. Feneri yakmak için uğraşıyorum. Alevler canlandığında, mesafesini koruyarak bana temkinli bir şekilde bakıyor. Babamın yaşlarında, belki biraz daha genç, ama bu adam Seok'tan çok farklı. O bir savaşçı, kaşındaki yara izi de bunu kanıtıyor. Kendini nasıl taşıdığına bakılırsa muhtemelen uzun dönem askerlik yapmış. Ve şimdi o da benim gibi bir mahkum.

Benim ona baktığım gibi o da beni değerlendiriyor. Bir silahın parıltısını ararken ellerimi yanlarımda gevşek tutuyorum. Silah görmüyorum ama gömleği ve pantolonu nispeten düzgün, tıraşı da temiz. Idle'a yeni gelmiş olmalı. Adamın kirli sarı saçları ve açık kahverengi bir teni var. Kirlenmiş elbiseme bakıyor ama durup gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

"Sen bir soylusun," diyor. Sonra hücrenin etrafına hızlıca bir göz atıyor.

Başımı salladım. "Beni öldürmek için mi buradasın?"

Gözleri yine benimkilere takılıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

İçimi bir aşinalık duygusu kaplıyor. Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

Hâlâ birbirimize bakıyoruz ama öncekinden biraz daha az şüpheyile. Ben onun beklediği gibi değilim, o da benim düşündüğüm gibi değil.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Kralın isteği üzerine," diyor hafifçe eğilerek. "Her erkeğin burada bulunma sebebiyle aynı sanırım."

"Hücremi kastetmiştim." Söylemek istediğimden çok daha kibirli çıktı. Ses tonumu duyuyorum ve babam gibi konuştuğum için içten içe ürperiyorum.

Adam burnunu çekiyor. "Kapıda adının yazdığını görmedim."

İçimi çektim ve avucumu kaldırdım.

Adam yanıma odaklanıyor, fenerin ve defterin olduğu yere ve sarılı tuttuğum yiyecek çuvalına. Belli bir keskinliği var.

Bu da asker tahminimi yeniden düşünmeme neden oldu.

"Bilmiyorum," diyor. "Muhafızlar beni buraya attı. Kalacak yer seçeneği sunmadılar lordum."

"Sen bir soylu değilsin," diyorum ama küstahça geliyor. Benim sorunum ne bilmiyorum. Onuncu Cehennem'de statü diye bir şey yok. Ve benim gösterişçiliğim bu adamın benden hoşlanmamasına neden oluyor, bu da görevi bu olmasa bile beni öldürmesine neden olabilir. Ama sanırım bildiklerime geri dönüyorum.

"Hayır, kralın muhafız birliğindeydim," diyor.

Hmm, demek ki ilk izlenimim doğruymuş. Hâlâ aklımın bir kısmına sahip olduğum için içimden küçük bir gurur geçiyor.

En iyisinin konuşmayı kesmek olduğuna karar verdim. Ayarlanmasına izin veriyorum ama bir gözüm hep onun üzerinde. Bu adamın Hana'nın ortaya çıkmadığı gün ortaya çıkması çok uygun görünüyor. Babama benim ölümümde parmağı olmadığını, çünkü başka bir mahkûmun sorumlu olduğunu söylemek için kolay bir bahane olurdu.

Ama yine de hücremde kimse yokken de bunu söyleyebilirlerdi. Peki hangi oyunu oynuyorlar ve neden?

Zaman geçti ve adam boşluğun diğer tarafında kaldı. Fenerin yağını idareli kullanıyordum ama onu gözlemllemek için yakmaya devam ettim.

Yemek zamanı geldi ve iki tepsi getirdiler. Asker kendi tepsisini alıyor ve muhafızlara teşekkür ediyor. Bunlar benim çoktan unuttuğum davranışlar.

İkimiz de kapının yanında oyalanıyoruz. Yemek, ekmek ve su ile bibimbap. Güzel kokuyor ama öyle olmadığını biliyorum. Adam tepsiyle yere oturuyor ve bir kaşık kaldırıyor.

"Bunu yemek istemezsin," diyorum.

"Hayır mı?" Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor. Bakışları çok tanıdık geliyor. Bana kimi hatırlattığını gerçekten bilmek isterdim.

Aslında bir fenerim var, bu yüzden onu yemeğinin üzerine tutuyorum. Biraz zaman alıyor ama sonra pirincin içinde kurtçuklar kıpırdanıyor. İlk yemeğimde de aynısını ya da daha kötüsünü yediğimi düşününce midem bulanıyor. Ağzım sulanıyor ve bulantımı yutuyorum.

Boğazını temizliyor ve kaşığını yere bırakıyor. "Ekmek ve su o zaman."

Anladım. Yahni yemeyi düşünecek kadar acıkmıştım, hatta ilk yediğim yahni beni ölüm için dua edecek kadar hasta ettikten sonra bile.

Hana'nın bıraktığı torbaya uzanıp ekmeğinin yanına bir parça peynir ve biraz sosis uzatıyorum.

Adam bana bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Uzanıp yemeği tepsisine koyuyorum, böylece elimden almak zorunda kalmıyor.

Önce bana, sonra da dokunmadan yemeğe bakıyor. "Neden... neden bunu bana verdin?"

"Bilmiyorum."

Gerçek bu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. O bir yabancı ve Hana'dan daha fazla yiyecek görüp görmeyeceğimi ya da ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Babam kesinlikle ona bir şey vermezdi. Bunun için bana aptal derdi. Belki de her kırıntıyı istiflememek aptallıktır. Ama adam aç görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım bana böyle davranılmasını isterdim." Başını salladı. "Adın ne evlat?"

"Tiyung," diyorum.

Biraz çaba sarf ederek bayat ekmekten bir parça kopardı. Elinde evirip çeviriyor. "Neden burada olduğunu sormalı mıyım?"

"Seninle aynı sebepten, kralın isteği üzerine." Acı bir gülümseme sunuyorum. Su kabını kaldırıp bana doğru içiyor.

Ondan hoşlanıyorum ama yine de ona güvenmem için fazla rahat, fazla temiz. Bugün buraya konulmuş olması çok uygun. Merhametine başvurmaya karar verdim.

"Eğer beni öldürecekse, lütfen bunu ben uyanıkken yap," diyorum.

Duraksıyor, biraz kafası karışıyor ama başını sallıyor. "Makul bir istek gibi görünüyor." Peynirden bir ısırık alıyor. "Bunun için teşekkür ederim, Tiyung."

Adını sormayı unuttum. Annem görgü kurallarını bu kadar çabuk unuttuğum için çok üzülürdü.

Sadece unvanla asil olunmaz, derdi. "Senin adın ne?" diye sordum.

"Ailor," diyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bölüm Kırk Bir

MİKAİL

LOPTRA ŞEHİRİ, KHİTAN

At alabileceğimiz bir ticaret merkezine varmak için karda üç çan çalmamız ve ardından at sırtında beş çan daha çalmamız gerekti ama sonunda Loptra'ya vardık. İlk işimiz Sora için kışlık kıyafet almak oldu. Çığdan sonra kürklerden birini kesmiş ve donma tehlikesine karşı parçalarını botlarının etrafına sarmıştım. Bizi buraya getirecek kadar işe yaramıştı ama umutsuzca düzgün botlara ve uygun kıyafetlere ihtiyacı var.

Konfeksiyon bölgesinde basit bir elbise dükkânı seçer ve dükkân sahibi ile işçiler kendilerini tutamazlar. Baştan çıkarma Sora'ya kolay gelir, ama aynı zamanda zahmetsizce çekici ve şaşmaz bir şekilde naziktir.

Euyn'u öldürmek istiyor ama iyi bir sebebi var.

Ailesinin onu satmadığından bahsetmediğine inanamıyorum ama yine de son derece inandırıcı.

Onu çoktan bir hana bıraktım, yani dinleniyor. Aslında, ben Sora'yla işleri hallederken onun yarım düzine tuzak kurup volta attığına eminim. Önce uyumasını önerdim ama istemedi. Hem yorgun değil hem de tamamen bitkin. Bu hissi anlıyorum.

"İzin verirsiniz, haberci evine uğrayıp birkaç ayarlama daha yapmam gerekiyor," diyorum. "Kısa süre içinde döneceğim."

Başını salladı.

Dükkândan çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sora'nın yanında olmak asla zor değildir, aslında tam tersi. Buraya kadar olan uzun yolculukta bile bir kez olsun şikâyet etmedi. Neredeyse her şeye sessizce katlanır, ama ondan gelen keder ve öfke dalgaları boğucu.

Loptra'nın kalabalığında haberci evine doğru yürürken temiz, karlı hava güzel hissettiriyor. Khitan'ın üçüncü büyük şehri ve en modern ve kozmopolit olanı. Cam ve yıldızlar parıldıyor ve heykeller yeni kesilmiş. Herkes en iyi kıyafetlerini giymiş, kadınlar çoğunlukla pantolon ve

stilize ceketler. Yeni servet sahibi insanlar, en yeni icatlara sahip olanlarla buluşuyor. Hatta Uulatar Nehri kıyısında hala inşaat halinde olan binalarla taze ve umut verici kokuyor. Bu, çığ sırasında neredeyse içine düştüğümüz su kütlesi. Uulatar, Khakatan Dağları'ndan doğuyor ve Loptra'yı geçerek Vashney'e kadar uzanıyor.

Khitan'ın her yerinde bulunan aynı insan karışımı şehirde geziniyor. Yiyecek satıcıları çeşitli dillerde bölgesel spesiyalitelerini seslendiriyor. Bu donmuş topraklardaki hava ve arazi koşulları nedeniyle Kitan, buraya yerleşmek isteyen herkese her zaman kucak açmıştır. Başka yerlerde bulunmayan bir hoşgörü düzeyine sahipler çünkü züppe olma lüksleri yok. Yusan'la anlaşılamamalarının pek çok nedeninden biri de bu.

Cızırdayan etlerin ve mis kokulu pilavların yanından geçerken bir haberci evinin rengini arıyorum. Yusan'da dükkanlar kobalt mavisine boyanır. Burada ise kırmızının koyu bir tonuna boyanmışlar. Haberci evleri her diyarda aynıdır; yarısı kuşhane yarısı dükkândır ve daha az acil, daha ucuz yazışmalar için büyük bir ahır eklenmiştir. Mesajlar at sırtında bir ay sürebilir ve benim buna hiç vaktim yok.

Zahara'ya ve diğerlerine şifreli mektuplar göndermem gerekiyor. Ama Loptra ulak evine vardığımda, Zahara çoktan benden önce davranmıştı. Kadına (sahte) adımı verdiğimde kartal postası beni bekliyor. İki mektup. Diğerinin Gambria'dan olduğunu varsayıyorum, çünkü ona geldiğimi bildiren bir mesaj göndermiştim.

Mektuplar elimde, kenarda durup birçok çıkıntıdan birine yaslanıyorum. Evler kâğıt, zarf ve kil sağlıyor. Zahara'nın mesajını çözmek için bir kalem ve karalama kağıdı alıyorum. Yine, tek kelime.

CANLI

Tiyung, Idle Hapishanesi'nde hâlâ hayatta. Özellikle Euyn'un son ahlaki başarısızlığı göz önüne alındığında bu bir rahatlama. Ty giderek taht için elimizdeki tek uygun seçenek gibi görünüyor. Sora'nın kaçırılmasıyla doğrudan bir ilgileri olmadığı gerekçesiyle Oosant'taki barmaid ve babasını bağışlamak isteyen oydu. Bu, haraç ödemek zorunda kalmayalım diye soykırımı göz yuman bir adamdan çok daha iyidir. Sora'nın ailesinin onu para için sattığına inanmasına izin veren bir adam.

Ama ikinci zarfın kırmızı olduğunu fark edince Euyn hakkındaki düşüncelerimi unutuyorum, yani o da saraydan geliyor. Zahara ilkinden sonra bir kartal göndermiş olmalı. Acaba bu kadar acil olan neydi? Tiyung'un öldüğünü ve bir kez daha yeni bir plan yapmam gerektiğini okumak için kendimi hazırlıyorum.

Mektubun şifresini çözdüm.

KÜL OLDU

Tezgâha yaslanıyorum, içimdeki rüzgâr dışarı çıkıyor. Ellerim tahtaya gömülüyor ve ufuk çizgisi eğiliyor. Hava almak için ceketimi açıyorum ama faydası olmuyor. Hâlâ boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki görünmez eller boğazıma ve göğsüme baskı yapıyor.

"İyi misin?" diye soruyor kadın Kitanca.

Başımı sallıyorum. Ama iyi değilim. Kesik kesik nefesler almak zorundayım. Hiç tanımadığım bir kız için ağlamamak için mücadele ediyorum.

O kül oldu.

Daysum öldü.

Bölüm Kırk İki

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Bir hücre arkadaşıyla ilk uykumdan sağ çıktım. Ailor beni öldürmeye çalışmadı, açıkçası bunu biraz garip buldum. Sanırım o da benim gibi bir mahkûm. Ya da beni yanlış bir güvenlik hissine, rehavete sürüklüyor.

Ama buna hiç gerek yok. Bir katil *olsam* da çoğunlukla işe yaramaz bir asilzadeyim. Oosant'tan beri her gün öldürdüğüm adamları düşündüm. Depoda tereddüt etmeden öldürdüklerimi. Yine de Mikail gibi tehlikeli bir adam değilim - o, farkında olmadan yakalamanız gereken bir kişi.

Bunu düşünür düşünmez, Ailor'un bana onu hatırlattığını fark ediyorum. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum. Uyanır uyanmaz feneri yakmıştım ve hücrenin karşısındaki yerinden beni görebiliyordu.

"Özür dilerim. Bana sadece birini hatırlatıyorsun."

Yaralı kaşını kaldırıyor. "Bu kadar esprili ve yakışıklı biri mi? İmkansız. Bizden iki tane olamaz."

Gülüyorum. Mikail'e hiç benzemiyor. Royo'dan daha kısa, belki 1.80 boyunda ve onun gibi tıknaz yapılı, ama tuhaf, tavırları Mikail'inkine benziyor.

"Biliyor musun evlat," diye söze başladı Ailor, "buraya düşecek bir tipe benzemiyorsun."

"Benim için de sürpriz oldu, seni temin ederim."

Gözleri kahverengi sanırım ve beni süzüyorlar. "O zaman rehinesin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Onun gibi bir şey."

Beni anlamaya mı çalışıyor yoksa suçlayıcı bir şey söylememi uman bir casus mu anlayamıyorum. Yine de bunca zamandır başka bir casusla konuşuyordum.

Hana hala ortaya çıkmadı. Umarım ona bir şey olmamıştır. Başının belada olabileceği daha yeni aklıma geldi. Casuslar nadiren güvende olur, suikastçılar da öyle, ama onun ya da Sora gibi hayatta kalan birinin tehlike gibi sıradan bir şeye yenik düşebileceğini düşünemiyorum.

"Ben de bunu düşünüyordum. Senin soylu olduğunu düşünmüştüm ama bu tür büyük bir kolyeyi sadece bir kişide gördüm: Tamneki Kontu," diyor Ailor.

"Tüm kontlar resmi kıyafetlerinin bir parçası olarak yaka takarlar," diyorum. Omuzlarımda duran ve göğsüm boyunca uzanan mücevherleri kaydırıyorum. "Dört eski krallığı yönetmeye kadar uzanıyor."

Safirlere dokunuyorum. Batıdakiler elmas, kuzeydekiler opal, doğudakiler zümrüt takıyor. Kral kanlı yakut takıyor. Taşların hepsi bin yıl öncesinden kalma ama her aile için yeniden ayarlanmışlar.

Ailor'un dudakları titriyor. "Kont olmak için biraz gençsin evlat. Hatırladığım kadarıyla hepsi benden daha yaşlı."

"Benim babam Seok, Gain Kontu," diyorum.

Alnında çizgiler belirliyor. "Demek *sen* gerçekten bir rehinesin." Başımı salladım. "Ne yaptın sen?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum." Ailor öksürüyor ve sonra bacaklarını önünde uzatıyor. "Evdeydim, sonra aniden saray muhafızları geldi ve beni alıp buraya getirdiler. Masum bir adam olduğumu iddia etmiyorum - geçmişimden herhangi bir şey olabilir. Ama Idle'ı haklı çıkaracak ne yaptığımdan ya da neden sizinle aynı hücreye konulduğumdan emin değilim. Sanırım daha önce burada başka kimse yoktu."

Başımı sallıyorum.

"O zaman bu özel muamelenin nedenini merak ediyorum. Bunun oğlumla bir ilgisi olduğunu düşünürdüm ama öyle olsaydı ölmüş olurdum."

"Kimmiş o? Oğlun mu?"

Gülümsüyor. "Söylememeyi tercih ederim."

Buna saygı duymak zorundayım. Benim de korumak istediğim insanlar var.

Uzaktan bir mahkûm feryat ediyor. Ne kadar kısa sürdüğü için beni ürperten tiz bir çığlık. Tüylerim diken diken oluyor ve Ailor da sese doğru dönüyor. Adama her ne yapıyorsa şüphesiz korkunç bir şey. Tüm hapishaneler bir tür işkencedir. Sadece bazıları daha doğrudan.

"Anladığım kadarıyla her hücrede fener, peynir ve mahremiyet bulunmuyor," diyor. "Statünüzün avantajları mı?"

"Dışarıda bir arkadaş," diye itiraf ediyorum.

Bu adama hâlâ güvenmiyorum ve Hana'yı elimden geldiğince korumak istiyorum. O mahkûmun ılığı, benden bilgi almanın başka yolları olduğunu hatırlatan sert bir hatırlatmaydı. Hana iyiliğı seçti çünkü ben Nayo'yu kurtardım. Gerçi sanırım "kurtarmak" yanlış kelime. Bir ay boyunca zevk çocuğı olarak hizmet etmeye zorlanmak bile benim için kurtarmanın ötesinde bir şey olurdu. Ama o özgür. "Daha kötüsünden kurtarıldı" daha doğru olur.

"O arkadaş buradan bir mesaj iletebilir mi?" Ailor girişimde bulunur.

"Bilmiyorum," diyorum. "Doğrusu, geri dönüp dönmeyeceklerini de bilmiyorum."

"Sanırım dönmelerini umacağız." Tekrar öksürüyor ve duvara yaslanıyor.

O kadar basit ifade ediyor ki, yapılacak tek şeyin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum - umut etmek.

Böyle bir yerden ilk kaçan şey umuttur. Ailor ya bir casus ya da inanılmaz bir tesadüf, çünkü Sora'nın mektubunu aldığımdan beri ilk kez biraz iyimserlik hissediyorum. Sanki umut etmek için bir neden varmış gibi. Sanki hayatta kalabilirmişim gibi. Sanki hepimiz başarabilirmişiz gibi.

Bölüm Kırk Üç

MİKAİL

LOPTRA ŞEHİRİ, KHITAN

O öldü.

Gözlerimi kapatıyorum, sonra acıyı içime çekiyorum. Tek bir nefesle bir trajediyi daha zihnimin derinliklerine hapsediyorum. Belki bir gün baraj tutmaz ve dehşetle patlarım ama şimdilik devam ediyorum. Mesajı değiştiremem. Gerçekliği değiştiremem. Daysum öldü ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben ruhları yeniden doğmaları için gönderebilen ölüm tanrısı Lord Yama değilim. Yapılacak tek şey ilerlemek. Yapılacak tek şey bu.

Gözlerimi ovuşturup mektupları ve şifre çözme kâğıtlarını ateşe atıyorum. Sonra işe koyuluyorum. Çok daha kötülerini atlattım. Bunu da atlatacağım.

Planladığım gibi, mesajlarımı kodluyor ve yazıyorum. Tüm üzüntümü bastırıp taşıma torbalarını dolduruyorum, sonra da tezgâhın arkasındaki kadına on mark uzatıyorum. Bu miktar parayla en hızlı, en güçlü kuşları seçecek. Okçulardan kaçabilecek kadar yüksekten uçanları.

Kır saçlı kadın bahşişi cebine atıyor, sonra da keseleri kartallara bağlıyor. Bağlarını ve başlıklarını çıkarıyor ve onları tavandaki açıklıktan teker teker serbest bırakıyor.

Zihnim açık bir şekilde hesabı ödüyorum ama para üstünü alırken ellerim titriyor. Parmaklarıma bakıyorum. Tuhaf. Uzun zaman önce yaşayanları ölümlerden daha çok önemsemeye karar vermiştim ama keder kurşun gibi ağır bir şekilde etrafımı sarıyor. Yine de sanırım benim sorunum hâlâ yaşayanlar - Sora'ya nasıl söyleyeceğim?

Alnımı ovuşturuyorum ve elbise evine doğru geri dönüyorum. Kelimelerin bana gelmesini umarak uzun yoldan gidiyorum. Pazar yerinden geçerken, kızakta kaybettiklerimizi yerine koymak için erzak alıyorum. Satıcılarla pazarlık yapıyorum çünkü bunu bekliyorlar ama aynı zamanda acelem de yok.

Malları satın alıp hana kargoladıktan sonra, yarın için kışlık atları güvenceye alıyorum. Beni izleyen biri var, bir casus. Euyn gitti.

Birilerinin bizi nasıl takip ettiğini anlatıp durdu ve sanırım haklıydı. Ama sadece gözlemlemek için yeterince uzaktalar.

Hançerimi döndürüp kan dökmeyi düşünüyorum ama sırf bu duygudan kaçmak için casusa saldırmış olacağım. Ve ben spor olsun diye öldürmem.

Hayır. Sora'ya geri dönmeli ve bu işi bitirmeliyim. Söz verdim ve korkaklık benim yolum değil.

Ama *nasıl*? Uğruna yaşadığı tek şeyi nasıl elinden alırım?

Ne söylersem söyleyeyim, parçalanacak. En keskin kılıcın bile bir kırılma noktası vardır. Sadece Ejderha Lordu'nun Alevli Kılıcı asla parçalanmaz.

Elbise evine ulaşıyorum ve binanın kenarına yaslanıyorum. Göğsümdeki ağrı çok şiddetli. Aynı görünmez eller yine beni yakalamış, nefes borumu eziyor.

Ben olsaydım ne isterdim? Hemen bilmek mi yoksa bir kız kardeşe biraz daha sahip olmak mı daha iyi olurdu? Ve ölümcül bir darbeyi yumuşatmak için hangi kelimeler bir araya getirilebilir?

Kimsenin bana ailemi kaybettiğimi söylemesine gerek yoktu. Kendim gördüm, yerdeki parçalanmış bedenlerini. Ancak babam hakkında bir şeyler duydum. Daha sonra beni evlat edinen Ailor, tüm isyancı gücün katledildiğini söyledi. Esir yok, mahkum yok. Ama Kan Festivali o kadar büyük bir trajediydi ki, o kadar büyüktü ki, öz babamın ölümü neredeyse hiç etki yaratmamıştı. Bir çığın üzerinden çok az ses duyulabilir. Tanıdığım ve sevdiğim herkes gitmişti ve aynı anda ne kadar üzüntü hissedebileceğinizin bir sınırı var.

Sora için aynı şey olmayacak.

O yüzden sadece söyleyeceğim, bu kadar basit. Bazen hiçbir kelime olmadığında, herhangi biri işe yarar.

Kız kardeşinin artık acı çekemeyeceği gerçeğiyle biraz huzur bulacağını düşünüyorum. Zevk evi köleleri genellikle bir patronun eliyle, kendi elleriyle ya da en yaygın olarak laoli ile ölürlər. Uyuşturucu gecelerini geçirmelerine yardımcı olur ve aşırı doz almak çok kolaydır. Daysum'un nasıl öldüğünden emin olmasam da, sonuçta bunun önemli olduğundan emin değilim.

Başka bir şey düşünmeden dik duruyorum. Giysi evinin kapısını açtım ve içeri girdim. Sora hâlâ platformda, işçiler onun güzelliğiyle, özellikle de gözleriyle ilgileniyor. Baejkinler nasıl koyu kırmızı giyiyorsa, Khitan kraliyet ailesi de mor giyiyor. Tezgâhtar kızlar onun gözlerine imparatorluk gözleri deyip duruyor.

Nefes alıyorum, ona söylemeye hazırım. Ama ağzımı açtığımda Sora başını kaldırıyor. Bana gülümsüyor, sıcak ve alçakgönüllü.

Ve ben boğuluyorum.

Bunu yapamam. Bu korkaklık değil, belki de öyle. Ama öğrendiğinde asla eskisi gibi olmayacak. Belki bir daha asla böyle gülümseyemeyecek. Şu anda bunu ondan alamam. Eğer Daysum yerine Ailor olsaydı, görevim tamamlanana kadar bilmek istemezdim.

Beklemek daha iyi. Khitan'dan ayrıldığımızda ona söyleyeceğime dair kendime söz veriyorum. Yas tutmak için zamanı olduğunda ve hem tehlike hem de kederle bir arada olmadığında.

"Uzun zaman oldu," diyor gülümseyerek.

"Çok uzun zaman oldu." Ben de gülümsüyorum.

O da gülüyor. İşçilerden biri, karı koca olduğumuzu düşünerek bana göstermek için yeni paltosunun kürklü kapüşonunu kaldırıyor.

"Beğendin mi?" Sora ceketini modelleyerek soruyor. "Çok hoş."

Hiçbir sorun yokmuş gibi yerime oturuyorum ve pantolonumun paçasındaki kolları gelişi güzel fırçalıyorum. Gözlerim yanıyor ama gülümsüyorum. Olmadığım bir şeymiş gibi davranarak yirmi yıllık bir deneyime sahip olduğum için birden memnun oldum.

Bölüm Kırk Dört

AERI

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Düşünmek için zamanım oldu ve gerçekten dün gecenin daha kötü geçebileceğini sanmıyorum. Royo tılsıma dokunduğunda şoktan irkildim ve her şey darmadağın oldu. Ama bunu ona açıklayamazdım. "Hey, zamanı kontrol eden büyülü mücevherimin ona dokunanın ben değil de sen olduğunu anlayacağından emin değilim ve anlarsa ne olacağından da emin değilim" diyemedim.

Ben geri çekildim, o da tuhaflaştı ve şimdi büyük bir karmaşa var.

İşleri daha da güzelleştiren şey ise tekrar kamp yapma zamanının gelmiş olması. Dudaklarımı büzdüm.

Bugün pek konuşmadık. Royo her şey normalmiş gibi davranmak için çok uğraştı ama öyle değil, bu da her şeyi daha da garip hale getiriyor.

Bir süre önce durmuş olmamız gerekiyordu ama dünkü gibi bir açıklık bulamadık. Kar çok derin ve yırtıcı hayvanlar yüzünden ormana girmek istemiyor. Zaybear'ın cesedini gördükten sonra ben de aynı fikirdeyim.

O dişleri düşündükçe ürperiyorum. Royo'yu ve belki de diğerlerini sonsuza dek kaybetme korkumun anısı omurgamdan aşağı buz gönderiyor. Royo dört zaybears olduğunu söylemişti. Dört. Nasıl hayatta kaldıklarını bilmiyorum. Tanrılar senin tarafındayken her şeyin mümkün olması dışında.

İyi olan tek şey, bu kadar kuzeyde zay ayılarının olduğunu sanmıyorum. Onları yaşatabilecek öküzleri ya da kaliferleri görmedim ve bunun rahatlığına tutunuyorum.

Ama güneş batmak üzere ve bir yer bulamadık, bu da ormanın kenarında kamp kurmamız gerekeceği anlamına geliyor - tam da Royo'nun yapmamamızı söylediği şey.

O yüzden biraz daha at sürüyoruz.

"Bu da ne?" Royo kalın parmağıyla kuzeydoğuyu işaret ediyor.

Konuşmasına o kadar şaşıyorum ki bakmam bir saniyemi alıyor. Güneş pembeler ve turuncular içinde batıyor, bu da görmemi zorlaştırıyor. Sürekli yağan kardan bahsetmiyorum bile. Ama uzakta bir yerden duman ya da buhar yükseliyor.

Önce kamp ateşi olduğunu düşünüyorum ama baktıkça buhar olduğuna daha çok ikna oluyorum. Ve buharın tek bir anlamı olabilir.

"Kaplıcalar!" diye haykırıyorum.

Atımı mahmuzlayıp buharın geldiği yöne doğru yola çıkıyorum.

"Aeri, bekle," diye sesleniyor Royo arkamdan. "Kaplıca nedir?"

"Sıcak, doğal havuzlar ve sıcak bir banyo şu anda cennete ulaşmak gibi geliyor." Ayak parmaklarımı kıvırıyorum, dalmak için çok hazırım.

"Aeri!"

Yanımda durana kadar hızla ilerliyorum. Bir kaşımı kaldırıp ona gülümseyerek ayak uydurması için cesaretlendiriyorum. Dilimi şaklatarak atımı daha sert mahmuzluyorum. Royo önce sinirli görünüyor ama sonra dişlerinin parıltısını seçebiliyorum. Bir gülümseme! Tanrım, ne manzara ama.

Taze karda dörtmala koşuyoruz, bir kaplıcayı çevreleyen kayalara gelene kadar yarışıyoruz. Çok büyük değil, bir hanın iki odası büyüklüğünde, ki bu mükemmel.

Attan indim, atımı bir ağaca bağladım ve banyo yapma hevesiyle ceketimi çıkarmaya başladım. Yıkanmışım ama Quu'daki balo için yola çıktığımızdan beri tam bir banyo yapmamışım.

Saniyeler içinde su seviyesine kadar indim.

"Aeri, bekle," diyor Royo. "Suyun kaynar olmadığını nereden biliyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. Kenarlardan yüzeyi taradım,

ve iyi görünüyor.

"Çünkü fokurdamıyor. Ama bana bir parça kurutulmuş sosis uzatır mısın?" diyorum. "Çok sıcak olursa eti haşlar."

Suya kaşlarını çatıyor, sonra nihayet başını sallayıp aşağı iniyor. Bana kurutulmuş bir sosis parçası uzatıyor. İçine daldırdım. Çıkardığımda kılıfında bir şey yoktu, sadece ılıktı. Elimi temiz suya sokuyorum. Sıcak, banyo suyundan biraz daha sıcak. Ama gerçekten sıcak olduğu için mi yoksa hava çok soğuk olduğu için mi sıcak hissettirdiğini anlayamıyorum. Suya daldığımda daha kolay anlayacağım.

Botlarımı çıkarıyorum. Royo, oyunbozan haliyle, orada durmaya devam ediyor.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum, Royo'yu rezil etmemek için iç çamaşırlarımı çıkarmıyorum. Soyunmama engel olmadığını da belirtmek isterim.

"Hadi Royo," diyorum. "Sadece seyretme. Bu çok garip."

Bana bakıyor, hiç eğlenmemiş gibi. Gülümsüyorum.

Dikkatlice giriyorum, çünkü kaynağın ne kadar derin olduğunu söylemek zor, ama ayaklarımın altında bir kaya var. Adımımı atar atmaz su inanılmaz bir his veriyor. Yakacak kadar sıcak ama rahatsız edici bir şekilde değil.

Biraz daha derine girdim, böylece göğsüme kadar geldim. Royo'ya dönüp baktım.

Çıktık botlarını ve ceketini çıkarmaya başıyor.

"Bu daha iyi," diyorum.

"Tartışılır," diye mırıldandı.

Gömleğini çıkarıyor ve ben de onu rahatça seyredebiliyorum - omuzlarının genişliğini. Kol ve göğüs kasları. Mikail gibi güzel ya da Euyn gibi zayıf değil. Onun için mükemmel olan bir şey var.

Yüzümü ellerimin arasına alarak pantolonun çıkmasını bekliyorum. İkinci gülümsemesi o sert dış görünüşünü kırıyor. Zorlukla elde edilen bir gülümsemenin kolay bir gülümsemeden çok daha iyi olduğunu Royo'ya kadar fark etmemiştim.

Derin, kederli bir iç çekişle pantolonunu indiriyor. Islık çalmayı düşündüm ama tekrar giyinecekti. Kalçaları da diğer yerleri gibi kalın ve kaslı. Kıyafetlerini dikkatlice katlıyor ve bir taşın üzerine koyuyor. Üzerinde iç çamaşırı olduğunu fark edince yıkılıyorum.

"Gösteriye devam etmekten çekinme," diye takılıyorum.

"Ben Yusan'a geri dönüyorum." Arkasını dönüp atına doğru yürümeye başlıyor.

Gülüyorum ve saçımı temizleyebilmek için bir adım daha atıyorum. Üzerinde durduğum kaya kaygan. Ayağım kayıyor ve yere inmek için bekliyorum.

Altında başka bir kaya yok.

Ses çıkaramadan düşüyorum.

Su başımı kapladı. O kadar şok olmuştum ki ayağa kalkmaya çalışmam bile bir an sürdü ama düşüş dikti. Çok dik. Hızla batıyorum ama ayaklarım dibe değmiyor.

Panik başlıyor, kollarım ve bacaklarım çırpınıyor. Suyu tırmalayıp yüzeye ulaşmaya çalışıyorum ama hiç yüzmeyi beceremedim. Annem bir kızın öğrenmesinin uygun olmadığını düşünüyordu, ben de öğrenmedim.

Suyun altında olduğuma inanamıyorum. Bir saniye önce iyiydim. Bir adım attım ve şimdi ölümcül bir tehlike içindeyim.

Berrak, sıcak suyun içinden yukarı bakıyorum. Hayatımı pek çok kez kurtardığı için tılsımına sarılmak istiyorum ama midem bulanıyor. Yardımı olmaz. Hayır.

boğulurken. Zamanı durdursam bile, gelecekte nasıl yüzüleceğini şimdi bildiğimden daha iyi bilmemi sağlayamam.

Royo. Royo'ya

ihtiyacım var.

Umutla yukarı

bakıyorum.

Lütfen yardım et, Royo. Lütfen.

Yüzeyi tarıyorum ama ondan bir iz yok. O gelmiyor. Havam tükenirken ciğerlerim yanıyor. Dehşet mideme oturuyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Yalnız öleceğim. Her zaman olduğum gibi. Onunla tanıştıktan sonra her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Çaresiz, bir kez daha yukarı bakıyorum. Gördüğüm son şey Güneş Kralı'nın Gece Işınları. Ve sonra her şey yok olup gider.

Bölüm Kırk Beş

MİKAİL

LOPTRA ŞEHİRİ, KHİTAN

Gambria'nın dairesi kereste ve leylak kokuyor ve Loptra şehrine bakıyor. Aşağıda bir yerlerde, kapılarını çaldığımda keçi peyniri almaya gönderdiği karısı var. Gam gelenek ve nezaket gereği bana çay ve muhallebi ikram etti ama burada olmamamı tercih ederdi. Yusanian casusu olduğum için değil, genel olarak benim hakkımda böyle düşündüğü için.

Resimli pencerelerin yanındaki duvara yaslanıp sokağa bakıyorum ama aslında camın yansımasında Gambria'yı inceliyorum. Yeşil bir koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyor. Pembe pantolonu küçük bedenine mükemmel bir şekilde uyuyor. Boyu bir buçuk metreyi biraz geçiyor ve ancak yüz kilo ağırlığında ama bir dağ kadar heybetli.

"Bana Marnan'lardan bahset," diyorum.

"Merhaba, seni görmek de güzel Mikail," diyor.

Dudaklarım titriyor. Gambria ile aramızda her zaman bir gerginlik olmuştur. Sanırım benden hoşlanıyor ama Fallador'a karşı korumacı ve benim baş belası olduğuma inanıyor. O ve Fallador, Kan Festivali sırasında onları Gaya'dan Khitan'a götüren kargo gemisinde saklanarak ailelerinin son ferdi olarak birlikte hayatta kalmışlar.

Gam'ın koyu renk bukleleri ve açık renk gözleri var ama bu özellikler dışında kuzenine pek benzemiyor. Onu adada da tanıyordum, bu yüzden benim hakkımdaki kötü düşünceleri tamamen kişisel.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor, yemi yutmayacak kadar meraklı. "Marnalılar buranın iki gün batısındaki buz mağaralarında yaşıyorlar ama sen bunu zaten biliyorsun, o yüzden gerçekten ne soruyorsun?"

Gülümsüyorum. "Kaç kişiler?"

"Sekiz bin, belki şu anda on. Yeraltında nasıl yaşadıklarını söylemek zor. Kendi insanların bile kesin bir sayısı yok. Daha fazla odaya ihtiyaç duyduklarında başka bir yere tünel açıyorlar. Nüfus sayımına ihtiyaçları yok."

Ben de aynı bilgiye sahibim. İçimden yüzümü buruşturdum. Sayının çok daha düşük olmasını umuyordum ama mağaralarına sızmadan kesin bir şey söylemek imkânsız. Gambria'nın karısı Lyria, Marnan. Annesi Lyria doğmadan önce mağaraları terk edip şehre gelmiş. Bir tür utanç içinde olduğunu varsayıyorum ama bunu söylemek zor.

"Ölülerini nereye gömüyorlar?" diye soruyorum.

Gambria'nın çayı neredeyse dudaklarına varmak üzere ama fincanını tabağa vurarak bırakıyor. "Hayır."

Yüzümü ona dönüyorum. "Hayır, ne?"

"Düşündüğün şeye," diyor. "Kesinlikle hayır. Bu bir intihar."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni bu kadar özleyeceğini bilmiyordum. Çok etkilendim, Gam."

Nefes alıyor ve acı çekiyormuş gibi orta mesafeye bakıyor ama gözlerinde eğlence parlıyor. Gözleri gök mavisi ve geniş.

"Seni kabul edebilirim ya da terk edebilirim," diyor, "ama başka biri aynı şeyi hissetmiyor."

Kendime rağmen sırtıyorum.

"O zaman hayatta kalmama yardım et, mezarları nerede?" diye soruyorum. "Cesetlerini yaşadıkları yerde sakladıklarından şüpheliyim. Donmuş ya da donmamış, bu oldukça ürkütücü."

İç çekiyor. "Staraheli mağaranın girişindeki türbenin içinde cam bir tabutun içinde. Hem türbe hem de mağara ağzı gece gündüz korunuyor."

Bu pek de ideal değil.

Gambria ciddileşerek, "Sevgilim, Staraheli'nin başının hâlâ yerinde olmasının bir nedeni var," diyor. "Khitan ve özellikle de Loptra onu sergilemekten başka bir şey istemez. Bu yapılamaz."

İyi ki yapılamaz ve yapılmayacak farklı şeyler. "Bu tavırla olmaz," diyorum.

Gözlerini deviriyor ama bir gülümseme hayaleti yüzünü aydınlatıyor. Sessiz bir güzelliği var. Fallador'un tüm ailesi öyleydi. Geçmiş zaman. Gaya'nın kraliyet ailesi, Joon sömürge anlaşmasını bozduklarını ilan ettikten sonra katledildi ve denize atıldı. Sanki o kağıt bir kılıcın ucunda imzalanmamış gibi.

Pencereden dışarı bakıp Staraheli'nin cesedine nasıl ulaşacağımı düşünüyorum. Anıt mezarlar genellikle mühürlüdür ama ceset cam bir tabutun içindeyse ve korunuyorsa belki de değildir. Sora ve Euyn, ben camı kırıp kafasını keserken birkaç muhafız gibi basit bir şeyi halledebilir.

Bunu yapabiliriz. Quilimar'a bir adım daha yaklaştık. Gaya'yı kurtarmaya bir adım daha.

Karın şık binaların üzerine düşüşünü izliyorum. Burada Vashney ya da Quu'dakinden daha az yıldız var ama yine de yabancı. Gaya'ya, tarlalara ve kara ormanlara dair düşünceler geri dönüyor. Adaya hiç kar yağmaz. Bizim evlerimiz sıva ve siyah ahşaptır, bu değil.

"Burası daha az tanıdık olamazdı, değil mi?" diye soruyorum. Omuz silkiyor. "Burası evim."

Etrafımda dönüyorum. "Gaya evimiz."

"Oh, Mikail, değil." Benim için gerçekten üzgün görünüyor. "Biz değiştik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen, ben ve Fallador, artık Gaya'lıyız ama Gaya'lı değiliz. İkimiz de bizi ve Gayan'ı evlat edinen topraklardanız ama bu Gaya'nın evimiz olmasıyla aynı şey değil."

İnançsızlıkla ona bakıyorum. Her ne kadar Yusanlıymışım gibi davransam da, öyle olmadığımı hep biliyordum. Artık Yusan'ın bir parçası değilim, hiçbir zaman da olmayacağım.

"Bu çok saçma," diye çıktım. "Ben Gayan'ım. Senin gibi. Kuzenin bu diyarın gerçek hükümdarı!"

"Eski diyar." Başını sallıyor, ayağa kalkıp bana yaklaşırken bukleleri sallanıyor.

Elini nazikçe omzuma koyduğunda kaşlarım havaya kalkıyor. Bu çok garip, çünkü o nazik bir insan değil.

"Çocukluğumuzdan beri oraya gitmedik," diyor usulca. "Sen bile geri dönmedin. Neredeyse yirmi yıl içinde çok değiştiğine eminim. Geçmişimizdeki Gaya'yı seviyoruz, sevmemiz gerektiği gibi. Ama o Gaya artık yok. Gemilerimiz yelken açtığında yok oldu."

Sözlerinin üzerimden kayıp gitmesine izin vermeye çalışıyorum ama iğneler batıyor. "Umarım yanıyorsunuzdur."

"Ama bu çok nadir görülen bir durum." Dudaklarını büzerek sırtıyor.

Sarsıldım, bu yüzden konuyu değiştirdim. Haklı olamaz. Olamaz. "Biliyor musun, neden Quu'ya değil de buraya yerleştiğini bana hiç söylemedin. Fallador'un yanında," diyorum.

"Çünkü birini sevebilir ve izinizi ondan ayrı bırakmak isteyebilirsiniz. Ben burada kendimim." Ellerini indiriyor ve katlıyor. Hem doğruyu söylüyor hem de yalan söylüyor, çünkü başkenti gerçekten terk etmesinin nedeni bu değil. "Umarım senin için huzurlu bir yer vardır, dostum."

Başımı sallıyorum. "Belki bir gün."

İç geçiriyor. "İstesen de daha az samimi olamazdın."

Gülümsüyorum. "Saçmalama Gam. Her zaman daha az samimi olabilirim."

Bölüm Kırk Altı

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Nereye gitti? Aeri bir saniye önce orada duruyordu. Döndüm ve Yusan'a geri yürüyecekmişim gibi yaptım ama şimdi gitmiş.

İnliyorum. Oyun oynuyor, benden saklanıyor.

"Aeri," diye sesleniyorum. Sesini bekliyorum ama cevap yok. "Aeri, bu hiç komik değil. Çık ortaya."

Hâlâ bir şey yok. Nefesimi tutup dinliyorum, ama her şey ölüm sessizliğinde. Üzerime bir yanlışlık hissi çöküyor. Sırtımdaki ürpertici his bana bir şeyleri kaçırdığımı söylüyor.

Hava neredeyse kararmak üzere ama kaplıcanın tepesine doğru yükselen kabarcıkları fark ediyorum.

Bu çok garip. Aeri az önce kaynağın fokurdamadığını söylemişti. Midem bulanıyor. Hay sikeyim. Aeri! Suyun içinde.

Hemen havuza atlıyorum, sıcak su yakıyor ama farkına bile varmıyorum çünkü kollarımı suyun içinde çılgınca sallıyorum, kalbim göğsümde gümbürdüyor.

"Aeri, Aeri, neredesin?" diye seslendim.

Yüzeyi tarıyorum ama sadece benim neden olduğum dalgalar var.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bayıldı mı? Nasıl bu kadar çabuk bayılmış olabilir? Sonra fark ettim: O yüzme bilmiyor.

Korsanlar saldırdığında Sol'da yaptığı yüz ifadesiydi bu, yüzme bilmiyordu. Ve ben ona sırtımı döndüm.

Çılgına döndüm, suyun etrafını yokladım. Hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes aldım ve daldım.

Yüzmeyi ne zaman ve nerede öğrendiğimi hatırlamıyorum, çok küçükken öğrenmiş olmalıyım. Sanki hep biliyormuşum gibi geliyor.

Birkaç metre aşağıya inene kadar bu karanlık pınarda neyin gizlendiğini bilmediğimi fark ediyorum. Ama önemli değil. Aeri'yi geri almak için Lord Yama'yla yumruk yumruğa dövüşürüm.

Uzanmaya devam ediyorum, daha derine itiyorum ve sonunda bir şey hissediyorum. Hafif bir şey. Parmaklara dokunana kadar ne olduğundan emin değilim. Aeri'nin kolu. Vücudunu kendime çekerken göğsüm rahatlıyor, sonra havaya ulaşmak için olabildiğince sert tekmeliyorum.

Yüzeye çıktık. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyor ama gözleri kapalı ve hareket etmiyor. Onu karın üzerine fırlatıyorum ve sonra ben de atlıyorum.

Neredeyse onun üstüne düşüyorum. Soğuk hava şok edici ama onu bulmuş olmam da öyle. O iyi. Ama orada öylece yatıyor.

Hayatımı sikeyim. Nefes almıyor.

Ellerim deprem gibi titrerken, onu dizimin üzerine yatırdım. Avucumu sırtına vurarak suyu dışarı atmaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Eğildim ve kulağımı göğsüne dayadım. Bekliyorum, umut ediyorum, nefesimi tutuyorum.

Sessizlik. Kalp atışı yok. Tek bir tane bile.

Daha önce hiç hissetmediğim bir soğuk beni yakalıyor ve olduğum yerde tutuyor. O öldü. Ben burada dikilirken öldü.

Panik ve acı sırayla göğsüme saplanıyor. Onu kurtarabilirdim. Ama kurtaramadım. Yine başarısız oldum.

Elimi sırtına vurup bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Herhangi bir şey. "Aeri! Nefes al. Nefes al."

Ama hiçbir şey yok. Hiç hareket etmiyor.

Gözlerim yaşıyor ve çığlık atıyorum. Ses alacakaranlığı parçalıyor, her yerde yankılanıyor. Yırtıcı hayvanların olması umurumda değil. Bırakın benim için gelsinler.

O boğuldu. Ve ben hiçbir şey yapmadım.

Birdenbire garip bir sakinlik kaplıyor ve sanki Sol Nehri'ni önümde görebiliyorum. Sonra içinden çıkarılan cesetleri gördüm. Korkunç görünüyorlardı.

-Solgun ve şişmiş. Nehir kıyısında yaşarken yarı boğulmuş insanların sudan çıkarıldığını da gördüm. Düşenler, atlayanlar ya da her neyse, insanlar onlara çabucak ulaşıyordu. Şöyle görünüyorlardı, uyuyor gibiydiler, tıpkı annemi bulduklarında olduğu gibi.

Bir gün annemle markete gitmiştik ve hayata döndürülmüş birini gördük. Anı gözümün önünde canlandı. Gri elbiseli bir kadın kirli nehir kıyısındaki taşların üzerine diz çökmüştü. Kocasını önünde ölü olarak yatıyordu. Şapkalı ve eşarplı insanlar etraflarında toplanmış, pervanelerin alevi keşfetmek istemesi gibi ölüme doğru çekiliyorlardı. Sonra garip bir şey yaptı. Adamın burnunu tuttu ve içine doğru nefes aldı.

Ağzını. Göğsüne bastırdı ve bu onu geri getirdi. Ayağa kalktı, kekeleyerek.

Buna mucize deniyordu.

Hafızamı silkeledim ve denemeye karar verdim. Her şeyi deneyeceğim.

Aeri'yi çevirip ağzını açtım. Dün gece öptüğüm dolgun alt dudaklı ağzı. Ne yaptığımı bilmiyorum ama burnunu tutuyorum. Ağzına iki sert nefes üflüyorum, sanki onun için nefes alıyormuşum gibi. Sonra göğsünü itiyorum, suyu dışarı pompalamaya çalışıyorum. O kadar hafif ki onu kırmamak için dikkatli olmalıyım. Ama tekrar itiyorum. Ve tekrar.

Gözlerim doluyor. Ayaz tenimi ısıyor ama terliyorum. "Hadi, Aeri," diyorum. "Benimle kal."

İtiyorum ve itiyorum.

Burnuna tekrar uzanırken "Kal," diye yalvarıyorum.

Aniden hareket ediyor. Öksürerek kendine geliyor. Sonra yana doğru eğiliyor ve su kusuyor.

Dizlerimin üzerine oturuyorum. On Cehennem. Tanrılara şükürler olsun!

Ellerimi yüzümde gezdirirken titriyorum. Tüm vücudum titriyor ve nefesimi tutamıyorum.

Aeri titriyor ve karın üzerine kusuyor. Ama o yaşıyor. Kalbi atıyor ve nefes alıyor.

Bu bir mucize.

Nefes nefese, gözleri kocaman, sonra bana bakıyor. Bunun işe yaradığına inanamıyorum. Ama aynı zamanda işe yaramalıydı çünkü onu kaybetmeyecektim.

"Beni kurtardın." Gözlerini kırıştırdı, şaşkıındı. "Ben... Ben boğuldum.

Boğulduğumu biliyorum.

Beni nasıl kurtardın?"

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Sol'daki adamı kurtaran kadının anısı yirmi yıllık olmalı, ama sanki dün olmuş gibi geri geldi.

"Ölümün seni benden almasına izin vermeyecektim," diyorum.

O iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor, gözyaşları içinde yüzüyor. "Royo... böyle bir şey söylüyorsun ama sonra neden sana aşık olduğumu merak ediyorsun."

"Aeri..." Başımı sallıyorum. Bana aşık olamaz. Bu kötü bir hata olur. Ama yine de kalbim kabarıyor. Hayatım boyunca duymak istediğim her şey bu.

"Biliyorum," diyor. "Ölümün beni senden almasına izin vermeyecektin ama *sadece arkadaş olarak.*"

Bir kahkahayı bastırarak ona bakıyorum. "Boğulmak her geçen saniye daha iyi görünüyor."

Gülümsüyor ama sonra titriyor, kendi kollarını ovalarken sertçe ürperiyor. Çünkü karların üzerinde ıslak ve neredeyse çıplak. İç çamaşırları sıırıslıklam ve transparan. Kahretsin, donuyor. Tabii ki donuyor.

Ben bakmıyorum. Tamam, evet, gördüm ama gözüm karda. "Isınman için seni tekrar suya oturtabilirim, sonra ben-"

"Yapamam." Başını sallıyor, gözleri kocaman.

Doğru, kaplıcaya geri dönmek istemiyor. Anlıyorum. Ama henüz ateş yakmadım. Atıma koşup malzemelerimizi alıyorum. İki battaniyeyi çıkarıp ona sarıyorum ve sıkıca örtüyorum. Sonra kaplıcaya geri dönüp kıyafetlerini getiriyorum. Yukarı tırmanıyorum ve eşyalarını ona veriyorum.

Bana bakıyor, saçları kürkün üzerine damlıyor. Zor nefes alırken ağzı hâlâ yarı açık.

"Sen de sıırıslıklam olmuşsun," diyor.

Islandım ve üşüyorum ama bunu hissetmiyorum bile. Yemek tenceresini kapıyorum ve içine düşmüş birkaç çubuk atıyorum. Ateş yakmak için çantaya uzanırken dişlerim takırdıyor. Üzerimi değiştirmem gerekiyor ama şu anda önemli olan tek şey onu ısıtmak.

Dallar tutuşuyor ve tencerenin içinde küçük bir ateş yakıyorum. Onu kucağına koyuyorum.

Fazla bir şey değil ama çukur ve odun olmadan kamp ateşi yakamam.

Kaplıcaya geri dönüyorum, ıslak iç çamaşırlarımı çıkarıp kuru giysilerimi ve botlarımı giyiyorum. Yeterince ısındıktan sonra birkaç taş aldım. Aeri'nin yanında bir ateş çukuru oluşturmaya yetecek kadar aldım, sonra baltamı çıkardım. Bu bir savaş baltası, odun baltası değil ve ısınma kulübesini yıktıktan sonra onu bilemem gerekti ama genç bir ağacı kesmek için gayet iyi.

Kayalardan çok uzak olmayan bir yerde çürümüş, devrilmiş beş yıllık bir çam var. Onu kütüklere ve dal parçalarına ayırmaya başladım. O kadar hızlı çalışıyorum ve o kadar sıcak oluyor ki ceketimi tekrar çıkarmak zorunda kalıyorum. Duruyorum ve ceketimi Aeri'nin omuzlarına örtüyorum, sonra battaniyesini tekrar sarıyorum. O büyük, kahverengi gözleriyle bana bakıyor. O iyi. Hayatta ve burada benimle.

İşe geri dönüyorum. Efor iyi hissettiriyor. Her geri dönüş, her yarma beni biraz sakinleştiriyor.

Yeterince odun topladığımda, odunları getirip çukura yerleştiriyorum. Yemek tenceresindeki ateş neredeyse sönmek üzere ama kamp ateşini yakmak için yeterli. Biraz kuru saman atıyorum ve ateş canlanıyor.

Sonunda nefes alıyorum ve Aeri'nin yanına çömeliyorum. Kuru giysilerini giymiş ama hâlâ kar gibi bembeyaz ve titriyor. Ateş

Yine de yardım et. Bana bakıyor, dişleri takırdadığı için çenesi titriyor. Yine de beni de sarmak için battaniyeleri açıyor.

Onu kucağıma alıyorum ve vücut ısıımı ona vermek için kucağıma koyuyorum, sonra battaniyeyi etrafımıza kapatıyorum. Eriyor, içimde titriyor, buz gibi soğuk. Ama yavaş yavaş ısınıyor.

Bana sokuluyor, artık güvende.

Etrafıma baktığımda, buranın kamp yapmak için hiç de fena bir yer olmadığını fark ediyorum. Kaplıca bizi koruyacaktı ve alacakaranlıkta ateş yakmıştık bile.

"Bu gece burada kalmak senin için sorun olur mu?" diye soruyorum.

Gözlerime bakıyor. "Evet, ama artık havuza dalmak yok."

Ben homurdanıyorum, o da gülümsüyor.

Yeterince ısındığında onu battaniyeyle bırakıyorum ve çadır üzerinde çalışmaya başlıyorum. Yere biraz branda seriyorum. Karın üzerinde dün gece çıplak toprakta olduğu kadar sıcak olmayacak ama idare ederiz. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Kamp bitene ve Aeri ceketimi bana verip giymem için ısrar edene kadar olanları düşünmeme izin vermedim. Aeri boğuldu. O öldü ve ben onu kaybettim. Onunla istediğim tüm yarınları kaybettim. Ama sonra onu geri getirdim.

Bunu anlamıyorum. Belki de gerçekten tanrılar bize yardım ediyordu. Bunu başka türlü açıklayamam - birini nasıl kurtaracağımı nasıl hatırladığımı ya da bunun işe yaradığını. Bir dakika daha geçseydi hiçbir şey işe yaramayacaktı. Bunu ruhumda hissediyorum. Biraz daha yavaş olsaydım ya da o biraz daha uzağa düşseydi, onu sonsuza dek kaybedebilirdim. Tanrıların üzerimde parladığı tek bir an varsa, o da bu olduğu için minnettarım.

Lora'dan sonra bir daha kimseyi içeri almayacağıma yemin ettim. Yalnız kalmanın daha iyi olduğunu düşündüm. Bu kadarı da fazla.

Ben yemek tenceresini durularken Aeri matarasından yavaşça su yudumluyor. İçine taze kar koyup ateşin üzerindeki metal sehpaye asıyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum ama şimdilik sessiz. Onunla tanıştığımda tek istediğim nefes alması ve kulağımın dibinde konuşmamasıydı ama şimdi en çok duymak istediğim şey onun sesi.

"Bunu bir daha yapma," diyorum.

Bir kahkaha atıyor. "İnan bana Royo, planım bu değildi."

Tencereye biraz pirinç koyuyorum. Pilav pişerken uzanıp ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Bu beni gerçekten korkuttu," diyorum.

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor. "Ben de öyle. Düşündüm ki...
Gelmeyeceğini düşündüm."

"Seni her zaman bulacağım."

Yükselen ayın altında birbirimize bakıyoruz. Onu tekrar öpmek istiyorum ama yapmayacağım. Bu anı mahvetmeyeceğim. O güvende ve bu yeterli.

Aeri nazikçe gülümsüyor ve sonra elini cebine atıyor. Bir peçete çıkarıyor ve kağıdı açıyor. İçinde küçük bir kek var. Bana uzatıyor.

Kaşlarımı ördüm. Kızın cebinde pasta vardı. "Hayatımı
kurtardığın için" diyor.

O kadar ciddi ki yarısını alıp kalanını tekrar eline tutuşturuyorum. "Sen de benimkini kurtardın."

Gülümsüyor. "İki kez, ama kim sayıyor ki."

Bir ısırık alıyorum. Şeker, tereyağı kreması ve vanilya dilimin üzerinde dans ediyor. Güzel, gerçekten güzel.

"Üç," diyorum.

Bilmiyor ama kartını ceketimin içine yerleştirdiği gün beni kurtarmıştı. Sadece o zaman bunu fark etmemiştim. Black Shoe Inn'de Aeri ile tanışana kadar hayattaydım ama yaşamıyordum.

Bölüm Kırk Yedi

SORA

BATI GEÇIDI, KHITAN

Mikail'de bir gariplik var. Son iki gündür Euyn'a ve bana bakışında bir tuhafılık var. Tacı yok etmeden önce de gözlerinde aynı boşluğu fark etmiştim. Bu da sadece bir şeyler planladığı anlamına gelebilir - bir tür ihanet ya da sır. Henüz ne olduğundan emin değilim ve buz mağaralarına yaklaştığımız için zamanım azalıyor.

Atlarımızı durdurmamız için işaret verdiğinde saat gecenin geç bir vakti, muhtemelen sabahın bir çanı.

Uzakta, bizden yaklaşık yüz elli metre ötede, altmış ayak yüksekliğinde, belki daha da yüksek bir mağara ve girişinde küçük bir bina var. Mikail buna türbe diyor. Penceresiz taş bir eve benziyor.

Neden bir cesedi sonsuza dek bunlardan birine koyarsınız ki? Ama onlar farklı tanrılara inanıyorlar.

Belki onlarınki bizimkinden daha naziktir.

Euyn, Loptra'dan ayrıldığımızdan beri Mikail'in diğer tarafında at sürüyor ve gece kamp yaptığımızda benden kaçıyor. Korkaklıktan mı yoksa saygıdan mı emin değilim ama Mikail'den de uzak duruyor.

Sakinleşmek ve Euyn'un söylediklerini düşünmek için zamanım oldu. Bana ailemden bahsetmediği için ondan ne kadar nefret etsem de, Daysum'un özgür olamayacağı konusunda haklı. Kimse Seok yerine halktan birine inanmazdı. Euyn yönetmeye uygun olmasa da asıl sorun Gain Kontu.

Ancak, her seferinde bir sorun. Annem, tüm sorun çok ürkütücü olduğunda sadece bir sonraki adıma odaklanmamı söylerdi. Staraheli'nin başını Quilimar'a getirmeli ve onu Kral Joon'u öldürmemize yardım etmesi için ikna etmeliyiz.

Kendi kızlarını altın için takas ettiğini düşündüğüm için yıllarca nefret ettiğim annem. Bu duyguları henüz çözmeye başlamadım. Şu anda bunları çözmek için zamanım yok. Ama gerçeği bilmenin dikenli bir rahatlığı var.

Euyn önümüzde durdu. Attan indi, daha yakına çömeldi ve ufku taradı.

"Türbenin yanında iki muhafız var," diye fısıldıyor. "İkisi devriye geziyor."

Dört muhafızı etkisiz hale getirmek fena değil. Ta ki onları öldürdüğünüz insanlar, çalınmış ruhlar olarak düşünmeye başlayana kadar.

Loptra'da luminae bulduk. Parlayan bir çiçek ve polenleri aynı adı taşıyan zehirli bir toza dönüşebiliyor. Dudaklarımda ve cebimde. Luminae, sanki ateşe verilmişsiniz gibi yavaş bir yanma hissiyle öldürür, ancak önce ağzı etkiler, dili devre dışı bırakır. En hızlı ölüm olduğu için Erlingnow daha nazik olurdu ama bulamadım. Her diyarın kendi toksinleri, öldürmek için kendi yolları vardır.

Khitan'da Seok dışında kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağımı umuyordum, özellikle de onlar için kutsal olan bir şeyi koruyan muhafızları. Bunlar iğrenç soylular ya da bana bakar bakmaz beni yiyip bitirecek bir çete değil. Ama Daysum'u kurtarmanın tek yolu masum insanları öldürmekse, bu benim uzun zaman önce kabul ettiğim bir takas.

Bundan kaçmak istiyorum, ama kaçmıyorum. Bunun yerine, kendimi çelikleştiriyorum ve Mikail'le birlikte atımdan iniyorum. Atları bir ağaca bağlıyoruz. Daysum'un yaşaması için insanların ölmesi gerekiyor. Bu basit bir takas.

Ama bunun basit bir yanı yok. Bu muhafızları öldürmek ya da tapındıkları kahramana ait bir kafayı çalmak istemiyorum. Staraheli ezilen insanları bir zalime karşı yönetti; bu da benim anlayabileceğim bir şey. İçimi bir yanlışlık hissi kaplıyor. Sıyrılmaya çalışıyorum ama yapışıyor. Bu öldürmem gereken bir hedef ya da ölüm kalım meselesi değil. Bu bir ödül.

Ve hepimiz spor olsun diye öldürmeyiz.

Yine de Euyn'un işaretiyle üçümüz mozoleye yandan yaklaşıyoruz. Neredeyse varmıştık ki Euyn ortadan kayboldu. Garip. Mikail'e bakıyorum, ama endişeli görünmüyor, bu yüzden sorun olmadığından eminim - sadece bana söylenmeyen planın başka bir parçası.

Birkaç adım daha atıyoruz, ayaklarımız beyaz zeminde sessiz, ama bir muhafız dönüp bizi fark ediyor. Nefes alıyorum, onu baştan çıkarmaya hazırım ama Mikail kolumdan tutup beni aşağı fırlatıyor.

Sertçe kara çarptım ve çığlık attım. Sesi bastırmak için çok geç kaldığımı hatırlıyorum ve şimdi onun tüm dikkatini üzerimize çekmiş durumdayız.

Mikail'in elini kolumda hissetmeme ve beni fırlattığını bilmeme rağmen, kendimi sadece tökezlediğime ikna etmeye çalışıyorum. Mikail benim arkadaşım ve müttefikim. Bana zarar vermez.

Ama sonra anlayamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Muhafız koşarak geldi. Bir şeyler bağırdı ve Mikail kollarını kaldırarak karşılık verdi. Beni işaret etti ve yine bir şey söyledi - Marnan olmalı. Kullandığı kelime, zevk evleri için kullanılan Kitanca bir hakarete benziyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, hakaret canımı yakıyor. Ne yapıyor bu adam? Şu anda kim o?

Mikail gözlerinde nefretle bana bakıyor. Sonra kılıcının kınına iki kez vurdu.

İşaret.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve sadece muhafıza odaklandım. Uzun, kıvrımlı bir sakalı olmasına rağmen bizden çok da yaşlı değil. Gözleri birbirine biraz fazla yakın ama ona dünyadaki tüm umudu barındırıyormuş gibi bakıyorum. Sanki aniden aşık olmuşum gibi.

Benimle göz göze geldiğinde, başımı eğiyorum ve ceketimin kapüşonunun düşmesine izin veriyorum. Bunun tercüme edilmesi için dilini konuşmama gerek yok. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve dudaklarımı aralıyorum.

"Bana yardım et," diye fısıldıyorum Kitanca, belki az da olsa çevirisi vardır diye.

Beni anlamıyor gibi görünüyor ama yalvardığımı ve merhametine muhtaç olduğumu biliyor. Yusan'daki soylular bu harekete bayılırlar - kurtarılmaya muhtaç genç kız. Bunun sınırları aştığını varsayıyorum ama nefesimi tutup bekliyorum.

Muhafız tereddüt ediyor ama sonra elini bana uzatıyor. Koluna girip yavaşça ayağa kalkarken minnettarlıktan başka bir şey göstermiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Kitanca.

Ne yazık ki ona söyleyeceğim son sözleri anlayamayacak.

Öne doğru eğilip onu öpüyorum ve ağzına bir ağız dolusu zehir veriyorum. Hemen boğulmaya başlıyor, parmakları dudaklarını ve boynunu kavıyor.

Muhafızın acı çekmesini izlememek için Mikail'e dönüp bakıyorum. Adam yere düşerken üzerimdeki karları temizliyorum. "Biraz abartılı değil mi sence de?"

Beni mağaralarda ve dolayısıyla Marnalıların merhametine bırakarak aldatılmış bir koca gibi davranacağını söylemişti ama beni fırlatmasını beklemiyordum.

"Hayır, bir dinleyicimiz vardı." Tünel girişini işaret etti. Tam zamanında döndüğümde iki adamın boyunlarına yedikleri arbalet oklarıyla yere yığıldığını gördüm. "Yine de iyi misin?"

"İyiym," diyorum.

Bakışları benimkilerle zar zor buluşuyor, sonra gözlerini mozoleye diyor, gözleri tamamen aç. "Gidelim o zaman. Fazla zamanımız yok."

Son muhafızın nerede olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen ölmüştür.

Mikail dikkatli ama hızlı adımlarla yürüyor. Arkası dönükken duraklıyorum ve cebimden bir şişe çıkarıyorum. Muhafızın açık ağzına bir damla döküyorum. Muhafız bana nezaket göstermeye çalışmış ve karşılığında acıdan başka bir şey almamıştı. Ama ölmek zorunda değil.

Tapınakta luminae'nin panzehirinin aslında aynı kaynaktan, zehir çiçeğinin sap ve yapraklarındaki sıvıdan yapıldığını okumuştum. Zehir gibi panzehir de yavaş etki ediyormuş. Yanmanın yayılmasını engeller ve iltihaplanmayı yavaş yavaş azaltır. Muhafız sabaha kadar hareket edemeyecek ve elbette acıyı hatırlayacak ama yaşayacak.

Yapabileceğimin en iyisi bu. Onu yolumuzdan çekmemiz gerekiyordu ama dakikalar için, sonsuza kadar değil. Mikail ve Euyn onu neden bağışlamak istediğimi anlayamazlardı, bu yüzden bunu sessizce tek başıma yapmak en iyisiydi.

Euyn bizimle mozolenin girişinde buluştu. Şaşırtıcı bir şekilde, mağara tarafında yeşil patinalı bronz bir kapı var. Sanırım bir kapı olması mantıklı - cesedi bir şekilde içeri sokmaları gerekiyordu. Mikail, Staraheli'nin cam bir tabutta olacağını söylemişti, bu yüzden belki de kapıyı görüntülemek için açmışlardır.

Bana sorarsanız rahatsız edici ama belki de bizim cenaze törenlerimiz hakkında böyle düşünüyorlardır.

Mikail kolu çeker ve sonunda kapı açılmaya başlar. Kilit olmaması garip. Euyn da çekerek ona yardım ediyor ve birlikte ağır kapıyı içeri süzülmemize yetecek kadar aralıyorlar.

Göreceğim şey için kendimi hazırlıyorum.

İçeri sıkıştık, önce onlar, en son ben. Kapıdan gelen ışık huzmesi dışında küçük oda zifiri karanlık. Ama karanlıkta bile her şey açık: oda boş. Cam tabut yok, Staraheli'nin cesedi yok.

"Şimdi ne olacak?" Euyn sorar.

İçeri bir adım daha atar. Birden bir çatırtı sesi odada yankılanır.

Yerden bir ağ fırlamadan önce hareket etmek için ancak bir saniye vardır.

Hepsi bir tuzaktı.

Bölüm Kırk Sekiz

AERİ

IŞIK DAĞLARI, KHITAN

Ölmek çok garip. Genel olarak tavsiye etmiyorum.

Alacakaranlıkta boğuldum. Boğulduğumu biliyorum. Yüzeyin altında çırpındım, nefesimi olabildiğince uzun süre tuttum ama sonunda suyu içime çektim. Daha önce hiç hissetmediğim yakıcı bir acı göğsümü doldurdu ve sonra Ruhlar Yolu'nda yürürken uyandım - Cehennem Krallığı'na giden yol. Sadece Royo'nun kalmam için yalvaran sesini duyduğum için durdum. Sonra hatırladığım tek şey, geri döndüğümdü. Sırılsıklamdım ve ağız dolusu su kusuyordum. Onun sayesinde hayattaydım.

Ama şimdi birlikte bir gün batımı daha görebilecek miyiz emin değilim. Sabahın geç saatleri ve Işık Dağları'nın eteklerine ulaştık.

Bineklerimizi ormanın içinde olmasa da kenarına yakın ağaçlara bağlıyoruz. Dün gece yemekten sonra onu beslediğimden beri Dia'yı görmedim ama umarım güvende olacağı bir yerde kalmıştır. Umarım bir yerlerde rahatça uyuyordur. Umarım onu tekrar görürüm.

Royo ve ben yuvaları bulmak için yaya olarak yürümek zorundayız. Bulduğumuzda, yakalanırsak bizi seve seve yiyecek bir yaratıktan yumurta çalmak zorundayız.

Elimi boğazıma koydum, kendimi çok ölümlü hissediyorum. Zamanı dondurabilir ve koşabilirim ama gücümün sınırları var. O kuşlardan biri peşimizden gelirse Royo'yu nasıl canlı çıkaracağım?

Onu bir dağın üzerinde hareket ettiremeyeceğimi anladığımda kalbim sıkışıyor. Onu kenardan itersem düşeriz ve muhtemelen ikimiz de ölürüz.

Onu kaybetme riskini göze alamam. Onu burada kalmaya ikna etmek zorundayım. "Belki de yalnız gitmeliyim," diyorum.

Bana bakıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

İçimi çektim. Bu çok iyi gitti. Ama belki mantığımı görmesini sağlayabilirim. "Sessizce hareket edebileceğimi biliyorum," diyorum.

"Yapabilir misin?"

Yan tarafa bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Cerome Gölü'nden öğrendiğimiz bir şey varsa, o da hayır, Royo'nun yapamayacağıdır.

Amarthlar gecedir. Elimizdeki en iyi şans gündüz vakti, onlar uykudayken gizlice yaklaşmak ve sonra birini çabucak öldürüp altındaki yumurtayı çalmak. Tabii içimizden biri arı sokmuş öküz gibi tepiniyorsa bu işe yaramayacaktır.

"Ben seni yaklaştırmam," diyor.

Sanırım en iyi uzlaşma bu. Özellikle de yuvaların nerede olacağından emin olmadığım için.

Rahip bana yer konusunda teori üreten bir metinde yardımcı oldu. Amarth'lar o kadar büyük ki, ağırlıklarını taşıyacak yaşlı, olgun ağaçlara ihtiyaç duyacaklar, bu yüzden zirvede ya da dağların rüzgâr alan tarafında, ağaçların az olduğu yerlerde olmayacaklar. Ancak hayvan olarak, yavrularının avlanmasını önlemek için yüksek bir yer isterler. Yani dağ etekleri dışarıda. Yazar, kuşların yuvalarını ağaçlara değil, dağın yamacına, ağaç çizgisinin hemen üzerine inşa ettiklerini düşünmüştür.

Ancak bu konuda bir doğrulama yok. Görünüşe göre, yuvaları görecektense kadar yakın olan herkes onları tarif edecek kadar yaşamamış.

Bu rahatlatıcı değil ama başka seçeneğimiz yok.

Eğer babam yaşarsa, Royo'ya gözümün önünde işkence edip öldüreceğinden eminim. Ve ölümün onu benden almasına izin vermeyeceğim -tabii ki arkadaşça bir şekilde.

Royo omzuna bir çanta atıyor ve yürüyüşe başlıyoruz. Eğer yuvaları çabucak bulamazsak, dağlarda kamp kurmak zorunda kalacağız. Bu da çadırda uyumak ve gece bizi bulup yememelerini ummak demek.

Bu yüzden yuvaları gün batımından çok önce bulmamız oldukça önemli.

Gözümüz zirvede bir süre yürüyoruz. Neyse ki elbise evinden aldığım kışlık kıyafet beni sıcak tutuyor. Soğuktan nefret etmek için yepyeni bir nedenim var ama yüzüm hariç her yerim güzel ve sıcak. Royo terliyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldanıyor.

Amarth'ı uyandırmamak için sessiz davranıyoruz ama onlardan hiçbir iz yok.

"Elbette," diyorum.

"Kolyenin hikâyesi nedir? Nereden geldi?"

Yükselmiş bir köke takılıyorum ama dikkatimi dağıttığı için memnunum. Tılsımım. Bu doğru, öpüşürken kolyemi hissetmekle kalmadı, aynı zamanda

beni kurtardığında.

Şimdi ona gerçeği, her şeyi anlatma zamanı. Gerçekte kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bilmesi için ona güvenmek. Ben sadece inanılmaz el çabukluğuna sahip bir mücevher hırsız değil, aynı zamanda bir zaman hırsızıyım. Sol'dan nasıl kaçtığımızı, Mikail'in depoda nasıl yaşadığını ve tanıştığımızdan beri yaşadığımız diğer tüm garip "olayları".

Ona söylemek istiyorum, gerçekten, ama kelimeler gelmiyor. Ona güvenmediğimden değil. Keşke bu kadar basit olsaydı. Mesele bilginin kendisinin tehlikeli olması. Tapınaktayken kutsal emanetler hakkında bir şeyler okudum, özellikle de onlara sahip olmak için yapılan korkunç şeyleri.

Örneğin, babam bir isyanı bastırma bahanesiyle on binlerce masum Gayan'ı sırf Ejderha Lordu'nun Alevli Kılıcı'nı ele geçirmek için katletti.

Gaya uzun zaman önce Yusan'ın bir kolonisi haline geldiğinde, anlaşmanın bir parçası da Gaya'nın yönetilmeye boyun eğmesi ve bunun karşılığında kalıntılarını ve kukla kraliyetlerini muhafaza etmeleriydi. Sömürge anlaşması iki yüz yıldan fazla sürdü. Ama babam tahta geçtiğinde bir fırsat gördü. Kılıcıyla Wei'yi yenebileceğini düşünerek kutsal emaneti istedi. Yeni vergiler, sert yasalar ve artan laoli üretimiyle adada isyan tohumları ekti. Hatta casuslarının isyancıları cesaretlendirmesini ve silahlandırmasını sağladı. Gayanlar bir Yusanian garnizonunu öldürdükten sonra, isyanı acımasızca bastırdı. Gaya'nın yönetimi reddederek anlaşmalarını bozan ilk kişi olduğunu iddia etti.

Otuz bin erkek, kadın ve çocuk onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Zamanın Kumları'nı almak için ne yapacağını kim bilebilir ama beni tereddüt etmeden öldüreceğini hayal etmek zorundayım. Ve eğer Royo biliyorsa, bu sadece onu tehlikeye atar.

Yapamam. Bunu riske atamam. Onu riske atamam.

"Bana annemi hatırlatıyor," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ondan bir parça kalbime yakın kalsın diye hiç çıkarmıyorum."

Royo rahatlamış görünüyor. Neden emin değilim.

"Ben de annemi özlüyorum," diyor.

"Anlıyorum." "Rahip miydi?"

Konuyu değiştirdiğim için çok heyecanlıyım. Ona yalan söylemek boğazıma bir meşale dayanmış gibi hissettiriyor. Ama gerçek, istemeseniz bile bıçak gibi kesebilir.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır... Sanmıyorum. Sanırım birilerinin bekçi olması gerekiyordu, değil mi?"

"On yıl önce öldüğünü mü söylemiştin?" "Tamneki'de."

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünü ovuşturuyor. "Mesele de bu ya, bilmiyorum."

Başımı eğiyorum. Bu... garip.

Gözleri uzaklara bakıyor. "Başkentteydik, gecenin bir yarısı uyandım ve o odada yoktu. Saat sabahın ikisiydi ve gün doğana kadar onu bekledim. Sonra şafakta kayıp olduğunu bildirdim. Ertesi gün kralın muhafızları cesedini buldu." Duraklıyor ve yere bakıyor. "Bunun bir kaza olduğunu söylediler. Kanallardan birinde boğulmuş. Ama... yüzmeyi biliyordu."

Royo titrek bir nefes alıyor ve beni kaplıcada boğulmuş halde bulmasının onun için ne kadar korkunç olduğunu düşünüyorum. Göğsüm sıkışıyor.

"Herkes omuz silkti," diyor. "O büyük bir cenaze ateşinde yakıldı ve ben eve yalnız döndüm. Ama bu bana hiç doğru gelmedi."

"Neden?"

"Annem bana nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemeden asla öylece gitmezdi. Kaybolduğu gece odadan çıktığını bile bilmiyordum. Bu, yüzme bildiği gerçeğiyle birlikte... Hiç mantıklı değil." Sonra omuz silkti. "Ama belki de öyle olmasını istemiyorum. Belki de gizem gerçeklerden daha iyidir."

Taze karda ayak izleri bırakarak yürüyorum. Her şeyi gözümde canlandırabiliyorum: Royo daha genç ve yara almamış, bir odada oturmuş, hiç dönmeyen annesini bekliyor. Kalbim parçalara ayrılıyor. Ama başkentte ne işleri vardı?

"Tamneki yakınlarında bir yerden misin?" diye sordum. "Umbria'dan olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Umbria'danım. Royal Tuhko Şampiyonasını izlemeye gittik. O..." Duraklıyor ve boğazını tıkayan duyguları temizliyor. "Bir doğum günü hediyesiydi. Beni almak için yıllarca para biriktirmiş."

Sesindeki suçluluk net bir şekilde çınıyor ve ruhumu burkuyor. Royo sadece yaptıkları için değil, sevdiği insanlar zarar gördüğünde de kendini suçluyor. Bu hiç mantıklı değil ama onun en sevimli yanlarından biri de bu.

"Çok nazikti," diyorum.

Boğazındaki yumru sallanıyor. "Çok nazikti."

Benimki... değildi.

Annem büyüleyiciydi ve onu çok severdim. Onu yıllarca özledim ve tek istediğim onun parfüm kokulu sarılışlarından birine tekrar sahip olmaktı. Ama birini sevmeniz, özellikle de çocukken, onun mükemmel ya da hatta iyi olduğu anlamına gelmez. Kötü yanlarını görmezden gelmeyi başarmıştım. Küçükken bana "sevilmeyen küçük kız" demesi gibi. Hoşuna giden bir erkek bulduğunda beni gözünün önünden uzaklaştırmak istemesi gibi. Öldüğümü düşündükten sonra benim için yas tutmaması gibi.

Yıllar boyunca, seçtiğim iyi anları bir araya getirerek mükemmel bir anne yarattım. Hatırladığım kişi de oydu; bizim için daha iyi bir yaşam için çabalayan karizmatik bir güzellik. Ama iyi anılardan çok kötü anılar vardı.

Dağa tırmanmaya devam ederken bir ağaç dalının altına eğildim.

Bir dereceye kadar, kadın olarak doğduğum için beni suçluyordu. Yine de bir dereceye kadar, Yusan'daki her kız lanetlidir. Khitan'a varana kadar her yerin aynı olmadığını fark etmemiştim. Ve Sora'ya kadar - kız kardeşini nasıl önemseydiğini ve beni nasıl önemseydiğini - doğumum için kendimi kötü hissetmemem gerektiğini fark etmedim. Gerçek sevginin nasıl bir his olduğunu bilmediğiniz sürece sevildiğiniz konusunda kendinize yalan söyleyebilirsiniz.

Royo kimseyi sevmemeyi tercih ederdi ama onun aşkı Batı Denizi'nden daha derin.

Çanlar çalıyor ve yuvalara ve amarth'a dikkat ederek dağa tırmanmaya devam ediyoruz. Mikail hayvanların beyaz olduğunu söyledi, bu yüzden tüm bu karda tüylerini fark etmek zor olacak.

Devam ediyoruz ve doğru dağda olup olmadığımızı merak etmeye başlıyorum. Metinlerde sıradağlardan bahsediliyordu ve biz de merkezdeki en büyük dağı seçmiştik ama belki de onlar başka bir dağda yaşıyorlardır. Acaba daha iyi bir manzara için zirveye kadar gitmeli miyiz? Gün ışığını hızla kaybediyoruz ve yakında bir seçim yapmamız gerekecek.

"Yap-" Başlıyorum. Royo elini ağızıma kapatıyor, avucunu dudaklarıma bastırıyor.

Ona bakıyorum, kafam karışmış ve şaşırılmış bir halde. Sonra şaşkınlığım korkuya dönüşüyor. Gözleri kocaman, kasları kaskatı. Eli yüzüme kilitlenmiş ve yanımdan geçen bir şeye bakıyor.

Onu böyle korkutan ne olabilir?

Görüş alanını takip ediyorum. Bir yuvaya bakıyor -ya da daha uygun bir ifadeyle, yuvanın üstünde uyuyan amarth'a.

İçim ürperiyor, omuzlarım titriyor. Yüce Tanrım, bu da ne? Benden daha uzun bir kuş sırtı bize dönük, kafasını kanadının içine sokmuş duruyor. Kendimi hazırlıyorum, bir saldırıya hazırım, ama uyuyor, düzenli nefes alıyor. Sonra ağaçlara bakıyorum.

Keşke bunu yapmasaydım.

Dallarda uyuyan en az bir düzine daha var. Ve dağın daha uzağındaki ağaçlarda kaç tane daha olduğunu söyleyemiyorum, ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum.

Bir anda dehşete kapılıyorum. Sayıca azız ve açıktayız. Eğer uyanırsak, birkaç metre bile gidemeden yeneceğiz. Bu şeylerden birini kolayca öldürebileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi fark ediyorum. Sanki bir tavuk büyüklüğündeydi.

Vücudumdaki her kas dönüp kaçmak istiyor ama buraya kadar geldik. Nefes alıyorum. Bu işin sonunu görmeliyim. Tek başıma.

Royo'ya beklemesini işaret ediyorum. Ben botlarını gösterene kadar sessizce benimle tartışıyor. Sonra ellerini yumruk yaptı ama isteksizce başını salladı.

Sessiz adımlarla nefesimi tutuyorum. Kuşun kokusunu alana kadar biraz daha yaklaşıyorum. Tanrım, çürümüş et ve ölüm kokuyor. Odaklanmaya ve ağzımdan nefes almaya çalışıyorum, yuvanın içine bakana kadar devam ediyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en saçma ve tehlikeli şey. Eğer hayatta kalırsam, yaşam tercihlerimi yeniden düşünmeliyim.

Yuva bana göre bel hizasında, dağın yamacına oyulmuş ve sopalar, kayalar ve tükürükle kaplanmış - muhtemelen bu yüzden kokuyor. Ama yuvanın içinde siyah yumurtalar var, bir tanesi de kenarda tek başına.

İşte bu kadar. İhtiyacımız olan şey bu! Ve bunu elde etmek için bir Amarth öldürmek zorunda kalmayacağım.

Bu.

Amarth'ın bu yumurtanın üzerinde oturmaması garip. Ya o terk etti ya da yumurtaları ısıtmak için döndürüyor. Bilmiyorum ama fark etmez. Tanrılardan gelen bir hediyeyi ikinci kez tahmin etmeyeceğim.

Tılsımımı alıp zamanı donduruyorum. Sonra eğilip yumurtayı alıyorum. Gövdemin yarısı kadar ve buz gibi. Terk edilmiş olmalı, ki bu garip bir şekilde rahatlatıcı. Zamanı çözdüm ve koşmaya başladım.

Zamanı sadece birkaç saniye tutabildim ama şimdiden bitkin düştüm. Ağırlaşan bacaklarımı çalışmaya, bedenimi patikada koşmaya zorluyorum. Royo

ve koşmaya başladı.

Tam yol ileri, arkamıza bakmıyorum. Bakmıyorum. Sanki geri dönmediğim sürece Amarth uykuda kalacakmış gibi geliyor. Bir hançer çıkarmış olan Royo'nun önünde koşuyorum ama o hançeri tutarak koşuyor.

O kadar hızlı gidiyoruz ve ben ayaklarımın üzerinde o kadar hafifim ki, ona ayak uydurmaya çalışırken düşmemesi için dua ediyorum. Hayatınızın aşkıyla kaçmak, yorgunluktan ölseniz bile size garip bir enerji veriyor.

Önüme bakmaya devam ediyorum. Her şeyin yoluna gireceğine inanmaya çalışıyorum.

Royo ve ben başaracağız.

Ama elimde değil. Omzumun üzerinden bakıyorum. Benimle olduğundan emin olmalıyım.

Royo biraz arkamda ama izimi kaybetmiyor. Zekice.

Yüzümü ileri dönüyorum ve bir ağaca çarpmaktan zor kurtuluyorum. Yüzüm bir meşenin birkaç santim yakınına geldiğinde bir çığlık atıyorum.

Dersimi aldım.

Kalbim çarpıyor, dikkatimi veriyorum. Nefesimi düzene sokuyorum ve olabildiğince düz ve güvenli bir yol açmaya odaklanıyorum ama buradan sonrası hızla yokuş aşağı. Geldiğimiz yol bu değildi ama dağdan iniş için en hızlı yol buydu. Adımlarım ya da dengem hakkında endişelenmiyorum, çünkü fazla düşündüğünüz an düştüğünüz andır. Ama bunu Royo'ya söyleyemem. Sessizce devam etmeliyiz. Sadece devam etmeliyiz.

Yuvaya ulaşmamız beş çan aldı. Dağ eteklerine varmamız bir çandan az sürer.

Ama başardık.

Dağın dibinde duraklıyoruz, yer nihayet düzleşiyor. Henüz güvende değiliz. Atlarımıza binip uzaklara gidene kadar da güvende olmayacağız ama yamaçlardan kurtulduk.

Başardık. Gün batımından önce yumurtayı aldık.

Tüm bu süre boyunca yumurtayı kollarımda taşıyarak koştum ve onu kendime daha güvenli hale getirmek için yeniden ayarladım.

Royo bana başıyla selam veriyor, yüzü kızarmış ve hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. Pek koştuğunu sanmıyorum, daha çok ayakta durup dövüşen bir adam.

Nefes almasına izin veriyorum. Atlarımız hâlâ ağaçlara bağı olduğu için rahatladım. Bundan gerçekten kurtulabiliriz. Dörtmala gidersek, gün batımından önce dağla aramıza iki mil, belki de üç mil koyabiliriz. Kuşların avlanma alanından emin değilim, o yüzden ne kadar mesafe olursa o kadar iyi.

Royo dik duruyor, tekrar koşmaya hazır. İstedimden biraz daha yavaş kalkıyoruz, ama onunla kalıyorum, hızına ayak uyduruyorum.

Atlara giden yolu yarılamıştık ki rüzgâr dönmeye başladı. Gözlerimi kısıyorum, gökyüzünden beyaz yağarken gözlerimi gölgelemek için kolumu kaldırıyorum. Bunun bir kar fırtınası olduğunu düşünüyorum ama sonra kar olmadığını fark ediyorum. Bu...aşağı.

Üzerimize tüyler yağıyor. Sonra dev kanatlar görüyorum. Ve pençeler.

Karın üzerine bir Amarth iniyor. Korkunç, insana benzeyen yüzü dışında, devasa, beyaz bir kartal gibi güçlü bir yapıya sahip. Keskin kahverengi gözleri kucağımda tuttuğum yumurtaya odaklanıyor.

Tanrım, öldük biz.

Bölüm Kırk Dokuz

EUYN

BUZ MAĞARALARI, KHITAN

Yüce Tanrılar, kapana kısıldık. Vücudumu bükerek mücadele ediyorum ama Mikail ve ben bir ağın içinde, boş türbenin tavanına sıkıştırılmış durumdayız.

Kapan kapanmadan önce ayağımın altındaki gevşek taşı zar zor hissettim. Etkileyici, ama her yer ödül arayan hırsızları yakalamak için tasarlanmış bir tuzak. Burada ne cam bir tabut ne de Staraheli'nin cesedi var. Acaba bunların hepsi bir tuzak mıydı, Mikail'e yalan söyleyen ve bizi ölüme götüren kötü bir kaynak mı?

Nefesimi tutup Marnalıları bekliyorum. Davetsiz misafirleri kazıklara geçirmeleriyle bilinirler. Biz yaklaşırken karla kaplı yarım düzine iskelet kazıkların üzerindeydi. Burada cesetleri yakmıyorlar. Hayır, serbest bırakılmak yerine ruhlarımız sonsuza dek çürümeye terk edilecek.

Benim için uygun bir son.

Ama en ufak bir ses duymak için kulak kabartmama rağmen kimse gelmiyor.

Nefes veriyorum. Mikail eski bilgilere sahip olmalı. Yine de bu ağın içinde sıkışıp kaldık.

"Cehennem Krallığı," diye fısıldıyor Sora. "Az önce ne oldu?"

Aşağı bakıyorum ve Sora'nın serbest olduğunu görüyorum. En son o girmişti ve kapıya en yakın oydu, bu yüzden ağ bizi yukarı çekerken onu ıskalamış olmalı.

Başını eğdi, gözleri hızla hareket ediyordu.

"Ben ipi keseceğim," diyor Mikail. Bir hançer çıkarıyor çünkü bu örümcek ağında kılıç kullanacak yer yok.

Ben de hançerimi serbest bırakıyorum ve ağı kesmeye çalışıyorum. Hissettiğim kadarıyla işe yaramayacağını söyleyebilirim. Birkaç iplik koparıyorum ama sonra metale çarpıyorum. Çelikle örülmüş bir ip olmalı. Marnalıların böyle şeyler yapmayı bildiklerini sanmıyordum. Bu şok edici derecede gelişmiş.

Metal ağı hissettiğimde, bunun Weian demirci ustaları tarafından yapılmış olması gerektiğini anladım.

Ortak düşmanları nedeniyle Marnalılar Wei ile uzun bir ittifak kurmuşlardır. Staraheli'nin Khitan'a karşı isyanının finanse edildiği ve

ada ulusu tarafından silahlandırıldı. Ancak bunun doğru mu yoksa şehirleri yanarken Khitan'ın kendini kurtarmak istemesi mi olduğundan emin olamadım.

Şimdi öyle olduğunu düşünüyorum.

Birkaç denemeden sonra, ağdan kurtulamayacağımız çabucak ortaya çıktı.

Mikail, "Sora, tuzağı etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalısın," diyor.

Önce etrafına sonra da bana bakıyor. Işık kırıntısında yüzünü zar zor seçebiliyorum ama gözlerinde nefret yanıyor. Hareket etmiyor; onun yerine seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor. Bizi burada bırakırsa ölürüz. Bu kadarı kesin.

Mikail de aynı anda bizi geride bırakmayı düşündüğünün farkına varmış olmalı.

"Sora..." diyor.

Yüz ifadesi sertten yumuşamaya doğru gidiyor. Başka tarafa bakıyor ve nefes alıyor.

Durum tersine dönseydi ve o babamın peşine düşseydi ben de aynısını yapardım diyemiyorum.

Dikkatle, parmak uçlarında mozolenin diğer tarafına doğru ilerliyor. Duvar boyunca ilerlerken adımları küçük, ortadaki karolardan kaçınıyor. Ne yaptığını merak ediyorum, ta ki her bir karonun bir çeşit tuzak olduğunu fark edene kadar. Ağı tetikleyenine üzerine bastım.

Duvardan çıkan bir taş var, denge taşı. Elleriyle üzerine bastırıyor ama tüm ağırlığıyla yaslanana kadar yerinden oynamıyor. Ağın bir ucu düşer ve kapıya doğru bir ip merdiven oluşturur. Mikail aşağı yuvarlanır ve zarifçe ayaklarının üzerine iner. Ben... o kadar yumuşak değilim.

Sora bizi kapıda karşıladı. Sadece bir kız olduğu ve casusluk eğitimi almadığı için tuzağı nasıl etkisiz hale getireceğini nasıl bildiğini merak ediyorum. Sonunda neden gitmeme izin verdiğini de merak ediyorum. İttifaklar sonsuza dek sürmez, özellikle de katiller arasında.

Belki de benimle ödeşmek için Mikail'i feda etmek istememiştir. Ya da hayatta kalırsak onun kendisini avlamasından korktu. Belki de Daysum'u biz olmadan kurtaramayacağına inanıyordur.

Ama kurtarabilir.

Sora, Staraheli'nin kellesi olsun ya da olmasın Quilimar'ı baştan çıkarma ve zehirleme yeteneğine sahip. Sadece şansa bırakılmış daha çok şey var. Ama kız kardeşimin güzel kadınlara karşı bağışıklığı diğerlerinden daha fazla değil.

Aile. Quilimar öldüğüne göre Sora yüzüğü Joon'a verebilir ve tüm ganimeti alabilirdi.

Bunu fark ettiğimde nabzım hızla atmaya başladı. İçlerinden herhangi biri bize ihanet edip yüzüğü Joon'a götürebilirdi. Hepsi Sora'nın savaş başlatma planına katılmış gibi görünüyordu ama ben de katılmıştım.

Ve şimdi, Mikail ayrılmamız gerektiğine karar verdiği için, Royo ve Aeri başarılı olabilir, Quilimar'a ulaşabilir ve yüzüğü Joon'a kendileri getirebilir. Aeri onun kızı ve Royo onu Güney Denizi'nin sonuna kadar takip edecekti. Belki de Joon tam olarak bunu planlıyordu. Hepimiz yine birbirimize ihanet edecektik. Belki de katillerden oluşan bir ekip değil, tek ödüllü beş ayrı suikastçı gönderdi. Ve aralarında kızı da vardı, çünkü kazanma şansı en yüksek olan oydu.

İhanet düşüncelerim, alarm zillerinin çalmasıyla kesintiye uğrayana kadar dönüp duruyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve midem bulanıyor. Marnalılar burada olduğumuzu biliyor ve geliyorlar.

Bölüm Elli ROYO

IŞIK DAĞLARI, KHITAN

Bu lanet şey *de* ne?

Başardık. Yumurtayı aldık ve Işık Dağları'ndan çıktık ve şimdi bu... şey önümüzde. Aeri'ye ve yumurtaya odaklanmıştı ama sonra kafasını bana doğru eğdi ve evet, bu daha da kötüydü. İlkel korku içime doluyor, içim içimi yiyor. Bu bir Amarth olmalı ve keşke yüzünü görmemiş olsaydım.

Bu şeyin insan gözleri var ama kocaman. Burun ve ağzın olması gereken yerde rahatsız edici derecede keskin bir kartal gagası var. Saç yerine dik duran beyaz tüyleri var ama yüzü kısa tüylerle kaplı olmasına rağmen yuvarlak ve ürkütücü bir şekilde insan gibi.

Bunu kabuslarımda göreceğim - eğer rüya göreceğim kadar uzun yaşarsam. Ama bu pek mümkün görünmüyor. Bu şeyin pençeleri benimkinin iki katı kalınlığındaki bacakların dibinde on beş santim uzunluğundayken olmaz.

Aeri yumurtayı bir kolunda tutuyor. Diğer eli boynunun yanında. Avucumu kılıcımın kabzasına götürüyorum ama bunun pek işe yaramayacağını hissediyorum.

"Hırsızlar" diyor.

Söylediği doğru değil. Konuşmuyor. Ses kafatasımın içinde yankılanıyor.

Şimdi de bir bok mu duyuyorum?

"Senin zihnini aracılığıyla konuşuyorum," diyor. "Ama seslenmemi tercih edersen kardeşlerime seslenebilirim."

Zihnim aracılığıyla konuşmak ne demek? Beynimin içinde mi? Nasıl yani?

"Kötü bir niyetimiz yok," diyor Aeri. "Yumurta terk edilmişti."

Amarth aniden başını hareket ettiriyor, bir insandan çok bir kartal gibi. Yumurtaya bakıyor. "Onu almak size düşmez, Prenses Naerium."

Hayır, tamam, bu çok daha kötü. Aeri'yi nereden tanıyor? Neden biliyor?

"Senin türün bilmek için karmaşık değil, Royo," diyor. "Snaw'ın oğlu."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Bu iş nasıl daha da garipleşti? Bu kuş şey beni nasıl tanıyor? Sonra Snaw ismi tuzlu bir bıçak gibi içimi parçalıyor. Bu babamın adıydı - ben daha küçük bir çocukken çekip giden adamın. Annemin ölene kadar her yemek masasında bir tabak sakladığı adam.

Şu anda ne oluyor?

"Bunu Khitan Kraliçesi'ne götürmeliyiz," diyor Aeri.

Açıkçası, bir metre boyunda bir kuşla konuştuğumuzu düşünürsek fazla sakın. Ama sanırım bu onun prenses yanı -her zaman hazır.

"Khitan Kraliçesi yüzüğü kullanamaz," diyor. "Aptalca bir iş yapıyorsun. Arkadaşların da öyle."

Aeri'nin beti benzi attı ve gözleri bana dikildi. Yardım istiyor, sanki bu işin kontrolü bendeymiş gibi.

"Diyarlar savaşı ve ölümün çürümesi, aptallar tanrı olmaya çalıştıkça gelir," diyor. "Oynamanız gereken roller var, özellikle de sen ve İntikamın Oğlu. Yumurtayı bırakın, ben de hayatlarınızı kurtararak kaçmanıza izin vereyim."

"Belki bir takas," diyor kolyesini kavrayarak. "Yumurta için." Kuş, bir şekilde hayır anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde gözlerini kapatıyor.

"Bizim türümüz Gökyüzü Kralı'na hizmet eder. Ejderha Lordu'nun anlaşmasını bozamayız. Ve kalbin hâlâ atarken çanlar bir başkası için işe yaramaz."

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Aeri sersemlemiş görünüyor. Omurgam sertleşiyor. Bu her neyse iyi bir şey değil.

"Yumurtayı bırak," diyor. "Bu sana son uyarım."

Aeri bana bakıyor, kararsız. Kaçıp kurtulmaya çalışmak istiyor ama ikimiz de biliyoruz ki ben onun kadar hızlı koşamam. Bu da demek oluyor ki o kaçabilse bile ben kaçamayacağım.

Siktir et. Bu kolay bir karar.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve bir bacağımı uzatarak dövüş pozisyonuna geçiyorum. O kaçarken bu kuşu meşgul edeceğim. Ceketimi açıp yeleğimdeki fırlatma bıçaklarını ortaya çıkarıyorum, tam da bir rüzgâr eserken. Kalbim hızlı atıyor ama sabitim. Hiç gergin değilim. Orman ve dağlar çok güzel, hava berrak ve temiz. Ben hazırım.

Sevdiğin şeyi korumaktan çok daha kötü yollar var.

Kahretsin, sonunda rahibin ne dediğini anladım. Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım.

"Hayır, Royo." Aeri durmam için elini uzattı. "Hayır."

Eğildi. Kaçabilmemiz için yumurtayı bırakacak. Böylece *ben* de kaçabileceğim.
Tartışmak için ağzımı açıyorum ama birden bir çığlık geliyor.
Zamanımız doldu.

Bölüm Elli Bir

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Ailor iyi hikayeler anlatıyor ve beni öldürmeye çalışmadı, bu da onu Idle Hapishanesi gibi bir yerde en iyi arkadaşım yapıyor. Hücre arkadaşlarının arkadaş olabileceği kadar arkadaşız. Onun burada olması hoşuma gidiyor ve başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Onun bir casus olmadığına inanmaya başladım. Bence o sadece benimle birlikte atılmış.

Şunu söylemeliyim: Güçlü birinin bizi bir araya getirerek bir şeyler planladığından eminim ama Ailor'un benden daha fazla bu işin içinde olduğuna inanmıyorum.

Ailor kırk yaşında ve Diş Boğazı yakınlarındaki bir şehirden. Yetişkin bir oğlu, uzun zaman önce ölmüş bir karısı ve özlediği Sticks adında bir eşiği var. Kralın muhafızlığından emekli olduğundan beri zamanını limon ve zeytin ağaçları yetiştirerek ve bir asker olarak gördüklerini ve yaptıklarını unutmaya çalışarak geçiriyor. Son kısım spekülasyon. Ona gurur duymadığım şeyler yaptığımı söyledim ve o da bana "Evlat, hiçbir fikrin yok" dedi.

Karanlıkta hikayelerimizi paylaşıyorduk çünkü fenerin yağı uzun zaman önce bitmişti. Yirmi öğün boyunca Hana'dan hiç iz yok -bence bu beş ila dokuz gün arasında bir süre ama takip etmek gittikçe zorlaşıyor.

Bıraktığı yiyecek bir süre önce bitti ve o zamandan beri midem yaygara koparıyor. İku gibi kükrüyor ve kollarımı belime doluyorum.

"Bir kalıp daha peynir için neler vermezdim," diyorum.

"Güzel olurdu," diyor Ailor kayıtsızca.

Biçimini görebiliyorum ama her ifadesini göremiyorum. Yine de ses tonunu okumakta ustalaştım.

"Daha kötülerini de yaşadın mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Muhtemelen yirmi yıl önceki kıtlığı hatırlamak için çok gençsin. Elime geçirebilseydim bu hapishane yemeklerini seve seve yerdim. Asker olduğum için çoğundan daha fazla yiyeceğim vardı ama

Bu pek bir şey ifade etmiyor. Biraz pirinç erzağımız vardı, onun dışındakiler için kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık."

Haklı, kıtlığı hatırlamıyorum. O zaman bir ya da iki yaşındaydım. Ama eminim daha büyük olsaydım bile zar zor hatırlardım. Ailemin herhangi bir zorluk yaşamadığından eminim. En tepedekiler asla y a ş a m a z .

Ama ben artık bir asil değilim. Ve Hana'nın yardım etmek için geri geleceğini sanmıyorum. Bu düşünce içime bir bıçak saplıyor. Ya da belki bu da açlık sancısıdır.

Yemeklerimiz geliyor ve bir kez daha baharatlı domuz eti ve cam erişte için şansımı denemeyi düşünüyorum. Sadece erişte bile ne kadar istila edilmiş olabilir ki? Ama Ailor'un önünde kendimi kirletmek ya da hücreyi kokutmak da istemiyorum. Onun yerine sadece ekmek ve su alıyorum.

Hana, hapishane yemeklerinin saray mutfaklarının Qalı'deki çok sayıdaki hizmetkâra yedirdiklerinden arta kalanlar olduğunu söyledi. Yenmeyenler gardiyanları beslemek için buraya getiriliyor ve sonunda mahkumlara dağıtılana kadar dışarıda bırakılıyor. Bu yüzden güzel kokuyor. Yemekler hücrelerimize ulaştığında bazı yemekler yenilebilir olacak, bazıları ise iyice kirlenmiş olacak.

Tepsilerimiz götürüldükten biraz sonra anahtarlar şıngırdıyor ve kilidin içinde dönüyor - burada biri var.

Ailor ve ben irkildik. Ben koşturuyorum, Ailor ise vakur ve hazır bir şekilde geri çekiliyor. Sanırım ikimiz de muhafızların bizi dışarı çıkarmasını bekliyoruz. Buraya gelmek için ne yaptığını bana hâlâ anlatmadı ama ben de açık sözlü davranmadım. Geçmişe dair ayrıntılı hikâyeler anlattık, özellikle de eşeğinin maskaralıkları hakkında ama yakın zamandakiler muğlaktı.

"Ellerini gözlerinin üzerine koy," diyorum. "Işığa daha çabuk alışmana yardımcı olur."

Kapı açılıyor ve içeri biri giriyor. Kendimi muhafızların parlak meşalelerine hazırlıyorum ama onun yerine küçük bir fener geliyor.

Hana mı?

Elimi çekip gözlerimi kısarak ona doğru bakıyorum. Bu o.

Sevinç vücudumu sarıyor, kalbim doluyor. Yeniden ortaya çıkana kadar onun için ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim. Belki bencilce nedenlerden dolayı -bana sağladığı yardım için- ama birini hayatta ve iyi görmek istemenin kötü bir şey olduğunu sanmıyorum.

Yine de yüzündeki perili ifade mutluluğumu söndürdü. İşkence görmüş gibi görünüyor. Hâlâ güzel elbette ama

içi boşaltılmış bir hantallığı var. Onunla ilgili bir şeyler kötü yönde değişmiş gibi görünüyor.

Onu bu kadar şaşırtabilecek tek bir şey hayal edebiliyorum: Sora öldü.

Ağzım kuruyor, başım hafif ve sersemlemiş gibi hissediyorum ama **s o ğ u k k a n l ı l ı ğ ı m ı** koruyorum. Sormak için kendimi hazırlıyorum. İstemiyorum ama bilmek zorundayım.

"Ne oldu?"

Bana tüm umutların tükendiğini söylemesini beklerken nabzım boynumda atıyor. Kalbim, cevabı daha hızlı almak için yerinden fırlamak istercesine güm güm atıyor. Hana başını sallıyor ve feneri yere bırakıyor. Sonra derin bir nefes alıyor, kapüşonunu indiriyor ve bize bakıyor. Toparlanmış görünüyor, daha çok Dün gece iyi uyuyamamış biri. Ama bu bir rol. "Sora iyi mi?"

Bastırıyorum.

Başını sallıyor.

Rahat bir nefes alıyorum ama bu rahatlama kısa sürüyor ve endişe yeniden başlıyor. Çünkü eğer Sora değilse, o zaman kim? Neden bu şekilde görünüyor?

"Görüyorum ki tanışmışsınız." Ailor ve beni işaret ediyor.

"Onu bulmam biraz zaman aldı ama sonunda bulduk," diyorum.

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Ailor," diyorum.

Ona bakıyorum ve Hana'yı incelediğini görüyorum. Onu tanımıyor. Soruyu soruş şekli, onun benim ya da onun için önemli biri olduğu anlamına geliyor. Yüzüm kızarıyor ve kendimi son derece aptal hissediyorum çünkü aslında onun hakkında o kadar çok şey bilmiyorum. Muhtemelen bir haftadır burada benimle birlikte, bana dünyadaki tüm zamanı veriyor ve ben doğru soruları sormadım.

"Siz kimsiniz bayan?" Çok dik duruyor, ona dikkatle bakıyor. Ailor, çoğu erkek gibi, görünüşe göre güzellikten etkileniyor.

"Ben Zahara, kraliyet casus şefiyim."

Bir elini saçlarında gezdirerek gülümsüyor. "Bu imkânsız."

Kadın başını eğiyor ama bu tepkiyi beklediği belli. "Peki neden?"

"Çünkü oğlum kraliyet casusluk şefi."

Tanrım, işte bu yüzden bana Mikail-Ailor'un babası olduğunu hatırlattı. Yirmi dört yaşında bir oğlu olduğu için gençtir ama olur böyle şeyler. Mikail'in

Ailor karısını yirmi yıl önce kaybettiğini söylediğine göre, annesi o daha küçük bir çocukken ölmüş olmalıydı.

"Sen Mikail'in babası mısın?" Ona doğru dönerek sordum.

Çenesini kaldırıp beni değerlendiriyor. Sonra başını sallıyor. "Öyleyim. Onu tanıyor musun?" "Ben... Ben tanıyorum."

Kaşlarını çattı. "O zaman ikimizin de buradan canlı çıkabileceğinden şüpheliyim." "Kral Joon, Tiyung'un kazara ölmesini emretti. Tıpkı sana emrettiği gibi.

Hana, Ailor'a "Gözaltına alınmamı istemedin," diyor. "Birlikte sevdiğimiz insanları kurtarmama yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Peki oğlumu tuzağa düşürmeye çalışmadığını nereden bileceğim?" diye soruyor.

Kadın omuz silkiyor. "Bilmiyorsun. Bana güvenmen aptallık olur. Kral beni Tiyung'un ailesinden kurtardı ve bana prestijli bir hayat verdi. Mikail'in ihaneti ve gözden düşmesi yüzünden şimdi geçici olarak kraliyet casusluk şefi pozisyonunu aldım. Bu, çoğu sıradan insanın asla elde etmeyi umamayacağı bir şey. Bu nedenle, bu yüce konumdan daha fazla birini ve bir şeyi sevdiğime inanabilirsiniz... ya da inanmayabilirsiniz. Bu sizin seçiminiz."

Ailor sessiz, burada geçirdiği zaman içinde uzamış olan kısa, kahverengi sakalını okşuyor.

"Nerelerdeydin?" diye soruyorum.

Sanki kelimeler acı verecekmiş gibi bir nefes alıyor. "Daysum'un küllerini serpiyordum."

Daysum'ın külleri. Hayır. Aman Tanrım, lütfen hayır.

İnkâr ederek başımı sallıyorum ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Yüzümden kan çekilirken yanaklarım karıncalanıyor. Hana'nın içeri girdiğindeki bakışı buydu. Daysum'un Sora için ne anlama geldiğini biliyor. Daysum onun yaşama sebebiydi ve şimdi onsuz...

Bilmemesi için dua ediyorum ama Hana gibi biri ona söyleyecektir. Sora'yı gerçeği saklayamayacak kadar çok seviyor.

"Daysum'un amcanın eğlence evlerinden birinde aşırı dozda laoliden öldüğünü söylediler," diyor Hana sessizce. "Cesedi muhafaza edilip buraya getirilirken bir soruşturma ayarlamak zorunda kaldım. Onu kendim yaktım ve dualar okudum."

Amcamın...? Cehennem Krallığı, babam onu sattı. Sora'nın kız kardeşini bir zevk kölesi olarak sattı.

Daysum Sora'ya öleceğini düşündüğünü söylemişti, bu yüzden tanrıların bir lütfu olarak ölmüş olabilir. Ama amcamın onu öldürmüş olması da aynı derecede muhtemel. Zevk evlerinde uyuşturucu dağıtıyorlar, bu yüzden aşırı doz

mümkün. Lord Sterling birçok sözleşmelisini uyuşturucu ve şiddet yüzünden kaybeder. Evlerinde her hafta yeni sözleşmeler ilan ediliyor, kızlar ve oğlanlar taze atlar gibi değiştiriliyor.

Ama tanrılar... Günler. Hücre dönüyormuş gibi hissediyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Amcan da kül oldu," diyor Hana.

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve yere serdi. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yatağında boynunda bir bıçakla bulundu." Omuz silkmek için tüm tutkusuyla konuşuyor.

Hana'nın onu öldürdüğünü düşünebilirdim ama filo arabasıyla bile Gain'e ulaşması bir hafta, geri dönmesi de bir hafta sürerdi. O kadar zamanı yoktu.

"Kimden?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Emin değiliz. Tahmin edebileceğiniz gibi, yüzden fazla muhtemel şüpheli var. Daysum da dahil."

Amcam için biraz sempati ya da keder bulmaya çalışıyorum. Bana karşı hiç yanlış bir şey yapmadı ama iyi bir adam olmaktan çok uzaktı. Eğer Daysum onu öldürdüyse, bunu hak etmişti. Şimdi babamın neden Khitan'da olduğu, kralın neden kendi suikastını planladığı ve Sora'ya neden ihtiyaç duyduğuna ek olarak yeni bir gizemim var. Kralın Hana sayesinde Sora'dan haberdar olduğundan şüpheleniyorum ama neden Sora'yı tehlikeye atsın ki?

Ailor sessizce bizi izliyordu. "Onu gerçekten tanıyorsun," dedi bana.

Başımı salladım. "Çocukluğumuzdan beri." "Ona güvenebilir miyim?"

Tereddüt ediyorum çünkü bilmiyorum. Benim kaybedecek bir şeyim yoktu ama onun var. Ölümü emredilmemişti, sadece tutsaklığı.

"Sana rüşvet vermeyi unuttum. Al," diyor Hana.

Eskisinden iki kat daha büyük bir bez çuval çıkarıyor. Ona dalmayı düşünüyorum ama işbirliği yaptığım sürece onu elimden almayacak. Ailor kıpırdamadan duruyor, şüpheli.

Onu yere atmak yerine, yiyecek çuvalını bana uzatıyor. Kumaşın üzerinden trüf yağı kokusunu alabiliyorum.

"Bir süredir gelemediğim için üzgünüm Tiyung," diyor. Samimi görünüyor. "Çok şey oldu. Daysum ve Lord Sterling'in ölümlerinden daha fazlası."

"Ne gibi?" diye soruyorum. Midem çalkalanırken onun konuşmasını takip etmek için tüm rezervimi kullanıyorum. Çantayı yırtıp atmak istiyorum ve Ailor'un

Gözleri birden fazla kez ona takıldı.

İku'nun inleme sesleri duvarları sarsıyor ve o aramıza giriyor.

"Askerler harekete geçti," diye fısıldıyor.

"Nereye?" Ailor soruyor.

"Kuzeye," diyor. "Kuzeye doğru gidiyorlar."

Bölüm Elli İki

MİKAİL

BUZ MAĞARALARI, KHITAN

Alarmı ve sonumuzu haber veren ziller karlı gecede çınlıyor. Bundan sağ çıkarsam Gambria'yı kendim öldürebilirim. Bana ya bilmediği için -ki bu durumda bunu söylemesi gerekirdi- ya da eski sevgilisini korumak için bilerek kötü bilgi verdi ve yemin ederim intikamımı alacağım.

Kazığa oturtulmadığımı varsayıyorum.

Sora, Euyn ve ben mozoleden atları sakladığımız yere doğru koşuyoruz. Geriye dönüp baktığımda, çarpık sakallı bir muhafızın iki adam tarafından tedavi edildiğini görüyorum. Yürüyemiyor ama nefes alıyor.

Bu Sora'nın öptüğü muhafız. Öldürmesi gereken kişi. Yaşıyor ve alarm zilinin altında oturuyor.

Görüş alanımı takip ediyor ve ağzı açık kalıyor. Sonra fark etmemiş gibi dümdüz önüne bakıyor.

"Açıklamak istediğin bir şey mi var?" Koşarken soruyorum. "Senden daha fazla değil," diyor.

Ona bakıyorum, şaşkınım ama aynı zamanda son sürat koşuyorum. Şimdi sormanın sırası değil ama bu konuyu daha sonra konuşmamız gerekecek. Eğer hayatta kalırsak. Umarım, kazıklar vücudumuzdan geçerken son nefesimizi vermeyiz.

Yıldızlar, hayatlarımız için kaçmayı bırakabilirsek gerçekten çok sevinirim.

Şimdi o zaman olmadığı açık, çünkü düzinelerce silahlı Marnalı mağara ağzından dışarı dökülüyor, alarm hala arkalarında yankılanıyor. Topuzları, kılıçları, sopaları ve mızrakları var. Birkaçının yayı var, bu endişe verici. Daha fazla mesafeye ihtiyacımız var.

Daha da hızlı koşmak için kendimi zorluyorum ama Euyn'un yetişemeyeceği kadar hızlı değil. Gerçi yakında bir önemi kalmayacak. Atlar şu sırtın ötesinde ve tüm Marnalılar yaya. Atlarımıza ulaştığımızda, Euyn arbaletiyle bizi koruyabilir ve sonra kendisi binebilir. Staraheli'nin kafasını bulma şansımız olmayacak ama tekrar denemek için yaşayabiliriz.

Tepeye vardığımızda hiçbir şey yoktu. Sadece kar ve bağlı oldukları ağaç. Midem bulanıyor. Atlar dolaştı ya da daha büyük olasılıkla kaçırıldı.

Şimdi ne olacak?

Bir çözüm arıyorum ama göremiyorum. Ve Marnalılar bize yaklaşıyor. Savaş çılgınlıkları daha yüksek sesle yankılanıyor.

Oklar gökyüzüne doğru uçuyor. Eğildim ve kötü nişan alınmış iki atıştan yuvarlanarak kurtuldum. Kınımı başımı ve boynumu korumak için kullanıyorum ama hiçbirini yanıma düşmüyor.

Ateş etmeden önce ayaklarını yere basmayı bilmeliler.

Birden Euyn çılgık a t ı y o r . Çılgılığı beni ürpertiyor ve öne doğru düşüyor. Vurulmuştu.

Ona doğru koştum, karın içine daldım. İyi hedeflenmiş bir mızrak az önce olduğu yere isabet ederken onu yoldan çekiyorum. Yaşıyor ama sol uyluğunun arkasına saplanan bir ok yüzünden artık koşamıyor.

Bu onun için hoş olmayacak ama okun sapını avucumun içine alıyorum. Yumuşak bir hareketle, kanlı oku bacağından çekip çıkarıyorum.

Euyn hayvani bir çılgık attı ama bunu yapmak zorundaydım. Onu uyarmamak daha iyiydi çünkü gerilir ve acıyı daha da kötüleştirirdi. Oku içeride bırakamazdım çünkü bacağındaki kasları parçalayabilirdi.

Artık bitti.

Tek endişelenmem gereken Euyn'un çok fazla kan kaybetmesi. Bir de üç düzine silahlı Marnalı'dan atsız ve Euyn topallayarak nasıl kaçacağım.

İdeal değil.

Ayağa kalkıp çaresizce etrafıma bakıyorum ama Sora'nın gözlerindeki dehşetten gidebileceğimiz hiçbir yer olmadığını hemen anlıyorum. Buradan çıkmanın bir yolu yok. Buraya kadarmış. Lord Yama bu gece Euyn ve benden alacağını alacak. Buna yardım edemem. Ama yine de Sora'yı kurtarabilirim. Ona verdiğim sözü tutabilirim.

"Koş," diyorum ona. "Uzun bir hayat yaşa."

Kılıcımı çıkarıyorum. Belki ona kaçması için zaman kazandıracak kadarını meşgul edebilirim. Euyn kararlılığını görüyor ve bunun onun için, bizim için umutsuz olduğunu anlıyor. Ama mümkün olduğunca çok Marnalı'yı yanımızda cehenneme götürebiliriz. Ayağa kalkıyor ve sol pantolonunun paçasından sürekli kan akmasına rağmen arbaletini hazırlıyor.

Sora ayağa kalkar, dehşete düşmüş ve parçalanmıştır.

"Üzgünüm Sora," diyor Euyn. "Şimdi git."

Sıradan bir kızıdan özür diledikten sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. Sonuna kadar şaşırtıcı.

"Bu hayatta ve sonraki hayatta senindir," diyor yüzünü buruşturarak. "Bu ve bundan sonraki hayatta senindir," diyorum.

Bir zamanlar tanıdığım Euyun arkasına bakmadan kendini kurtarmaya çalışırdı. Şimdi ise, köleleştirilmiş bir kızın yaşayabilmesi için ateş ediyor. Prens, suçlu, kötü adam, kahraman. Yalancı ve şaşmaz bir şekilde doğru. O bunların hepsi ve daha fazlası. Euyun'u tarif etmenin kolay bir yolu yok ve belki de ben bunu hep sevmişimdir.

Sora kendini toplar ve koşar.

Marnalılar yaklaşıyor, Euyun'un ateş ettiği yerde geri çekiliyorlar ama sürekli yer kazanıyorlar. Kılıcımla hazırım ama üç keskin ısıklık geceyi deliyor. Başımı yana çeviriyorum. Bu tiz, kuş gibi ısılığı biliyorum. Gaya'daki tarlalardan hatırlıyorum.

Arkama baktım. Orada, birkaç metre ötede, Gambria şık, siyah bir kızakta yanında karısıyla oturuyor.

"Peki, orada öylece durup ölecek misin?" Gam kabaca eliyle işaret ederek soruyor.

Sora kızağa giden yolu yarıladi bile. Koşuyorum, topallayan Euyun'a yardım ediyorum.

Dönüp gelişigüzel ateş ediyor ve Marnalıların biraz geri çekilmesini sağlıyor.

Gambria atları kırbaçlarken kızağa atlıyoruz. Yüksek kenarlı kızağın içine düştüğümüzde, mızraklar arkaya çarpıyor. Euyun yerde yatıyor ve Sora okların ve mızrakların ulaşamayacağı bankın içine kıvrılıyor. Ama ben eğilmiyorum ve sinmiyorum. Ayağa kalkıp Gambria'nın sırtını koruyorum.

Lyria da aniden ayağa kalktı.

"Hainlere ölüm!" diye bağılıyor mükemmel Marnan dilinde. Sonra bunu tekrar tekrar tekrarlıyor.

Marnanlılar duraksar, kendileri gibi görünen ve konuşan bir kadın karşısında şaşkınlırlar. Şaşkınlıkları Gambria'nın atları dört nala koşturmasına yetecek kadar uzun sürüyor.

Gambria dört kış atını Marnalıların menzili dışına doğru daha hızlı koştururken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz.

Diz çöküp Euyun'un bacağını kontrol ediyorum. Güvenli bir yere ulaştığımızda yarayı dağlamam ya da dikmem gerekecek. Şimdilik bir battaniyeyi yırtıp uyluğunun etrafına sıkıca bağlıyorum. Yaşayacak.

Ya da hepimiz öleceğiz ve o zaman dikişlerin bir önemi kalmayacak.

Yaya olarak herkesi geride bıraktık ama üç Marnalı at sırtında bizi takip ediyor. Bu atlar kaybettiklerimize çok benziyor.

Binicilerinden birinin yayı var. Bir ok kulağımın dibinden vızıldayarak geçerken fark ettim. Belli ki iyi bir nişancı.

"Euyn," diyorum. "Bir okçu."

Acı dolu bir homurtuyla önce oturuyor, sonra da ayağa kalkıyor. Okçu atına binmiş, bize yetişiyor çünkü atı beş kişilik bir kızağı çekmek zorunda değil. Yine de Marnan bize nişan almıyor. Hayır, atlarımıza odaklandı. Zekice. Eğer birini haklarsa, kolay hedef oluruz.

Euyn dengesiz, kızağın yan tarafına yaslanıyor ama dolu yayı omzuna götürüp nişan alıyor. Ateş ediyor. Tek okla okçu boynundan vurularak yere düşüyor. Marnan atından düşüp karların üzerine yuvarlanıyor.

Euyn dizlerinin üzerine çöküyor. Çok fazla kan kaybetti.

Arkamızda hala takipte olan iki atlı daha var. Euyn'un yayını aldım. Onun kadar iyi nişan alamıyorum ama hiç yoktan iyidir. Yayı yeniden doldurmadan önce, diğer atlılar geri çekiliyor. Yayı omzuma dayayıp bakıyorum. Az önce ne oldu? Neden pes ettiler?

Mağaralarına doğru dörtlü geri dönmelerini izliyorum. Sonra neden durduklarını anlıyorum: Khitan onları sonsuza dek ortadan kaldırmak isterken mağaralardan uzakta olma riskini göze alamazlar. Marnalılar bizi öldürmek istese de, aslında Staraheli'nin kellesini almayı başaramadık. Gitmemize izin verebilirler.

Başarısız olduk ama canlı çıkmayı başardık. Bir şekilde, kader bizi bir gece daha geçirmemizi sağladı. Kader ve Gambria.

Ayrıca bizi bu duruma o soktu. Sanırım bu bir yıkım. "İpucu için teşekkürler," diyorum eski Gayan dilinde.

Başka kimse bizi bu dilde takip edemez. Lyria Khitanese ve Marnan dillerini konuşuyor. Sora Yusanca ve şaşırtıcı miktarda Kitanca konuşuyor. Euyn dört ana dili de öğrendi ama Gayan dilindeki yeteneği hiçbir zaman küçük bir çocuğunkinden öteye gidemedi. Ona ölü diyordu, çünkü yüzlerce yıl önce Yusan yönetimi ele geçirdiğinde Yusancayı resmi dil haline getirmişlerdi. Eski Gayan dili büyük ölçüde yok oldu - ya da imparatorluk öyle düşünüyor.

Ama Euyn da kızağın zemininde yatıyor, kan kaybından ve bacağındaki ağrıdan dolayı dikkati dağınık durumda.

Yine de, onu dinlemeye ve çeviri yapmaya teşvik etmemek için normal bir ses seviyesinde konuşuyorum.

"Kıçını kurtardığımı için rica ederim," diyor Gambria, dil seçimimi anlayarak. "Kim bu ikisi?"

"Onlar uzun hikâye. Bana neden yardım ettiniz?"

Gambria açık sözlüdür ve sadece kendisi gibi olanlara saygı duyar.

"Sen gittikten sonra Lyria bana sana eski bilgiler verdiğimi söyledi," diyor. "Cesedi yıllar önce taşıdıklarını ve senin bir ölüm tuzağına doğru yürüdüğünü söyledi. Denedim ama sana bir mesaj iletemedim, sen çoktan Loptra'yı terk etmiştin. Ve daha geniş anlamda sana neden yardım ettiğimi soruyorsan, nedenini zaten biliyorsun."

Yüzünü bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. Sonra Sora'ya bakıyor çünkü herkes Sora'ya bakıyor. Gambria merak ediyor ve daha sonra bana kesinlikle onun hakkında sorular soracak. Ama şu anda ben bile onu tam olarak açıklayamıyorum.

Bankta arkama yaslanıyorum ve Sora'yla alçak sesle konuşuyorum. Yine de ayaklarıma dikkat ediyorum çünkü Euyn yerde yüzüstü yatarak rahat etmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Muhafızın neden hâlâ hayatta olduğu hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyorum.

Kirpikleri gözlerini gölgeliyor ama cevap vermiyor. Kucağını kaplayan kürk battaniyeyi okşuyor. "Zehirlenme karmaşık bir durum."

Bu aynı zamanda yalan olan bir gerçek.

"Bir panzehir yapmışsın," diye mırıldanıyorum.

Biraz sertleşiyor. Yaptığı şey tam olarak buydu. Çünkü o nazık biri. Çünkü o merhametli.

"Beklediğimden çok daha hızlı işe yaradı," diyor. "Tedaviler konusunda toksinler konusunda olduğu kadar tecrübeli değilim."

Sanki benim sorunum onun planını değiştirmesi değil de işçiliğiymiş gibi iç geçiriyor. Ya da merhametinin neredeyse hayatımıza mal olduğu gerçeği.

"Bu konuda dürüst değildin," diyorum.

Parlak muson ayının altında gözlerimin içine bakıyor. "Mikail, dürüstmüşsün gibi davranmayalım. Bir şeyler saklıyorsun. Bahse girerim birden fazla şey."

Beni nasıl okuduğunu hatırlayarak zihnimi boş tutmaya çalışıyorum ama düşüncelerim hemen Daysum'a dönüyor. Ona söylemediğim şeye.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor. Sonra kızığın yanından dışarı bakıyor ve söyleyebileceğim başka bir şey yok.

Bölüm Elli Üç AERI

IŞIK DAĞLARI, KHITAN

Vazgeçiyorum. Yumurtayı almak Royo'yu kaybetmeye değmez. Onu burada bırakacağım ve Sora ile diğerlerinin görevlerinde daha şanslı olmalarını umacağım.

Belki de Amarth bunun aptalca bir iş olduğunu söylediği için yapmayacaklardır. Ama bunun bir önemi yok. Hiçbir şey bu bedele değmez. Eğer onlar da başarısız olursa, başka bir yol buluruz.

Yumurtayı neredeyse yere bırakmıştım ki bir çığlık duyuldu ve bir şey son sürat uçarak içeri girdi. Dia. Gray Shore Inn'de yaptığı gibi çığlık atıyor ve doğrudan Amarth'ı hedef alıyor. Korku kalbimi hoplatıyor. Onun sadece bulduğum bir baykuş olduğunu biliyorum ama onu seviyorum. Benim için kendini riske atmasını istemiyorum. Ama o Royo gibi, beni korumak için canavarlarla savaşmaya hazır. Ve ben onların hayatlarını feda etmelerini istemiyorum. Ne benim için, ne de başka bir şey için.

"Hayır," diyorum.

Dia tabii ki beni anlamıyor. Bunun yerine, Amarth'ın boynunu gagalayana kadar uçmaya devam ediyor. Onu öldürmesini bekliyorum ama yaratık saldırmıyor. Küçük baykuşa şaşkınca bakmak dışında pek bir tepki vermiyor.

Dia uçuyor ve yüzünün önünde neredeyse donmuş bir şekilde durmadan önce kafasına doğru süzülüyor. Yaratığın ne yaptığını bilmiyorum ama küçük bir ısırıkla ölecek. Uzun ve keskin gagasıyla bir kış atının işini çabucak bitirebilir. Bir ay baykuşunun hiç şansı yok.

"Lütfen ona zarar verme," diyorum. Amarth'ın insan merhameti var mı bilmiyorum ama umarım vardır.

"Onu sakinleştiriyorum," diyor. "Seni neden koruyor?"

"Emin değilim. Onu Quu'da terk edilmiş halde buldum ve ona biraz yiyecek verdim.

O zamandan beri beni takip ediyor."

Dia uçarak yanıma geliyor ve havada asılı kalıyor. Yaratığın gözleri ondan bana ve tekrar bana dönüyor. Anlamış gibi göz kırpmıyor ve başını sallıyor.

Bir şey.

"Şimdi git," diyor Amarth. "Diğer nöbetçiler gelmeden önce."

Sanırım yumurtayla birlikte gidebileceğimi kastediyor ama emin değilim. Ağzım kurudu ve sormak istemiyorum çünkü kararını ikinci kez tahmin etmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda beni öldürmesini de istemiyorum.

"Bizimkilere yapılan özverili iyilikler sizinkilere yapılanlar kadar fark edilmiyor," diyor. "Baykuşunuza ben bakarım. Şimdi kaç prenses. Önünde imrenilmeyecek bir aşk seçimi var."

Havalanıyor, kanatları bir rüzgâr patlamasına neden oluyor. Ben ona veda bile edemedim Dia da onunla birlikte gidiyor.

Royo kolumu çektiğinde hâlâ gökyüzüne bakıyordum. Sarsıldım, kuşları izleme zamanı olmadığını hatırladım. Gitmemize izin verdi ama hâlâ kaçmamız gerekiyor.

Koşmaya başlıyoruz.

Atların yanına varır varmaz yumurtayı heybeme saklıyorum. Bu yaratıkların hâlâ hissedip hissedemeyeceğini ya da biz geçerken düşüncelerimizi okuyup okuyamayacaklarını bilmiyorum, bu yüzden dağlardan olabildiğince hızlı bir şekilde dörtlüye uzaklaşıyoruz.

"Bu..." Royo başlıyor ama söyleyecek sözü yok.

"Biliyorum," diyorum.

Bir başka gerçeküstü yerin ve bir başka inanılmaz karşılaşmanın sessizliğinde yol alıyoruz. Tanıştığımızdan beri bir sürü şey yaşadık.

"Bu ne anlama geliyordu, bir aşk seçimi mi?" Royo soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım onlar kahin. Ama neyi kastettiğini anlamıyorum."

Gerçekten anlamıyorum. Metinlerde Amarth'ın geleceği görebildiğine dair hiçbir şey yoktu ama içimden bir ses bunu uydurmadığını söylüyor. Yaklaşan seçimim karşısında duyduğu acıma beni derinden ürpertiyor. Ama bir aşk seçimi sadece Royo ile başka bir şey arasında seçim yapmak anlamına gelebilirdi ve bu basitti, her seferinde onu seçerdim.

Uzaklaşmak için çaresizce karda ilerlerken bu düşünceden sıyrılıyorum. Güneş gökyüzünde alçalmaya devam ediyor ve amarth uyanmaya başlıyor.

Bölüm Elli Dört

TIYUNG

BOŞ HAPISHANE,
YUSAN

Kuzeye yürüyen ordu ancak savaşın yaklaştığı anlamına gelebilir. Ailor da aynı sonuca varmış gibi görünüyor, eğer çenesindeki gerginlik bir gösterge ise. Tanrılar aşkına. Yusan, Khitan'a savaş ilan etmek üzere... yine.

Yusan ve Khitan yüzyılda en az bir kez birbirleriyle savaşıyor. Binlerce insan ölüyor, evler ve hayatlar yıkılıyor, çocuklar yetim kalıyor ve zulümler işleniyor; bunların hepsi sınırın biraz değişmesi ya da bazen hiç değişmemesi için. Bir ateşkes ya da sonsuz bir barış sağlanıyor ve kısa süre sonra unutuluyor çünkü yöneticiler hiçbir şey kaybetmiyor.

Hana bize askerlerden bahsettiğinden beri savaş üzerine kafa yoruyorum. Kral Joon'un Sora ve diğerlerini Khitan'a göndermesi ile orduyu harekete geçirmesi aynı zamana denk gelmesi tesadüf olamaz. Hana, kralın onlardan Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü çalmalarını istediğini söyledi ama belki de onlar sadece bir yemdi, Kraliçe Quilimar'ın dikkatini dağıtmak içindi. Ama neden? Bunun Oosant'taki laoli ile bağlantılı olduğuna ikna oldum ama önemli bir bilgiyi kaçırıyorum. Ve bu beni deli ediyor.

"Onlarla birlikte olmayı diliyor gibisin," diyor Ailor.

Yine boşluğa bakıyor olmalıyım. "Yani, senin arkadaşlığından hoşlanmadığımdan değil, ama evet. Onunla olmayı tercih ederdim."

Ailor gülüyor ve sonra öksürüyor. Buraya geldiğinden beri giderek daha fazla öksürüyor. Nemli soğuk ve güneş eksikliği bunu yapar. Ben neredeyse hiç hastalanmadığım ve Hana bizi beslediği için sağlıklı kalabildim.

Sonunda Ailor öksürmeyi kesiyor ve sonra tükürüyor. Kırmızı bir topak yere düşüyor.

Kan.

Az önce kan öksürdü. Ben yerdeki lekeye bakıyorum, o da bakıyor.

"Bu... yeni mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Geliyor ve gidiyor." Şifacı değilim ama bu iyi bir şey olamaz.

Hana'dan ona bir şifacı getirmesini isterdim ama burada şifacı olduğundan şüpheliyim. Ayrıca, Ailor ona pek bir şey anlatmadı. Ona güvenmiyor mu yoksa Mikail'in neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmiyor mu bilmiyorum. Kralı öldürme planımıza ya da en azından benim bunun bir parçası olmama şaşırdı. Bir kontun oğlu olduğum için serbest kalmam gerektiğini düşünüyordu ama ben riski biliyordum. Ne pahasına olursa olsun Sora'nın özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmek istedim.

"Bu kızı seviyorsun, ha?" diye sordu.

Başımı salladım. Birlikte olduğumuz süre boyunca Sora hakkında çok şey duydu. Ona ailemin kirli ilişkilerinden, arenada onu kurtarmak için bir kral muhafızını yumruklamama kadar her şeyi anlattım. Elim son zamanlarda daha iyi hissediyor.

"Hepsini severek büyüdüm, gerçekten," diyorum. "Mikail de dahil. Ama evet, Sora benim düşündüğüm kişi."

Gülümsüyor. "Aşık olmak çok güzel bir şey, acımasızlığı köreltiyor."

Son kelimedede kaşlarım kalkıyor. "Hangi acımasızlıklar?"

Ailor ne zaman kötü şeylerden bahsetse yaptığı gibi başını sallıyor. Bu konuda konuşmak istememesini anlıyorum ama birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna geliyoruz. Onun sırlarını dökecek kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliyim. O yüzden ben de kendi sırlarımı paylaşabilirim.

"Bir adam öldürdüm," diyorum. Sonra depodaki ikinci adamı hatırlıyorum. "Birden fazla. Beni yumuşak bir asilzade olarak gördüğünü biliyorum ama beni şok edebileceğini sanmıyorum."

Ağzının köşesi tıpkı Mikail gibi yukarı kalkıyor. "İnan bana evlat, kurbanlarının hepsi yetişkin erkekler olmayınca işler değişiyor."

Ya oğlanları ya da kadınları, belki de ikisini birden kastediyor.

Ailor ıslak bir nefes alıyor. "Bir aileyi öldürdüm. Önce küçük kızları, sonra da anneyi, böylece anne ve babalarının ölümünü izlemek zorunda kalmayacaklardı. En son baba öldü ve cesetleri denize atıldı. Yakılıp serbest bile bırakılmadılar."

Yüzümü buruşturup yan tarafa bakıyorum. Onu yargılamak istemiyorum ama kendimi de durduramıyorum.

"Korkunç, değil mi?" diyor. "Emirlere uyuyordum, hatta bunun için cesaret madalyası bile aldım. Ama komik olan şu ki, aklımdan çıkmayan eylemler yaptıklarım değil, izin verdiklerim. Durdurmadığım şeyler."

Başını duvara yaslıyor. Tekrar öksürüyor, ama sessizce.

İfadesindeki gerçek beni şok ediyor. Babam hakkında hissettiğim de bu değil mi? Sora'nın babasının boğazına kılıç dayamasına engel olamadım. Evet, ben bir çocuktum ama o da öyleydi. Ve doğru olanı yapmak için Daysum'u arkasına saklıyordu. Onu ya da diğer on dokuz kızı zehirlemesini engellemedim. Kardeşlerini satmasını engelleyemedim. Amcamın Gain'deki en kötü eğlence evlerini işletmesine engel olmadım, babam ve dolayısıyla ben yatırım yaptık. Ne yaptıklarını, paranın nereden geldiğini öğrendikten sonra ailemle herhangi bir şey yapmayı reddetmedim. Mirasımı büyötmek için her şeyi yapmasına izin verdim. Bunun onu sevdiğim için, aileme sadık olduğum için olduğunu düşündüm. Ama şimdi, bilmiyorum. Genel korkaklık ve kayıtsızlık daha doğru nedenler gibi görünüyor. Her şeye izin verdim.

"Bunu ne kadar anlayabildiğime şaşıracaksın," diyorum. Bana baktı.

"Biliyor musun evlat, sana inanıyorum."

Bir dakika sessiz kaldık. Birbirinden farklı ama birbirini anlamaya başlamış iki adamın rahat sessizliği.

"Kefarete inanıyor musun?" diye soruyorum.

Sakalını sıvazlıyor. "Tanrıların gözünde mi, yoksa kendi yansımada mı?"

Sertçe yutkunuyorum. Ne soru ama. "İkisi de, sanırım."

Gölümsüyor. "Umarım bizi yaratan tanrılar hatalarımızı ve iyiliklerimizi kendi ürünleri olarak değerlendiriyorlardır. Yine de kendim için kefarete inanıyor muyum? Hayır. Gelecekte yapabileceğim hiçbir şey geçmişteki eylemlerimi ya da eylemsizliklerimi telafi edemez."

Ailor bunu çok açık bir şekilde ifade ediyor - ne şekerle kaplanmış ne de üstü kapalı. Mikail gibi tatlı dilli birinin Ailor'dan geldiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Annesi gibi olmalı.

"Bununla nasıl yaşıyorsun?" diye sordum.

"Şey, evlat, şu anda bir hapishane hücresindeyim ve bu konuda çok üzgün değilim." Etrafına bakıyor ve omuz silkiyor. "Başıma geleni hak ettiğimi düşünüyorum. Daha fazlasını hak etmemek için çok çalışıyorum."

Duvara yaslanıyorum, omuzlarım gerginleşiyor. "Bununla aynı türden bir barış yapmadım."

Hiç de değil. Çok daha kötü adamlar var - babam bunlardan biri, Bay Chin bir diğeri, Kral Joon ise toplu halde korkunç şeyler yapan ama ölüm ve işkenceyle yüzleşmeyenlerin başında geliyor. Daha fazla gaddarlık yapmakta özgür olanlar.

"Ama kefarecini 6demek için hayatının geri kalanına sahipsin," diyor Ailor.
"Fazla zamanım yok." Yerdeki tükürüğü işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. "Benim ölümüm emredildi. Senden daha az zamanım var."

"Göreceğiz," diyor. "Önemli olan kefarecini 6demek istemen.

Tek başına bu bile seni diğerlerinden daha iyi yapıyor."

Dinlenmek üzereyken yaptığı gibi kollarını kavuşturuyor, ben de feneri söndürüp başımı duvara yaslıyorum. *Göreceğiz* demesinde tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Sanırım haklı - savaş yaklaşırken her şey olabilir. Ve daha iyisini yapmak, daha iyi olmak istemem önemli.

Bu düşünce bir süredir ilk kez rahatça dinlenmemi sağlıyor.

Ama hapishanede mışıl mışıl uyumak her zaman bir hatadır. Uyanmam çok uzun sürer. Ve bu hayatıma mal olabilir.

Bölüm Elli Beş

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Durup kamp kurana kadar sıkı sürdük. Gece için uygun bir yer buluyorum ve Aeri... karda bir çukur kazarken ben de ateş yakıyorum. Ona bakıyorum çünkü eğer bir tuvalet çukuru kazıyorsa, yemek yiyeceğimiz ve uyuyacağımız yere çok yakın. Ama o karıştırma kaşığıyla kazmaya devam ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yumurtayı gömmek." *Tabii ki öyleymişim* gibi söylüyor. Alnımın kırıştığını hissedebiliyorum.

"Neden?"

Başını bana doğru eğecek kadar uzun bir süre duraklıyor. "Yırtıcıların ona ulaşması riskini almak istemiyoruz ve Amarth'ın onu gökyüzünden görmesini kesinlikle istemiyorum."

İkisi de sağlam sebepler.

Siyah yumurtayı karın derinliklerine gömüyor ve sonra üzerini örterek tatmin olana kadar sıvazlıyor.

O bitirdiğinde ben kampı kurmuştum. Ateş yanıyor ve yemek için oturabileceğimiz bir kütük hazır. Kütüğün üzerine tünüyor ve sonra gülmeye başlıyor. Baltamı bileylerken ona bakıyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en tuhaf insan, ama başka türlüünü isteyeceğimi sanmıyorum. İşin tuhafı sadece gülmüyor, ağlıyor da.

"Sen... iyi misin?" diye sordum.

Burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor, aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyor.

Yaptığım işi bırakıyorum, bıçağın üzerine taş koyuyorum. "Aeri, sorun ne?"

Etrafını işaret ediyor ve tekrar gülüyor. Sonra garip bir şey oluyor. Nedense ben de gülmeye başlıyorum. Komik bir şey yok. Yakınından bile geçmiyor. Ama hayattayız ve güvendeyiz ve olmamalıyız. Ben onu kurtarmaya çalıştım, o da beni kurtardı. Küçük baykuşu ikimizi de kurtardı.

Ki bu çok garipti.

Aynı anda hem mutlu, hem korkmuş, hem bitkin, hem uyanık, hem üzgün, hem de rahatlamış durumdayım. Çok fazla çelişkili şey var.

Yüzümden yaşlar akana kadar gülüyorum. Aeri gibi ağlamıyorum ama gözlerimden yaşlar akıyor. Onun yanına oturuyorum. Bana doğru eğiliyor, ben de başparmağımı gözlerinin altına sürterek gözyaşlarını siliyorum.

Sonra bir baktım, ağzı benimkinin üzerinde. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyor. Kolları beni sarıyor ve ben daha tepki veremedi benı öpüyor.

Sonra da öpüyorum.

Onu sertçe öpüyorum, sanki kaybolup gidecekmiş gibi.

Muson ayının altında bu kızı öpmek çok hoşuma gidiyor. Onu çok istemiştim. Ama kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Onları görmezden gelmeye, beynimi kapatıp onun tadını çıkarmaya çalışıyorum ama uyarı zilleri lanet bir gong gibi çalıyor. Şimdi beni öpmesi, gülmesi ve ağlaması gibi bir şey. Yaşadığımız her şey yüzünden, tüm duygular bir pilav tenceresi gibi kaynıyor. Bu aşk değil, hatta şehvet bile değil. Onun için değil. Öyle olsaydı, ona dokunduğumda geri çekilmezdi.

"Aeri," dedim.

Kollarını kaldırmaya gidiyorum ama beni mengene gibi kavırıyor.

Pekâlâ, tamam, o kadar da zorlamıyorum. Daha iyisini bilsem bile yanımda olmasından hoşlanıyorum.

"Sanmıyorum..." Ben başlıyorum.

"Güzel, düşünme," diye mırıldanıyor.

Dudakları yine benimkilerin üzerinde. Tadı taze bal gibi. Bu bir cirena şarkısı, doğru düşünmeyi zorlaştırıyor. Tek yapmak istediğim içine dalmak ve onun içinde boğulmak. Ama son kontrolümü de elimde tutuyorum.

"Seni incitmek istemiyorum," diyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "O zaman incitme." Gülümsüyor. "Ya da yap, belki hoşuma gider."

Yine benimle oynuyor ve ben bu oyundan bıktım artık. Tanıştığımızda saçlarının çok daha kısa olduğunu sanıyordum ama omuz hizasındaymış. Onu öperken tutuyorum.

Sonra gözümün içine bakması için saçını çektim. "Beni istiyor musun?"

"Bu gece için," diyor. "Ve yarın için. Ve yarın için. Ve yarın."

İçimde duygular kabarıyor ve onları durduramıyorum. Onu kaldırıyorum. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra içime gömüldü.

Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi. Sakin ol. Ama battaniyeyi çadırdan çıkarıp ateşin yanına serdim. Sonra onu üstüne yatırdım.

Bölüm Elli Altı

SORA

LOPTRA ŞEHİRİ, KHITAN

"Royo ve Aeri bize ihanet edecek!" Euyn bağıyor. Elini yan tarafına vuruyor, içinden hayal kırıklığı sızıyor.

Loptra'ya doğru yol alırken Euyn, Royo ve Aeri'nin yüzüğü Kral Joon'a götüreceği konusunda sinir krizi geçirdi. Dinliyorum ama dinlemiyorum da. Ayrıntılı bir komplo teorisine dönüştüğü için bu bir süredir devam ediyor.

Endişelenirdim ama anladığım kadarıyla hiçbir şeye dayanmıyor.

Euyn'un özür dilemesi ve buz mağaralarının yanında hayatımı kurtarmaya çalışması beni hala şok ediyor. Onun gibi bir adamın üzgün olduğunu söylemesi, sıradan bir kızın hayatını kendi hayatının önüne koyması az şey değil. Yine de yeterli mi? Geçmişte yaptıklarını geri alamaz - hiç kimse alamaz - bu yüzden üzgün hissetmesi yeterli mi? Bilemiyorum. Bunu çanlar için düşündüm.

Loptra'ya yaptığımız iki günlük yolculukta herkes ara sıra uyudu ama beni neredeyse tüm zaman boyunca ayakta tutan şey panzehiri yapmanın, muhafıza merhamet göstermenin nasıl bir hata olduğuydu. Mikail haklıydı, az kalsın ölüyorduk. Bir kişinin canını kurtarmaya çalışırken neredeyse beş kişinin canını alıyordum.

Ben zehir okulundayken, Madam Iseul merhametin bizim gibi kızların karşılayamayacağı bir lüks olduğunu söylerdi. Yanıldığını iddia ederdim.

-İnsanlığımızı koruyabilmemizin tek yolu nezaketti.

Şimdi o kadar emin değilim. Bunun sadece bir talihsizlik olduğunu, merhametin beni sadece bir kez hayal kırıklığına uğrattığını düşünürdüm, ama belki de benim gibi biri için her zaman böyle bitecekti. Belki de merhamet güçlülerin ayrıcalığıdır.

Kızağı Loptra'da bir ahıra bırakıyoruz. Geriniyorum ve esniyorum. Neredeyse gece yarısı oldu.

"Gitmeliyiz," diyor Euyn.

Mikail ve ben ona bakıyoruz. Gambria ve Lyria birkaç metre ötede, ahırın girişinde bekliyorlar.

Mikail, "Ben banyo yapacağım, enfeksiyon kapmamak için sen de banyo yapabilirsin," diyor. Su almak için durduğumuzda Euyn'un bacağına dikmişti. Kötü görünen bir yaraydı.

Euyn tereddüt ediyor. "Pekâlâ, ondan hemen sonra. Onları Quu'ya kadar yenmeliyiz."

Mikail uzun uzun iç geçirdi. Gambria ya da Lyria'nın Yusanca konuştuğunu sanmıyorum ama buraya bakıyorlar.

Mikail ile Gambria arasındaki ilişkinin ne olduğunu ve etnik kökeni Marnan olan Lyria'nın neden bize yardım ettiğini merak ediyorum. Ama hiç Marnan dili bilmiyorum ve Gambria'ya da nedense pek güvenmiyorum, o yüzden soramıyorum.

"Sanırım Euyn haklı," diyorum. "Bence bu gece Vashney'e gitmeliyiz."

Mikail şaşkınlıkla bana bakıyor ve Euyn da şaşırmış görünüyor. Aeri ve Royo'nun bize ihanet edeceğini düşündüğüm için kabul etmedim. Hiç de öyle düşünmüyorum. Aeri babasının kötü bir adam olduğunu kabul etti ve Royo'nun da çok fazla dürüstlüğü var. Hiçbirimiz Kral Joon'a başka bir kalıntı vermek istemiyoruz. Umarım başarmışlardır ve bizimle buluşmaya geliyorlardır.

Hayır, bir an önce gitmek istiyorum çünkü her gün batımı kız kardeşimin zevk evlerinde çalışmaya zorlandığı bir gece daha demek. Evet, düzgün bir yatakta dinlenebilirim ama onun çektiklerinin yanında benim rahatım nedir ki? Quilimar'a bir gün daha erken varırsak, Daysum için bir gece daha özgürlük demek. Ve Ty'ın Idle'da hayatta olma şansı artar.

"Euyn?" Gambria bize yaklaşırken soruyor. Onu ilk gördüğümde düşündüğümünden çok daha kısa. Daysum'dan bile daha küçük. Ama varlığı daha büyük görünüyor. Mikail'e şaşırtıcı bir yoğunlukla bakıyor.

Yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum. Sonra aklıma Mikail'in kızağa bindiğimizden beri Euyn'un adını söylemediği geliyor. Kimliğini bir sır olarak saklıyordu.

Mikail eliyle işaret ediyor. "Bu Euyn Hali Baejkin, Yusan Veliaht Prensi."

Kitanca söylüyor ama anlayabiliyorum.

Gambria ve Lyria kaskatı kesildi. Gambria'nın yanakları kiraz rengini alıyor ve Lyria başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"Bana bu iblis çocuğunu neden kurtardığımı söyle," diyor Gambria.

Sanırım bu anlama geliyor. Yaratığı yanlış anlamış olabilirim ama duygu aynı.

"O planın bir parçası," diyor Mikail.

Gözleri kısılıyor. "Ne için?"

"Kral Joon'u öldürmek için," diyor.

Euyn'un gözleri daha da kararıyor, ki kan kaybı göz önüne alındığında bu şaşırtıcı. Mikail'e doğru topallayarak yaklaşır ve fısıldar. "Mikail... onlara güvenilebileceğimizden emin misin?"

"Kelimenin tam anlamıyla bizi kurtardılar, yani evet, sen bile öyle düşünmelisin," diyor Mikail.

Gambria bir kaşını kaldırıyor. "Tanrı kralı mı öldüreceksin?"

Onda bana Mikail'i hatırlatan bir şeyler var. Belki de birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardır.

"Planımız onu Quilimar'ın yardımıyla öldürmek," diyor Mikail.

Eşler konuşulmayan bir dilde bakışıyorlar; aralarındaki bağ kelimelerden daha derin. Birden aklıma ilk aşkım Hana geldi. Okuldayken bakışarak konuşabiliyorduk. Arkamı dönüyorum, ağlayacak kadar vatan hasreti çekiyorum. Ama iki yıl önce kaybettiğim evimi özlüyorum. Giden sadece başka bir şey. Başka bir ruh.

Hayal kırıklığını ve kalp kırıklığını üzerimden atıyorum. Bir noktada, bunların görmezden gelinemeyecek kadar ağır geleceğini biliyorum ama önce Seok'a bedelini ödeteceğim.

Mikail Gambria'ya doğru yürüyor ve sessiz bir tonda konuşuyorlar.

İletişim kuramadığım bir kadın ve emin olamadığım bir adamla garip bir sessizlik içinde kalakalıyorum.

Sonunda Mikail ve Gambria geri geliyor.

Mikail, "Yıkanıp üstümüzü değiştireceğiz ve sonra Gambria bizimle Quu'ya gelecek," diye duyuruyor.

Euyn'un kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Peki neden?"

"Çünkü Gambria'nın Quilimar'la... bir geçmişi var," diyor Mikail. "Royo ve Aeri'nin başarısız olması durumunda işe yarayabilir."

Lyria, Mikail'in Yusanca söylediklerini anlamaya çalışırken gözleri dalgalanıyor. Gambria Lyria'ya Marnan dilinde bir şeyler söylüyor ve karısının yüzü fırtınalı bir hal alıyor. Sonra da diğer yöne doğru yürüyor.

Gambria'nın yüzü düşüyor ama bir nefes alıyor ve omzunun üzerinden bir işaret yapıyor. "Benimle gelin."

Peşinden gidiyoruz ama omuzlarım çöküyor. Görünüşe göre, etrafımızdaki her şeyi ve her ilişkiyi mahvedeceğiz.

Ama bazen, istediğinizi elde etmenin tek yolu her şeyi kaybetmektir.

Bölüm Elli Yedi

AERI

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Etrafımıza usulca kar yağarken yumuşak bir kürkün üzerinde uzanıyorum. Milyarlarca yıldız ve Güneş Kralı'nın Gece Işınları'nın dalgalanan pusuna bakıyorum.

Ve en güzeli de Royo'nun üstümde olması.

Beni öpüyor, boynumu avuçlarının arasına alırken ağzımın tadını çıkarıyor. O acele etmiyor, oysa ben onun giysilerini çıkarma görevindeydim. Bacaklarım ona sarılmış durumda ama ne yazık ki ikimiz de hâlâ giyinik durumdayız.

İç çekiyorum.

Sonunda pes etti. Birazcık. Önce ceketini, sonra da içinde şok edici sayıda bıçak olan yeleğini çıkarıyor.

Kendimi bildim bileli ilk defa bir silah çalmayı düşünmüyorum. Ondan başka bir şey düşünmüyorum.

Royo tişörtünü çıkarıyor, ben de çıkarıyorum. Ama onu henüz rezil etmemek için kaşkorsemi çıkarmıyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "On Cehennem, çok güzelsin."

İltifatı içimi kızartıyor ve sonra ağırlığı yine üzerimde. Ellerimi sırtının ve omuzlarının genişliğinde gezdiriyorum. Teni yaralı ama beklediğimden çok daha yumuşak. Dokunabildiğim her yerin, açığa çıkmasına izin verdiği her parçanın tadını çıkarıyorum. Ve evet, tamam, pantolonunu da indirmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu *çok* düşündüm.

Ama onun dokunuşuyla dikkatim dağılıyor. Sert elleri kollarımın, göğüslerimin ve belimin üzerinde dolaşıyor. Nazik olmaya çalışıyor ama dokunuşu her santimimi ele geçiriyor. Ürkmediğimden ya da geri çekilmediğimden emin oluyorum ve tılsımımı bir daha sıyırmıyor. Gerçi şu anda zaman gerçekten umurumda değil. Tek istediğim bundan daha fazlası.

Tek istediğim ondan daha fazlası. Yine de arzusu içime baskı yapsa da beni soymaya çalışmıyor.

Geri alıyorum, beni öldürüyor. Onun için yanıp tutuşuyorum. Bacaklarımın arasındaki zonklama dayanılmaz.

Pantolonumu indiriyorum ve beni öpmeyi bırakıp geri çekiliyor, benden uzaklaşıyor.

Olamaz. Tanrım. Midem bulanıyor. Bunu yine mahvedemezdim. Utançtan top gibi kıvrılmak istedim. Tekrar geri çekildi. İşleri ağırdan almalı, gelişmesine izin vermeliydim.

Royo'nun benimle yatmasını sağlamaya çalışan bir soytarıydım.

Dizlerinin üzerine oturdu, sonra çadırın içine uzandı. Elinde diğer battaniyeyle çıkıyor ve onu üzerime seriyor. Beni boğulmaktan kurtardıktan sonra omuzlarıma sardığı kahverengi kürklü battaniye.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Üşümeni istemedim." Yüzü çok saf ve düşünceli. Kalbim çırpınıyor. Kelimenin tam anlamıyla kafesteki bir kelebek gibi hissediyorum.

"Onun yerine gel beni sıcak tut." Kürkü kenara itiyorum. Kaşkorsemden dışarı çıplağım, onu da çıkarıyorum.

İnliyor ve gözleri değişiyor. İçindeki bir şey, o son yedek parça da kırılıyor. Sonunda botlarımızı çıkardık ve o yavaşça pantolonunu ve iç çamaşırını indiriyor.

Değer. O. Beklemeye.

Vücudunu benimkinin üzerine kaydırıyor, ama beni öpmek yerine ortama doğru bir iz bırakıyor. Dudaklarının değdiği her yer tenimi alevler içinde bırakıyor. Neredeyse öfkelenişim zaman hissettiklerimin aynısı; içim yanıyor, tutuşacakmışım gibi hissedene kadar içimde hızla ilerliyor. Ama bu sefer çok hoş. Tüm hisler uyluklarımın arasında birleşiyor, erimiş ve bekliyor.

Bu benim ilk seferim değil ama ilk kez birini bu kadar çaresizce istiyorum. Utanmadan yalvarmaya başladığımda midemin çukuruna kadar inmişti.

"Lütfen, Royo." İnliyorum. "Lütfen."

Gülümsüyor, bana bakıyor. "Lütfen ne?"

İnledim. Korkunç bir adam. Ne istediğimi çok iyi biliyor.

"Aynı anda hem bayılıp hem de patlayacağım," diyorum.

Royo gülüyor ve başını sallıyor. Ve tanrılar, o gülümseme. "Sabırsız küçük hırsız."

Bacağımı kaydırıyor, yukarı doğru büküyor, sonra dizimin yanından öpüyor. Dudakları iç uyluğumun narin derisini okşarken battaniyeye tutunuyorum. Ben gidiyorum

Dikkatli olmazsam her bir t y m  çekip çıkaracak. Beklentiden titriyorum,
kalçalarım kamburlaşıyor, yalvarıyorum.

"Beni mahvediyorsun," diyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "Mahvetmek  zereyim."

Sonra ağzı üzerime geliyor ve ben yıldızları görerek nefes nefese kalıyorum.

Bölüm Elli Sekiz

MİKAİL

VASHNEY ŞEHİRİ, KİTAN

Stars, eğer Euyn'un komplo teorilerinden birini daha duymak zorunda kalırsam, kendi akıl sağlığını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağım. Vashney habercisinin evine doğru uzun bir yürüyüş yapmayı tercih ediyorum ama aslında sadece ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Çünkü hem birini sevip hem de kendi alanınızı isteyebilirsiniz.

Gambria'nın söylediği buydu. Euyn'a olan hislerimi tartışmaya devam etsem de Gam'ın veliaht prensle olan ilişkim hakkında farklı düşünceleri vardı. Yine de durum onun iddia ettiği kadar basit değil. Diğer renkli ifadelerin yanı sıra ona sömürgeci ve kan mektubu diyor ama Kan Festivali sırasında o da benim gibi bir çocuktu. Ve çocukları büyüklerinin eylemlerinden sorumlu tutmak her zaman zulme yol açar.

Yine de onun hakkında tamamen haksız sayılmaz. Merhamet kisvesi altında Bilgi Tapınağı'ndaki rahibi öldürmek istemişti. Bir de Wei'yi batırmanın pragmatizmi hakkındaki düşünceleri var.

Derin bir iç çektim.

Tapınaktan ayrılırken Royo ve Aeri'ye bizimle Vashney'de buluşmaları için bir sunsae verdik. Gidiş-dönüş on günlük bir yolculuk ve bu, yumurtanın yerini hemen bulabilirlerse mümkün olacaktı. Şimdi onuncu gün.

Karlı yolda yürürken içimi bir korku kaplıyor. Aeri ve Royo'nun bize ihanet edeceğini düşündüğüm için değil, başarısız olabilecekleri için. Sonra ne olacak? Staraheli'yi bulamadık ve Marnalıların onun cesedine ulaşmayı kolaylaştırdıklarından şüpheliyim. Zamanımız tükeniyor ve daha da kötüsü Joon'un ana planını hâlâ çözemedim. Araştırmaya devam ediyorum ve yarım kalmış işlerle uğraşıyorum. Ama belki de Quilimar'a Mesafe Kuralı'na bir istisna olmadan da ulaşabiliriz. Belki Gambria'yı görür; bu yüzden ondan bize eşlik etmesini istedim, yedek planım olarak.

Quilimar Khitan'a ilk geldiğinde elbette ileri gelenlerle tanıştı ve Gambria da Fallador'un yanındaydı. İkisi de açık sözlü, hırslı kadınlardı ve kısa sürede arkadaş oldular. Quilimar'ın uzun zamandır sadece

kadınlara ilgi duyuyordu - varisler üretmek zorunda olan kraliyet kadınları için izin verilmeyen bir şey. Gam sarayın gözde kadınlarından biriydi ama Quilimar Prens Calstor'a hamile kalınca onu terk etti. Nedenini hiç öğrenemedim ama Gambria'nın aşık olduğundan ve Quilimar'ın kendi kocasıyla yattığı ortaya çıktığında yıkıldığından hep şüphelendim. Yine de Khitan Kralı'nı tanıdığım için başka bir seçeneği olduğundan şüpheliyim. Gambria'yı Quu'dan bizzat kralın sürgün etmiş olması da aynı derecede muhtemeldir.

Gam'ın, kendi tanımına göre sömürgeci ve suçlu olan Joon'un kız kardeşine aşık olmakta hiçbir ikiyüzlülük görmediğini belirtmek gerekir. Ancak Gambria'ya göre Quilimar'ın hiçbir gücü yoktu çünkü bir prenses olsa da Yusan'da bir kızdı. Küçük bir çocuğun Kan Festivali'ni engellemek için ne yapabileceğini düşündüğünü göreceğiz. Ama nefret mantığına uymak zorunda değil.

Dış çemberden geçtikten sonra haberci evine varıyorum. Masadaki kadına sahte adımları veriyorum ve beni bekleyen bir zarf var. Zahara neredeyse aşırı derecede zeki. Benim tarafımda olduğu için memnunum... eğer benim tarafımdaysa. Bana yardım etmek için bir nedeni yok, fark edebileceğim bir nedeni yok. Bu yüzden ona söylediklerim ve inandıklarım konusunda dikkatli olmalıyım.

Kadına bahşış verdikten sonra Zahara'nın mesajını çözüyorum ve bir kez daha uzun gibi görünen kod tek bir kelimeye dönüşüyor.

SALVAŞ

Savaş. Yusan, Khitan'a savaş ilan etmek üzere. Tam tersi değil.

Her şey yerli yerine otururken kılıcımın kabzasını kavırıyorum. Bilgi Tapınağı'nda neredeyse her şeyi çözmüştüm. Krallar diplomasi ya da daha büyük olasılıkla savaş nedeniyle Qali'nin güvenliğini terk eder. Joon bu yüzden sarayı terk etti ve bu da bizim buraya Quilimar'ın dikkatini dağıtmak için gönderildiğimiz anlamına geliyor, başka bir şey için değil. Daha fazla bekleyemeyiz. Quu'ya ulaşmalı ve bir şekilde kraliçeyle bir görüşme ayarlamalıyız. Yüz metre öteden "savaş" diye bağırarak zorunda kalsak bile.

Yıldızlar, umarım Gambria'yı hâlâ seviyordur.

Kaybedecek zamanım olmadığı için aceleyle hana dönüyorum.

Revelry Inn beyaz, mermer yüzü bir bina, yaşla birlikte kısmen griye boyanmış. Ama bu patina beş yüz yıllık hana yakışıyor. Yıldızlı, süslü Kitan tarzında dört katlı. Lükse alışkın olan Euyn bu hanı çok sevdi. Bence biraz fazla dikkat çekici ama artık önemi yok. Artık gitmemiz gerekiyor.

Lobiye girdiğimde iki tanıdık yüz görüyorum. Göğsümde bir rahatlama hissettim.

"Burada mısınız?" diye soruyorum.

Aeri başını eğiyor. "Başka nerede olabilirdik ki?" Sonra iri gözleri boyalı, kubbeli tavanı tarıyor. "Sanırım ölmüş ve Amarth tarafından yenmiş olabilirdik... Ama hayır, geri dönmeyi başardık. Başarabildiniz mi?"

Başımı sallıyorum. "Bir karışıklık oldu. Başardınız mı?"

"Başardık," diye fısıldıyor Royo.

İkisinde farklı bir şeyler var ama ne olduğundan emin değilim. Belki de hiçbir şey yeni değildir. Sadece Euyn'un sürekli komploları onlara bakış açımı değiştiriyor olabilir.

En önemli şey, Quilimar'la aynı masada yemek yememizi sağlayacak olan yumurtaya sahip olmaları. Ona yaklaşan savaşı ve Joon'un kalıntısını alma planını anlatabileceğiz. Yusan'ın saldırması sadece kraliçeyle ittifak kurmamıza yardımcı olur. Çok basit, başka seçeneği olmayacak. Sonra da Joon'u pusuya düşürüp tacını almak için bir görev düzenleyeceğiz.

Enerji ve biraz da umut içimde dalgalanıyor. Bunların hepsi işe yarayabilir.

"Yukarı gel," diyorum merdivenlere doğru yürürken. "Değişiklikler oldu ve derhal ayrılmamız gerekiyor."

"Elimizde bazı bilgiler de var..." Aeri tereddüt ediyor.

Şimdi ne olduğunu sormakla beklemek arasında gidip geliyorum. Söyleyecekleri her şeyi gruba tekrarlamak zorunda kalacaklarına, bu yüzden beklemenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Üçüncü kata çıktık. Gambria ve Sora'yı toplayıp dördüncü kata çıkıyorum ve Euyn'un kapısını çalıyorum. Odası tabii ki bir köşe süit. Başka birinin rezervasyonunu değiştirmek için hancıya yüz mark rüşvet vermek zorunda kaldım. Euyn zaten gergindi. Tercih ettiği konaklamayı alamayarak durumu daha da kötüleştirmek istemedim.

Kapıyı iki kez çaldım ve sonra Euyn'un tüm tuzaklarını indirmesini bekledik.

Royo Gambria'ya bakar ve Gambria da ona bakar. "Bu

kim?" Royo başparmağıyla onu işaret ederek sorar.

"Bu Gambria. Quilimar'ın eski bir arkadaşı."

Gam beklediğimden çok daha fazla Yusanca biliyor. Yalnız kaldığımız anda Sora'nın beklenmedik bir merhametle muhafızın canını bağışlamasını yorumlayacak ve sözlerimden dolayı bana kaşlarını çatacak kadar.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Kapı açılıyor ve Euyn'un gözleri Aeri ile Royo'yu görünce çay tabağı kadar açılıyor. Biraz utanarak bakma nezaketini gösteriyor ki bu da vicdanının bir parçasını gösteriyor. Ne de olsa son birkaç gününü onlara karşı hain ve sadakatsiz diyerek geçirmişti. Ve bu Royo'ya yönelik son derece haksız bir karakter suikastıydı.

"Başarılı oldunuz mu?" Euyn oturmamızı işaret ederek soruyor.

Aeri ve Royo birbirlerine bakıyor ve sonra ikisi de başlarını sallıyor. Aeri kızarıyor ve yere doğru gülümsüyor. Haklıydım, onlarda farklı bir şeyler var. Tahmin etmem gerekirse, sonunda aşık olduklarını anladılar.

Aferin onlara.

"Nasıl yaptığınızı sormalı mıyım?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

Sora gülümsüyor, en az ikisi kadar mutlu görünüyor. "O inanılmaz bir hırsız. Eminim onun geldiğini hiç görmemişlerdir."

Aeri de ona sırtıyor. "Teşekkürler... ama yakalandık."

Euyn ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Eğer bir Amarth tarafından yakalandıysalar, burada nasıl durduklarını bilmiyorum. Royo bir tanesini baltayla indirebilir ama anladığım kadarıyla dağlarda yüz tane var. Parçalanmış olmalıydılar.

Royo omuz silkerek, "Bir tanesi aşağı indi ve bizimle konuştu," diyor.

Oda sessizleşiyor.

"Sizinle *konuştu* mu?" Euyn soruyor.

Başını sallıyor. "Hayatımda gördüğüm en garip

şeydi." "Bundan nasıl kurtuldun?" Sora soruyor.

"Çünkü Aeri bir baykuşa karşı nazikti," diyor Royo. Aeri'ye bakıyor, ona hayranlıkla bakıyor.

Gambria sanki kelimeleri düzgün çeviremiyormuş gibi bakıyor. Sora'nın ağzı gerçek bir gülümsemeye dönüşür.

"Dia!" diye haykırıyor.

Ve şimdi ben de bunu tercüme ettiğimden emin değilim. Ne hakkında konuşuyorlar?

"Yetim bir baykuşa yardım etmem yaratığın hoşuna gitti," diye açıklıyor Aeri.

"Sanırım bu yüzden terk edilmiş yumurtayı almamıza izin verildi."

Sora başını sallıyor, görünüşe göre birinin iyiliğinin ödüllendirilmesinden heyecan duyuyor. Gambria ve Euyn en iyi ihtimalle şaşkın görünüyor. Royo ise Aeri'ye sanki muson ayını asmış gibi bakıyor.

"Her neyse, kuşlar konuşabiliyor ve sanırım... Şey, mesele şu ki... geleceği tahmin edebiliyorlar," diyor Aeri.

Hepimiz farklı düzeylerde şüphecilikle bu bilgiyi özümseyerek bakıyoruz.

"Bunu sana söyleten nedir?" Euyun'un ses tonundan ona hiç inanmadığı anlaşılıyor.

Royo, "Kuş denen şey hepimizin bir aptallık peşinde olduğunu söyledi," diyor. "Quilimar'ın yüzüğü kullanamayacağını biliyordu ve diyarların savaşının yaklaştığını söyledi."

Sözleri odada bir şimşek gibi çaktı. Tek görebildiğim, şifresini çözdüğüm *savaş* kelimesi. Ama diyarlar savaşı, Yusan'ın Kitan üzerine yürümesinden çok daha fazlası.

Gambria'nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Euyun sakalını çekiştiriyor ve bandajını düzeltiyor. Sora kararsız görünüyor.

"Amarth tam olarak ne dedi?" Aeri'ye soruyorum. "Kelimesi kelimesine." Royo'nun yanlış konuşmuş olması için sessizce dua ediyorum.

"Diyarların savaşının ve ölümün çürümesinin yaklaştığını söyledi," diyor Aeri. "Ve aptallar tanrı olmaya çalışırken bizim de oynamamız gereken roller olduğunu. Ayrıca aşk arasında bir seçim yapmam gerektiğini söyledi. Son kısımla ne kastettiğinden emin değilim, ikimiz de değiliz."

"Yüce Tanrılar." Euyun titrek bir elini alnına götürdü. Soğuk terler döküyor ve tepkimi belli etmesem de ben de aynı şeyi hissediyorum.

Aeri etrafına bakınıyor. "Ne? Bu iyi bir şey değil mi? Yusan'la bir savaş başlatmayı başaracağımız anlamına geliyor, değil mi?"

Keşke öyle olsaydı.

Bir nefes çekiyorum. "Diyarların savaşı, dört orijinal diyarın da savaşta olması anlamına gelir. Bu durumda Yusan, Gaya ve Wei aynı anda Khitan'a saldırır."

Oda sessizliğe büründü. Kimse kıpırdamıyor.

"Quilimar'a olabildiğince çabuk gitmeliyiz," diyor Euyun ve ben de başımı sallıyorum. Toparlanmaya çalışıyor.

"Neden?" Gambria soruyor. Bir pencere pervazına yaslanmıştı ama şimdi öne doğru adım atıyor.

Euyun cevap vermeyince ben verdim. "Çünkü eğer olduğunu düşündüğümüz şey gerçekten oluyorsa, o zaman hepimiz boku yemişiz demektir."

Bölüm Elli Dokuz

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Kımıldadığımda hücrenin duvarına yaslanmış uyuyordum. Ailor beni sarsarak uyandırıyor.

"Ne-"

"Şşt," diye fısıldıyor Ailor.

Kapının dışında sessiz sesler yankılanıyor. Hana değil, o kadarını biliyorum. Sesler erkeklere ait. Ama sersemim ve konuşmanın bir kısmını kaçırıyorum. Vasistas penceresinden ve tepsi yuvasından sızan ışığa bakılırsa muhafızlar olabilir. Daha büyük ihtimalle suikastçılar.

"Ama hangisi?" diye soruyor biri.

"Ne demek istiyorsun? Orada sadece bir hedef var," diye fısıldar başka bir ses.

"Ben iki tane görüyorum."

"Hayır, bu Tiyung'un hücresi. İçeride sadece o olmalı."

Sertçe yutkunuyorum ve dik oturuyorum, artık tamamen uyanığım. İşte bu kadar. Öleceğim gece. Hana bana elinden geldiğince zaman kazandırdı ama bu gece Ruhlar Yolu'nda yürüyeceğim.

Sora'yı bağışlamaları için hemen tanrılara dua ediyorum. Hana'ya söylediklerimin hepsini kurtarmaya yetmesi ve bir casusa asla vermemem gereken bilgiler olmaması için dua ediyorum. Lord Yama'nın hatalarım için bana merhamet etmesi ve Sora'yı yeni hayatımda tekrar görmeme izin vermesi için dua ediyorum. Bir sonraki hayatının ona bundan daha nazik olması için dua ediyorum.

"Bana tasmanı ver," diyor Ailor.

"Ne?" Sersemlemiş bir halde, mücevherlerin ölü bir adam olarak bana hiçbir faydası olmayacak olsa da ona tutunuyorum.

"Hemen ver onu bana!" diye ısrar ediyor, sertçe fısıldayarak.

Mücevherlerin onun için bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim ama sanırım insanlar eninde sonunda gerçek yüzlerini gösteriyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tasmayı çıkarmaya çalışıyorum ama görünüşe göre yeterince hızlı değilim. Ailor tasmayı üzerimden çekip alıyor ve kendi göğsüne atıyor. Kapının açılacağı yere yakın oturuyor, dinleniyormuş gibi duvara yaslanıyor. Fener kapalı ama yemek yuvasının ışığından onu net bir şekilde görebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Oğluma onu sevdiğimi söyle," diyor.

Ne demek istediğini sormadan kapı açılıyor ve hücreye ışık giriyor. Gözlerimi korumak için yere eğildim. Acı çok yoğun çünkü bir değil iki fener var. Bunu uykumda ölmüşüm gibi göstermeleri gerekiyorsa, fena halde başarısız oluyorlar.

Yere uzandığımda bekliyorum. Sırtıma bir bıçak saplanması ya da ellerimin boynuma dolanmasını bekliyorum. Bir erkek gibi ayağa kalkmalıydım ama bunun yerine uzuvlarımı çalıştıramıyorum. Karnımın üzerinde durup sürüklenmeyi bekliyorum. Ya da bıçaklanmayı ve bu hücrede bir domuz gibi ölmeyi. Tek umudum bunun hızlı bir öldürme atışı olması.

Nefesimi tutuyorum, son anlarımda huzur bulmaya çalışıyorum. Botlar etrafta dolaşüyor. Sert nefes alışlar ve bir bıçak çekilirken metalin çıkardığı sıyrıklar.

Sora. Uzun siyah saçları.

Gülümsemesi. O benim son düşüncem.

Ama sonra kapı kapanıyor ve kilitleniyor. Gözlerim tekrar alıştığında, suikastçılar gitmişti.

Tanrılar aşkına, az önce ne oldu?

"Ailor," diye fısıldıyorum. "Ne oldu? Nereye gittiler?" Yanıt yok.

İçimden buz gibi bir ürperti geçiyor. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Olamaz.

"Ailor? Ailor!" Bağırıyorum. Duyulmak umurumda değil. Nerede o? Titreyen ellerimle feneri yakmak birkaç denememi alıyor.

Sonunda yaktım ve kaldırdım.

Karşımda kimse yok. Samanlıkta ya da tuvaletin yanında da kimse yok.

Ailor'dan geriye kalan tek şey kapının yanındaki taşların üzerindeki kan lekesi.

Sersemlemiş bir halde ıslak kana bakakalıyorum. Ailor'un benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda etmeyi seçtiğini anlamam çok uzun sürdü. Bunu planlamıştı. Ondan daha uzun yaşayacağım konusunda "göreceğiz" derken kastettiği buydu - zamanı geldiğinde benim gibi davranacağına çoktan karar vermiş olmalıydı. Beni öldürmek için gönderecekleri kişi beni yüzümden değil hücremden tanıyacaktı ve burada ikimiz varken, ikimiz de kirli ve sakallıyken, asil yakalı olanı seçeceklerdi. İşte bu yüzden Mikail'e onu sevdiğini söylememi istedi.

Nefesim kesildi, ürperdim. Elimle ağzımı kapatıyorum.

Ailor'un gerçek yüzü sonunda ortaya çıkmıştı ve bu gerçek yüz, kendisine şefkat gösteren bir yabancı için canını vermeye hazır bir adamdı. Son nefesinde oğlunu düşünen bir adam.

Gözlerim yaşıyor ve burnumu çekiyorum. İlk dürtüm onları tutmak, duygularımı içimde tutmak. Ağlayarak kendimi, rütbemi küçük düşürmemek. Bir erkek gibi davranmak ve kızarmış yüzüm ya da gözyaşı lekelerim yüzünden Seok'un tiksintili ters elini riske atmamak. Ama çok az tanıdığım bir adam öldürüldü, bana hayatta kalma şansı satın almak için en büyük bedeli ödemeyi seçti. O, dökülmek için yalvaran gözyaşlarına değer.

Duvara yaslanıyorum ve önce usulca ağlıyorum. Sonra derin hıçkırıklar göğsümü parçalıyor, ağlıyorum, feryat ediyorum ve çırpınıyorum.

Anahtarlar kapıyı açana kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ve o zamana kadar, kaderin benim için sakladığı her şeye hazırım.

Altmışınıc1 Bölüm

EUYN

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Kuzey Geçidi'nden Quu'ya dönmek için yarışıyoruz, kız kardeşime ulaşmak için sabırsızlanıyoruz. Kızağın ön tarafında, Gambria'lı kadınla Mikail'in arasında bir yere oturuyorum. Sora arkada Aeri, Royo ve bir sandık dolusu kıyafetle oturuyor. Her nasılsa, Aeri yeni bir gardırop edinmek için zaman bulmuş. O ve Royo, Bilgi Tapınağı'ndan ayrıldığımız zamankinden daha yakınlar, ama artık bize karşı komplo kurduklarına inanmıyorum.

Çoğunlukla.

Onları suçladığım için biraz suçluluk hissediyorum ama kendimce sebeplerim vardı. Hiçbirimiz ihanetin ötesinde değilken Aeri'ye güvenmek aptalca bir oyun olurdu. Özellikle de o.

Ancak kimse onlara teorilerimden bahsetmedi. Herkes daha çok diyarlar arası bir savaşla ve bunun her birimiz ve Yusan için ne anlama geleceğıyle ilgileniyor.

"Bana neden hepimizin boku yediğini düşündüğünü söyleyecek misin?" Gambria Mikail'e soruyor. Khitanese dilinde konuşuyor. Aksanı anadiline göre biraz bozuk ama nereli olduğunu çıkaramıyorum.

"Diyarlar arasında bir savaş çıkarsa ne olur?" diye soruyor.

Gambria ona ters ters bakıyor. "Şimdi de öğretmen mi oldun? Bu Yusan, Kitan ve Wei'nin birbiriyle savaşa girmesi demek."

"Ve Gaya," diye ekler.

Gözleri karlı gökyüzüne doğru dua ediyor ve iç geçiriyor. "Ve Gaya."

İsmi söylediğinde, bu kadının Khitanese değil, Gayan'a benzediğini fark ediyorum. Muhtemelen arada bir çıkan kelimelerin sebebi de bu. O sırada sersemlemiştim ama sanırım bizi kurtardığı gece Gayanca konuşuyorlardı.

Mikail daha önce Gambria'dan hiç bahsetmemişti. İlk başta sevgili olabileceklerini düşünmüştüm ama aralarında o kadar az kimya var ki

onu bir insan olarak sevdiğini bile sanmıyorum. Bu da bizi kurtarmayı bir bulmaca haline getiriyor.

Gayan kaynaklarından biri olmalı. Yusan koloniyi sürekli gizli ve açık bir şekilde izliyor. Depoda bulduğumuz tüm o laolilere bakılırsa, eminim araştırıyordur.

Yine de, hikayede daha fazlası var gibi görünüyor. Sadece bir kaynak olamayacak kadar tanıdıklar.

"Diyarların savaşı, Ejderha Lordu'nun tüm kalıntılarının aynı anda aynı yerde *olabileceği* anlamına da gelir, değil mi?" Mikail söylüyor.

Gambria oturmuş düşünüyor.

"Hayır," diyorum Khitanese dilinde. "Zamanın Kumları uzun zaman önce kayboldu." "Ama ya Joon onu bulduysa?" Mikail soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu mümkün değil. Yüzyıllardır kutsal emanete dair hiçbir iz yok; bin yıl önce Ejderha Lordu yükseldiğinde Fallow çöllerinde kayboldu."

"'Kayıp' kelimesinin tek anlamı, birilerinin insanların onu aramayı bırakmasını istemesidir," diye karşı çıkıyor. "Joon, Wei'ye onun kendisinde olduğunu ilan etmezdi. Yusan savaşa kilitlenene kadar kimsenin bilmesini istemezdi. Kaynaklarım, biz kuzeye gönderildikten hemen sonra saraydan ayrıldığını söylüyor."

Sessizce otururken sakalımı sıvazlıyorum. Joon'da Ölümsüz Taç ve Alevli Kılıç var - Gaya'nın yüzyıllar önce krallıklar savaşına getireceği bir emanet. Quilimar Altın Yüzük'ü takıyor. Wei'nin rahip kralı Uol, batmayan bir donanmaya komuta etmek için Su Asası'na sahip. Eğer Joon Zamanın Kumları'nı bulsaydı, üç kutsal emanete sahip olacaktı. Bir savaşı kazanmak için yüzüğe ya da asaya ihtiyacı olmazdı. Ancak amaç basit bir savaşı kazanmak olmayabilir. Muson mevsimi sona ermeden önce son ikisini alıp Ejderha Lordu *olmaya* çalışıyor olabilir.

Joon'un hırsını hatırlayana kadar bu düşünce çok saçma geliyor. Sonra üzerime soğuk bir ürperti yayılıyor.

Tapındaki rahipleri öldürmüş olmalı. Herkesin Quilimar'ın yaptığını düşünceğini biliyordu ve kadim fermanlar, bir Yoksa'nın kanını döken her hükümdar için krallıklar savaşı çağrısı yapıyordu. Quilimar'ı rahipleri öldürmekle suçlayarak Kitan topraklarında bir savaşı garantilemiş oldu. Wei sürekli zafer kazanacağından o kadar emindir ki, daha fazla haraç almak için her türlü provokasyonu kabul eder. Ve Gaya'yı kontrol ediyor.

Ama aslında Quilimar olması da aynı derecede muhtemel. Onun yapıp yapmadığını anlamak için doğrudan kız kardeşime sormam gerekecek. Umarım, Joon'a vermek için yüzüğünü alırken. Eğer bir savaş başlatıyorsa ve üç kutsal emanete sahipse, yüzük onun için çok daha değerli hale gelir. Grubumuzu affetmesi ve söz verdiği ganimetleri bize vermesi yeterli olacaktır.

Çok basitçe, altı kişinin küçük bir ihanet işlemesinden daha büyük endişeleri var. İhtimaller bize karşı yığılmışken, hayatta kalmamızın tek yolu bu.

Gambria konuştuğunda bunu belirtmek üzereydim.

"Gökyüzü," diyor. "Fallador'a Zamanın Kumları hakkında bir şey duyup duymadığını sorabiliriz."

"Ben duydum ama o duymadı," diyor Mikail.

Başımı çeviriyorum çünkü bu bildiğim bir isim. Fallador, Mikail'in kaynaklarından biri - her zaman aşık olduğundan şüphelendiğim biri. Adını söyleme biçiminde bir şey var, gözlerindeki bir bakış, sadece küçük bir ipucu. Mikail paranoyak olduğumu söylüyor ama paranoyak olmak yanıldığım anlamına gelmez. Her zaman değil.

"Fallador nerede?" diye soruyorum.

"Quu'da," diyor Gambria. "Aksini duymadıysan tabii."

Mikail'e bakıyorum. Elbette - Khitan'a yanaştığımız anda onu görmeye gitmişti. Sanki önemli değilmiş gibi kayıtsızca yana bakıyor. Sanki Yusan'dan ayrıldığımızdan beri yatağımı ziyaret etmemesinin nedeni Fallador değilmiş gibi.

Kıskançlık içimde alevleniyor, düşüncelerimi zehir gibi bozuyor.

"Hayır, gelmedim," diyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. O kadar öfkeliyim ki çılgılık atabilirim. Sonra Joon'a yardım etmenin yakında yeniden Yusan'ın veliaht prensi olacağım anlamına geleceğini hatırlıyorum. Bana en yakın olanlar tarafından her fırsatta ihanete uğramaktan endişe etmek zorunda kalmayacağım.

Nefesimi düzene sokuyorum ve diğerleri kabul etse de etmese de yüzüğü çalmak için bir plan yapmaya karar veriyorum.

Bölüm Altmış Bir TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Anahtarlar kilitte dönüyor ve ben hazırım. Ailor öldürüldüğünden beri zaman çok yavaş geçti. Suikastçıların hatalarını anlayıp benim için geri döneceklerini düşünmüştüm ve işte buradalar. Sadece beklediğimden çok daha uzun sürdü.

Onu öldürmelerinden bu yana yarım gün geçmiş olmalı. Taşların üzerindeki kan kurudu ve iki öğün yemek servis edildi. Ama her an dayanılmazdı.

Kapı açıldı ve ayağa kalktım. Oturarak ya da yatarak ölmek istemiyorum. Öncekinden daha fazla cesaret göstermem gerekiyor, ki bu da yüksek bir çıta değil. Onurlu bir şekilde ölmek için ikinci bir şansım olduğu için mutluyum.

Kendimi hazırlıyorum ama Hana elinde bir meşaleyle koşarak içeri giriyor. Nefes nefese etrafına bakınıyor. Gözlerimi kısıyorum ama fenerle oturduğum için meşale fazla acıtmıyor. Artık yağı muhafaza etmeye gerek yoktu.

"Tanrım, yaşıyor musun?" Sesi rahatlamış ve çok şaşırmış geliyordu. Sonra Ailor'un burada olmadığını fark edince omuzları çöküyor. Gözlerini kapatıp başını sallıyor. "Şimdi bunun için zaman yok."

Kendi kendine konuşuyor. Bu kadar hızlı dönebilmesine hayranım ama aynı zamanda bu insanlık dışı bir şey.

Hana pelerininin altından bir çanta çıkarıp bana uzatıyor. "Al. Bunu giy."

Ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Senin öldüğünü düşünüyorlar," diyor telaşlı bir fısıltıyla. "Konuşmak ister misin, yoksa kaçmak mı istersin?"

Ailor'u öldürdüklerinden beri zihnimde pek çok senaryo kurdum. Bu onlardan biri değildi. Çünkü Boş Hapishane'den kaçmak imkânsız.

"Kıınılda," dedi dişlerinin arasından. "Giy şunları."

Ben bir mağaza mankeni gibi poz vermeye devam ederken o hayal kırıklığı içinde ayağını yere vuruyor.

Çantayı açıyorum. İçinde gardiyanların giydiği gibi bir ceket ve pantolon var; yedek üniforma. O sert, nemli bir bezle yüzümü ve ellerimi silerken ben hızla üstümü değiştiriyorum. Bana kolonya sıkıyor, sonra kulaklarıma kadar uzamış saçlarımı tarıyor. Sakalımı tarıyor ve bana bir kılıç uzatıyor. Onu kalçamdaki tutucuya koyuyorum.

Bana bakıyor ve iç geçiriyor. "Sakalın berbat ama tıraş olman için zamanımız yok. Bu işimizi görür. Umarım görüldüğünden daha faydalı olursun."

"Farkına varmayacaklar mı?"

Hana başını sallar. "Şüpheli davranmazsan fark etmezler. Muhafızlar her zaman değiştirilir. Yüzbaşı ya da üstü olmadıkça burada uzun süre kalmazlar. Sanırım zindanın pek de gözde bir yer olmadığını tahmin edebilirsin."

Ben hazır olur olmaz meşaleyi bana uzatıyor ve yerden feneri alıyor. Nefes alıyorum, kapıdan geçerken kendimi dengeliyorum.

Hana hücreyi açan gardiyana göz kırptıyor ve uzun, gür saçlarını düzeltiyor. Onunla o kadar ilgileniyor ki yanından geçip gidiyorum.

Kalbim çarpıyor ve nefesim kesiliyor - bu kadar kolay olamazdı.

Hana koridorda ilerliyor, ben de onun yanında yürüyorum. Aslında yarım adım geriden, çünkü nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Meşaleler taş ve toprak alanın üzerine korkunç gölgeler düşürüyor. Etrafıma bakmamaya çalışıyorum ama mahkûmlar inleyip seslenirken bunu yapmamak çok zor.

Hana benim hücrem için "krallara layık" derken ciddiye. Diğer hücrelerde duvar değil parmaklık var. Pis koku ve sefalet dayanılmaz. Diğer mahkûmların hepsi de altı ya da on ayak uzunluğunda zincirlerle bağlı.

Bir de işkence var.

Rastgele feryatları şimdi anlıyorum. İğrenç görünümlü cihazların yanından geçiyoruz. Bunlardan bazılarının ne işe yaradığını hayal bile edemiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Açık bir alana ulaşıyoruz ve nefes alıyorum. Koridorlar neredeyse tünel gibiydi ve korkunç derecede klostrofobikti. Ama içimdeki rahatlama çabuk kayboluyor. Burası bir işkence odası. Çığlıklar tonozlu boşlukta yankılanıyor, ama aralarındaki sessizlik neredeyse daha kötü. Sağ tarafıma yakın bir yerde, uzun boylu bir mahkûm kollarından askıya asılı duruyor. O kadar uzun süre orada kalmış olmalı ki ince omuzları kırıldı ve acıdan bayıldı. Bir diğeri baş aşağı asılı, çığlık atıyor.

Hana baş döndürücü bir dizi dönüş yapıyor ve sanki sürekli yokuş yukarı yürüyormuşuz gibi görünüyor, ama haftalardır bu kadar yürümediğimden de olabilir. Baldırlarım yanıyor; kalçalarım kurşun boru gibi hissediyor. Kendi evimde egzersiz yapmıştım.

Hücre, ama bu farklı. Hana beni beslemeseydi ya da zincirlenmiş olsaydım ne kadar güçsüz olacağımı hayal bile edemiyorum.

Sonunda kendimizi bir koridorun sonundaki ağır bir demir kapıda buluyoruz. Kapının iki yanında iki muhafız duruyor ama farklı bir üniforma giyiyorlar. Onlar saray muhafızları, hapishane değil.

Hana bana bakıp hazırlıklı olmamı söylüyor. Bahsettiği diğer giriş bu olmalı. Ve doğrudan Qali'ye açılıyor olmalı.

Derin bir nefes alıyorum ve duruşumu gevşek tutuyorum. İş o noktaya gelirse öldürebileceğimi biliyorum ama umarım öyle olmaz çünkü saray muhafızları benden çok daha ölümcül.

"Kimlik tespiti," diyor muhafızlardan biri. Uzun boylu ama genç, kahverengi saçlı ve gözlü.

Hana yavaşça, çapkınca gülümsüyor. "Beni tanımıyor musun, Jimi?"

Vücudunu daha fazla göstermek için pelerinini ayarlar. Her iki gardiyan da fark ediyor ama çaktırmadan. Hapishane gardiyanlarından daha profesyoneldirler.

Jimi beni işaret ederek, "Onunla konuşuyordum," diyor. Kendimi destekliyorum.

Bana bakıyor, bekliyor. "Eee?"

Ceketimi ve ceplerimi yokluyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üzerimde hiç kâğıt yok. Hana'nın üniformayı çalacak zamanı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum.

"Sende değil mi?" diye soruyor.

Ona talihsiz bir omuz silkme

hareketi yapıyorum.

Acı dolu bir nefes alıyor ve gözlerini deviriyor. "Tanrılar beni lanetledi, Jimi. Çıkışını imzala lütfen. Buranın kokusunu üzerimden atmam lazım."

Kaşlarını çatıyor. "Kimliğini görmem gerektiğini biliyorsun, Z."

"Kimliğini unutan yeni bir gardiyan olunca biraz zor oluyor." Bana alaycı bir bakış fırlatıyor.

"Hapishane müdürünü çağırmam gerekecek," diyor Jimi.

"Sen git." Gözlerini ondan ayırmayan diğer saray gardiyanının yanına gidiyor. Hana onunla küçük bir konuşma yapar. Bıyığı ve neredeyse kare biçiminde bir çenesi var. Ayrıca benden elli kilo üstün.

Beklerken ne yapmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden burada durup boşluğa bakıyorum.

Jimi anahtarıyla kapının ilk sürgülerini açıyor. Sonra diğer gardiyana bakıyor. "Ral."

Ral Hana'yla flört etmeyi bırakıp başka bir anahtarla ikinci sürgü setini açıyor. Ama hâlâ üçüncü bir set var.

Jimi dönüyor ve çıkışa bakan pencerele bir kapıya vuruyor. O kadar iyi uyum sağlamış ki şimdiye kadar fark etmemiştim bile ama bir ofisin kapısına benziyor.

"Kaptan," dedi yüksek sesle. "Kimlik kontrolü."

Bir dakika sonra kapıdan yaşlıca bir adam çıktı. İnanılmaz uzun boylu, tuzlu biberli saçları ve gri bıyığı var. Uykudan yeni uyanmış gibi görünüyor. "Sorun nedir?"

"Yeni bir gardiyan ve Zahara gidiyor ama kimliğini unutmuş," diyor Jimi.

"Ve umutsuzca bir banyoya ihtiyacım var," diye ekliyor yavaş bir gülümsemeyle. Sesi telkinlerle doludur.

Kaptan Hana'yı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Jimi'yi dürtüyor. "Sanırım bu seferlik görmezden gelebilirim."

"Peki efendim," diyor Jimi.

Yüzbaşı anahtarlarını çıkarıyor ama gözleri bana dikilince keskinleşiyor. "Adın ne asker?"

Bir isim bulmayı düşünmemiştim. Bakışlarını tutuyor ve duyduğum her isim aklımdan çıkıyor. Yüzbaşının ifadesi değişti. Ağzını açıyor ve midem bulanıyor. Alarm vermek üzere.

Bölüm Altmış İki

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Karlı ufukta gün ağarıyor ve Aeri hâlâ göğsümde uyuyor. Bu kızağa bindikten kısa bir süre sonra bayıldı, o kadar çok yolculuk yapmaktan yorgun düşmüştü. Yolcu hanında ya da yıldızların altında geçirdiğimiz gecede pek uyuyamadık. Ben de yorgunum ama hiç bu kadar uyanık olmamıştım.

Tamam, *sadece* seyahat ettiğimiz için yorgun değil. Ona duyduğum gibi birine karşı hiç böyle dipsiz bir açlık hissetmemiştim. Ve hiç onun bana ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyulduğumu hissetmemiştim.

Aeri uyurken çok tatlı görünüyor, nefesi yumuşak, ama beni bir gecede ikinci ve üçüncü kez istediğinde neye benzediğini biliyorum. Zevkle arkasına yaslandığında. Bana bir sarmaşık gibi yapıştığında, titreyip inlediğinde.

Sora önce ona sonra da bana bakıyor. Kendi kendine gülümsüyor.

"Ne?" diye sordum.

"Ah, hiçbir şey." Omuzlarını silkerek sırtıyor. Sanırım herkes bunu anlayabilir.

Elimde değil, yüzümde bir gülümseme belirliyor. Sora kaşlarını kaldırıyor. Tanıştığımızdan beri beni bir kereden fazla gülümserken gördüğünü sanmıyorum. Yüzümde de tuhaf bir his var ama alışmaya başlıyorum.

"İkiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz,"

diyor Sora. "Hak ediyor muyuz?"

Aeri hak ediyor. Ama bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum - onun üzerimde uyumasının ne kadar iyi hissettirdiğinden göğsümün içindeki çatırdayan enerjiye kadar. Gökyüzünün daha parlak, yemeğin daha lezzetli, biranın daha soğuk görünmesini hak ediyor muyum? İncittim, sakat bıraktım ve para için öldürdüm. Bana güvenen tek kızı ve bana karşı nazik olan babasını hayal kırıklığına uğrattım. Sanırım çoğu insan bir boku hak etmediğimi söyleyecektir.

Korku şakaklarımda atıyor ve geçmişim bunun uzun sürmeyeceğini haykırıyor. Sadece kendimi kandırıyormuşum. Kimsenin iyiliğini hak etmiyorum. Yine sızıp batıracağım

ve bunu kaybedeceğim, onu sonsuza dek kaybedeceğim, çünkü sonunda mutlu olmayı hak etmiyorum. Sonra her şey yine Lora gibi olacak ve Aeri'yle hiç tanışmamış olmayı dileyeceğim. Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duyacağım, çünkü bunu ömür boyu sürecektir bir acı takip edecek.

Avuçlarım nemlendi ve onları pantolonuma sürttüm. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Sora düşünceli bir şekilde başını eğerek bana bakıyor. "Belki de 'hak etmek' yanlış kelime, çünkü bu, sevginin bir ödöl olduğu izlenimini veriyor. Ama değil."

"Değil mi?"

"Sevgiyi havayı hak ettiğimizden daha fazla hak etmiyoruz. Bu sadece ihtiyacımız olan bir şey."

Boğazım kuruyor ve bu kızağın soğuk havasından kaynaklanmıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Ama ya durursa?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ben hiç durmadım."

Bu doğru. Bir süre önce kaybettiği bir sevgilisi vardı. Onlardan pek bahsetmiyor ama Seok onları öldürdü.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye

sordum. "Neyi?"

"Yaşamayı. Onlar olmadan devam etmeni sağlayan ne?"

Gözlerimin içine bakıyor ve ifadesi değişiyor, sertleşiyor. "İntikam. Elimde kalan tek şey hesaplaşmak. Onu elde edene kadar duramam ve durmayacağım."

Sora gerçekten çok güzel, ama yüzündeki bir şey omurgamın derinliklerine bir korku bıçağı saplıyor.

On Cehennem, bu kadınlar korkunç. Ve Kral Joon'un kaçıp saklanmasına neden olan bir kraliçeyle tanışmamız gerekiyor.

Aeri'ye bakıyorum, nasıl Baejkin olduğunu merak ediyorum. Eğlenmek için insan avlayan bir adamla ya da yüzüğü ona getirmesek sevdiğimiz insanlara işkence edeceğini söyleyen bir kralla nasıl akraba olabilir? Küçük kızlara zarar veren ve onu öldürdüğünü düşündükleri amcasıyla nasıl bir akrabalığı olabilir? Hepsi Aeri gibi mi başladı - tatlı, sevgi dolu ve şefkatli? Yoksa o onlardan farklı mı?

Farklı olduğuna karar verdim. Öyle olmalı. Ama İntikamın Oğlu'nu çağıran kuş kimdi? Ben mi? Bu da ne demek oluyor? O kadar çok şey oluyordu ki sormak aklıma bile gelmedi.

Ben ona bakarken Aeri uyandı. Gözlerini açtığı anda hâlâ doğal olmayan bir mutlulukla gülümsüyor.

"Günaydın Royo," diyor. "Üzerine salyamı akıttığım için özür dilerim. Bu çok itici."

Ceketimi silerken yüzünü buruşturuyor. Daha az umursayamazdım.

Etrafına bakınıyor. "Neredeyse geldik, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Quu'ya yaklaştıkça kar yerini dondurucu bir yağmura bırakıyor.

"Sora, bunun işe yarayacağından emin misin?" diye soruyor. "Yani... kraliçeye kralın planını anlatıp onu gemiye almak?"

Sora önüne bakıyor. "Olmak zorunda. Özellikle de savaş yaklaşırken." Sonra Aeri'ye bakar. "Ama taç ve kimin yönetmeye uygun olduğu hakkında söylediklerimi unutma."

Aeri ceketinin etekleriyle oynayarak yere bakıyor. Gergin alışkanlığı. Ama ne için gergin?

"Yıkayıp üstümüzü değiştireceğiz, değil mi?" diye soruyor. "Kraliçeyi görmeden önce mi?"

Sora öne doğru eğiliyor ve arabayı süren kadına Kitanca bir şeyler söylüyor. Gambria denen kadının kim olduğunu ya da bu işlere nasıl bulaştığını hâlâ anlamış değilim ama Sora başını sallayıp arkasına yaslanıyor. "Evet, saraya gitmeden önce bir gezgin hanında duracağız."

"Kıyafetini değiştirmek mi istiyor?" Euyun omzunun üzerinden soruyor.

"Peki bu aptalca mı?" Sora cevap verir. "Bu bir kraliyet resepsiyonu. Sen de değiştirmelisin."

Yüzünü öne çevirdi, omuzları kaskatı kesilmişti.

Biz yumurtayı alırken üçüne ne oldu bilmiyorum. Neden başarısız olduklarını anlamıyorum - Mikail başarısız *olabilir* gibi görünmüyor. Ama Euyun'da farklı bir şeyler var. Ve en çok da Sora'da.

Hiçbirimizin Mikail'e güvenmemesi gerektiği hissinden kurtulamıyorum. Daha önce bize ihanet etmedi ama bu şimdi etmeyeceği anlamına gelmez.

Oligark Dağı uzakta uzanıyor, bir umut ışığı gibi beliriyor... ya da bir ölüm sireni. Keşke hangisi olduğunu bilseydim.

Bölüm Altmış Üç

AERI

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Gökyüzü Kralı'nın Sarayı, geniş mermer merdivenlerin tepesine tünemiş bir şekilde Trialga Meydanı'nın üzerinde yükseliyor. Gambria kızağımızı üsse kadar çekiyor.

Sanırım gizlilik için gitmiyoruz.

Durur durmaz bir düzine muhafız gözlerini üzerimize diyor. Yabancıyız ama en azından resmi giyinmiş, yıkanmış ve parfümlenmişiz. Süslü kıyafetler her zaman farklı hissettirir. Kendimizi daha iyi taşıyoruz ve en azından ben kendimi teyzemle tanışmaya daha hazır hissediyorum.

Yine de, dürüst olmam gerekirse, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Babam ve amcam ondan korkuyor; Mikail ona saygı duyuyor, bu da onun zorlu bir rakip olduğu anlamına geliyor; yine de Gambria onu sevdi ve Sora hikâyede daha fazlası olduğu konusunda ısrar ediyor.

Kızaktan inerken Gambria Mikail'e, "O senin düşündüğünden daha fazlası," diyor.

Sora yanımda yürüyor. Elbette, güzel bir elbise ve kürk içinde Gök Kraliçesi olabilecek gibi görünüyor. Sürekli çiseleyen yağmur bile güzelliğini bozmuyor.

Portikonun altına girene kadar ilk barikatımıza ulaşıyoruz. Bu toplumda, kraliyetle işi olan herkesin saraya girmesine izin verilmesi gerekiyor. Ama suikast girişiminden sonra her şey değişti. İçeride hala resmi kraliyet ofisleri var, ancak erişim ciddi şekilde kısıtlanmış durumda.

Yaldızlı devasa kapılar açık duruyor ve içeride insanlar dolaşıyor ama çoğu devasa revakta kaynaşıyor.

"Durun," diyor bir muhafız. Kızıl saçları muhafız şapkasının altında topuz yapılmış. "Burada ne işiniz olduğunu söyleyin."

Mikail çenesini kaldırarak Kitanca, "Ben Yusan'ın kraliyet casus şefiyim," diyor.

Gerçekten de tüm dilleri akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Aksansız ve tereddütsüz konuşuyor. Onu, Gambria'yı ve diğerlerini dinleyerek bu dili öğrendim. Arada sırada bir kelime kaçırıyorum ama çoğunu anlıyorum.

Kızıl saçlı muhafız ve bir erkek muhafız karşılıklı bakışıyorlar. "Kraliçe Quilimar'ı görmeye geldim," diye ekliyor Mikail.

"Artık kimse kraliçeyi göremiyor," diyor kadın muhafız.

Mikail elini sallıyor. "Ona Mesafe Kuralı'na bir istisna getirdiğimizi söyleyin. Ayrıca en küçük kardeşi de konuşmak istiyor. Bakalım bu fikrini değiştirecek mi?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sözleri bir kargaşaya neden olur. Portikonun etrafında dolaşan soylular ve askerler birbirleriyle fısıldaşmaya başlıyor. Herkes çaktırmadan ya da başka bir şekilde bize bakıyor. Mikail tam da planladığı gibi bir heyecan yarattı.

Çok geçmeden General Vikal saraydan çıkıyor. Bu kez üzerinde bir tür askeri elbise var. Üzerinde uzun gövdesini ve göğüs zırhını daha da güzelleştiren bej renkli krep pantolon vardır. Diğer muhafızların gümüş rengine kıyasla onunki obsidyen siyahı. Uzun kollu beyaz ipek bir bluzu örtüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi kıyafet, hem kadınsı hem de savaşçı. Ben de bir tane istiyorum. Kıvrıkcık saçları ağırbaşlı bir şekilde geriye doğru toplanmış.

Mikail'e bakarak Kitanca, "Bu ne sürpriz," diyor.

"Ne hoş bir sürpriz' demek istedim." Mikail sırtıyor ve kasıtlı olarak ona bakıyor, çünkü o uzun olsa da kendisi daha uzun.

Vikal bakakalır. "Hayır, ilk seferinde doğru konuştum."

Sırtıyor. Ondan Euy'n'a bakıyor. "Ve sizi canlı görmek ne güzel bir sürpriz, Majesteleri." Başını eğiyor ama sadece eğiyor.

Bir kez daha *hoş* sözcüğünü atlıyor. Euy'n sertçe başını sallıyor. "General."

Sonra Gambria'ya bakıyor ve sinirli bir nefes alıyor. Soğukkanlılığı hafifçe kırılıyor. "Görüyorum ki sürprizler bugün de devam ediyor."

Gambria başını dik tutuyor. "Ben sadece onların şoförüyüm."

Birbirlerinden gerçekten hoşlanmıyorlar. Gambria muhtemelen generalden bir karış daha kısa ama duruşundan bunu asla anlayamazsınız. Duruşu mükemmel, yüzü etkilenmemiş.

Kambur durmayı bırakıyorum ve tam zamanında yetişiyorum çünkü general Royo'ya ve bana bakıyor. Ama Sora'da duraklıyor. Onu Seok'un olay çıkardığı ziyafetten hatırlıyor olmalı. Hatırlamamış olsa bile, Sora'yı unutmak imkansız.

O asla bir hırsız olamaz.

General Vikal Yusanca, "Mesafe kuralında bir istisnanız olduğu söylendi," diyor. "Kim getiriyor? Suikastçı mı, ölü prens mi, yoksa casus mu?"

Sırayla Sora, Euyın ve Mikail'i işaret ediyor.

Mikail, "Aslında onu bir ekip olarak çalmayı başardık," diyor. "Bir grup projesi de diyebilirsiniz."

General başını sallıyor. "Size uygunsa hepiniz villada birlikte yaşayabilirsiniz ama sadece biriniz geçebilir."

Mikail bana işaret ediyor - girişimiz reddedilirse diye bir işaret.

Heybeden yumurtayı çıkarıp herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum. "Bir amarth yuvasından," diyorum yüksek sesle Khitanese dilinde.

General bile şaşıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde topuklarının üzerinde kıpırdanıyor. İnsanlar her gün devekuşununki kadar büyük ve koyu siyah renkte bir yumurta görmüyor. Kalabalık yumurtayı, Amarth efsanelerini ve Mesafe Kuralı'nı konuşmak için yaptıkları işi bırakıyor. Fısıltıları ve solukları etrafımızda yankılanarak alanı dolduruyor.

General Vikal bir saniyeliğine gözlerini kırptırıyor, oyun dışı bırakılmaktan rahatsız. Halkın dikkatini çekti ve şimdi bizi reddederse bu kraliçeyi zayıf gösterecek. Neredeyse başarılı bir suikast girişiminden sonra bunu göze alamazlar. Sadece bir naipken olmaz.

Mikail tekrar Yusanyan'a dönerek, "Bunu bir ekip olarak aldık, bu yüzden kraliçeyi bir ekip olarak göreceğiz," diyor.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman sanırım buna ihtiyacı yok," diyorum.

Royo çantayı tekrar açıyor ama ben duraklıyorum. Ellerimi yumurtanın alt ve üst kısmına koyuyorum ve sanki beyaz mermerin üzerinde kırmayı düşünüyormuşum gibi kaldırıyorum. Bunu konuşmamıştık, bu yüzden Sora sesli bir şekilde nefes nefese kalıyor. Etrafımızdaki yabancılar da aynısını yapıyor. Mikail'in gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum, onaylıyor.

"İnsanlara reddettiğini söyleyelim mi, onlar da nedenini tahmin etsinler?" diye soruyor.

Vikal çenesini kaldırıp Mikail'e soğuk soğuk bakıyor ama yüz ifadesinde bir saygı belirtisi de var. Onun Quilimar'ın sırrını bilmesinden etkilenmiştir.

"Beş dakikalık bir seyirci," diyor. "Bir masa hazırlayacağız ve bol miktarda muhafız olacak. İçinizden biri silah getirirse hepiniz ölürsünüz."

"Anlaştık gibi," diyor Mikail.

Bir adım uzaklaşır ve sonra duraklar. "Şoförünüz silahlarınızla birlikte burada bekleyebilir."

Bununla birlikte Vikal topuklarının üzerinde döner ve kişisel korumalarıyla birlikte oradan ayrılır.

"Her yerde arkadaş ediniyorsun," diyor Mikail Gambria'ya. Kemerinden kılıcını çıkarıp ona uzatıyor. Sonra botundan iki bıçak, ceketinin iç cebine sıkıştırdığı bıçağı ve üç fırlatma yıldızını çıkarır.

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gambria sorar. "Daha azı beni hayal kırıklığına uğrattı," diye cevap verir.

Gambria hiç eğlenmeden ona bakar. "Dikkatli olmalısın Mikail."

Gülümsüyor. "Her zaman öyleyimdir."

Uzun süre acı çekerek iç çeker. "Yapma... ona zarar verme. O olmak zorunda olduğu kişi."

Mikail duraksıyor, arkadaşına bakıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Onun sözleriyle göğsüm sıkışıyor - hepimiz neye dönüştük? Bunu düşünecek zamanım yok ve belki de düşünmek istemiyorum. Pelerininimden bıçakları çıkarıp Gambria'ya uzatmaya başlıyorum. Diğer herkes de aynısını yapıyor. Çok geçmeden ayaklarının dibinde küçük bir cephaneliği oldu. Cıvatalar, bıçaklar, kılıçlar, bir balta ve liste devam ediyor. En uzun süren Royo, bir sihirbaz gibi durmadan bıçak ve hançer çıkarıyor.

Tereddüt ediyorum ama elbisemin beline sakladığım son fırlatma bıçağımla ayrılıyorum. Yine de saç hançerimi bırakıyorum. Küçük ama ölümcül keskinlikte. Saçımı arkada tutan dekoratif tokanın içinde bulacaklarından şüpheliyim.

"Bu bir tuzak mı? Eryn Mikail'e fısıldıyor.

Mikail omuz silkiyor. "Öğrenmek üzereyiz."

Royo ve ben birbirimize bakıyoruz. Bu pek de rahatlatıcı değil. Ama bunu düşünmek için fazla vaktimiz yok. Bir saray hizmetkârı bize özenle selam veriyor ve onu takip etmemizi istiyor. On iki kılıcın gözetimi altında içeri girerken Royo'nun elini tutuyorum.

Vakit geldi.

Bölüm Altmış Dört

SORA

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Büyüleyici bir saraya giriyoruz. Qali'deki saray da çok güzel ama taht odasına getirilirken başımızda kukuletalar vardı ve sonra sersemlemiş ve zincirlenmiş bir halde dışarı çıkarıldık. Ama şimdi onurlu misafirler olarak içeri alındık. Soylular ve ileri gelenler - hatta Büyükelçi Zeolin bile - geçit törenimizi izlemek için kenarda duruyorlar. Aeri yumurtanın içinde olduğu çantayı tutarak yanından geçerken ağzı açık bir şekilde bakakalıyor.

Dört orijinal diyarın saraylarının tanrılar tarafından yapıldığı ve içinde yaşandığı söylenir ve ben bunu görebiliyorum. Bu saray beyaz mermer, koyu mor halılar, hafifçe dalgalanan lila-beyaz bayraklar ve altınla dolu. Tonlarca altın - zemindeki beneklerden bayrakların ortasındaki kartallara, devasa avizelere, duvarlardaki oyma süslemelere, hatta çift, merkezi merdivenin tırabzanlarına kadar. Yüksek tavanları, açık kubbeleri ve sütunlarıyla mekânın havadar bir hissi vardır. Gerçekten de Gökyüzü Kralı bu koridorlarda bizzat yürüyebilirmiş gibi görünüyor.

Saray hizmetkârı büyük girişten çok uzakta olmayan kapılarda duruyor ama hepimiz onu takip etmekte acele etmiyoruz, topallayarak yürüyen Euyn'u geride bırakmıyoruz. Ayrıca, görülecek çok şey var. Özenle hazırlanmış duvar halıları, heykeller ve tablolar Trialga hükümdarlarının ihtişamını kutluyor. Yıldızlı ve mücevherli çiçekler salonların etrafındaki som altın vazolarda duruyor.

Aeri'nin gözleri keskin.

"Hayır," diye

mırıldanıyor Royo.

Suratını asıyor ve sonra çalacak bir şeyler ararken yakalandığı için gülümsüyor. Onları izlerken kalbim doluyor. Bu dünya nezaketsizlikle dolup taşıyor. Mutluluktan küçük bir parça koparmak ve onu savunmaya hazır durmak için cesur bir el gerekir.

Yıldızlı cephaneliği perişan gösteren bir ziyafet salonuna götürülüyoruz. Tavan üç kat yüksekliğinde olmalı ve yıldızlardan gün ortasına kadar farklı zamanlarda gökyüzünü gösteren fresklerle boyanmış. Ve, belli ki, orada

her yer altın. Odanın altın bir kubbesi ve ortasında okülüsten düşen yağmur suyunu toplayan altın bir çeşmesi var.

Şu anda odanın en ucunda sadece bir masanın kuruluyor olması biraz tedirgin edici. Duvarlar aynalı ama kürsünün arkası değil. O duvarda şimdiye kadar gördüğüm en büyük tablo asılı. Khitan'ın Gök Kral tarafından kuruluşunu tasvir ediyor. Bir tanrının elleri bulutlardan ülkeye uzanıyor, dağları topraktan çekip çıkarıyor.

Kralın masasında, vernikli tabloya bakacak şekilde yerimizi alıyoruz ve kraliçe naibini bekliyoruz. Karşımızdaki tahtta oturacak. Kraliçe Quilimar. Euyun ve Kral Joon'un hırçın ve tehlikeli olduğunu söylediği kadın. Söyledikleri gibi mi olacak, yoksa bir anlığına gördüğüm yumuşak anne mi? Yusan gibi bir yerde yanlış anlaşılan ama burada kabul gören bir kadın mı? Gambria'nın dediği gibi kalpsiz mi yoksa sadece dünyanın onu olmaya zorladığı kişi mi?

Cevap için uzun süre beklememe gerek yok. Göğüslerinde Khitan'ın altın kartalı bulunan gri çelik zırhlı on altı muhafız içeri giriyor. Trompetler çalınırken hepimiz ayağa kalkarız. Kraliçe Quilimar ve General Vikal odaya doğru ilerliyor, kraliçe generalin kolunda. Kraliçe açık mor bir elbise ve beyaz-altın bir kuşak giyiyor. Otuz üç yaşında ama daha genç görünüyor. Çarpıcı biri, gerçekten, güzel değil ama farklı. Yaklaşık benim boyumda ama ilginç bir şekilde Kral Joon ya da Euyun'a benzemiyor. Uçlu, geniş gözleri var ama Aeri'ye de benzemiyor.

Khitan'ın altın tacı uzun abanoz saçlarının üzerinde parlıyor. Yusan'ın kanlı bir yakutu varken, Khitan'ın tacında elmaslarla süslenmiş çok sayıda altın tepe ve ortasında büyük bir gözyaşı damlası elmas var.

Yine de, görünüşü ve tacının ihtişamına rağmen, Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü onun en dikkat çekici özelliğidir. Bu yadigârı gözden kaçırmak imkânsız. Yüzük, yaklaşık bir kireç büyüklüğünde dev bir altın küreye sahip ve etrafını kaba kesilmiş yakut ve elmaslar çevreliyor. Hem antik hem de güçlü görünüyor.

Kraliçe Quilimar masadakilere bakarak Yusanca, "Bu bir sürpriz," diyor.

Bugün herkes "hoş" kelimesini atlıyor gibi görünüyor.

Gözleri önce Euyun'a takılıyor ve kaşları hafifçe kırışıyor. "Kardeşim, yaşıyorsun."

Bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyor ama Kral Joon'un ondan korktuğu düşünülürse, aurasında beklediğimden çok daha yumuşak bir şeyler var.

"Joon'un üzüntüsüne rağmen, sizi temin ederim." Euyun resmi bir şekilde eğiliyor. "Kardeşim."

Adam gülümsüyor ve kadın nefes alıyor. Sonra bakışları Aeri'nin üzerine düşüyor ve buz gibi ifadesi ısınıyor.

"Uzun zamandır kayıp olan yeğenim olduğunu duydum, Naerium," diyor.

"Kayıp, bunu ifade etmenin bir yolu." Aeri dik durup teyzesine bakıyor, sonra da reverans yapıyor. "Majesteleri."

Kraliçe kaşlarını kaldırıyor. "Soo Lin'e çok benziyorsun ama onun gibi davranmıyorsun. Sende bir ruh ve omurga var. Eminim kardeşlerim ikisini de ezmek için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Zaten denediler," diyor Aeri.

Kraliçenin dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Yusan'da kadınların rolü ayak altında olmaktır. Hayatta kalmak için çelik gibi olmalısınız. Kendi başınıza ayakta durabileceğiniz bir yere hoş geldiniz diyorum."

Beşimizin karşısında duran altın tahtın üzerine oturuyor. O oturduktan sonra hepimiz oturduk. Çay, şarap ve bir dizi kek ve hamur işi servis ediliyor. Sanırım bu kralın masasında yemek yemek sayılır. Büyük salonda bulunan ileri gelenler açık kapıların dışından bizi izliyorlar. Kıskançlıklarını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu alışılmadık ziyareti neye borçluyum?" Kraliçe Quilimar soruyor.

"Amarth'ın bir yumurtasını aradığınızı duyduk," diyor Mikail. "Biz de size getirmeyi düşündük."

Aeri bunu bir işaret olarak kabul ediyor ve yumurtayı masanın ortasına yerleştiriyor, altına da birkaç güzel kek kırıyor.

Kraliçe Quilimar gülümseyerek yüzüğüne bakıyor. Parmağına göre çok büyük olduğu için bir aralık bandı onu yerinde tutuyor. "İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Kocam yumurtayı arıyordu ama o öldü. Yine de eminim bu kadar zahmete girmeden önce bunu duymuşsunuzdur."

Açık konuşması hoşuma gidiyor. Kocasını öldürdüğünden de eminim ama Mikail'in söylediğine göre, bir varis doğurana kadar onun merhametine kalmış. Sırf bir ödül için masum köylüleri katletmeye hazır bir adamın pek de merhametli olmayacağını herkesten iyi biliyorum. Yıldızlı bir kafeste tutsak olarak yaşıyordu ve anahtar kocasındaydı.

Kraliçe açık sözlü olduğu için, belki onun da aynı saygıyı göstereceğine karar veriyorum. "Yusan Kralı bizi buraya yüzüğünüzü çalmak için gönderdi," diyorum.

General Vikal kaskatı kesildi, eli kılıcının kabzasına gitti. On altı muhafız da tepki veriyor, arkamızda ve kapıların yanında yer değiştiriyorlar. Kraliçe Quilimar oturduğu yerden bana bakıyor.

"Naerium onu kullanabilen tek kişi olduğu için bu mantıklı." Kraliçe Aeri'yi işaret ediyor. "Joon'un tek çocuğunu neden riske attığını merak ediyordum ama bu kumar oynamasını açıklıyor."

Tüm gözler, kafası karışmış bir halde kaşlarını çatın Aeri'ye dönüyor. "Anlamıyorum," diyorum.

"Kan bağı," diyor Kraliçe Quilimar iç çekerek. "Kutsal emanetleri kullanmak için kraliyet kanından olmalısınız. Bu odadaki başka hiç kimse kraliyet soyundan gelmiyor, sanırım Joon kızını bu yüzden gönderdi."

Mikail su bardağının içine öksürür. "Pardon? Birini unutmuyor musunuz?"

Kraliçe ona bakar ve yavaşça göz kırpar. "Mikail, senin oyunları yönetmen gerekiyordu, onlar tarafından ele geçirilmen değıl. Yerine başkasının getirilmesine şaşmamalı." Başını sallar, sonra onunla göz göze gelir. "Tahta yakın olan *herkesin* Joon ve Omin'in Kral Theum'un tek meşru çocukları olduğunu bildiğini sanıyordum. Canavar ikinci kardeşim doğduktan kısa bir süre sonra Büyük Kraliçe'nin yatağını paylaşmayı bıraktı. Küçük Kraliçe'nin pek çok yatak arkadaşı vardı ama... Kral onlardan biri değıldi. Euyn daha doğmadan önce geçirdiğı bir av kazası onu daha fazla varis sahibi olamayacak hale getirmiş."

Oda tamamen sessizliğe gömülür ve Quilimar yüzüğüyle oynar. "Ne

Euyn ne de ben Baejkin kanına sahibiz," diye ekliyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Farkına vardığım şey masada dalgalanıyor. Euyn Baejkin değıl. Bu da Yusan tacını asla giyemeyeceğı anlamına geliyor.

Hayır, bu doğru olamaz.

Euyn'a bakıyorum ve yüzü soluyor. Mikail oturduğı yerden fırlayıp yukarıdaki fresklerin bulutlarını katletmek ister gibi görünüyor. Kraliçeyi inceliyorum, bir şey söylemesini bekliyorum ama yok. Doğruyu söylüyor. Euyn, Baejkin değıl.

Asla kral olamazdı. Ve eğer solgunluğu bir gösterge ise, bunu hep biliyordu ama bunca zamandır bizden saklıyordu.

İçimi soğuk bir öfke kaplıyor ve midem bulanıyor. Daha önce bıraktığım hançere uzandım. Dokunduğum tek şey kolum. Hepimiz onun için hayatlarımızı riske attık, onun için her şeyi riske attık, defalarca. Bize, Ty'a verdiğı sözler için kanımızı akıttık. Asla yerine getirmeyi düşünmediğı sözler.

"Oh, Euyn." Kraliçe Quilimar tıslar. "Sevgilinden ve en yakın arkadaşlarından bile sır mı saklıyorsun? Onurun nerede senin?"

Sırlar bizi paramparça ederken o çayını yudumluyor. Joon'un yaptığı gibi kargaşamızdan zevk almıyor. Kraliçe Quilimar, birçok kadının bu dünyaya katlanmak için yaptığı gibi, kendini her şeyi hissetmeye karşı katılaştırmış.

İşte o zaman onun hakkında duyduğumuz iyi ve kötü her şeyin doğru olduğunu anlıyorum.

Bölüm Altmış Beş

EUYN

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Aile toplantılarımdan biraz sıkılmaya başladım.

Quilimar'ın da gayrimeşru olduğunu bilmiyordum. Babamızın gözdesiydi - en azından ben hep öyle duydum ve hayal meyal öyle hatırlıyorum. Ama öldüğünde o kadar küçüktüm ki belki de sadece söylentiye inanmıştım. Onun gayrimeşru olması, bana karşı olan erimiş öfkesi de dahil olmak üzere pek çok şeyi açıklıyor. İkimiz de piçiz ama yine de ben şımartıldım ve taçlandırıldım, o ise en yüksek teklifi verene satıldı. Bir oğlu olana kadar Khitan kralının onunla yatmasına izin vermek zorunda kaldı. Kadın kraliyet mensubu olmak böyle bir şey.

Mikail, "Ona gerçeği söyle," dedi.

Taht odasından beri ilk kez gerçekten şaşırmış görünüyor. Gözleri hızla hareket ederek beni tarıyor. İnkâr etmemi istiyor. Ondan gelen duygu dalgalarını hissedebiliyorum, bunun doğru olmadığını söylememe, annemin ölüm döşeginde bana söylediklerini inkâr etmeme ne kadar çok ihtiyacı var.

Boğazımda bir yumru oluşurken gerçek içimi kemiriyor. Yaşlı kralın babam olmadığını yıllardır bildiğimi yüksek sesle söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Bu yalanı çok uzun süre yaşadım. Aşkımızı bunun üzerine inşa ettim ve şimdi temeli sökülüp atamam, yoksa ev yıkılacak. Mikail beni asla aynı şekilde görmeyecek ve sevgisi çoktan azaldı. Bunu hissedebiliyorum. Kanımın sırrını küllerime götürmeye uzun zaman önce karar vermiştim. Şimdi rotayı değiştirmek için bir neden yok.

Nefes alarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Su yudumlamak istiyorum ama bu odada hiçbir şey yiyip içmeyeceğim. Quilimar hepimizi zehirlemekten çekinmiyor ve Sora bile hiçbir şeye dokunmuyor.

"Ben kralın oğluyum," diyorum.

Oda, çeşmeye damlayan yağmurun dışında sessiz. Ziyafet salonunun dışındaki izleyiciler de sessiz, umutsuzca dinlemeye çalışıyorlar. Ama o kadar uzaktan bizi duyamazlar. Altın bir iplik

Quilimar'dan sürekli 100 metre uzağı işaretliyor ve herkesin bundan daha uzakta kalması gerekiyor.

Biz hariç.

Diğer dört kişi bana bakıyor, bakışları tenimi yakıyor.

"Doğru," diyor Quilimar kaşlarını kaldırarak. "Şey, zamanımız neredeyse tükenmek üzere. Açıkçası, Joon'a Khitan'ın Yüzüğü'nü vermeyeceğim ama ona en iyi dileklerimi ilet. Bunca yolu boşuna geldiğiniz için özür dilerim."

Mikail sessizce, "Diyarların savaşını başlatıyor," diyor.

Bu kız kardeşimin dikkatini çekiyor. Durakladığında oturduğu yerden kalkmak üzereydi.

"Burada mı?" diye soruyor.

Mikail başını sallıyor. "Ya bütün Yoksa'ları o öldürdü ya da sen. Her iki durumda da ferman burada bozuldu. Amarth bir diyarlar savaşının yaklaştığını söyledi ve kaynaklarım da bana aynı şeyi söylüyor. Biz sadece bir yem miydik yoksa Joon yüzüğü gerçekten alabileceğini mi düşünüyor emin değilim ama diğer üç diyar birkaç gün içinde burada olacak."

Quilimar yerine oturuyor ve parmaklarını kıvrarak tahtının kolundaki yüzüğe akılsızca vuruyor.

Kız kardeşimin rahipleri öldürüp öldürmediğini anlayamıyorum. Yüz ifadesi okunmuyor. İçimden bir ses öldürmediğini söylüyor ama benim aksime Quilimar her zaman son derece iyi bir yalancı olmuştur.

Sonunda Mikail'le göz göze geliyor. "Neden bana bu bilgiyi veriyorsun? Ne istiyorsun?"

Ellerini iki yana açarak işaret ediyor. "Ölümsüz Taç'ı çalıp Euyn'u tahta oturtmak için Yusan'ı işgal etmenizi istiyorduk ama krallıklar savaşı yaklaşırken ve... başka nedenlerden dolayı bu planda bazı zorluklar var."

Mikail bana baktı. Bana inanmadı çünkü yirmi üç yaşındayım ve hâlâ yalan söyleyemiyorum.

"Bir ittifak arayışındayız," diyor Sora. "Ortak bir düşmanımız ve ortak bir hedefimiz var."

Sırası gelmeden konuşuyor ama Quilimar aldırıyor gibi görünüyor. Her zaman kadınları tercih etmiştir.

"Bunun için neden bir izleyiciye bu kadar ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyorum." Quilimar yumurtayı işaret ediyor. Bir nefes alıyor ve arkasına yaslanıyor. "Bana suikast düzenlemek için geldiğini sanmıştım. Sahte kardeşimi tahta geçirmene yardım edersem ne gibi şartlar öneriyorsun?"

Sora'nın gözleri bana ve Mikail'e kaydı. Yüzüğü çalmak istediğimizi açıklayarak her şeyi mahvettiği zamanın aksine, şimdi yol göstermemizi bekliyor.

Mikail, "Tercih edilen ticaret ortağı statüsü, gevşetilmiş sınır tarifeleri, kayıp sözleşme vergisinin kaldırılması ve tabii ki Euyn tacını size borçlu olacak," diyor. "Ayrıca yeni bir barış ittifakı imzalayacağız, ancak bunlar her zaman oldukça kısa ömürlü görünüyor. Ancak en iyi dönem Joon'un hayatına son vermektir. Sizi temin ederim ki burada hiçbirimiz onun bir an bile daha fazla nefes almasını istemiyoruz."

Bunu düşünüyor. Bakışlarını ondan ayırmayan Aeri'ye bakıyor.

Quilimar, "Ancak Joon'un tacının onun ölümünü imkânsız kıldığı aşikâr," diyor. "Denediğimi gayet iyi biliyorsun."

Denedi. Düğünden önce, düğünden sonra, hamile kalmadan önce ve sanırım prens doğduktan sonra. Atladığımı başka bir zaman daha olabilir - tahmin etmem gerekirse, muhtemelen düğün sırasında başarısız bir girişim.

"Buradayız çünkü kralın tacını çaldık," diyor Sora. "Ancak bunun bir tuzak olduğunu anlamadık. Ona suikast düzenlemeye çalıştığımızda kolunda gerçek Ölümsüz Taç vardı."

"Onu kim çıkarabildi?" Quilimar soruyor. "Kesinlikle sen değil." Gözleri bana dikildi.

Yaptığı küçük hakaret karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama haklı. O ben değildim. "Bendim," diyor Aeri.

Her şey, tüm planları Quilimar'ın ona inanıp inanmamasına bağlı. Soo Lin'e benzeyen aptal bir kız hakkında ne düşüneceğinden emin değilim.

Bana gelince, yüzüğü alma planım Quilimar'ın bundan sonra ne yapacağına bağlı olacak.

Birdenbire, davulların ısrarlı vuruşlarıyla bölünüyoruz. Perküsyon avizelerden gümüş takımlara kadar tüm odayı sarsıyor. Büyük salondaki soyluların nefesi kesiliyor ve muhafızlar yer değiştirmeye başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu sesi biliyorum-savaş davulları. Ülke saldırı altında.

Joon şık bir şekilde geldi.

Ona yüzüğü hemen vermeliyiz, yoksa hepimizi katledecek.

Bölüm Altmış Altı

MİKAİL

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Hiç sıkıcı bir an yoktur.

Saray davul sesleriyle çalkalanırken masadaki herkes etrafına bakınıyor. Bazılarının kafası karışmış gibi görünüyor ama savaş davullarının sesini karıştırmak mümkün değil. Onları Gaya'da ilk kez duyduğum anı asla unutmayacağım. Bildiğim hayatın sonunu işaret ediyorlardı.

Khitan saldırı altında.

Kendime olan kızgınlığımı yutarak iç çektim. Joon'un planını anlamam çok uzun sürdü. Ama Quilimar'la bir ittifak kurabilirsek hâlâ onu alt edebiliriz. Gayan birlikleri, hatta Yusanian ordusu bile Joon düşerse savaştan vazgeçer. Ona ulaşmak zorundayız. İmkansız olduğu kadar basit de.

Uzun örgülü ikiz haberciler büyük salona koşuyor. On altı, belki de on yedi yaşında büyük kızlar. Odaya açılan kapılardan birinin hemen dışında yere diz çöküyorlar. Her birinin elinde bir kart var. İkisi de zor nefes alıyor, soluk tenleri pembeleşmiş. Buraya kadar bir yerden koşarak gelmişler; tahmin etmem gerekirse Yusan sınırından. Khitan o kadar dağlık ki bazı yerlerde koşucular atlardan daha hızlı olabilir.

Kır saçlı bir saray muhafızı kartları alıp altın bir tepsi içinde Quilimar'a getirdi. Notları okur ve kaşlarını çatır. "Sanırım haklıydın Mikail. Yine de bundan daha fazla uyarı alabilirdim."

"Sizi görmek için randevu almak biraz zor oldu," diyorum. "Yusan?"

General Vikal, Quilimar'ın sağ omzunun yanında durarak soruyor.

"Ve sınırdaki Gayan birlikleri." Quilimar kartları masanın üzerine fırlatıyor.

Birden fazla diyardan bahsedilmesi odadaki herkesi ayıltır. Gayan birlikleri çoktan geldiğine göre, Joon biz ayrılır ayrılmaz onları çağırması olmalı. Muhtemelen daha önce.

"Ülkeye gitmem gerekiyor." Quilimar ayağa kalktı. "General, Prens Calstor'u güvenli bir yere götürün, sonra da benimle savaş odasında buluşun."

Uzun uzun bakışrlar ve sonra Vikal onu selamlar. General iki muhafızı da yanına alarak aceleyle odadan çıkar.

Prensin Quilimar'ın önceliği olması ilginç. Onun anaç olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama yine de, onun hükümdarlık için tek iddiası o. Ve görünüşe göre, kraliyete dair tek iddiası da o.

"Savaşın bizi nereye götüreceğini göreceğiz," diyor masanın etrafına bakarak.

Başarısız olduk. Olağanüstü bir şekilde. Krallıklar savaşı başladı ve bir ittifakımız yok ama Wei'nin yokluğu şaşırtıcı. Donanmaları, birlikler sınıra ulaşmadan önce Quu Limanı'na varmış olmalıydı. Herhangi bir çatışmadaki en büyük avantajlarından biri, Ejderha Lordu'nun Su Asası ile donanmalarının Wei'de demirliyken birkaç çan içinde kapımıza kadar gelebilmesidir. Akıntıları kontrol eden asa sayesinde gemilerinin batmaz olduğundan bahsetmiyorum bile.

Belki de Amarth yanılıyordu. Yıldızlar, umarım öyledir.

Quilimar durduğunda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. "Muhafızlar, onları alıkoyun." Saray muhafızları onu selamlarken midem bulanıyor.

"Hangi gerekçeyle?" diye soruyorum. Elbette yakalanma ihtimalini düşünmüştüm ama hiçbir suç işlemedik ve Mesafe Kuralı uyarınca buradayız.

"Güzel olan, ziyafette General Vikal'e suikast girişiminde bulundu ve sanırım geri kalanınız da onunla işbirliği yaptınız. Euyın aranan bir suçlu ve özellikle size gelince, buraya geldiğinizden beri cinayet işlediniz ya da en azından geçmişte işlediniz. Sorgulama sırasında öğreneceğiz."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Bunun olacağını nasıl tahmin edemedim? Statümün beni korumasına o kadar alışmışım ki, savunmasız olduğumu düşünmemiştim. Artık Yusan bayrağı altında kraliyet casus şefi değilim ve dolayısıyla beni tutuklamakta özgür. Hepimizi tutuklamakta. Euyın ya da Aeri'yi öldüremez çünkü onlar kraliyet ailesinin üyeleri ve anlaşmalar onları koruyor ama geri kalanımız adil bir oyun.

Kibir. Kibirden başka bir şey yüzünden düşünmedim. Ne kadar orijinal değil.

Zehir hapım var ve çocukluğumdan beri ölmeye hazırım ama Lord Yama'yı savaşıarak çıkmaya çalışırken karşılamayı tercih ederim. Elimi kılıcına götürüyorum ama sadece cebime dokunuyor. Hiç silahım yok. Ve eğer savaşırsam, herkesin benimle birlikte katledilmesi riskini göze alıyorum.

Ne yapmalıyım?

Euyn beni inceliyor, yüzü acı içinde. Sonra ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyor. "Sana bir bahis öneriyorum Quilimar." Yüksek sesi odada yankılanıyor ve eminim salondan, hatta davullardan bile duyulabiliyor.

Kadın duraksıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "O da neydi?"

Çenesini kaldırdı. "Gayrimeşru olduğuma ikna olmuş görünüyorsun."

Kadın ona bakar. "Çünkü öylesin. Babam gibi görünmüyor ve davranmıyorsun, annen de sıradan bir ev kızıydı."

Bu kesinlikle doğru değil. Theum onun babası olmayabilir ama annesi Doğu Kontu'nun en büyük kız kardeşiydi. Yine de hakaret amaçlandığı gibi yere düşer. Euyn kızarır ve elleri yumruk olur ama nefes verir ve gülümser.

"O zaman eminim yüzüğün üzerine kumar oynamaya istekli olursun," diyor.

Ne yapıyor bu adam?

"Ejderha Lordu'nun bir yadigârıyla soyun üzerine bahse mi giriyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor ama henüz odadan çıkmamış. Euyn neyin peşindeyse, bana düşünmek için zaman kazandırıyor. Kaçmak için başka bir yol bulmak, Joon'u yenmek için.

Ama nasıl?

Aeri yüzüğü kullanabilir ve bir şaşırtmaca ile çalabilecek kadar da çevik. Yüzük elimizde olsaydı, Quilimar ya da Joon'la anlaşmaya varabilirdik. Ama hâlâ bu saraydan canlı çıkma meselesi var. Evet, Oosant'ta bir oda dolusu adamı katlettik ama onlar çok daha farklı ihtimallerdi.

"İzin verin yüzüğü kullanmayı deneyeyim," diyor Euyn. "Eğer dediğin gibi bir piçsem, hiçbir şey olmayacak ve o zaman haklı olduğun kanıtlanacak. Yüzüğü soylularınızın ve sevgilimin önünde rezil olmuş bir şekilde geri vereceğim. Ancak asil olursam ve yadigârı kullanabilirsem, yüzük bana ait olacak."

Gözlerinde parlayan eğlenceyle gülüyor. "Peki neden bu şartları kabul edeyim ki?"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Çünkü zayıf, aşağılık kadın beyninle haklı olduğuna inanıyorsun. Ve ben de hayatım üzerine bahse girmeye hazırım. Eğer başarısız olursam, beni öldürebilirsin."

Ben de dahil olmak üzere oda sessizliğe gömüldü. Euyn bunu benimle tartışmadı. Ve şimdi ben de Quilimar gibi onun amacını anlamaya çalışıyorum. Yüzüğü çalıp buradan kaçabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Aeri bile

bunu başarabilir. Kraliyet ailesinden olduğuna inanıyorsa, etkileyici bir yalancı olmuş demektir. Ne yapıyor bu?

Quilimar'ın bakışları etrafta geziniyor ve eminim o da aynı şeyi hesaplıyor - Euyun'un niyetini ve hayatta kalma olasılığını.

"Beni duydun *kardeşim*," diyor ona bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer başarısız olursam, kellemini Joon'a gönderebilirsin. Ödülü alabilir ya da barış için aracılık edebilirsin. Rakiplerinin hayatlarıyla kumar oynamayı ne kadar sevdiğine dair söylentiler duydum. Benimkini kabul et."

Quilimar orada durmuş, düşüncelere dalmış ya da belki de kendinden şüphe ediyor. Yaşlı kralın avlanırken yaralandığını hiç duymadım ama bu ben doğmadan çok önce olmuş olmalı.

"Hadi ama Quilimar," diyor Euyun yüksek sesle. "Az önce kendinden çok emindin, annem ve benim hakkımda asılsız hakaretler savuruyordun. Ve şimdi, iddialarını desteklemek zorunda kaldığında, gerçekten de Joon'un dediği gibi onursuz bir fahişeden başka bir şey değil misin? Açıkçası, daha iyisini beklerdim. Sadece bir kadın olsan bile, yine de kraliyet ailesindensin. Bana bir özür borçlusun." Büyük salona, kendisini dinleyen tüm soylulara eliyle işaret ediyor.

Öfke yüzünü aydınlatıyor, açık kahverengi tenini kırmızıya boyuyor. Euyun onu kışkırtmayı başarıyor ama bunun nasıl sona ereceğini düşünüyor? Kitan ve Yusan arasındaki ebedi barış anlaşması her iki diyarda seyahat eden kraliyet çocuklarını ve ailelerini koruyor ama savaş kapısının önündeyken anlaşmayı hiçe sayıp onu durduğu yerde öldürebilir.

"Sana *hiçbir şey* borçlu değilim," diye feveran ediyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Elinde balta tutan bir muhafız hemen yer değiştirerek beni yansıtıyor. Quilimar beni tehlikeli olmamı bekleyecek kadar iyi tanıyor. Ama ona saldırmaya çalışmıyorum. Euyun'u kendisinden kurtarmaya çalışıyorum, çünkü sanırım ne yaptığını anladım.

"Euyun, hayır," diyorum.

Beni duyuyor ama gözlerini Quilimar'dan ayırmıyor.

Acımasız bir sırıtışla gülümsüyor. "Pekâlâ o zaman kardeşim. Bahsini ve şartlarını kabul ediyorum. Yumurtayı som altına çevirirsen, Khitan'ın Altın Yüzüğü ve kellen sende kalabilir. Başarısız olursan ikisini de kaybedersin."

"Ve diğer herkesin gitmesine izin verirsin," diye ekler.

Quilimar tereddüt ediyor ama yemi yutmadan edemiyor.

"Anlaştık." Ben itiraz edemeden Euyun başını sallıyor.

"Hepiniz şahitsiniz."

Muhafızları hep birlikte selam verip yumruklarını göğüslerine vuruyorlar. Euyun onlara bakmıyor ama. Salondaki ileri gelenlere bakıyor.

Büyükelçi Zeolin.

"Bu hayatta ve sonraki hayatta senin" diye fısıldıyor bana.

Hayır. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni sarıyor. Her şeyi yanlış anlamışım. Yüzüğü çalmaya çalışmıyor...

Euyn hepimizi kurtarmak için hayatını ortaya koydu.

Bölüm Altmış Yedi

ROYO

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Salondaki süslü insanlar mırıldanıyor, ön kapıların yanında toplanıyor. Yani, yaklaşabildikleri kadar. Mesafe kuralı yüzünden yüz metre gerideler. Yine de Euy'n'a bakabilmek için birbirlerine sokuluyorlar. Kitan Kraliçesi'nin yüzüğüyle yumurtayı altına çevirmek üzere. Umarım. Çünkü yapamazsa, kraliçe onun kafasını kesecek.

Bunu doğru mu duydum?

Alnımı ovuyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ziyafet salonundaki herkes hareket ediyor, muhafızlar yerlerini alıyor, Sora ve Aeri gergin bir şekilde ağırlıklarını değiştiriyor. Euy'n ve Kraliçe Quilimar tahtın yanında yan yana duruyorlar.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ya da söyledi ve karanlıkta kalan tek kişi benim.

Aeri'ye bakıyorum, ama o da Sora gibi neler olup bittiğine şaşırmış görünüyor. Sora nefesini tutuyor ve sonra farkına varıp uzun nefesler veriyor. Kraliçe hepimizi tutuklamak istedi ve şimdi... bu.

Anlayamadığım tek kişi Mikail. Ne düşündüğünü hiç göstermiyor. Bize ihanet etmek üzereyken bile. Ama bunu bildiğini de sanmıyorum.

Peki neler oluyor?

Ve kraliçe neden Euy'n'dan bu kadar nefret ediyor?

Küçükken bir kız kardeşim olsun isterdim, ya da yalnız kalmamak için herhangi birini, ama kardeşlerin birbirlerinden böyle nefret ettiklerini hiç görmemiştim. Euy'n onu nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu ve işe yaradı. Ama planı ne? Ve o gerçekten Baejkin mi değil mi?

Aeri'yi yakınımnda tutuyorum çünkü bu işin boka saracağını hissediyorum. Ve eğer öyle olursa, çıkış yolumuz yok.

Bunu düşünür düşünmez ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Bir şeyler oluyor. Beni takip eden birini yakaladığımda ya da Oosant'taki ara sokakta bize saldırmak için bekleyen çeteyle aynı his.

Derim karıncalanıyor. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Kraliçenin bizi tuzağa düşürmüşken kumar oynaması için bir sebep yoktu. Keşke baltam ya da herhangi bir silahım olsaydı. Muhafızlara bakıyorum. İkisinin baltası var ama uzaktalar. Birinin yayı var. Çoğunda kılıç var. Kılıçlarını sol kalçalarında tutuyorlar ve göğüs zırhı giyiyorlar. Gerekirse yanımdaki kılıca uzanabilirim ama zırh onları öldürmemi zorlaştıracak.

"Hazır mısın kardeşim?" diye soruyor kraliçe. Euyn başını sallıyor.

Kraliçe Quilimar yüzüğü yavaşça parmağından kaydırıyor ve sonra ona uzatıyor. Tüm muhafızlar ellerini silahlarının yanına koymuş, hazır bekliyorlar ama Euyn gözlerini sadece kız kardeşinden ayırmıyor. Avucunu uzatır ve yüzük avucunun içine düşer.

"Bunu hissediyor musun?" Aeri fısıldıyor.

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yok ama yüzüğe bakıyor. Ve evet, bir şey hissediyorum, ama bu hala çalan davulların titreşimi, şimdi daha yumuşak, ama hala herkesi şehir duvarlarının içine girmeleri için uyarıyor. Yine de kastettiğinin bu olduğunu sanmıyorum.

"Bu mu?" Aeri yüzüme bakarak söylüyor. "Hissetmiyor musun?" Tuhaf davranması için hiç uygun bir zaman değil.

Başımı sallıyorum ve Euyn'a bakıyorum. Yüzüğü parmağından aşağı kaydırıyor. Parmak eklemine geçtikten sonra yumurtaya bakıyor. Alnı terden titriyor.

"Söylenmesi gereken sözler var mı?" diye soruyor.

Kraliçe Quilimar, "Kral yüzükle bir şeye dokunacak ve o şey altına dönüşecek," diye yanıtlıyor. Muhafızlardan birkaçı başını sallıyor ama onlara güvenemeyiz.

Euyn Mikail'e bakıyor, artık o kadar emin değil. Eli biraz titriyor.

"Niyetim bu," diyor Mikail. "Yüzükteki eterum, takan kişinin ne istediğine bağlı olarak çalışır. Yüzüğü kullanan kişi bir şeyin altına dönüşmesini arzulamalı; aksi takdirde işe yaramaz. Ama bence bu bahsi yeterince ileri götürdün. Yüzüğü ona geri ver, Euyn."

Kraliçe kendini daha dik tutar ve başını sallar. "Bir bahse girdik," der Kraliçe Quilimar.

"Onun ölümüne degecek bir şey değil," diye yanıtlar Mikail.

Omuz silkiyor. "Bu onun sorunu. Bu adil ve yasal bir bahis."

Aeri'ye bakıyorum ama gözlerini dikmiş önüne bakıyor. Yüzüğü çalmayı düşünüyor olamaz. Görüş alanını takip ediyorum.

On Cehennem. Evet, yapabilir.

"Hayır," diye fısıldadım.

Sanki düşüncelerini bölmüşüm gibi bana göz kırpmıyor.

"Yumurta," diyor Kraliçe Quilimar, masanın ortasını işaret ederek.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, belli ki onun denemesini görmek için sabırsızlanıyor. Bence başarısız olduğunu görmeye daha da hevesli. Kraliçe uzun saçlarını geriye taramak için kolunu kaydırıyor ve kolunun ucunda küçük bir parıltı belirliyor. Bu bir kılıç.

Kolunda saklı bir kılıç var ve başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum.

"Euyn, hayır!" Ben söylerim. "O-"

"Sessizlik!" Kraliçenin sesi davulların üzerinde yankılanıyor, yüksek tavandan yansıyor. Yanımdaki muhafız bir adım daha yaklaştı, tehdit açıktı. Sonra Euyn'a döndü. "Eee? Kabul ediyor musun?"

"Henüz denemedi," diyor Aeri.

Kraliçe iç geçiriyor, omuzları düşüyor. Soğukkanlılığını yeniden kazanır. "Bu konuda elini çabuk tut kardeşim. Savaşta ve senin aklına ihtiyacım olacak."

Euyn bir nefes alıyor, sonra elini uzatıp kolunu düzeltiyor. "Altına dönüş," diye fısıldar.

Ve sonra yüzüğü yumurtaya değdirir.

Bölüm Altmış Sekiz

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Yakalandık. Hapishanenin çıkışındayız ama tam burada başarısız olacağız.

Hapishane gardiyanının kaptanı alarm vermek için ağzını açıyor ama Jimi onu boğazından kavradığı için ses çıkmıyor.

Her şey çok hızlı gelişir. Hana ikinci gardiyanı öper. Gözleri önce şaşkınlıktan sonra da acıdan şişiyor. Donup kalıyorum çünkü bana bunların hiçbiri anlatılmadı. Saray muhafızı neden hapishane muhafızlarının kaptanına saldırıyor? Hana neden bir saray muhafızını öldürdü? Şu anda ne yapıyor olmam gerekiyor? Ellerim havada, bir o yana bir bu yana gidip geliyorum.

Jimi yüzbaşığı yere yatırmış, onu tutmak ve sessiz kalmasını sağlamak için çaballıyor. Ral kendi boğazını ve göğsünü tutarak yere yığılıyor. Sonra Hana Jimi'nin yanına koşar. Eğilir ve zehirli dudaklarını yaşlı adamla birleştirir.

On saniye içinde iki adam da ölüyor.

Hana dik durur ve eserine bakar.

"Onu ofisine atın. Kalp krizi geçirmiş gibi görünecek," diyor pelerinini düzelterek.

Sanırım benimle konuşuyor ama gerçekten bilmiyorum. Sanki az önce iki kişiyi öldürmemiş gibi iş yapıyor.

"Tiyung, daha işe yaramaz olman için sana meydan okuyorum," diye mırıldanıyor. Başparmağını dudaklarında gezdirip rujunu düzeltiyor.

Kendime geliyorum, kaptanı kucağıma alıyorum ve ofise sürüklüyorum. O kadar uzun boylu birine göre beklediğimden daha hafifti.

Onu kapıdan geçirdim. Ofisi geniş ve pencereleri çukura bakıyor. Aşağıya bakmıyorum. Kaptanı yerde bırakmayı düşünüyorum ama duvara dayalı bir kanepe var. Onu kanepeye yatırdım ve

Bu yüzden kestiriyor gibi görünüyor. Gardiyanlar onu bulduğunda, umarım uykusunda kalp krizi geçirdiğini düşünürler.

İşim bitince kapının önünde duruyorum. Hana son sürgüleri açıyor ve anahtarları bana uzatıyor.

"Bunlar ne için?" Onları yakalayarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Onunla başa çıkamam."

"Kaptanın cebine geri koyman için," diye cevap veriyor Jimi.

Başımı sallıyorum, onları ölü kaptanın göğüs cebine sokuyorum, sonra ofisten çıkıp kapıyı kapatıyorum. Hana ayakta bekliyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Şunun boğazını keseceğiz," diyor Ral'i göstererek. "Sonra da Jimi'nin icabına bakmamız gerekecek."

Hana'dan Jimi'ye bakıp tekrar geri dönüyorum ve yutkunuyorum. Bize yardım eden bir adamı incitmek istemiyorum ve bir saray muhafızını alt edebileceğimden de emin değilim. Hana kollarını kavuşturup bana bakıyor.

Kılıcımı ona doğru çekiyorum ve ikisi de başlarını aynı yöne eğiyor.

"*Aman* Tanrım, işe yaramazın teki,"

diyor Jimi. O da başını sallıyor.

"Sana söylemiştim."

"Söylediğini biliyorum ama... beni nasıl buldu ve özgürlüğümü satın almayı nasıl ayarladı?" Jimi sorar.

"Sanırım bütün ayak işlerini başka biri halletti." İç geçirir. "O sadece para kesesiydi."

Sonunda bir araya getirdim, kendimi oldukça yavaş hissediyordum. Saray muhafızı Hana'nın kardeşi. Özgürlüğünü verdiğim ve buraya, Tamneki'ye gönderdiğim kişi. Ama onu en son yıllar önce görmüştüm. Onu tanıyamadım.

"Nayo?" diye sordum.

Nayo ve Hana aynı şekilde kırpışan gözlerle bana bakıyorlar. İstesem de kendimi daha aptal hissedemezdim.

"Onunla ilgilenmekle ne demek istedin o zaman?" diye sordum.

"Onu bayılt ki bir mahkûm tarafından saldırıya uğradığını iddia edebilsin," diyor Hana. "Şaşırtıcı bir sahne yaratmalıyız, ama aynı zamanda onu hemen temize çıkaracak bir sahne, böylece kaçışınıza yardım ettiğini anladıklarında çoktan gitmiş olabilir."

Bu...mantıklı. Kapının üç anahtar seti vardır, bu da biri saray muhafızlarını alt etse bile kaçışı neredeyse imkansız hale getirir. Anahtarlar

Kaptan ofiste anahtarlarıyla birlikte ölü bulunacak. Kayıp olduğumu ve ölmediğimi fark ederlerse, hapishanede bir yerde saklandığımı düşünecekler.

"Tanrılar, Tiyung," diyor. "Bu kadar yavaş olursan asla Khitan'a varamayacağız." Benden bıkmış gibi yanağını tokatlıyor.

Ral'in kılıcını çıkarıyor ve boğazını kesiyor. Sonra da cesedinin yanına koyuyor, böylece bozabileceğim bir şey daha azalıyor.

Gerçekten Khitan'a gidip gitmediğimizi soracaktım ama bu onu haklı çıkarırdı. Bunun yerine kılıcımı kınıma geri koyuyorum.

"Onu uyutabilirim, böylece acı çekmez," diyorum.

"Hayır, bir çürüğe ihtiyacı var," diyor. "Kabzasıyla vur ona. Bilirsin, tercihen yakalanmadan *önce*."

Nayo'yla yüzleşiyorum. Neredeyse benim boyumda, belki bir santim daha kısa. Kıpırdamadan duran ve bunu bekleyen bir adama vurmak garip hissettiriyor.

"Sorun değil," diyor Nayo gülümseyerek. "Hayatım için teşekkür ederim, Tiyung-si."

İşimi kolaylaştırmak için ayaklarımın dibine diz çöküyor, kaçmama yardım etmek için kendini yere bırakıyor. Suçluluk duygusu bir yumruk gibi çarpıyor yüzüme. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. Hepsi için daha fazlasını.

Her zaman yapabileceğim daha çok şey, telafi edebileceğim daha çok şey olacak ve belki de bu yüzden tanrılar bana ikinci bir fırsat veriyor. Ya da belki tanrıların bununla hiçbir ilgisi yoktur ve hepsi Hana, Nayo ve Ailor'dur. Belki de iyi insanlar tanrılardan daha önemlidir.

Nayo bana gülümsüyor. Kılıcımı kaldırdım ve onu yere serdim.

Altmış Dokuzuncu

Bölüm EUYN

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım; ne Kralın Arenası'nın yeraltı mezarlarında beklerken, ne Avare Hapishanesi'ndeyken, ne de Amrok Çölü'nde diri diri gömüldüğümde. Ve hissettiklerim Mikail'in yüzündeki ifadeyle kıyaslanamaz bile. Ama yüzük bende. Yüzük bende. Şimdi yapmamız gereken buradan sağ salım çıkmak.

Bu bahsi teklif etmeden hemen önce, Mikail'in oyun dışı kaldığını ve Quilimar'ın zindanlarına doğru gittiğimizi fark ettiğimde bir çıkış yolu görmüştüm. Herkesi kurtarmak için sadece öleceğimi düşünmüştüm ve bunu kabul etmişim ama sanırım tanrılar bizim tarafımızdaysa hepimiz kaçabiliriz.

Kız kardeşim beni küçümsemek gibi büyük bir hata yaptı. Bu sefer beni bir yayla aynı odaya koydu. Kendisi şampiyon bir eskrimciydi ama benim okçuluk yeteneğimi unuttu -muhtemelen buna korkak silahı dediği için. Masanın köşesindeki muhafızın yanında gevşekçe asılı bir arbalet var. Eğer ona ulaşabilirsem, bir şansımız var demektir. Tüm bu muhafızların zırhları boyunlarını, yanlarını ve bacaklarını ortaya çıkarıyor. İyi bir atış için ahır büyüklüğünde hedefler.

Herkes hazırsa ya da en azından Mikail hazırsa bunu yapabiliriz.

Ama tanrılar sırtlarını dönerlerse ve ben başaramazsam, en azından Quilimar diğerlerini serbest bırakmak zorunda kalacak. Hepsine bu kadarını borçluyum, sonunda bize ihanet etmeyen Aeri'ye bile. Peki, bu sefer.

Beni ele vereceği için arbalete odaklanamıyorum ama umarım Mikail ya da Royo fark eder. Aeri yayı kolayca çalabilir. Önce ona sonra Mikail'e bakıyorum. Ama kız kardeşimin sabrı tükeniyor. Quilimar dudaklarını birbirine bastırıp duruyor. Ölümümle ilgili coşkusu dizginlemekte zorlanıyor ki bu biraz rahatsız edici. Benden nefret ettiğinin farkındaydım. Joon bana hikâyeler anlatırken odamın önünden geçerken yüzünü hatırlıyorum. Çok iğrenmiş görünür, sonra da kapıyı çarparak odasına giderdi. Ancak, bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Onun bu hale gelmesinde asla benim suçum yoktu.

zorla evlendirildi ya da başına başka bir şey geldi. Ama bir şekilde, suçu ben üstlendim.

Yine de şu anda en azından bu yumurtayı altına çevirmeye çalışmalıyım. İç çekiyorum. Kafamdaki cümle bile saçma. Bir insan yumurtayı altına çeviremez. Ama yine de, Amarth ve Samroc gerçek değiller ama yine de öyleler. Joon birçok kez ölebilirdi ama Ölümsüz Taç onun hayatını kurtardı. Sanırım üç diyarda her şey mümkün.

Yüzüğü yumurtaya
dokunduruyorum. "Altına
dönüş," diye
mırıldanıyorum.

Siyah oniks kabuklu yumurtaya bakıyorum. Onun som, pahalı bir altına dönüştüğünü görmek inanılmaz bir şey olurdu.

Birden, daha önce hiç hissetmediğim bir acı kolumdan aşağıya doğru iniyor; öyle ki elimi uzatmakta zorlanıyorum. Bağırıyorum ve sağ elimle kolumu sabitliyorum. Acı, okun bacağıma isabet ettiği zamanki kadar kötü. Hayır, Mikail'in uyarmadan oku çektiği zamanki kadar. Kolum parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Ama parçalanmıyor.

Yüzük parlamaya başlıyor. Yumurtanın kabuğunda parılıyor ve sonra önümdeki altın hale yüzünden acımı unutuyorum. Işık patlıyor ve sonra bir pırıltıda kayboluyor, masanın üzerinde som altın bir yumurta bırakıyor.

Yüce Tanrılar.

Kalbim duruyor ve ağzım açık kalıyor. Başardım. Yüzüğü kullandım. Herkes bakıyor ama kimse kıpırdamıyor çünkü ben gerçekten kraliyet ailesindenim.

Oh, benim orospu annem. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Elimde olsa onu tekrar öldürürdüm. Theum benim gerçek babamdı... ya da oğullarından biri bana babalık yaptı. Joon'un bana masal anlattığını hatırladığımda birden fazla kez bu duyguya kapıldım ve Mikail ölüm emrimi vermeyi reddettiğini söyledikten sonra bunu tekrar düşündüm. Küçük Kraliçe, Kral Theum'la evlendiğinde Joon'dan çok da büyük değildi. Ve Joon benden 22 yaş büyük, bana babalık edecek yaşta. Ama bunu düşünmeye bile cesaret edememiştim.

Şimdi.

Joon ya da Omin benim gerçek babamdı.

Kolum işe yaramaz bir şekilde yanıma düşüyor, acı hâlâ içime yayılıyor. Onu yeleğimin içine soktum ve yayı alma planımı hatırladım.

"Mikail!" Elinde arbalet olan muhafıza anlamlı anlamlı bakıyorum. Görüş alanımı takip ediyor ve yüzünde bir farkındalık belirliyor.

"Silah!" diye bağılıyor muhafızlardan biri. Etrafıma bakıyorum, kıyafetlerimin içinde bir kılıca uzandığımı düşündüklerini çok geç fark ediyorum.

Quilimar kolundan bir kılıç çıkardı. Tam göğsüme nişan alırken yüzü öfkeyle buruşuyor.

Silahsızım, savunmam yok. Tangun Dağı geçidindeki pusuda yaptığım gibi, kendimi korumak için zayıf bir girişimle kolumu çıkarıyorum. Sonra yüzüğü hatırladım.

Altına dönüş, kardeşim.

Yüzüğü göğsüne dokunduruyorum. İnanılmaz bir acı, öncekinden iki kat daha büyük, kolumdan yukarı fırlıyor ve yüzük parlıyor. Quilimar delici bir çığlık attı.

Neredeyse yüzükle ona ulaştığım anda, bıçağı bir yuva buluyor ve etimi kesiyor. Kılıcı kaburgalarımın üzerinden geçip kalbime saplanırken yüzüğün parıltısı kayboluyor.

İkimiz de yere düşüyoruz. Düşünüyorum. Yere çarpan bir bedenin gümbürtüsünü duyuyorum ve bunun Quilimar olduğunu varsayıyorum ama hareket edemiyorum.

"Kraliçe!" diye bağılıyor muhafızlar. "Kraliçeyi kurtarın!"

Ölüp ölmediğini görmek istiyorum ama tek yapabildiğim tavana, boyalı yıldızlara ve bulutlara bakmak. Fıskiye düşen yağmur müzikal bir ses çıkarıyor ve davulların perküsyonu azalıyor. Sessizliğin bir güzelliği var.

Mikail yanımdan yere atlıyor.

"Euyn," diye bağılıyor. "Euyn! Euyn, ne yaptın sen? Ne yaptın sen?"

Onun muhteşem yüzünü görüyorum ama göğsüme bakıyor. Kılıcının kalbime saplandığını anlamak için bakmama gerek yok. Garip bir şekilde, artık acı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Adımın söylendiğini duyuyorum ama ses insan sesi değil. Beni Ruhlar Yolu'na çağıran Ruh Azrail olmalı ve onun emrini geri çevirmek yok.

"Bu ve sonraki hayatta seninim," diye fısıldıyorum.

Mikail başını sallıyor, gözleri yaşlarla ıslanmış. "Bu hayatta ve sonraki hayatta seninim."

Sanırım beni sallıyor. Her iki durumda da onu etrafımda hissediyorum.

Yıllarca bundan korkmuştum; ölmekten, vahşi bir el tarafından öldürülmekten. Şimdi burada ve tek görebildiğim ya da düşünebildiğim Mikail. Onun sevgisinin soğuk bir günde sıcak bir battaniye gibi beni sardığını hissediyorum. Onunla tanışmadan önce çok yalnızdım, devasa saray koridorlarında tek başıma dolaşıyordum. Babam yoktu. Elimi tutmaya tenezzül etmeden beni döven bir anne. Kardeşlerim

beni kovdu. Onu bulmak ne inanılmaz bir şeydi. Yıllar önce bahçede onun elinin benimkini okşaması. O zamandan beri onu her gün sevmek ne büyük bir hediye. Ve onun sevgisine de sahip olmak.

Sonunda aşkı düşünmek ne büyük bir lütuf. Minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Seni seviyorum, Mikail.

Söylemeye çalışıyorum. Sanırım söylüyorum. Görüşüm azalıyor, ama yüzünün görüntüsüne elimden geldiğince tutunuyorum. İlk aşkım. Sonuncusu.

Bölüm Yetmiş

AERI

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Quilimar az önce kardeşini öldürdü.

Her şey çok çabuk oldu, muhafız "silah" diye bağırdı ve kraliçe kılıcını çekti. Euyn, kraliçeyi kalbinden vurduğu anda göğsünü altına çevirdi. Kraliçe kılıcı bıraktı, Euyn'un elinin boş olduğunu görünce dehşet içinde çenesi düştü.

Quilimar hemen muhafızlar tarafından kuşatıldı ve dördü tarafından dışarı taşındı. Ama şimdi kapılar kapandı. Kaçmamızı engellemek için her iki kapıyı da birer muhafız kapatmış durumda. Kalan sekiz kişi kılıçlarını çekmiş, yavaşça bize doğru yürüyor.

Bu büyük ziyafet salonunda kapana kısıldık. Şimdi On Cehennem'de Euyn'a katılacağız.

Sora, Royo ve ben kralın masasının arkasına geçtik ama içimizdeki en ölümcül kişi olan Mikail yerde yatıyor. Euyn'un bedenini kollarının arasına almış, saçlarını okşuyor ama ışık Euyn'un gözlerini çoktan terk etmiş. Quilimar ölümcül bir darbe vurdu ve saniyeler içinde öldü.

Yine de ölmeye hazır değilim. Royo'ya sahipken olmaz. Onunla nice yarınlar yaşamak isterken olmaz. Bizim için savaşmak istiyorum ama elimizdeki tek kılıç Euyn'un göğsüne saplanmış olan kılıç. Saç tokalı bir hançerim var ama ağır silahlı on muhafıza karşı ne işe yarar ki? Tılsımım var ama her kullanımda maliyeti arttığı için bizi buradan çıkarabileceğimden emin değilim.

Kesinlikle dördümüzü değil.

"Hepiniz gerçek kralın annesi olan Khitan Kraliçe Naibi'ne suikast düzenlemek için işbirliği yaptınız," diyor muhafız. Sanırım o yüzbaşı. Daha önce kraliçeye mesajları götüren yaşlı adam. "Suçlu olduğuna karar verildi ve ölüme mahkûm edildin. Yüzüğü şimdi teslim et, biz de sana merhametli bir son verelim."

Bu doğru, yüzük. Euyn onunla öldü ve ben onu kullanabilirim! Euyn'un cesedinin yanında diz çöküp elini çeviriyorum. Hiçbir şey yok. Gitmiş. Diğer elini taradım, ama

Yüzük yok. Yerde bir yerde mi? Quilimar onu almayı başardı mı?

Mikail'e yüzüğün onda olup olmadığını sormak üzereydim ki yüzü buruştu. Normal umursamaz ifadesinden saf bir öfkeye dönüştü. Sonra ayağa kalktı ve ruhunu parçalayan bir feryat kopardı. Davul sesi kesildi ama oda onun çılgılığıyla sarsılıyor. Titreşimler omurgamı sertleştiriyor, içimden kutsal olmayan bir dehşet akıyor. Ve o bizim tarafımızda.

"Yüzüğü mü istiyorsun? Gel de al," diyor.

Sesi tam bir iblis gibi çıkıyor.

Muhafızlardan ikisi tereddüt ediyor, adım atmaktan vazgeçiyor ama diğer altısı geniş odada bize doğru ilerlemeye devam ediyor. Elimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve tokamı indiriyorum. Küçük hançeri kınından çıkarıyorum. Kılıçlar ve baltalar karşısında inanılmaz derecede küçük geliyor. Sora cebinden bir şey çıkarıyor. Ne olduğundan emin değilim; sanırım bir şişe, belki de ruj. Ama zehrini kullanması için bir muhafızı öpmesi gerekiyor ve bizim o kadar vaktimiz yok.

Hepimiz mahvolduk.

Uzanıp küçük bıçağı Mikail'e veriyorum. Fazla bir şey değil ama elimizde olan bu. Kılıcı almak için Euyn'un bedenini rahatsız etmeyecektir. Anladım. Royo'nun yerinde olsaydım bunu yapamazdım. Yine de, kalbi kırık olsun olmasın, her silahın Mikail'in elinde en iyisi olduğunu biliyorum. Yumruğunu küçük kılıcımın kabzasının etrafına kapatıyor ve başını sallıyor.

Muhafızlar yarım daire şeklinde bize yaklaşıyor, yüzbaşı ortada. Kılıcıyla bize işaret ediyor.

Mikail tek kelime etmeden kılıcını yüzbaşıya doğru fırlatıyor. Küçük bıçağım havada uçuyor. Bir saniye. İki saniye. Sonra adamın gözüne saplanıyor. İmkansız bir atıştı ama kaptan yere düşüp sarsılmaya başladı.

Mikail ve Royo bu karışıklığı kullanarak kralın masasını yan çeviriyor ve muhafızlarla aramızda bir barikat oluşturuyor. Tabaklar parçalanıyor, şarap dökülüyor ve tatlılar yuvarlanıyor.

Royo yere, Euyn'un cesedinin yanına kayıyor ve başını eğiyor. "Bağışlayın beni prensim."

Kılıcını Euyn'un kalbinden çıkarır. Euyn'un zaten sırlıslıklam olan göğsünden daha fazla koyu kırmızı kan fışkırıyor. Boğazındaki safra yükseliyor ve başka tarafa bakıyorum ama en azından Euyn bunu hissetmedi.

Mikail göz ucuyla Euyn'un cesedini izliyor ama sonra masanın üzerinden atlayıp muhafızlara yanına gelmelerini işaret ediyor.

Kılıçlarını kaldırmış dört kişi aynı anda yaklaşınca midem bulanıyor. İki muhafız birkaç adım geriden takip ediyor. Biri geride kalıp kaptanı kurtarmaya çalışıyor. Mikail'in eli boş, bekliyor.

Royo, kanlı kılıcıyla kısmen önümde dururken beni resme doğru itiyor. Bir o yana bir bu yana hareket ediyor, beni korumakla Mikail'e yardım etmek arasında kalmış gibi görünüyor.

Elim kolyemde, nefes nefese bekliyorum. Mikail ölmek üzere ve onu kurtarabilir miyim bilmiyorum. Kollarını açmış, Lord Yama'yı kucaklamaya hazırmış gibi dururken sakinliği ürkütücü.

Muhafızlar neredeyse onu kesene kadar ona doğru ilerlemeye devam ediyor. Saray muhafızlarının kadın ve erkekleri casus ustasını ortadan kaldırmaya, onu öldüren kişi olma şerefine nail olmaya hevesli görünüyorlar. Bakışları keskin; hatta biri gülümsüyor. Belki de Mikail, Euyn'la birlikte olmak istiyordur, bilemiyorum ama burada öylece durup bunu izlemek korkunç.

"Dön!" Sora bağırıyor.

Mikail dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Avucunu açar. Eline bir kez bakıyor ve sonra yüzünü kolunun kıvrımına gömüyor. Sora ona doğru eğilene kadar ne yaptığını merak ediyorum. Derin bir nefes alıyor, sonra gül rengi toz yığınının muhafızların yüzüne üflüyor.

Altı muhafız birden öksürmeye ve hırıltılı solumaya başlıyor. Ona en yakın olan dördü boğazlarını tutup dizlerinin üzerine çöküyor ve sessizce boğuluyor. Diğer ikisi geri çekilip yüzlerini kapatıyor.

Zehir. Onlara zehir üfleyerek bir ölüm aurası yarattı.

Mikail şaşkın ve minnettar bir şekilde ona bakıyor. Bu onu gördüğüm en samimi haliydi. Temiz elini onunkinin üzerine koydu.

"Hepsini öldür," diye fısıldıyor. "Onun için." "Burada kal," diyor Royo bana.

Öksürüyor ama gömleğini ağzının ve burnunun üzerine çekerek ilerliyor. Sora tozu diğer yöne üflemiş olsa da havada hâlâ yüzümü yakacak kadar zehir var. Kolumu burnuma ve ağzıma siper ediyorum ama gözlerim yanıyor.

Royo barikatın üzerinden atlıyor ve en yakındaki muhafızın kılıcını kapıyor. -Elleri ve dizleri üzerinde, zehirli tozdan ölmek üzere olan. Mikail'e fırlatır, sonra da uzanıp kanlı kılıcıyla muhafızın boğazını keser.

Casus ustası elinde bir kılıçla canlanır. Baltayı savurur ve kendisine baltayla saldıran muhafızın neredeyse kafasını koparır. Muhafız

yere yığılır, başı acayip bir şekilde yana düşer. Mikail baltayı onun elinden alır ve mermer zeminde sekerek Royo'ya doğru gönderir.

Ancak Royo baltayı alamadan, bağka bir muhafız kılıcını ona doğru savurur. Royo eğilir ve muhafız onun yerine masaya çarpar. Saray muhafızı pancar gibi kızarıyor, boğuluyor ve nişan alamıyor. Kılıç tahtaya saplanınca irkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Royo suratını yumrukluyor, yumruğı sert bir çatırtıyla yere iniyor ve sonra muhafızın kılıcını alıp işini bitiriyor. Royo eğildi ve baltayı aldı.

Royo ve Mikail'i korumak için zamanı dondurmaya hazır bir şekilde kolyemi tutup izliyorum ama ikisinin de buna ihtiyacı yok. Tercih ettikleri silahları ellerine aldıklarında ortalık bıçak, kan ve çığlık kaosa dönüşüyor. Royo, Sora'ya en yakın olan ve neredeyse ölmek üzere olan son iki muhafızı yakalar. Kafalarını birbirine vuruyor, kafatasları kemiğe çarpan kemiğin mide bulandırıcı sesiyle çarpıyor. Sonra baltasının son bir darbesiyle onları öldürür.

Sora masanın arkasından gizlice çıkıyor ve birkaç metre ötesine düşen bir kılıcı kapıyor. Ben de aynısını yapmak üzereydim ki, iki muhafız Mikail'e tam da benim baktığım kılıcın yanında saldırdı.

"Ne hakkında konuşmuştuk?" Royo yanımdan geçerken başını bana doğru sallıyor.

Burada öylece durmaktan nefret ediyorum, kendimi işe yaramaz hissediyorum ama onlar gibi öldüremiyorum. Royo iki elini baltasına koyup Mikail'e destek olmak için koşuyor ama casus ustası kılıcını rahatça yanına asarak bekliyor. Sonra ilk muhafız Mikail'in bileğini yakalayabileceğı kadar yaklaşır. Onu kavrar ve aniden bükerek muhafızın kolunu kırılana kadar doğal olmayan bir açıyla bükerek. Acı dolu bir feryat odada yankılanır. Adamın vücudunu kalkan olarak kullanan Mikail ikinci muhafıza saldırır. Kadın kılıcını savurur ama kılıcı ilk muhafızın boynuna saplanır. Yaşadığı şokla kılıcı bırakır. Bu bir hataydı. Mikail geriye doğru eğilir ve kadına kafa atarak onu bayıltır. Sonra her iki muhafızın da boğazını kesiyor, saçlarını çekerek boyunlarında derin yarıklar açıyor. Depodan hatırladığım korkutucu hızla hareket ediyor, akıcı ve ölümcül bir isabetle.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye kükrüyor. Kılıcından kan damlıyor. "Hepsi bu mu?"

Euyn'u kaybetmenin, Lord Yama'nın kendisiyle alay etmenin acısıyla çığlık atıyor.

Kimse saldırmıyor. Uzak kapıda duran muhafız baltasını yere atmış ve umutsuzca kapıları açmaya çalışıyor.

Sanırım altını kirlenmiş. Pantolonunun ön tarafı şüpheli bir şekilde daha koyu. Ama kapılar kilitli kaldı. Onları açmak için baltayı kullanmak aklına bile gelmiyor.

Mikail yerden ikinci bir kılıç alır ve ikisini birbirine vurur. Muhafıza doğru son sürat koşuyor ve sonra havaya fırlıyor. Adamı kapılara saplarken, bıçakları adamın göğüs zırhının korumadığı karnının alt kısmına saplarken nefesim kesiliyor. Ölmek için acı verici, korkunç bir yol.

Hayatta kalan sadece iki muhafız odanın ortasında yerde yatıyor. Biri kaptanın yanında diz çökmüş, diğeri de kaptanın kendisi. İkincisi hâlâ yerde kıvrانmaktadır. Mikail onlara doğru yürür, yavaşça, kasıtlı olarak, ama öfkeyle. Bir süre yüzbaşıya bakar ve sonra çizmesini kaldırır.

"Şimdi kim ölüme mahkûm edildi kaptan?" Mikail mırıldanır.

Tokalı hançerini adamın kafatasına sonuna kadar saplıyor. Kemik kırılma sesiyle yüzümü buruşturuyorum ama adam hareketsiz, ayaklarının altında ölü gibi duruyor.

Mikail daha sonra kılıcını yere koyup başını eğmiş olan son muhafızla yüzleşiyor. Boş ellerini kaldırır.

"Merhamet," diyor adam.

Mikail'in ne yapacağını görmek için nefesimi tutuyorum. Sora ve Royo da izliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Mikail başını sallıyor.

"Teşekkür ederim, casus efendi." Muhafız tekrar başını eğiyor.

Mikail'in ifadesi değişiyor, sertleşiyor. Elini uzatmadan hemen önce içimden bir ürperti geçiyor. Muhafızın başını ellerinin arasına alıyor ve bir çıt sesi gelene kadar sertçe büküyor. Mikail bırakıyor ve muhafızın bedeni gevşek bir şekilde yere düşüyor.

Oda sessizliğe gömülür. Mikail az önce bağışlamayı kabul ettiği bir adamı öldürdü.

Ama sanırım şimdi merhamet zamanı değil. Tıpkı Oosant'taki barmaid için olmadığı gibi.

Şimdi değilse ne zaman?

Bölüm Yetmiş Bir

ROYO

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Kan aynalı camdan aşağı süzülüp yerde birikirken öksürüyor ve terliyorum. Buradaki hemen hemen tüm muhafızları öldürmüş olsak da, boku yedik. Euyn öldü ve hâlâ uğraşmamız gereken saray muhafızları var. Buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyorum ama denemek zorundayız.

"Şimdi ne olacak?" Aeri soruyor. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve keşke bilseydim diyorum.

Biraz daha öksürüyorum. "Güzel soru."

"Bekle, buraya gel," diyor Sora. "En azından zehir konusunda yardımcı olabilirim."

Onun durduğu masaya doğru yürüyoruz ve o da elini cebine atıp küçük bir şişe çıkarıyor. Önce Aeri'nin, sonra Mikail'in diline birer damla damlatıyor ve bakışları kapıya doğru kayıyor. Bana doğru geliyor ve şişeyi ağızma boşaltıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Bok gibi acı. Ama sonra gözümü kırptıyorum ve daha iyi görebiliyorum. Burnum ve ağzım yanıyormuş gibi hissetmeden içime çekebiliyorum. Bu bir panzehir. Ve az önce sonuncusunu da içti.

"Şimdi ne yapacağız?" Yüzümü silerek soruyorum. Mikail'e bakıyoruz.

"Bir ateş yakmamız gerek," diyor. Gözlerinde tarifsiz bir hüznle Euyn'a bakmasına rağmen garip bir şekilde sakın.

On Cehennem, cenaze töreni için vaktimiz yok.

"Burası mı?" Etrafı işaret ederek soruyorum.

"Şimdi mi?" Mikail başını sallıyor. "Onun bir kupa olmasına izin vermeyeceğim."

Haklı olduğunu anladığımda midem bulanıyor. Khitan yüz yıl önceki ölü adamın kafasını istiyordu. Euyn'u da sergileyeceklerdi. Ruhunu serbest bıraktırmalıyız ve bunu hızlıca yapmalıyız. Kapılara bakıyorum. Yakında hayatta olduğumuzu ve muhafızların öldüğünü anlayacaklar.

Odanın etrafına bakıyorum. Şömine ya da ocak yok ama kralın masasını ateş yakmak için kullanabiliriz. Tabii içeride bir ceset yakmak bizi dumana boğar. Yardım için tanrılara bakıyorum ama kubbedeki açıklığı fark ediyorum. Başlıyorum.

masayı odanın ortasına iterek. Küller ve duman bizi boğmadan üstten dışarı çıkabilir.

Diğer herkes ipucunu alır ve hızla hareket eder. Kızlar Euyn'u masa örtülerine sarmaya başlar. Mikail devasa tabloya doğru yürür ve onu aşağı çeker. Çerçeve çatlar ve parçalanır, kulakları yırtan bir gürültüyle yere düşer. Çerçeveyi kâğıt gibi parçalara ayırır ve bir ateş yakmaya başlar.

Hazır olduğumuzda, Mikail Euyn'un cesedini taşıyor ve yavaşça yere yatırıyor. Her tarafı sarılmış, uyuyor gibi görünüyor. Mikail gözlerini kapatmış olmalı.

İlahi Krallar'a, Lord Yama'ya ve Ejderha Lordu'na dua ediyoruz. Tanrılardan Euyn'un suçlarını affetmelerini ve ruhunu kurtarmalarını istiyoruz. Sora bile başını eğip dua ediyor.

Mikail eğilip Euyn'un alnına bir öpücük konduruyor, dudakları bir süre öylece kalıyor. "Seninle yine bahçede buluşacağız."

Duygular boğazımı tıkıyor. Euyn için. Onu geri getirmemiş olsaydım Aeri'ye bu şekilde veda eden ben olacağım gerçeği için. Bana bakıyor ve ben de uzanıp elini tutuyorum.

Mikail masanın altındaki yağ dolu vazoyu parçalıyor, sonra da ateşi yakıyor. Şenlik ateşi odanın ortasında kıvılcımlar saçarak canlanıyor ve Euyn'un kalıntılarını tüketiyor. Muhafızları öldürmemizden birkaç dakika sonra Euyn'un ruhu serbest kalır.

Mikail Euyn'un bedeninin yanışını izliyor, alevler gözlerinde dans ediyor.

Davullar aniden tekrar çalmaya başlıyor, ama bu sefer çanlar da çalıyor. Sanki Quu şehri ve çevresindeki her bir çanı çalıyorlarmış gibi geliyor.

"Şimdi ne olacak?" Diyorum.

"Bizim yüzümüzden mi?" Sora soruyor.

"Hayır," diyor Mikail, hâlâ Euyn'un yanışını izleyerek. "Wei limana varmış olmalı."

"Wei mi?" Aeri tekrarlar.

Mikail zar zor umursayarak başını sallar. Sora ona bakar ve sonra derin bir nefes alır. Daha dik durur ve çenesini kaldırır.

"Zırh," diyor Sora. "Zırha ihtiyacımız var."

Hepimiz ölü ve ölmekte olan muhafızlara bakıyoruz. Zırhları cesetlerinden çıkarmamız gerekecek, ki sorun değil, ihtiyaçları yok. Ama planın bu olduğunu bilseydim, daha temiz olurdu.

Şenlik ateşi yanmaya devam ederken etrafta dolaşp en yakınlarımızı ölçüp biçiyoruz. Aeri'nin bedenine en yakın olanın üzerindeki biraz kan ve kemiği siliyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de zırhı vücuduna geçirmesine yardım ediyorum. En yakın eşimi yakaladım ama bu adamların hepsi Euyn ya da Mikail gibi yapılmıştı. Göğüs zırhı omuzlarıma zar zor oturuyor ve metalin verdiği gibi değil. Yine de siktir et. Hiç yoktan iyidir.

Çanlar o kadar gürültülü çalıyor ki düşünmek zor. Zırh ve silah sahibi olmak iyi hissettiriyor ama yine de bu saraydan çıkmamız gerekiyor. Baltayı elime alıyorum, buradan çıkış yolumuzu kesmeye hazırım.

"Kapıları denememiz gerekmez mi?" Aeri soruyor. "Belki Wei ile dikkatleri dağılmıştır ve biz de sıvışabiliriz."

"Ama muhafızlar onları açamadı." Sora, Mikail'in iki kılıçla kazığa oturttuğu muhafızı işaret ediyor. Hâlâ hayatta ve inliyor.

Aeri, "Belki kaptanda bir dizi anahtar vardır," diye önerir.

Mikail kaptanın cesedine doğru yürür. "Bu iyi bir düşünce."

Onu bir şahin gibi izliyorum. Bu kadar iyi olamaz, olamaz. Ama bu adamı hiç anlayamadım. Belki gerçekten iyidir, belki de keder herkeste farklı görünür.

Mikail yüzbaşının ceplerini karıştırır ve göğüs zırhına uzanır. Bir dizi anahtar tutuyor ve Aeri'ye uzatıyor.

"Şunları bir dene," der.

Aeri başını sallar ve kilit üzerinde çalışmaya başlar.

Aeri anahtarları birbiri ardına denerken Sora Mikail'e doğru yürür. Mikail de ona bakmaktadır.

"Sen... iyi misin?" diye sorar.

Mikail bir kahkaha atar. "Hayır ve hiçbir zaman da olmayacağım, o yüzden şimdi bununla uğraşmanın bir anlamı yok."

Sanırım bu yeterince adil. Sadece zamanımız yok. Sora gözlerinde yaşlarla bakıyor ama başını sallıyor.

"Gerçekten üzgünüm Mikail," diyor.

O da başını sallar. "Ben de... Ben de."

Aeri bir tıklamayla kapının kilidini açıyor. Kapıyı açtığında yumuşak yüzünü avuçlarıma içine alıyorum. Bana bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Eğilip onu öpüyorum. Çünkü eğer öleceksem, bu dudaklarımda onun öpücüğüyle olacak.

Sonra ikimiz de dönüp Sora ve Mikail'e bakıyoruz. Hazırız.

"Önce nefret ettiklerimiz ölür," diyor Sora.

Mikail başını sallıyor ve kılıcını kaldırarak onu selamlıyor. Baltamı yere vuruyorum ve Aeri başını eğiyor.

Kapıdan ilk çıkan ben olmak için Aeri'nin önüne geçiyorum. Kahretsin, bu berbat. Kapı kolunu çevirmeden önce bir nefes alıyorum. Buraya kadarmış. Buradan öylece çıkıp gitmemiz mümkün değil ama en azından ben Aeri'yi koruyarak aşağı ineceğim. Ölmek için daha kötü yollar da var. Yaşamak için de daha kötü yollar.

Kapıyı açıyorum, kaslarım sert ama hazır. Baltamı savurarak içeri giriyorum, bıçaklara ve cesetlere çarpmayı bekliyorum ama hiçbir şey yok. Hiçbir şey yoktu. Etrafa baktım. İçeride kimse yoktu. Ne bir muhafız ne de bir hizmetçi. Havasız şişmeler yok. Hiç kimse yok.

"Ne oluyor lan?" Fısıldadım, sonra ürperdim. Herkes nerede?

Boş büyük salonda soğuk bir esinti esiyor, bayrakları dalgalandırıyor ama arkamdaki üç kişi dışında ne bir nefes ne de bir ses var.

Mikail omzumun üzerinden bakıyor ve onun şaşkınlığını hissediyorum. Tüm saray muhafızlarının burada bizi beklediğini sanıyordum. Onlarla karşılaşmak istemiyorum ama hepsi nereye gitti?

Sora ve Aeri arkamızdan bakıyorlar.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor Aeri.

"Bunun nedeni Wei'nin gelmesi mi?" Sora soruyor.

Mikail'in keskin gözleri etrafı tarıyor. "Sanırım öyle, ama tetikte olun. Royo, bunun bir tuzak olması ihtimaline karşı arkamızı koru."

Mikail elinde kılıcıyla duvara tutunarak yürümeye başlar. Sora ve Aeri onu takip ediyor, ben de sürpriz bir saldırıya hazır bir şekilde arkayı alıyorum.

Sıkı bir şekilde gruplanmış halde, tek bir birim olarak yavaşça açık ön kapılara doğru ilerliyoruz. İki adım, üç adım. Sessizlik çok rahatsız edici. Nasıl bilmiyorum ama neredeyse doğrudan savaşa koştuktan daha kötü. En azından düşmanlarımızı görebildiğimiz zaman neye hazırlanacağımızı biliyoruz. Ama bu... bu bir tuzağın içine isteyerek girmek gibi hissettiriyor.

Altın kapılara ulaşıyoruz ve sonra neden içeride kimsenin olmadığını anlıyorum - hepsi Trialga Meydanı'nda, yağmurun altında duruyorlar. Alanda gri çelik giysili iki yüz saray muhafızı da dahil olmak üzere beş bin asker olmalı. Kraliçe Quilimar ve General Vikal ordunun önünde beyaz atların üzerinde oturuyor. Kraliçe Quilimar altın göğsünü saklamak yerine elbisesinin o kısmını yırtarak sergilemiş. Sanırım bu onu daha çok Khitanese kraliyet ailesi gibi gösteriyor. Ama hiçbirisi bize bakmıyor.

Herkes limana bakıyor.

Daha önce hiç donanma görmemiştim, sadece Sol'daki tekneler. Ve böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Yüzlerce savaş gemisi var.

Oligark Dağı. Ortadaki bir tekne hariç hepsi Wei'nin mavi yelkenlerini taşıyor. Onda siyah yılanlı kırmızı bayrak dalgalanıyor. Onun da kırmızı yelkenleri var.

Kral Joon'un gemisi.

"Aptalca bir sorum var," diyorum.

"Nedir o?" Mikail gözlerinde yanan nefretle kralın gemisine bakıyor.

"Eğer kazanırsak..." Başlıyorum ama sonra duruyorum çünkü bunun bir sorun olacağından şüpheliyim. Ve Yusan'ı kimin yöneteceği konusunda endişelenmek için kazanmamız gerekiyor. Ama Euyn öldüğüne göre, bunun kim olacağını bilmiyorum.

Yine de önemli değil. General Vikal bizi fark etti. Kraliçeye doğru bakıyor ve eğiliyor. Kraliçe Quilimar dönüp bakıyor.

"Boş ver," diye homurdanıyorum.

Baltamı elimde hazır bir şekilde kaydırıyorum.

Bölüm Yetmiş İki

AERI

QUU ŞEHRI, KİTAN

Dört orijinal diyarın gücüne karşı dördümüz varız. Kılıçlarımız ve zırhımız, benim de tılsımım olmasına rağmen pek de iyi bir ihtimal değil. Yüz gemi, beş bin Khitanese askeri ve sınırdaki sayısız Yusanian ve Gayan kuvvetlerine karşı bir kalıntı ve dört kişi kazanılamaz. Ama şu anda yanımda olmalarını tercih edeceğim üç kişi bile yok.

Kraliçe Quilimar bize bakıyor ama aslında doğrudan bana bakıyor. Bakışlarını tutuyorum. Teyzem. Ailem için annem ne kadar önemsizse, ben de o kadar önemsizim. Erkek kardeşleri tarafından saygısızlığa uğramış, sevmediği acımasız bir yabancı kralla evlendirilmiş ve şimdi küçük oğlu için tahtta zar zor tutunuyor. Öfkesini ve mücadelesini anlıyorum ama bize işkence edecekti ve Euyn'u öldürdü. Kazanmasına izin vermek için sahip olduklarımdan vazgeçmeyeceğim.

"Yarını görmek istiyorum." Royo'ya dönüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ve yarını. Ve yarını. Seninle birlikte." Sonra Sora ve Mikail'e bakıyorum. "Ve eğer buna sahip olamazsam, onların da bunu göremeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Mikail beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Gözleri kraliçeye ve sonra tekrar bana kayıyor.

"Burada bitiyor." Limana doğru başını sallıyor. "Öyle ya da böyle."

Nasıl başaracağımızı bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Kazansak da kaybetsek de burada bir duruş sergileyeceğiz. Bu yöneticilerin gücü olduğu sürece sevdiğim hiç kimse güvende değil. Bunu daha önce görmedim çünkü görmek istemedim. Ama artık görmezden gelemem - dördümüzün bu dünyada bir yeri olmasının tek yolu onu değiştirmek.

Mikail elini cebine attı ve Ejderha Lordu'nun yüzüğünü çıkardı. Onu Euyn'un elinden aldığını sanıyordum ama o öldükten sonra o kadar çok şey oldu ki açıkçası unutmuştum. Yüzüğü uzattığında aynı uğultu hissi kafamı dolduruyor.

"Hepsi burada bitiyor," diyor.

Tanrım, bana gerçekten güveniyor.

Yüzüğü elime bastırıyor.

Avucuma değdiği anda sanki içimde bir şimşek çakıyor. Quilimar Euy'n'a yüzüğü verdiğinde hissettiğim şey buydu - yadigârdan gelen enerji onu kullanabilecek birini buluyor, ama yüzüğü alan ben olduğum için on kat daha güçlü - ve zaten bir yadigârım daha var.

Güç bedenimden gelgitler gibi akıyor, nahoş değil ama özgür olmak için pathıyor.

Kendimi toparlıyorum ve yüzüğü sol elime geçiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Yerine oturduğunda, köprücük kemiğimde ve parmağımda ısı yanıyor, soğuk tene karşı sıcak metal. Kalıntılar bana kaynaşıyor. Yüzüğü hareket ettirmeye çalışıyorum ama kımıldamıyor.

-Artık derimin bir parçası. Tılsım da aynı olmalı.

Ejderha Lordu'nun emanetleriyle bir bütünümlü. Bir şekilde bu hem daha güvenli hem de daha tehlikeli hissettiriyor. Gözlerimi tekrar açıyorum.

"Aeri... Gözlerin." Royo çatık kaşlarıyla bana bakıyor. Bir gözümünden diğerine dikkatle bakıyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Artık... altın rengindeler," diyor Sora, gözlerini kırıştırarak.

"Anlamıyorum... Bu Euy'n'a da oldu mu?" Etrafıma bakarak soruyorum. Sanmıyorum ama belki de ben fark etmedim.

Mikail başını sallıyor. "Hayır."

Aradaki fark Ejderha Lordu'nun iki emanetinin bende olması olmalı. Tılsım bende olduğu için Euy'n'un yüzüğü kullanma yeteneğini hissedebiliyordum. Ve şimdi emanetler birbirlerini ve beni değiştirdi.

Hayır, hayır, hayır.

Yüzümden kan akıyor, yanaklarım karıncalanıyor. Eğer yüzüğü Euy'n'da hissettiysem, babam da Zamanın Kumları'nı üzerimde hissedebilir miydi? Annemin cenaze töreninde verdiği tüm o sözleri bu yüzden mi vermişti? Bu yüzden mi beni izledi ve Yusan'da suikastçının beni korumasını sağladı?

Hayır, taç farklı çalışıyor olmalı. Eğer tılsımın bende olduğunu bilseydi, beni öldürür ve tılsımı benden alırdı ya da en azından beni Qali'de kilitli tutardı. İzin vereceği son şey özgürlüğüm olurdu. Kontlardan birinin ya da Quilimar'ın Zamanın Kumları'nı ele geçirme riskini almazdı.

Babamda Alevli Kılıç var ama Bilgi Tapınağı'ndaki metinler Yusan'ın onu Wei'ye karşı kullanmadığını söylüyor. Yusan'ın

ama belki de kılıç babama hiç bağlanmadı. Ki bu hiç mantıklı değil.

Nasıl olur da hiçbir şey mantıklı olmaz?

Royo uzanıp yanağını okşadı.

"Rengi ne olursa olsun gözlerini seviyorum." Beni rahatsız eden şeyin estetik olduğunu düşünerek gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum çünkü ona tapıyorum. Çünkü söylediği şeyi seviyorum. Çünkü onun tarafından seilmek inanılmaz bir şey. Gerçek yüzüme çarptığında nefesimi veriyorum: Royo'yu güvende tutmanın tek yolu Baejkinlerin geri kalanını öldürmek.

Bölüm Yetmiş Üç MİKAİL

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Sora bana bakıyor, önümüzdeki ordu ya da altımızdaki donanma yüzünden değil, Euyun'u kaybettiğim için endişeli. Onun nazik kalbi benimkinin kırıldığını biliyor. Ama ben iyiyim. Ya da en azından şu anda tamamen uyuşmuş durumdayım. İçim boşaldı, bir bıçaktan başka bir şey değilim ve tam da ihtiyacımız olan şey bu.

Sora bana hâlâ bir insan olduğumu hatırlatıyor, ama zar zor.

Ziyafet salonundan ayrılmadan önce neredeyse ona Daysum'un ölümünden bahsedecektim ama bunu ona söylemek onun için değil, benim yükümü hafifletmek için olurdu. Muhtemelen bunun bir önemi kalmadan öleceğiz ve eğer öyle olursa, kız kardeşini On Cehennem'de tekrar görecektim. Onu şu anda hissettiğim sonsuz keder ve faydasız öfkeden kurtarabilirim. Onun için bu kadarını yapabilirim.

"Önce onlar ölür," diyorum.

Diğer üçü başını sallıyor; Aeri en sonda çünkü teyzesine bakıyor. Aeri tanıştığım insanlar arasında beni en çok şaşırtan kişi olabilir. Kaygısız ve neşeli bir kızdan başka bir şey değilmiş gibi görünüyor ama balo elbisesi içinde kırılmaz bir çelik gibi.

Askerler altımızda yer değiştiriyor ve biz de hazır bekliyoruz. Takım elbiseli bir adam bir muhafız tarafından ileri itiliyor.

Güzel, bu benim eski dostum, Büyükelçi Zeolin.

Quilimar'ın atının önünde durur ve sonra başını ıslak taşlara dayayarak dizlerinin üzerinde eğilir. Şaşırtıcı bir şekilde onu öldürmez.

Bu utanç verici.

Bir süre onunla konuşuyor. Bize bakıyor ve sonra merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

Bu ilginç olmalı. Bir tabur yerine bir elçi göndermesi garip.

Zeolin elleri havada yürüyor, ki bu aşırıya kaçmak olur. Aeri bile onu merdivenlerden aşağı atabilecekken kimse onun silahlı olmasından endişe etmiyor. Onun

Gri saçları yağmurdan dolayı daha da koyulaşmış, yüzü endişeli bir şekilde revaktan bir adım aşağıda duruyor. Bu kadar yakından kol ve bacaklarının titrediğini görebiliyorum.

"Ne oldu Zeolin? Şu anda biraz meşgulüm," diyorum.

"Kraliçe Quilimar ateşkes istiyor," diyor yaklaşık üç metre öteden. Daha fazla yaklaşımtansa üzerine yağmur yağmasını tercih ediyor ki bu gülünç. Bu mesafeden onu kolayca katledebilirdim.

"Biliyor musun, bunu göstermek için komik bir yolu var." Üzerimdeki kanı işaret ediyorum.

İç çekiyor ve kaşlarını çatıyor. "Prens ve kraliçe arasında bir yanlış anlaşılma oldu. Ama kraliçenin şu anda daha büyük sorunları var."

"Gerçekten mi? Ne gibi?" Ben soruyorum.

Büyükelçi Zeolin kafası karışmış bir halde etrafına bakınıyor. "Wei'nin donanması ve Yusan'ın kudreti Khitan'a indi."

"Gaya'yı unuttun," diyorum.

"Yusan dedim," diyor.

Her konuşmamızda ondan daha çok nefret ediyorum, bu da bir şey söylüyor. "İşe koyul."

Boğazını temizliyor, titremesine rağmen kendini beğenmiş bir havaya bürünüyor. "Kraliçe ittifak şartlarınızı kabul ettiğini söylüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Diğerlerinin keskin nefes alışlarındaki şaşkınlığı ve şüpheciliği hissedebiliyorum. "Hepimizi ölüme mahkûm etmemiş olsaydı ona inanmaya daha meyilli olabilirdim. Ama daha da önemlisi, onun emirlerini yerine getirmek sizin için vatana ihanet değil mi?"

Burnunun ucuyla dördümüze bakıyor. "Herhangi birinizin bu konuyla ilgili olacak kadar uzun süre hayatta kalacağından şüpheliyim. Cevabınız nedir?"

Gülümsüyorum. Omurgasını keşfetmesi için ne talihsiz bir zaman. "Ona saygılarımı ilet."

Başını salladı ve sonra uzaklaşmak için döndü. "Euyn hak ettiğini buldu, sen de bulacaksın."

Öndeyken bırakmalıydı. "Zeolin,"

diyorum öne doğru adım atarak.

Yüzü bana dönüktü. Bacağımı savurup göğsüne bir tekme attım. Merdivenlerden aşağı uçtu.

Belki de kafasını uçurmalıydım, çünkü Yoksa'yı öldürenin arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyor. Khitan-Kral Joon aracılığıyla bizi takip eden aynı hükümdar.

Zeolin basamaklardan aşağı dramatik bir şekilde yuvarlanmaya devam ediyor. Quilimar ona bir bakış bile atmıyor. Yüzü bize dönük, bekliyor.

"Kabul ediyoruz!" diye

bağınıyorum. Başını
salladı.

Artık bir ateşkesimiz var.

Quilimar şaşırtıcı derecede pragmatik, Baejkinler hep öyledir. Joon'un Wei'nin rahip kralıyla işbirliği yapmasıyla hayatta kalmak için sahip olduğumuz her şeye ve herkese ihtiyacımız olacağının farkında. Bizi öldürmeye çalışarak daha fazla kaynak harcamayı göze alamaz. Aeri ülkede yüzüğü kullanabilen dört yaşından büyük tek kişi; dolayısıyla Quilimar'ın yadigârı elinde tutmak ve Khitan tahtını elinde tutmak için sahip olduğu tek yol yeğeni.

Tehdit ortadan kalkar kalkmaz Aeri'yi öldürmeye çalışacağından eminim. Ancak Quilimar'ın Euyn'un hayatını ödemesi de dahil olmak üzere diğer her şeyi ortak düşmanlarımızı yendikten sonra halledebiliriz.

Müttefikler... şimdilik.

Fasıl Yetmiş Dört

SORA

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Tuhaf bir şekilde, beyaz atlara binmiş, Kitan ordusuyla birlikte limana doğru yürüyoruz. Kafa karıştırıcı olduğu kadar kaçınılmaz da hissettiriyor. Mikail önde, Quilimar ve generalle strateji konuşuyor. Ben arkalarındayım, Aeri ve Royo ile gidiyorum.

Alayımız yavaş ilerliyor ama Mikail, Wei'nin bir müzakereden önce saldırmayacağını söyledi - bu, krallıklar arasındaki ateşkes konuşması için kullanılan bir terim. Bu, dört orijinal krallığın kendisi kadar eski bir gelenek; pahalıya mal olacak bir savaşı önlemek için son bir çaba. Açıkçası, görüşmeye krallar ve kraliçeler değil, onların temsilcileri katılır.

Tüm silahlarımız, Euyn'un bahsinin ardından ya bağışlanan ya da kaçan Gambria tarafından bize iade edildi. Şimdi bizimle birlikte atımın sağında yaya olarak yürüyor. Hançerlerim var ama keşke yanımda daha fazla zehir olsaydı. Hepsini ziyafet salonunda kullanmak zorunda kaldım ve pişman olduğumu söyleyemem. Mikail'in hayatını kurtardı.

Gerçi şimdi planın ne olduğundan emin değilim - bundan nasıl kurtulabileceğimizden. Dürüst olmak gerekirse, saraydan çıkmayı beklemiyordum. Mikail'in büyükelçiyi tekmelemesini de beklemiyordum. Akli başında olmadığından endişeliyim ama sanırım hiçbirimiz de ğ i l i z . Hepimiz öfkeyle, intikamla, geçmişle çarpıtılmışız. Ama ikimiz için geleceğe dair düşünceler de var.

Atlarının üzerindeki Aeri ve Royo'ya bakıyorum. Aeri'nin gözlerinin neden altın rengine döndüğünü anlamıyorum. Sanki bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım, çünkü Euyn'un gözleri yüzüğü kullandıktan sonra bile değişmedi. Ama birçok gizem var. Bunlardan biri de Mikail'in Euyn'un cinayetini bir kenara bırakıp sorumlu kadınla nasıl strateji kurabildiği. Seok burada olsaydı aynı şeyi yapamazdım.

Ama o gitti.

Mikail bana, Tiyung'un Atıl Hapishane'de olduğunu söyledikten hemen sonra güneyle kontun Yusan'a geri kaçtığını söyledi. Tek umudum oğlunu serbest bırakıp

ama bundan şüpheliyim. Bu adamlar asla ödeme yapmazlar.

Ama Euyın ödedi. Belki de gereken budur. Skoru eşitlemek için ölümü göze alan bir kadın. Ve ben o kadını.

Gambria da atımın yanında yürürken öyle birine benziyor. Müthiş ve odaklanmış. Ama onda bir gariplik var, dürüst olmayan bir şey. Bir türlü çıkaramıyorum.

Kahverengi tenli ve yeşil gözlü yakışıklı bir asker ona doğru yaklaşıyor. Omzunu ona çarptı. Gambria sinirli bir şekilde ona bakıyor, sonra tekrar dönüyor ve yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Burada ne işin var?" diye fısıldıyor sertçe.

Dikkat etmiyormuş gibi yüzüm öne dönük, ama onlar benim duyduğum taraftalar. Haklıydım, bir şeyler saklıyordu. Sırrın ne olduğundan emin değilim ama ben de Aeri için neredeyse aynı şeyi hissetmişim. Bu da demek oluyor ki bunu çözmek zorundayım.

Tanrım, umarım Gambria aynı zamanda Kral Joon'un uzun süredir kayıp olan kızı değildir. "Neden bu kadar şaşırdın kuzen?" diye mırıldandı.

"Duymadığımı mı sandın?"

İşgal çanları mı, savaş davulları mı, yoksa söylentiler mi?" "O seni görmeden git," diye ısrar ediyor.

Adam başını sallıyor ve sonra kayboluyor. Kim olduğunu görmek için dönüp bakmak istiyorum ama dinlediğimi belli edemiyorum. Gambria'nın kastettiği tek "adam" Mikail olabilir. Ondan bir şey saklıyor.

Göğsümde buz gibi bir his yayılıyor ve dizginleri kavırıyorum.

Cehennem Krallığı, başka ne var ki?

Bölüm Yetmiş Beş ROYO

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Limana giden dolambaçlı yolda yürüyoruz; dördümüz ve beş bin kişilik bir ordu. Ölü bir adamın zırhını giyiyorum ve çok dar. Ata binerken omuzlarımı yuvarlıyorum. Bok gibi rahatsız ama yine de hiç yoktan iyidir.

Khitan'ın bundan daha fazla askeri olmalı ama Mikail çoğunun sınırda olduğunu ya da Vashney ve Loptra'da toplandığını söyledi. Quu'yu beş bin iyi asker koruyor ve normalde bu yeterli.

Şu anda yeterli değil.

Her Weian savaş gemisinde yüz adam var. Bu da Quu'da on bin Weianlı ve sınırda kim bilir kaç Yusanyalı ve Gayan var demek.

Mikail atını kaldırıyor ve üçümüzle birlikte sıraya giriyor. "Quilimar, Aeri'yi General Vikal ile birlikte görüşmeye gönderecek."

"Kesinlikle öyle," diyorum.

Mikail şaşırmadan bana bakıyor. "Sen de onun koruması olarak gidebilirsin. Sensiz gitmeyeceğini söyledim zaten."

Pekâlâ, bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Görüşme nedir?" diye sordum.

"Krallıkların liderlerinin ateşkes görüşmeleri için bir araya geldiği yerdir. Savaştan kaçınmak için."

Khitan'ın teslim olması dışında burada nasıl bir ateşkes olabileceğini anlamıyorum ve teslim olmayacaklar. Wei ve Yusan Khitan'a boşuna gelmedi. Kral Joon tüm bunları bir antlaşma için bir araya getirmedi. Ve imha barış değildir. Ama ben krallıkların politikaları hakkında ne bilirim ki? Belki yeterince altın bunu çözer. Diğer her şeyi çözüyor gibi görünüyor.

Aeri'nin gözlerine bakıp duruyorum. Kahverengiyken onları severdim. Altını ben de seviyorum ama bir şeyler ters geliyor. Neden yüzük

Euyn'da olmamıştı. Yani, bu tanrı büyü, kim bilir, ama sanki tüm Baejkin'lerde aynı etkiyi yapmalıymış gibi geliyor.

Üzerime bir ürperti yayılırken dizginleri kavıyorum. Sanki yine bir şeyler saklıymış gibi hissediyorum. Ama artık yalan söylemeyeceğine yemin etti, belki de soğuk nokta sadece bu zırhtır. Muhafızların ruhlarını serbest bırakmadık, bu yüzden belki de bu garip his sadece ölü adamın beni dürtmesidir.

"Peki ya sen?" Mikail'e sordum. "Görüşmeye gidecek misin?"

Başını sallıyor. "Kesin bir dille reddedildim."

"Neden?" diye soruyorum.

"Bir şeyler varmış, çok düşmanca olurmuşum. Korkaklar." Önümüzde duran kraliçeye ve generale hançer gibi bakıyor.

"Sora değil mi?" Soruyorum.

Adını duyunca başını çeviriyor.

"İlginçtir, o da reddetti," diyor. "Sanırım bunun politik bir şeyden çok küçük grubumuzu ayrı tutmakla ilgisi var. Silahsız olduğumuz halde bir oda dolusu saray muhafızını öldürmeyi başardık. Hepimizin bir arada olmasını istemiyorlar."

Yeterince doğru ama Euyn olmadan o kadar da tehlikeli değiliz. Ölen prens için derin bir iç çekiyorum. Tanrılar ruhunu korusun.

Islak arnavut kaldırımli yolda gıcırdayan çizme ve toynak sesleri eşliğinde sessizce ilerliyoruz.

"Bu görüşme şeyini nerede yapıyorlar?" Ben soruyorum.

"Tarafsız topraklarda olması gerekiyor," diyor Mikail. "Açıkçası Quu'da böyle bir şey yok, o yüzden emin değilim. Yine de öğreneceğimizden eminim."

"Rahip kral nerede?" Aeri soruyor.

Mikail en büyük, en süslü gemiyi işaret ediyor. "O her zaman Su Asası ile aynı gemidedir. Tentenin altındaki tahtta oturuyor. Kutsal emanet, mavi cüppeli kişi tarafından pruvada kullanılıyor."

Gözlerimi kısarsam, geminin ön tarafında kobalt mavisi giymiş, altın asalı birini görebiliyorum.

"Bekle, rahip kral bunu kendisi yapmıyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor Mikail. "Wei asayı adalardaki sulara sürekli büyü yapmak için kullanıyor ve asanın da tüm kutsal emanetler gibi bir bedeli var. Taşıyıcılar İlahi Sular Tapınağı'nda sadece iki yıl kadar yaşayabiliyor."

"İki yıl mı?" Sora göz kırıyor.

Sonra başını sallıyor. "Bilinen en uzun süre hayatta kalan taşıyıcı dört yıl yaşamıştır. Kimse bundan daha uzun yaşayamaz ve tahmin edebileceğin gibi, her

dört yıl herhangi bir krallık için felaket olur."

Ona bakıyorum. "Yani bu işi almak için rastgele insanlar mı kaydoluyor?"

"Kraliyet Weianları," diyor. "Bir kutsal emaneti kullanan herkes kraliyet kanından olmalı, yoksa Quilimar'da gördüğümüz gibi işe yaramaz. Wei'de rahip kralların kraliyet kanından varisler üretmek için birden fazla karısı ve düzinelerce cariyesi vardır. Ve bu çocuklar, tüm ulusla birlikte, asayı kullanmanın ülkedeki en büyük onur ve en yüce ölüm olduğuna inanıyor. Taşıyıcılar suları kutsadıkları yıllar boyunca her türlü lüks ve konfora sahip olurlar."

"Ama eğer kralın gücü yoksa..." Aeri gemiye bakarak başlar.

Mikail ona bakıyor, gözlerinde biraz saygı parlıyor. "Ne düşündüğünüzü biliyorum, neden tahtı gasp etmeyelim ki? Geçmişte bu birkaç kez oldu ve inanın bana, liderliğin değişmesini kolaylaştırmaya çalıştık ama şu anki kral Uol ülkeyi demir bir pençeye almış durumda. Kendisine yeryüzünde bir tanrı gibi tapılıyor. Bir darbeden korktuğunuzda kendi etrafınızda bir kült yaratmak aşırı derecede zekice."

Sıradan bir adama tapmak garip. En azından Baejkin kralları taçla birlikte ölümsüz.

Tüm bunları özümsemişimde neredeyse dağın eteklerine varmıştık.

"Çıkıyoruz!" General Vikal bağırıyor.

Herkes bir anda duruyor, silahlar doğrultuluyor.

Yusan gemisinden küçük, dar bir tekne indiriliyor ve Weian gemisinden de bir tane iniyor. Kürekleri var, yelkenleri yok, ama şimdiye kadar gördüğüm tüm filikalardan daha süslüler. Muhtemelen kaçış kayıkları, savaş gemileri batarsa kralları kurtarmak için.

Hâlâ planın ne olduğunu bilmiyorum ama tekneler aniden limanda durdu. Suda buluşmak tarafsız bir şey.

General Vikal bize yaklaşıyor. "Teslim olmaları için pazarlık yapma zamanı." Ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor anlayamıyorum.

Mikail, Sora, Aeri ve ben general ve kraliçeyle birlikte kıyıya gidiyoruz. Sanırım bir tekneye biniyoruz ama hangisi olduğunu bilmiyorum.

Neredeyse rıhtıma varmıştık ki aniden limandaki su yarıldı. Başka nasıl söylenir bilmiyorum. Denizin dibinde bir yürüyüş yolu belirirken tüm orduda dalgalanan toplu bir nefes alma sesi duyuluyor. Göz kırpıyorum. Ne oluyor lan? Az önce onlarca metre su vardı ama şimdi yok. Çamurlu, moloz dolu liman açığa çıktı çünkü deniz suyu artık

sanki görünmez eller onu tutuyormuş gibi havaya akıyor. Yolun sonunda, kaçış botlarının hemen yanında bir kaya çıkıntısı var.

Ana Weian gemisine bakıyorum. Asası olan kişi bunu yarattı. On lanet olası cehennem.

"Bütün bunlar da ne?" diye soruyorum.

Mikail sırtarak siyah kayalardan oluşan küçük adayı işaret ediyor. "Orası tarafsız topraklar. Elbette tamamen Wei tarafından kontrol ediliyor."

"Görüşmenin yapılacağı yer orası mı?" Aeri altın rengi gözleriyle su duvarlarına bakıyor.

General başını sallar.

Elbette öyle. Ama cehennemde ya da yüksek sularda, onu son nefesime kadar koruyacağım. Kalbim durmaksızın çarpıyor; sinirlerimin değil, savaşın ritmiyle.

"Kimseyi öldürme Royo," diyor Mikail.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Neden öldürmeyeyim?"

General Vikal, "Çünkü bu bir savaş başlatır," diye yanıtlıyor. "Görüşme barış içinde yapılmalıdır."

"O zaman silahlarımızı bırakmak zorunda mıyız?" Aeri soruyor. "Tanrılar hayır," diyor Vikal.

"Ama eğer-" Aeri başlar.

General onun sözünü keser. "Oraya kimseyi öldürmeye gitmiyor olmamız bizi öldürmeye çalışmayacakları anlamına gelmez."

Harika. Hadi gidelim.

Bölüm Yetmiş Altı

AERI

QUU LIMANI, KHITAN

Quilimar General Vikal'a "Kendine iyi bak, aşkım," diyor. Generalin elini kendi eliyle kapatır.

"Sana döneceğim," diyor Vikal.

Kraliçe, Vikal'le sevgi dolu bir bakış alışverişinde bulunacak kadar uzun bir süre gözlerini limandan ayırır. General onu selamlıyor, sonra Royo ve benimle birlikte Quu kıyısındaki patikanın başladığı yere doğru at sürüyor. Kraliçe Quilimar onu gerçekten seviyor. Bu teyzemi daha iyi ya da daha kötü yapar mı, yoksa birini sevmek değerimizi hiç etkilemez mi?

Bunu düşünecek zamanım yok çünkü kıyıya ulaştık. Atımın dizginlerini o kadar sıkı kavıyorum ki eklemelerim bembeyaz oluyor. İçeri girmeden önce duruyoruz ve bu bana nabzımın boynumda nasıl attığını hissetme şansı veriyor. Bu gerçekten bir tuzak gibi hissettiremezdi. Varlığımın her zerresi geri dönmek istiyor ama ilerlemekten başka gidecek yer yok.

Yine de General Vikal bile derin bir nefes alıyor, sonra silkinip atını mahmuzluyor. Royo ve ben de onu takip ediyoruz, atlarımız çamurlu patikada ilk tereddütlü adımlarını atıyor. Doğu Denizi'nin üzerimize çökmesini bekleyerek geriliyorum ama su duvarları dayanıyor.

Birkaç metre ilerledikten sonra suyun üzerime çökmesini beklemeyi bırakıyorum.

Birkaç metre daha gidince etrafımızı saran mucizeyi hayretle izleyebiliyorum.

Bir limandan geçiyor olmak inanılmaz. Kuru alan yaklaşık yirmi metre genişliğinde ve sonunda siyah kayalara çıkıyor.

Tanrım, bu Sol'daki adaya benziyor.

Bunu düşünür düşünmez Royo bana bakıyor. Yanımda ilerliyor, beni koruyor ama bir yandan da başımızın üzerinde yükselen suya bakıyor. Batık bir geminin pruvası sol tarafta sudan dışarı çıkıyor. Kayıp tuzakların, ağların ve çamurlu kuma saplanmış paslı kılıçlar da dahil olmak üzere diğer enkazların yanından geçiyoruz.

Zamanı durdurdum ama hiç bu kadar şaşırtıcı bir şey yaşamamıştım. Uzanıp su duvarına dokunuyorum. Elim ıslak çıkınca gülümsemekten kendimi alamıyorum. Deniz sürekli olarak elli metre havaya akıyor, ancak başımıza düşen tek damlalar muson yağmurundan geliyor.

Merakımı bir kenara itiyorum ve yüzme bilmediğimi hatırlıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Eğer işler ters giderse, öleceğim. Tekrar.

Bu üç alemde nasıl oluyor da böyle oluyor?

Eğer bunu atlattırsam yüzmeyi öğreneceğime yemin ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, yüzme dersleri benim geleceğim gibi görünmüyor.

Beş kişinin daha beklediği kayalıklara doğru gidiyoruz - ikisi Yusan'dan, ikisi Wei'den ve biri de diğerlerinden. Kıyafetlerini ve cüppelerini görmeme rağmen, bu kadar uzaktan yüzlerini seçemiyorum. Deniz tabanı alçalıyor. Kıyıdan daha iyi görebiliyorduk.

Kayalıklara ulaştığımızda attan iniyor ve adadaki on iki metrelik kayalara tırmanıyoruz. Royo bana destek verdi. Ellerim ıslak taşta kayıyor ama tepeye çıkmayı başarıyorum. Gördüğüm ilk iki kişi General Salosa ve Bay Chin. Salosa zırhını giymiş, Kont Bay Chin ise üzerinde soylu yakası olan bir takım elbise giymiş. Yusan bayrağının altında duruyorlar.

Kahretsin.

Babamın kendisi dışında, Bay Chin bu görüşmede yer alabilecek en kötü kişi. Midem bulanıyor, parmaklarım buz tutuyor-Royo onu öldürecek.

Royo tepeye ulaşıyor ve bir adım geride durması için elimi göğsüne koyuyorum. Parmaklarıma bakıyor ama Bay Chin'i görünce kaskatı kesiliyor.

İki kişi de Weian bayrağının altında duruyor. Kim olduklarını bilmiyorum. Biri beyaz-mavi cüppeler giyiyor, bu yüzden rahip olduğunu varsayıyorum, diğeri de özenle hazırlanmış bir zırh giyiyor. Adadaki son kişi gri cübbe giyiyor, bir rahip. Yüzüne ve kızıl saçlarına bakıyorum. Bu Luhk! Hayatta kaldığı için içim sevinçle doluyor. Bu anı kaydetmek ve tercüme etmek için burada olmalı.

"Generaller," diyor Vikal Khitanese dilinde. "Ve kıyılarımızda hoş karşılanmayan diğerleri."

"Vikal," diyor General Salosa.

Zırhlı Weianlı kişi elini gövdesine götürerek eğiliyor. Cinsiyetleri karışık. Mikail, Wei'de bazı insanların erkek ya da kadın olmadığını, bunun yerine xe adını kullandıklarını söyledi.

"Vikal," diyor xe.

Bundan sonrası tam bir ritüel ve çeviri karmaşası. Bu kayada hiç kimse Gayan olmamasına rağmen her şeyin dört dilde de konuşulması gerekiyor.

Neden burada olduğumdan emin değilim ve bu bir sorun. Quilimar'ın beni göndermesinin bir amacı vardı ama ben henüz anlayamadım. Vikal'in beni öldürmesi gerekiyordu ama o zaman Royo'ya izin verilmezdi.

Hayır, Bay Chin ve Salosa'nın bana bakışlarından anladığım kadarıyla Quilimar, Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'ne sahip olduğumu ve yine de onun tarafında olduğumu görmelerini istemiş. Babama yüzüğü vermektense kraliçeyle ittifak yapmayı seçtiğimizi bilmelerini istiyor.

Adamlar bana bakarken, kazandığımızı fark ettim. Yapmayı planladığımız şeyi tam olarak yaptık. Quilimar bizim tarafımızda, Joon'a karşı bizimle müttefik. Ama Euyn öldü, krallıklar savaşı başladı ve görünüşe göre aşklar arasında bir seçim yapmam gerekecek.

Kazandık ama aynı zamanda kaybettik de.

Babam gemisinin pruvasında duruyor, Ölümsüz Tacı takıyor ve altmış metre öteden görüşmeyi izliyor. Wei'nin rahip kralı ise imparatorluk savaş gemisinin ortasındaki tahtında oturuyor. Onu seçebiliyorum. Sanırım babamdan on yaş büyük ve kendisine üzüm ikram ediliyor. Tüm bu hayatlar kaybedilmek üzereyken bir şeyler atıştırıyor.

Luhk sonunda Yusanca, "Anlaşmaya varılamadı," diyor. "Ordularınıza dönün ve savaşa hazırlanın."

Birçok şey düşündüm ama şaşırmadım. Bay Chin gitmek için dönüyor. "Bay Chin," diyor Royo.

Gözlerim Royo'ya kayıyor. Öfkesini zor zapt ediyor, çenesindeki kaslar titriyor. Royo kılıcını çekmeye başladığında General Vikal de fark ediyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Bunu şu anda yapamaz. Limanın ortasındaki bu kayanın üzerinde kapana kısılmışken olmaz.

"Görüşmede şiddet olmayacak," diyor Luhk.

Royo tereddüt ediyor ama kılıcını bırakıyor. "Bu iş bitmeden cesedinize gülümseyeceğim majesteleri."

Royo alaycı bir selam verir.

"Evlat, kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok," der Bay Chin. "Geldiğin lağıma geri dönsen iyi olur. Tıpkı senden önceki annen ve baban gibi."

Hayır. Royo kıpkırmızı olurken ben gözlerimi büyütüyorum. Kısa mesafeden Bay Chin'e doğru yürüyor. Saldırmak üzere olduğunu sanıyorum ama iki adım ötede duruyor.

"Bir kılıç al," diyor Royo. "Ya da bu işi çıplak ellerimizle bitirelim, erkek erkeğe."

Bay Chin gülümsüyor. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Korkak!" Royo bağırır. "Ya şimdi benimle dövüş ya da dizlerinin üzerine çök ve suçların için af dile."

General Vikal izliyor ama müdahale etmiyor, bu işin nasıl sonuçlanacağını görmekten memnun. Ben karışmıyorum. General Salosa onu keskin gözlerle izlerken olmaz. Royo'nun göğüs zırhı var ama başı ve boynu açıkta.

"Royo, lütfen." Ona yaklaşıyorum.

Sert nefes alıyor, Bay Chin dövüşmeyi kabul etse de etmese de saldırmaya hazır, ama sonra nihayet bana bakıyor. Royo iç çekiyor, öfkesinin bir kısmı azalıyor. Bay Chin'in ayaklarına tükürüyor ve sonra arkasını dönüyor.

Bana doğru bir adım attığında kalbim kabarıyor. İntikam şansı yerine aşkı seçiyor. Beni seçiyor.

Ama arkasında bir hareket var. Royo'nun sırtı dönükken General Salosa kılıcını kınından çıkarıyor. Ve Bay Chin gülümsüyor.

Hayır! Hayır!

Kılıç yükseliyor. Tılsımımı almaya gidiyorum ama tılsım bana yapışmış. Artık zamanı nasıl durduracağımı bilmiyorum. Durdurabilir miyim onu bile bilmiyorum.

Salosa'ya durması için kolumu uzatıyorum. Korku midemde birikiyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Royo'yu kesmesini izleyeceğim. Gözümün önünde ölecek. Onu kurtaramam. Ne kadar istesem de Salosa'yı ya da Bay Chin'i öldüremem. Ve tanrılar, onları ölü görmeyi ne kadar çok istiyorum.

Birdenbire yüzük parlıyor. Parlak bir altın ışıltısı gözlerimi dolduruyor ve tüm adayı aydınlatıyor. General Vikal ve rahipler gözlerini siper ediyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Çünkü neler olduğunun farkındayım.

Duymak istediğim çığlıkları duyuyorum. Ve sonra hiçbir şeyin sessizliği.

Parıltı kaybolduğunda Bay Chin ellerini uzatmış duruyor ve General Salosa kılıcıyla saldırmak için geriye savrulur ama onlar som altına dönüşmüştür.

Royo dizlerinin üzerine çöker, Salosa'nın kılıcının önünden çekilmek için çok geç kalmıştır ama buna gerek yoktur. Onlar çoktan ölmüştü.

Arkasına bakar. Şok ve korku yüzünü kaplıyor, sonra bana bakıyor. Ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yaptım. Bunu seve seve tekrar yaparım.

Güç içimde dalgalanıyor, öncekinden daha fazla. Sanki emanetler tekrar kullanılmak için yalvarıyor. Yorgunluk ya da Euyun'un bana verdiği acıyı hissetmiyorum.

belli ki deneyimli. Bu başka bir şey.

Ama sonra deniz alçalmaya başladığında yer gümbürdüyor.

Limanın girişinden başlayarak kuru olan alanı su basmaya başlayınca ağzım açık kalıyor. Kaçış yollarımızı kapatıyorlar. Şimdiye kadar herkes yüzüğün bende olduğunu anlamış olmalı ve onu almaya geliyorlar. Weian generali ve rahipler bile bana doğru dönüyor.

Ve sonra hatamı anlıyorum: Royo'yu kurtararak hepimizin sonunu getirmiş olabilirim.

Paniğe kapılmak yerine sakinleşiyorum.

"Tek bir adım daha atarsan sen de onlar gibi olursun," diyorum.

Luhk tercüme ediyor.

Weian generali ellerini uzatıyor ve rahip bir adım geri atıyor.

Kraliyet savaş gemilerinin etrafında koşuşturan askerlere ve yolu kapatan Su Asası kullanıcısına bakıyorum. Başımı eğiyorum.

Güçsüz olmaktan hiç yorulmadılar mı? Ben yoruldum.

Güvende olmamaktan çok yoruldum. Tasarlamadığım bir oyunun oyuncusu olmaktan çok yoruldum. Quilimar'ın, Sora'nın öfkelerini hissediyorum. Benimkini.

Babam korkuluklara yaslanmış, önündeki manzara karşısında çenesi gevşemiş. -Onun piyonları olan adamlar artık altın heykellerden başka bir şey değiller. Ona bakıyorum. Wei'nin rahip kralı bile ayakta. O da babamla aynı türden bir adam. Acımasız, sahte tanrılar. Tüm bunlar onlarla başlamadı ama onlarla bitecek.

Krallara baktıkça öfkem artıyor. Sonra kollarımı uzatıyorum.

Boğuluyorum.

Güç uzuvlarımdan aşağı yayılıyor ve ellerimden çıkıyor. Altın bir parıltı limanı dolduruyor. O zaman hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bölüm Yetmiş Yedi MİKAİL

QUU LIMANI, KHITAN

İlkinden on kat daha büyük, muazzam bir altın ışık halesi limanı dolduruyor. Gözlerimi siper edip gözlerimi kısıyorum. Ama ışık hızla kayboluyor ve hayatımda gördüğüm en inanılmaz manzaraya dönüşüyor. Yusan'ın imparatorluk gemisinin ve Wei'nin rahip kralının gemisinin gövdeleri şimdi altından yapılmış ve hızla batıyor.

Aeri az önce gemilerini batırdı.

Quilimar ağzı açık soluk soluğa kalır. Sora ellerini dudaklarına götürüyor. Üç diyarın askerleri gibi ben de bakakalıyorum.

Dünya daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Hepimiz gördüklerimizi anlamaya çalışırken kıyı şeridi neredeyse sessizliğe büründü. Eminim kraliyet gemilerindeki insanlar çığlık atıyordur ama biz onları buradan zar zor duyabiliyoruz.

Gemiler batarken, yüzüğün bunu yapmasının mümkün olmadığını fark ediyorum. Yüzük dokunmayı gerektirir. Aeri'nin az önce yaptığı şey bir kalıntının çok ötesinde bir güçtü. Ve yine de oldu. Ve tek bir kalıntı bunu yapamayacağına ve biri hariç diğer tüm kalıntılar hesaba katıldığına göre, bu sadece şu anlama gelebilir...

Zamanın Kumları onda.

Parçalar yerine otururken şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak keskin bir nefes alıyorum. Pyong'daki milyonluk elması herkesin burnunun dibinden çalmayı, Oosant'taki depoda beni kurtarmayı ve hayatta kalmayı bu şekilde başardı. Aeri bunca zamandır Ejderha Lordu'nun Tılsımı'na sahipti. Bahse girmem gerekirse, Prens Omin'den bu sayede kurtuldu.

İnanılmaz bir el çabukluğu yok. Eterumu var. Şimdi, yüzük ve tılsımla, gücü eşsiz.

Ve hiç bu kadar tehlikede olmamıştı.

Sora'ya "Burada kal," dedim.

Atımı limana doğru mahmuzladım. Liman yine kuruydu çünkü asayı kullanan kişi insanları kurtarmak için kraliyet gemilerinin etrafındaki suyu başka yöne çevirmişti.

tahta. Weian tekneleri düz tabanlıdır, bu yüzden rahip kralın teknesi deniz tabanında boş boş oturmaktadır. Joon'un teknesi iskele tarafına devrildi.

Bu Uol ve Joon'u öldürmek için bir şans. Ve bu fırsatı sezen tek kişi ben değilim. Quilimar yanımdaki limana hücum ederken ve ordusuna kendisini takip etmeleri için çağrıda bulunurken yüzünde acımasız bir gülümseme beliriyor. Ama Aeri'ye herkesten önce ulaşmalıyım. Quilimar onu öldürmek değil, yakalamak isteyecektir ama Yusan ya da Wei'den herhangi biri için aynı şeyi söyleyemem. Her iki krallık da Aeri'nin sahip olduğu iki kutsal emanetle durdurulamaz hale gelecektir. Bu krallardan herhangi biri tanrı olabilir.

Khitan kuvvetlerinin yarısı bizi limana kadar takip etti. Yedekler kıyıya tutunuyor. Batmayan donanmalarında kendilerini güvende hissettiklerine şüphe olmayan Weian ileri gelenleri çamurlu limanda çabalıyor, kuru karanın güvenliğine ulaşmaya çalışıyorlar. Bir grup Weian muhafızı koşarak rahip kralın etrafını sarıyor. Kıyıya ulaşmaya çalışıyorlar... ya da aramızdaki Aeri'ye.

Royo, General Vikal gibi onun önünde kılıcını çekmiş duruyor. Aeri'nin hâlâ hayatta olup olmadığından bile emin değilim ama sanki hayattaymış gibi nöbet tutuyorlar. Çıkarlarımızın şimdilik Khitan'la aynı hizada olmasına çok sevindim.

Bu savaş atının gidebildiği kadar hızlı dörtlüye gidiyorum. Neredeyse adaya varmıştım ki Wei'nin bu kargaşada Su Asası taşıyıcısını gemilerinde neredeyse korumasız bıraktığını fark ettim. Ona ulaşabilir ve onu öldürebilirim. Ve eğer bunu yaparsam, deniz çökecek ve hepsi ölecek-Joon, Uol ve Quilimar.

Tüm borçlar bir kerede ödenmiş olacak.

Ama o zaman Aeri ve Royo kaybedilmiş olacak, ve Sora da. Biraz arkamda, enkazda daha dikkatli ama yola çıktığım anda beni takip etti. Keşke yapmasaydı. Aslında, ona geride kalmasını söylediğimden eminim, ama dinlemedi.

Şimdi düşmanlarımı öldürerek, Ailor beni yanına aldığından beri aileme en yakın şey olan arkadaşlarımı da öldüreceğim.

Şaşırtıcı derecede kolay bir karar, ama korkarım hayatımın geri kalanında pişman olacağım bir karar.

Bölüm Yetmiş Sekiz TIYUNG

KHAKATAN DAĞLARI, KHITAN

Buraya kadar gelebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Hana ve benim Idle Hapishanesi'nden kaçarken öleceğimizden emindim, sonra Qali Sarayı'nda kesinlikle öldürüleceğimizi düşündüm ve sonra Idle Gölü üzerinde çok küçük bir kayıkla kürek çekerken canlı canlı yenileceğimizi biliyordum. Her adımda yanıldığım kanıtlandı. Buraya at sırtında gelirken bile Hana'nın beni öldüreceğini ya da bir haydut çetesinin bizi yakalayacağını düşündüm ama bir şekilde Khitan'a ulaşmayı başardık.

Sanırım Khitan'dayız.

Bunu söylemek zor çünkü çanlar ve çanlar için bu mağara sisteminde yürüyoruz. Bu yeraltı alanı Khakatan Dağları'nın altından kıvrılıyor. Birkaç dakika içinde iyice kayboldum ama Hana ilerliyor. Duvardaki oymaları kontrol etmek için fenerini hareket ettiriyor ve sonra devam ediyor.

Ben de onu takip ettim.

Bu yoldan girmek zorundaydık çünkü kralın muhafızları sınıra giden ana yolu tutmuşlardı. Savaş, Sora ve diğerlerinin Altın Yüzük'ü çalmaya çalıştığı Khitan'a iniyor. Tabii hâlâ hayattalarsa. Derin bir nefes çekiyorum. Lütfen tanrılar, hâlâ hayatta olsunlar.

"Bunu nereden bildiğini sormalı mıyım?" Fısıldıyorum çünkü sesim mağarada yankılanıyor.

"Sence her girişimizde ya da çıkışımızda gümrük limanından casuslar mı geçiyor?" diye soruyor kuru bir sesle.

Bu yeterince makul.

Devam ediyoruz. Nihayet mağaranın sonunda gün ışığı parlıyor. Temiz traşlı çenemi açıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Boşta kaldıktan sonra karanlık sürünerek üzerime çöküyor. Artık ateş yakarak uyuyorum. Bir daha karanlıkta rahat edeceğimden şüpheliyim.

Küçük, pitoresk bir kasabanın yakınlarına geldiğimizde gökyüzü acı verici derecede parlak bir gri. Muson mevsimi bu kadar ilerlemişken, her yer

derin kar. Karın yansımasından korumak için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Kapüşonlarımızı yukarı çekip kasabaya doğru yürüyoruz.

Biz yürürken Hana sürekli yukarı bakıyor. Bir haberci evine varana kadar ne aradığından emin değilim.

"İçeride durmam gerek," diyor.

Başımı sallıyorum, sonra da kapıyı tutuyorum.

Biz içeri girerken çanlar çalıyor, tüneklerindeki kartalları ve masanın arkasındaki adamı uyarıyor.

"Günaydın," diyor Hana mükemmel bir Kitanca ile. "Kur'lu Nabhi için mektup var mı?"

Bir an kafam karışıyor ama sonra bunun onun takma adı olduğunu anlıyorum. Hayatım boyunca özel hocalarım olduğu için dört orijinal dili biliyorum. Hana'nın Kitancayı nereden öğrendiğinden emin değilim -muhtemelen Madam Iseul'den, ama kendi kendine de öğrenmiş olabilir.

Adam Hana'ya kırmızı bir zarf uzattı. Saraydan gelen türden. Qali'den biri nereye gittiğimizi biliyor muydu? Belki Nayo.

Kili kırıyor ve zarfı açıyor.

Birden yer sarsıldı. Bana en yakın çıkıntıyı tuttum. Deprem mi oldu? Çığ mı?

"Bu da ne?" Etrafıma bakınarak soruyorum. "Savaş davulları," diyor gelişigüzel.

Elindeki kartı okuyor. Sembollerin bir karışımı. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bir kalem çıkarıp çözmeye başlıyor.

"Şimdi kapatmaya başlamalıyım," diyor tezgâhın arkasındaki adam. "Güvenli bir yere gidin."

Tezgâhın arkasında dolaşıyor, ustalıkla kuşlara başlık takıyor ve onları kafeslere koyuyor. Sınıra bu kadar yakinken dükkânı risk altında. Her şeyini geride bırakıp daha iç bölgelere kaçmak zorunda kalan ilk kişilerden biri olacak. Döndüğünde bir şeylerin kalması için dua etmesi gereken biri. Savaşın karmaşasında kaybolmuş bir halktan biri.

Ama Hana dikkatini vermiyor. Önündeki karta bakıyor. "Geri dönmeliyiz," diyor Yusanca.

"Pardon?" Yusan'a geri dönmeyi kastetmiş olamaz. Buraya daha yeni geldik. Sora'ya gitmeliyiz. Diğerlerine yardım etmeliyiz, başından beri amacımız buydu. Karttaki hiçbir şey bunu değiştiremez.

Mesajı bana uzattı.

Çevirdiği kelimeleri okudum ve kâğıt elimden düştü. Yüzümün şimdi onunki kadar solgun olduğuna eminim.

Babam Qali Sarayı'nı ele geçirdi.

Bölüm Yetmiş Dokuz

MİKAİL

QUU LIMANI, KHITAN

Batık adanın kara kayalıklarına varana kadar atımı dörtlale mahmuzluyorum.

"Onu bana ver," diye bağıyorum Royo'ya.

Omzunun üzerinden aşağıya bakıyor. Tereddüt ediyor ve açıkçası bunun için zamanımız yok.

General Vikal zaten kaosu Weian generalini öldürmek için kullandı ve şu anda kılıcını Weian rahibine saplıyor. Bir sonraki hamlesinin ne olacağından emin değilim ama bir Yusan askeri alevli bir kılıç taşıyarak kayalara tırmanıyor.

Benim lanet kılıcım.

Royo'yla tartışmayı bırakıp dizginleri çekiyorum. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Gülünç bıyığını tanıyorum. Salosa'nın en büyük oğlu Thom. Babasından daha işe yaramaz biri ama babasının statüsü sayesinde rütbeleri yükseltilmiş ve kendisine sürekli ikramda bulunulmuş. General Salosa, tabii ki, artık bir kum süsü. Ama onun veledine benim kılıcım verildi.

Kayalara yaklaşıyorum, kolumu sabit tutuyorum ve kılıcımı nişan alıyorum. Kabzayı iki elimle kavıyorum ve Thom'un bacaklarıyla birleşene kadar sürüyorum. Onu ayak bileklerinden biçiyorum. Düşüyor, ayakları neredeyse kesilmiş.

O çılgın atarken eyerin üzerine çıkıp adaya atlıyorum. Bineğimi kaybetmekten nefret ediyorum ama kılıcımı geri alacağım. Thom, ne kadar hak etmese de, tanrıları için haykırırken hâlâ kılıca tutunuyor.

Onlarla tanışmak üzere.

"Kendini utandırırıyorsun," diyorum. Kılıcımı elinden çekip alıyorum ve diğer kılıcımı boğazına saplıyorum.

Öldüğünde eğilip alev alev yanan kılıcımı alıyorum. Kılıç her zaman ifade edemeyeceğim bir şekilde bana aitmiş gibi hissettirmiştir. Bana Gaya'da bir çocuk olduğumu, evimi hatırlatıyor. Çalınmadan kısa bir süre önce oradayken gerçek Alevli Kılıç'ı görmüş olmalıyım.

"Hazır mısın?" Royo'ya soruyorum. Kını Thom'un bedeninden çıkarıp takıyorum.

Royo sessiz. Kanlı kılıcını çıkarmış olan Vikal'a bakıyor. Aeri'nin bedenini engellemek için yer değiştiriyor. Onu mu, Aeri'yi mi, yoksa ikisini birden mi öldürmeyi düşündüğünü anlayamıyorum. En azından kutsal emanetleri Quilimar'a götürmeyi düşünmüş olmalı.

Kılıcımı kaldırıyorum ve ikisini de öldürmek istediğine karar veriyorum. "Kraliçe!" diye bağıyor saray muhafızları.

"Kraliçeyi kurtarın!"

Vikal omzunun üzerinden bakıyor. Khitanlı muhafızlar Quilimar'ı kuşatıp korumak için durmuşlar çünkü Yusan ve Weian birlikleri can havliyle kaçıyor olsalar da kralları adına kraliçeyi öldürmeye çalışıyorlar. Vikal'ın da aynı seçimi yapması gerekiyor - nefret ettiğini öldürmek ya da sevdiğini korumak.

Göründüğünden daha zor.

"Tekrar görüşene dek, o zaman," diyor kılıcını kınına sokarak.

Başımı sallıyorum, yukarı tırmanmaya çalışan bir askeri kesiyorum. Sonra bir başkasını, sonra da bir üçüncüsünü kesiyorum. Daha yüksek bir yerde, fiçidaki balık gibi, ama Royo yardım etmiyor. Kılıcını hâlâ generale doğrultmuş durumda.

Vikal geriye doğru üç adım atıyor ve adadan atlıyor. Sonra bıçağını tekrar çıkararak Quilimar'a doğru koşmaya başlıyor. Askerler ona saldırmaya çalışıyor ve o da tüm hızıyla adamları parçalara ayırıyor. Öldürmeyi garantilemek için zaman kaybetmiyor. Sadece Quilimar'a ulaşmak için onları geçmeye çalışıyor.

Royo bana bakıyor, nedense hâlâ kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"Ben sadece..." "Artık gidebilir miyiz?" Ben soruyorum.

Kalpten kalbe konuşmanın zamanı değil. Bu kargaşada Aeri'yi güvenli bir yere götürürsek şanslıyız. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çok güç yeniden toplanabilir ve bize karşı hizalanabilir. Royo bana güvenmiyor çünkü kimseye güvenmiyor ve bu sorun değil. Bunu daha sonra tartışabiliriz.

Aeri'yi kaldırıyor. Nefes alıyor. Çok az ve bilinci kapalı ama en azından hâlâ hayatta. İki emaneti kullanmanın nasıl bir bedel gerektirdiğinden emin değilim ama bunun onu neredeyse öldürdüğünü hayal etmek zorundayım. Tanrılarımız almadan vermezler.

Sora atıyla geliyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Önce Aeri'ye sonra da su duvarlarına bakıyor.

"Karaya çıkacağız," diyorum. "Daha önce de söylediğim gibi."

Dönüp limanın zemininde duran altın Weian teknesine odaklanıyorum. Sadece bir avuç muhafız ve asa sahibi hâlâ gemide. Daha az

ilk düşündüğümünden bile daha fazla.

"Dikkat et," diyor Sora solumu işaret ederken.

Başka bir asker kara kayalara tırmanmaya çalışıyor. Onun başını kesiyorum ve asa taşıyıcısının neden kralla birlikte kaçmadığını merak ediyorum. Sonra Euyun'un yüzüğü kullanmak için ihtiyaç duyduğu odaklanmayı hatırlıyorum. Eğer taşıyıcı odağını kaybederse, deniz alçalacak ve Kral Uol da dahil olmak üzere limandaki herkesi boğacak. Kuru toprak yaratmayı seçerken, asanın kraldan ayrılması gerekiyordu.

Ama Uol'un kıyıya ulaşması biraz zaman alıyor - eminim beklenenden çok daha uzun. Wei'nin kuvvetleri limanda Kitan ordusuyla çarpışıyor ve Quilimar kan istiyor. Yabancı birliklerin karaya ulaşmasını engellemek için yedekler çağrıldı. Ve bu limanı kuru tutmak için muazzam miktarda güç gerekiyor.

Su Asası hiç bu kadar savunmasız olmamıştı ve bir daha olacağından da şüpheliyim. Kutsal emanet bende olsaydı, Gaya özgür olurdu. Onu Fallador'a verirdim ve tüm donanmaları uzaklaştırabilirdik. Bunu önceden biliyordum ama durup Aeri'yi kurtarmayı seçtim. Ama şimdi ikisini de yapabilirim.

"Su Asası'nı alacağım," diyorum.

Sora ve Royo bakıştılar. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorlar - yüzlerinden bu anlaşılıyor. Ama boyun eğmiş görünüyorlar.

"Biz de seninle geliyoruz," diyor.

Şok içinde göz kırpmıyorum. "Ne? Hayır, Aeri'yi al ve karaya çık."

"Ve ne? Onunla geçmemize izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Royo soruyor.

"Birlikte daha güvendeyiz," diyor Sora. "İyi günde de kötü günde de sizinle."

Royo başını sallıyor ve sonra Aeri'yi Sora'nın kucağına yerleştirir.

Hiç tereddüt etmeden,

Bir kayadan aşağı iniyorum ve Sora'nın arkasından atına biniyorum. Royo göz göze geliyoruz, sonra tekrar başını sallıyor. Kalbinin sahibi olan kişi konusunda bana güveniyor - birine verebileceğin en büyük güven.

Ona ihanet etmeyeceğim. Ama şimdi hepimizi buradan nasıl canlı çıkaracağımı bulmalıyım.

Aeri'yi yerinde tutuyorum ve sonra Royo aşağı atlayıp atın böğrüne vuruyor. Arkamızdaki çamura doğru koşuyor.

Weian kraliyet gemisinde bulunanların neredeyse tamamı gemiyi terk etmişti ama biz yaklaşırken iki Weian saray muhafızı aşağı iniyor. Bir adım daha yaklaşıyoruz ve zırhıma bir ok saplanıyor. Görünüşe göre gemide bir de okçu bırakmışlar ve o da iyi bir nişancı.

"Onlardan uzak dur," diyorum attan inerken. Sora başını sallıyor, geniş bir daire çiziyor ama Aeri'ye tutunuyor.

Kılıcımı kınından çıkarıyorum ve elimde alev alev yanıyor. Ateş içimdeki bir şeyi eritiyor - Euyn öldüğünde donmuş olan bir şeyi.

Weian dilinde muhafızlara "Sizinle bir alıp veremediğim yok," diyorum.

"Şimdi kaç."

Teklifimde ciddiydim. Onları öldürmek için bir neden yok ve bu sadece asaya ulaşmak için bir şaşırtmaca.

"Szymaster," diyor biri.

İkisi de savaşmaya hazır. İşte bu fikir de gitti.

İlk muhafız kılıcını savuruyor ve benim kılıcım ile karşılaşılıyor. Weian kraliyet muhafızları diğer krallıkların hepsinden daha iyidir. Zırhlarının aşılmaz olduğu düşünülür, çelik adaların büyümlü suları ile soğutulmuştur.

Bunu test edeceğim.

Kılıcımı savuruyorum ve ilk muhafızın zırhının yan tarafına çarpıyor. Beklediğimden daha iyi. Geri çekilirken, ikinci muhafızdan gelen darbeyi savuşturdum. Birlikte saldırıyorlar ve ben omuz eklemimdeki en zayıf noktaya vuruyorum. Hiçbir şey yapamayınca çenem gevşiyor. Bir çizik bile yok.

Bir gardiyan tam başımın üstünden vuruyor ve ben eğiliyorum. Savrulup onu yere düşürüyorum. Neredeyse benimkine denk bir hızla ayağa kalkıyor.

Ter derimi sıyrana kadar darbeleri savuşturuyorum. Benim kadar hızlı değiller ama iki kişiler ve düşmüyorlar. Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Hayal kırıklığı içime işliyor ve daha sert ve daha hızlı saldırıyorum, şimdi yüzlerini, ellerini ve dizlerini hedefliyorum. Bu çatışmada geçirdiğim her an, daha fazla askerin kıyıya ulaştığı bir an oluyor. Joon'un canını kurtarabileceği bir dakika daha. Uol karaya ulaşabilir ve hepimiz boğuluruz.

"Sola!" Royo bağılıyor.

Hançeri burnumun yanından geçerken yuvarlanıyorum. Bir santim daha atsa yüzüme saplanacaktı. Soluma gittim, onunkine değil.

Yıldızlar, Royo, doğu ya da batıyı kullan!

Ama yön becerisi eksikliğine rağmen, hedefi tam on ikiden vurdu. Kılıcı bir gardiyanın yüzüne saplandı. Sağ salım yere indim ama yanlış hesap yaptığımı fark ettiğimde daha ayağa bile kalkmamıştım. İkinci muhafızla vuruşma mesafesine geldim. Gülümsüyor, zafer gözlerinde parlıyor. Beni yakaladı.

Hayır.

Kılıcını kaldırıyor. Tepki verecek zamanım yok. Kılıcımı yeterince hızlı hareket ettiremiyorum. İşte burada öleceğim.

Birden muhafız öne doğru düştü, boynundan bir bıçak çıktı.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, yukarı bakıyorum ve karşımda... Fallador duruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum çünkü bu o olamaz. Aynı yeşil gözler, ama Kitanlı asker üniforması giymesi için bir neden yok.

"Seninle asla sıkıcı bir an olmaz," diyor.

Evet, bu kesinlikle o. İçimden hemen bir öfke akıyor.

"Ne yapıyorsun burada?" Dik durarak soruyorum. "Hemen güvenli bir yere git!"

Yıldızlar, onun risk altında olabileceği aklıma bile gelmemişti. Oligark Dağı'ndaki villasında çayını yudumlayıp bu manzarayı izliyor olmalıydı, bizimle birlikte liman katında değil.

"Rica ederim," dedi gülümseyerek. "Hayatınızı kurtardığım için."

Bana bu kadar benzeyen biriyle konuşmak gerçekten korkunç.

Kafamı kaldırıyorum ve okçunun geminin pruvasında ölü olarak asılı durduğunu görüyorum. Fallador onu da mı öldürdü?

Gambria, "Tanrım, ne kadar nankör," diyor. Elinde bir arbaletle geminin etrafından dolanıyor.

Bekle, okçuyu o öldürdü. Euyn gibi bir nişancı değil ama Gambria biz çocukken neredeyse herkesi alt edebilirdi.

Burada ne yaptıklarını açıklayacak zamanım yok. Onun yerine, merdivenlerden altın gemiye tırmanıyoruz. Şimdi güvenliğini sağlamam gereken daha fazla insan var. Fallador ve Gambria, Gayan kraliyet ailesinin son üyeleri. Eğer ölürlerse, tahtta hak iddia edecek kimse kalmayacak. Burada olmamaları gerekirdi. Ama görünüşe göre olmamaları anlamsız.

Gemideki tek Weianlı bir kraliyet muhafızı ve onun koruduğu asa taşıyıcısı. İki muhafız, kanlı bir kılıçla gemide duran Sora'nın yanında ölü yatıyor. İki rahip asanın yanında ölü yatmaktadır - hayatlarını tüketen kalıntı da dahil olmak üzere herhangi biri olabilirdi.

Royo omzunda Aeri ile güverteye tırmanır. Aeri inliyor. Hâlâ biraz bizimle ama çok zayıf.

Weian dilinde muhafıza "Şimdi kaç," diyorum.

Başını sallıyor ve kılıcını iki eliyle tutuyor. Bir yalan uğruna, ona bakar bakmaz öldürecek bir kral uğruna, sahte bir tanrı uğruna canını vermeye hazır bir kişi daha. Güç için bir kurban daha.

vahşet. Başkalarına kendilerinden daha değersizmiş gibi davranma ayrıcalığı için ölmeye hazır başka bir adam.

Bu kadar yeter.

Muhafız bana saldırıyor, ama ben dönüyorum ve bir kesme hareketiyle kesiyorum. Öfkem kılıcımı koltuk altından geçirip göğsüne saplıyor. Kılıcı çekiyorum ve yere düşüyor.

Neyse ki som altın değil de ahşap olan son kaçış kayığının yanına düşüyor. Weianlar bunu asa taşıyıcılarının kaçması için bırakmış olmalılar. Ama şimdi, hepimizin gerçek bir çıkış yolu var.

Kalbim küt küt atıyor. Hayatta kalmak gerçek bir olasılık. Eğer bunu doğru yaparsak. "Herkes kayığa binsin," diyorum.

Hayatımda ilk kez herkes söyleneni yapıyor. Royo Aeri'yi içeriye yatırıyor, ardından Fallador ve Gambria biniyor. Sora bana bir bakış atarak en sona kalıyor ama herkes hazır.

Su Asası taşıyıcısına doğru bir adım daha atıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Yıldız, belki on altı yaşında. Savaşmaya ya da kaçmaya çalışmıyor. Asayı suya karşı sabit tutuyor ve sanırım dua ediyor.

Umalım da tanrıları dinlesin.

Kılıcımı sırtına, tam kalbine saplıyorum. Aynı anda asayı da kavriyorum. İçimden bir enerji akıyor, ama bu sadece aşağıya doğru akmaya başlayan denizin gücü olabilir. Gemi sarsılıyor ve askerler boğulmaya başlarken çığlıklar kulakları sağır ediyor. Tek umudum kral ve kraliçenin de onların arasında olması.

İzleyecek zamanım yok. Su saniyeler içinde geminin pruvasının üzerine çıkıyor. Kaçış botuna atlıyorum ve zar zor başarıyorum. İçeri girdiğimde bir yandan oturup sıkıca tutunurken bir yandan da asayı sabitlemem gerekiyor. Düşen suyun dalgaları tekneyi sanki bir banyo oyuncağıymış gibi sallarken üzerine uzanıyorum.

Hepimiz kayıyoruz. Kayık yana yatıyor. Yıldızlar, alabora olacağız. Ufuk dikleşirken tutunuyorum.

Lütfen, tanrılar, bunu atlatmamızı sağlayın.

Takla atmanın eşiğinde duruyoruz. Bir kalp atışı. İki. Sonra, derece derece, kayık alçalıyor. Ama sonra dönüyoruz ve diğer taraf yükselmeye başlıyor. Midem bulanıyor ve parmaklarım neredeyse Zeolin'i pencereden düşürdüğüm zamanki kadar kaygan. Ama asayı bedenimle kayık arasına sıkıştırarak tutunuyorum. Bir taraftan diğerine sallanıyoruz. Henüz kimseyi kaybedip kaybetmediğimizi anlayamıyorum ve bu en kötü his.

Mide bulandırıcı bir dizi hareketten ve bir yıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet yüzeye çıkmayı başarıyoruz. Sayıyorum. Bir, iki, üç, dört. Sora, Aeri, Royo ve Fallador. Ve sonra Gambria var. Hepimiz başardık. Hepimiz sırlısıkımız ama limanda yüzüyoruz.

Herkes zor nefes alıyor, hayatta kaldıkları için rahatlamışlar. Ama burada kalırsak uzun süre hayatta kalamayız.

Düzlüğe çıkar çıkmaz asayı Fallador'a uzattım. Diz çöküyorum. "Fallador, prensim, bizi Gaya'ya götür," diyorum.

O ve Gambria karşılıklı bakışıyorlar. Sora beni doğru duymamış gibi başını eğiyor ve Royo sadece Aeri'ye odaklanmış, dikkatini vermiyor.

"Mikail." Fallador yere ve yana bakıyor. Suçluluk duygusu ifadesini bulandırıyor.

Bu her neyse bunun için gerçekten vaktimiz yok. Sevdiğim insanların, görünüşe göre bir limanda boğulmak dışında aciliyeti anlamalarını sağlayamıyorum.

Gözlerim dört bir yana dalıyor, hayal kırıklığı asayı boğmama neden oluyor. "Ne var? Ne oldu?"

"Yapamam," diyor Fallador üzüntüyle. Benim için üzgün görünüyor ve nedenini bilmiyorum.

"Açıklayabilirim Mikail," diyor Gambria.

"Pekâlâ, ama bunu kullanırken olabilir mi?" diye soruyorum. "Burada güvende değiliz."

Weian donanması Kitan savaş gemileriyle çarpışıyor ve deniz tabanında bulunan askerlerden bazıları tufandan kurtulmuş, suda çırpınıyor. Ama bize en yakın gemi tarafından fark edildik. Yelkenlerini açıyorlar çünkü bizim küçük kayığımız Ejderha Lordu'nun beş kutsal emanetinden üçüne sahip. Gaya'dan başka hiçbir yerde güvende olamayız. Ve bu hükümdarların hepsi ölene kadar o bile zor olacak.

Gambria kaşlarını çatarak, "Ben de kullanamam," diyor.

Neden bahsediyor bu kız? Bunu neden şimdi yapıyorlar? İçimde öfke ve sabırsızlık yükseliyor.

"Ne demek kullanamazsın?" Bağırıyorum. "Siz Gaya'nın kraliyet ailesisiniz!"

"Ah, Adoros," diyor Gambria, sonra dudaklarını büzüyor. "Biz değiliz. Sen öylesin."

Epilog AERI

Başka bir dünyada uyandım. Bildiğim son şey, Quu Limanı'nın deniz tabanındaki bir kayanın üzerinde durduğumdu. Ama bir bakışta buranın kesinlikle Quu ya da Khitan olmadığını anlıyorum. Sanırım bir teknedeyim. Ama kuru topraklardayım.

Muhteşem masmavi gökyüzüne bakarken bir an için öldüğümü düşünüyorum. Hava ılık ve hafif bir esinti var. Burası Elysia mı? Ama sonra Royo'nun endişeli yüzü bana bakıyor. Kaşlarını çatıyor ve başım kucağında. Eğer o mutsuzsa, ben hâlâ hayatta olmalıyım.

"Güzel, kalkmışsın." Royo benden uzaklaşıyor, bankın üzerinde kayıyor ve sonra tekneden çıkıyor.

Kesinlikle cennette değil.

Kafam karışmıştı, hızla doğruldum, sonra kendimi sabitlemek için kollarımı uzattım. Ne kadar baygın kaldığımdan emin değilim ama vücudum ağrıyor ve başım dönüyor. Sonra ne yaptığımı hatırlıyorum. Gerçek gibi gelmiyor ama elimde Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü var. Bay Chin ve General Salosa'yı heykele dönüştürerek öldürdüm. Sonra babama ve Weian kralına ait gemileri batırmak istedim. Ama tek hatırladığım, bayılana kadar içimde hiç hissetmediğim bir uyuşukluğun yayıldığı. Ve Royo bunu yaptığımı gördü - insanları dokunmadan altına çevirdiğimi, ki bunu sadece yüzükle yapmam mümkün değildi.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Royo duruyor, gömleği deniz melteminde dalgalanıyor ve omuzları gergin. Dönüp bana bakıyor. "Bana yine yalan söyledin."

Kızgın ama yüzüme bakmıyor. Göğsüme bakıyor. Ya da boynuma.

Aşağı bakıyorum ve zırhım yok. Ve orada, açıkta, tenime kazınmış tılsım duruyor, zincir çoktan gitmiş.

"Royo, açıklayabilirim..." Ben başlıyorum. İhtiyacım olmasa da. Oldukça açıklayıcı. Midem bulanıyor. O zaten biliyor.

Başımı iki yana sallar. "Işık Dağları'ndaki kolyeni sordum.

."

"Biliyorum ben-"

"Bana doğru baktın ve yalan söyledin." Sesi kederle, incinmişlikle kırılıyor. Ağzımı kapatıyorum. İç çekiyor. "Seni her şeye rağmen severdim, yaptığın her şeye, dürüst olduğun sürece her şeye."

"Royo, lütfen..."

"Sen bir yalancısın." Bana baktı ve sonra başını salladı. "Sana ikinci bir şans vermemeliydim."

Dönüp uzaklaşıyor ve kalbim sahildeki kum taneleri kadar küçük parçalara ayrılıyor.

Teknede oturmaya devam ediyorum çünkü nefesimi tutamıyorum. Karnım dönüyor ve göğsüm ikiye ayrılmış gibi hissediyorum. Ve gidecek hiçbir yer yok. Onun peşinden gitmeyi düşünüyorum. Kovalamak istiyorum. Kaslarım hareket etmek, bu tekneden çıkmak ve peşinden koşmak için ağrıyor. Ama söyleyecek ne var ki? Söylediği her şey doğrudur. Işık Dağları'nda yüzüne karşı yalan söyledim. Bunu onun için yapıp yapmadığım önemli değil, çünkü beni bir daha asla yalan söylememem konusunda uyarıyordu. Seçimimi yaptım ve kendi kalbimi kırdım. Onun affetmesini istiyorum ama bu bana bağlı değil. Gerçek şu

ki, eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, yalan söylerdim. onu güvende tutmak için. Ve pişmanlık olmadan bağışlama olamaz. "Kendine gelecektir," diyor Mikail. Beyaz kumlu sahile doğru yürür. ve teknenin yanında durur.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum." Kelimeler titrek ve çığ çıkıyor.

Burada oturmuş Mikail'le nasıl sohbet ettiğimden emin değilim. İkimizden birinin nasıl hâlâ hayatta olduğundan ya da içim dışıma çıkmış gibi hissederken nasıl hâlâ nefes alabildiğimden emin değilim.

"Nasıl kaçtık?" Sonunda etrafıma bakınarak soruyorum. "Sora nerede? O iyi mi?"

"Bu çok uzun bir hikâye," diyor. "Ama Sora iyi. Benimle gel, sana her şeyi anlatacağım."

Eliyle işaret ediyor ve ancak o zaman elinde Ejderha Lordu'nun Su Asası'nın olduğunu fark ediyorum. Üzerinden yayılan enerjiyi hissedebiliyorum. Asayı bu kadar güçlü hissederken herhangi bir şeye, kırık kalbime bile odaklanmak zor. İçimde bir şey uzanıp ona sahip olmak istiyor. Dürtü bir davul gibi üzerime vursa da onu görmezden geliyorum.

"Mikail," diyorum nefes nefese.

Yadigar ondaysa, bu sadece Wei'yi bir şekilde yendiğimiz anlamına gelebilir. Ama durum buysa, neden Khitan'da değiliz?

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Gaya," diyor. "Benim evim."

Ada. Yusan kolonisi. Bir zamanlar bağımsız olan ama sonra imparatorluk tarafından emilen, katledilen ve zayıflatılan dördüncü diyar. Benim soyum tarafından.

Mikail oraya sadece evim dedi.

Mikail'e ve elindeki asaya baktım. Sonra birleştirdim. Asadan yayılan enerji ondan geliyor. Yüzüğü bana verdiğinde bunu hissettim.

Mikail, Gayan kraliyet ailesinden.

Ejderha Lordu'nun üç emanetiyle birlikte koloni adasındayız.

Bu mümkün değil, ama bir şekilde mümkün. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi," diyor, kayıktan inmeme yardım ederek, "dinleneceğiz. Sonra da intikamımızı alırız."

Şimdilik Son

Aşk burada bitmiyor...

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan kitaplarımızdan birini [BURADAN](#) indirin!

Ücretsiz kitaplar, çekilişler ve çok daha fazlası için [Entangled Insiders](#)'a katılın!

Teşekkür

Çalışmalarımı desteklediği için muhteşem Liz Pelletier'e teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiğin ve beni daha iyi bir yazar yaptığın için duyduğum minnettarlık üzerine 500 sayfa yazabilirim, ama şimdilik sadece kalbimin derinliklerinden teşekkür etmek yeterli. Bunların hiçbirisi siz olmadan olmuyor ve sizinle çalıştığım için çok şanslıyım. Jen Bouvier'e de fikirleriniz, geri bildirimleriniz ve bu seriyi mümkün kıldığı için teşekkür ederim.

Red Tower'daki herkese bu serinin şekillenmesindeki yorulmak bilmeyen çabaları için teşekkür ederim. Aşağıdakileri içeren muhteşem düzenleme ekibine teşekkür ederim: Mary Lindsey, Rae Swain, Hannah Lindsey, Claire Andress ve Jessica Meigs. İnanılmaz sanat ekibine teşekkür ederiz: Bree Archer, Juho Choi ve Britt Marczak, ama özellikle Elizabeth Turner Stokes. Yapım ekibinden Curtis Svehlak ve Viveca Shearin'e teşekkür ederiz. Ve harika tanıtım ve pazarlama ekibine de teşekkür ederiz: Ashley Doliber, Meredith Johnson, Heather Riccio, Brittany Zimmerman ve Lizzy Mason. Bu seriyi dünya çapında tanıttığı için Nicole Resciniti'ye teşekkür ederim.

Notlarınız, rehberliğiniz ve desteğiniz için menajerim ve menajer asistanım Lauren Spieller ve Hannah Morgan Teachout'a çok teşekkürler!

Bana ilham veren ve beni mutlu eden dört çocuğuma teşekkür ederim. Size ailem diyebildiğim için çok şanslıyım. Sıkı çalışmayı ve adanmışlığı aşıladığı ve örnek olduğu için anneme teşekkür ederim. Her sayfada seni ve babamı gururlandırmayı umuyorum. Heyecanınız ve sevginiz için kız kardeşime, teyzeme ve kuzenlerime teşekkür ederim.

Bu çılgın yazarlık yolculuğunun iniş ve çıkışlarında yanımda olan arkadaşlarıma, özellikle Karen McManus, Alexa Martin, June Tan, Sabina Khan, Rachel Van Dyken, Matt Weintraub, Jessica Norgrove, Susan Thibault, Kiana Nyugen ve koşu arkadaşım Carissa Broadbent'e teşekkür ederim. Güzel sanatınız için Jenn Kocsmiersky'ye teşekkür ederim.

Bu seriyi uluslararası bir bestseller haline getiren tüm influencer'lara, kitapçılara, eleştirmenlere ve en önemlisi okuyuculara teşekkür ederim!

Son olarak, ama en önemlisi, John Coryea'ya bana aşkın ne olduğunu gösterdiği için, bu fırtınada benim kayam olduğu için ve kalbime bir

Evde. Seni bulana kadar hayattaydım ama yaşamıyordum. Yarın ve yarın ve yarın.

Yazar Hakkında

[Mai Corland](#), Seul'de doğmuş ve *New York*'ta evlat edinilmiş, *New York Times* ve uluslararası çok satan bir yazardır. Rollins College ve Miami Üniversitesi'nde eğitim görmüştür. Çeşitli tartışmalı kararlar nedeniyle, şu anda eşi, çocukları ve hepsinden daha uzun yaşayacak bir Japon balığıyla birlikte yine soğukta yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu uyurken ya da latte makinesine sarılmış halde bulabilirsiniz.

Kırık Bıçaklar serisinin devamını kaçırmayın...

[BES KIRIK BIÇAK](#)

Entangled'dan daha fazla romantik fantezi keşfedin...

[YARIM KRAL](#)

[Melissa Landers](#) tarafından yazılmış bir roman

Uzun zaman önce, krallığın soylu haneleri tanrıçaya karşı ayaklandı... ve ihanetleri yüzünden her soylu ailenin ilk çocuğu lanetlendi. Mortara Hanesi ise en büyük laneti aldı. Kral gündüzleri var olurken, geceleri hiçliğe karışır... ta ki yirmi birinci doğum gününe, yani sonsuza dek gölgeler arasında kaybolacağı güne kadar. Şimdi saraya bir Kahin gelmiştir... sadece Cerise Solon'un hiçbir sihirli yeteneği yoktur. Ve tüm bunların merkezinde Majesteleri Kian Hannibal Mortara oturmaktadır. Ona aşık olmak düşünülemez; kral soyunun sonuncusudur ve lanetinin tüm gücü hızla yaklaşmaktadır. Ölmekte olan bir kralı kurtarmanın tek bir yolu vardır... ve bu yol, en büyük sırrı saklayan kişiden geçmektedir. *Cerise*.

[KAN KORUYUCU](#)

[Cecy Robson](#) tarafından yazılmış bir roman

Gri Leith, gladyatör arenasında -sadece en güçlü olanın hayatta kaldığı acımasız, kana susamış turnuvalar-gönüllü olarak dövüşmenin ona ölmekte olan kız kardeşini kurtarmaya yetecek kadar altın kazandıracağını düşündü. Kaybedecek bir şeyi kalmadığını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. *Her şeyini* aldılar. Sonra bir prenses ona gıpta edilen Kan Muhafızı unvanını ve özgürlüğünü kazanma şansı sunar. Ama yalanlar üzerine kurulu bir krallıkta, umut

-Ve intikam ucuza gelmiyor.

[SON BİR](#)

[Rachel Howzell Hall](#) tarafından yazılmış bir roman

Kai ormanda kim olduğu ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri olmadan uyanır. Ancak köyün demircisinin istilacılarla tarif edilemez bir beceriyle savaştığını görünce, onun yardım teklifini kabul etmeye karar verir. Ne yazık ki demirci, dövüşmekte olduğu kadar onu kızdırmakta da yeteneklidir. Cevapları ararken Kai sadece daha fazla soru bulur, özellikle de vücudunu bir alev gibi tutuşturabilen ve bir sonraki nefeste buzla ıslatabilen demirci ile ilgili. Ve Vinevidth Krallığı'nda hiç kimse görüldüğü gibi değildir, buna sırları ülkenin kendisi kadar ölümcül olabilecek adam da dâhildir.

BİZİMLE ÇEVİRİMİÇİ BAĞLANTI
KURUN

[@redtowerbooks](https://www.instagram.com/redtowerbooks)

[@RedTowerBooks](https://www.facebook.com/RedTowerBooks)

[@redtowerbooks](https://www.tiktok.com/@redtowerbooks)

RED TOWER
BOOKS™

İçindekiler

Telif Hakkı Sayfa	
İthafı İçerik Uyarısı	
Sözlük	
Daha önce, Kırık Kılıçlar Üçlemesi'nde Yazarın	
Notu	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Onaltı Yedinci	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Onuncu Onbirinci	
Oniki Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Bölüm	
Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi Bir Bölüm	
Yirmi İki Yirmi Yirmi	
BölümÜç Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm Yedi Dört	
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi	
SekizBeş Altı Bölüm	

Yirmi Dokuzuncu
Fasıl Dördüncü
Otuzuncu Fasıl
Dokuzuncu Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz
Birinci Birinci Fasıl
Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl
Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl
Fasıl Fasıl Üçüncü
Fasıl Fasıl İkinci
Üçüncü Beşinci
Altıncı Yedi Sekizinci
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk İkinci
DördüncüBeşinci Fasıl
KırkAltı Bölüm Kırk
Yedi Kırk Bölüm Üç
Sekiz Bölüm Kırk
Dokuz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Elli Elli Bir
Elli Elli Elli Elli Elli
Elli Elli İki Dört Beş
Bölüm BeşAltı Elli
Yedi Sekiz Dokuz
Altmış Altmış Altmış
AltmışAltmışAltmışB
ölüm İki Üç Dört
Bölüm

—

—

—

—

—

—

[Altmış Altıncı Bölüm](#)
[Altmış Sekiz Yedi Bölüm](#)
[Bölüm Birinci Yetmiş](#)
[Yetmiş Yetmiş Yetmiş](#)
[Yetmiş Yetmiş Yetmiş](#)
[Yetmiş Altmış Altmış](#)
[Dokuz Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Yedi Bölüm Yetmiş](#)
[Bölüm Bölüm Üç İki](#)
[Dört Beş Altı Sekiz](#)
[Bölüm Dokuz Sonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

[Kırık Bıçaklar serisinin devamını kaçırmayın...](#)

[Beş Kırık Bıçak](#)

[Entangled'dan daha fazla romantik fantezi keşfedin...](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

